nemira

STEPHEN KING

cimitirul animalelor

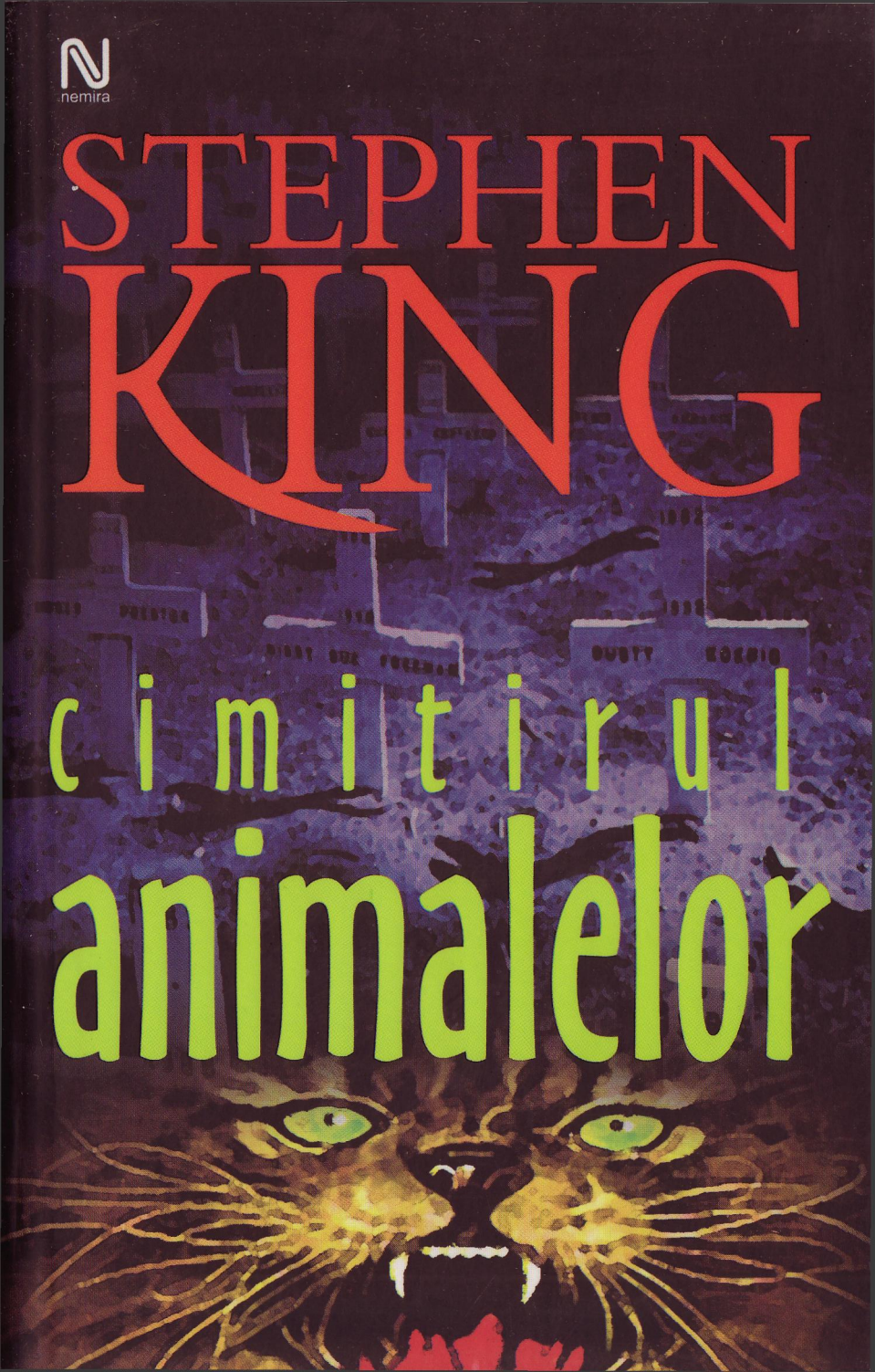

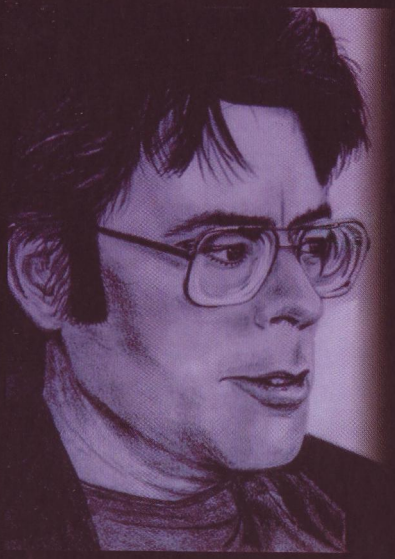

Stephen King

cimitirul animalelor

Ar putea Stephen King să scrie o poveste care să-l sperie chiar și pe el însuși? Să-l sperie într-un asemenea hal, încât să-i fie frică să o scrie până la sfârșit? *Cimitirul animalelor* pare să fie chiar această poveste. Tu, cititorule, ești atât de înspăimântat, încât nu ai dori să continui lectura, dar cartea nu poate fi lăsată din mână. Și nu poți să renunți pentru că este vorba despre tine, despre secretele tale bine ascunse!

ISBN 973-569-761-0

9 789735 697617

www.nemira.ro

nemira

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, STEPHEN
Cimitirul animalelor / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma
Bucureşti, Nemira, 2005
ISBN 973-569-761-0

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1
821.111(73)-312.9=135.1

Stephen King
PET SEMATARY
© Stephen King, 1983

© Editura Nemira & Co, 2003, 2005

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 973-569-761-0

Pentru Kirby McCauley

Aceştia sunt câţiva oameni care au scris cărţi în care au arătat ce au făcut şi de ce anume au făcut ceea ce au făcut:

John Dean. Henry Kissinger. Adolph Hitler. Caryl Chessman. Jeb Magruder. Napoleon. Talleyrand. Disraeli. Robert Zimmerman, cunoscut şi sub numele de Bob Dylan. Locke. Charlton Heston. Errol Flynn. Aiatolahul Khomeini. Ghandi. Charles Olson. Charles Colson. Un gentleman din perioada victoriană. Doctorul X.

Mulţi oameni sunt de părere că şi Dumnezeu a scris o Carte, sau mai multe Cărţi, în care a arătat ce a făcut şi – într-o oarecare măsură – de ce anume a făcut ceea ce a făcut. Şi, din moment ce majoritatea acestor oameni cred că specia umană a fost creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, atunci El poate fi considerat o persoană... sau, mai bine zis, o Persoană.

Aceştia sunt câţiva oameni care nu au scris cărţi despre ce au făcut... şi ce anume au văzut:

Cel care l-a îngropat pe Hitler. Cel care i-a făcut autopsia lui John Wilkes Booth. Cel care l-a îmbălsămat pe Elvis Presley. Cel care l-a îmbălsămat – foarte prost, după părerea antreprenorilor de pompe funebre – pe Papa Ioan al XXIII-lea. Cei vreo patruzeci de ciocli care au curăţat Jonestown, cărând de-acolo saci plini cu cadavre, strângând paharele de hârtie cu ţepuşe, folosite şi de îngrijitorii din parcuri când adună gunoaiele, împrăştiind mustele. Cel care l-a incinerat pe William Holden. Cel care a acoperit cu aur cadavrul lui Alexandru cel Mare, ca să nu putrezească. Cei care i-au mumificat pe faraoni.

Moartea este un mister, iar înmormântarea este un secret.

Partea întâi

Cimitirul Animalelor

Isus le-a zis: „Prietenul nostru Lazăr doarme,
da' Mă duc să-l trezesc din somn."
Atunci, ucenicii s-au uitat unul la altul și au surâs,
pentru că ei credeau că Isus vorbește
despre odihna venită prin somn.
„Doamne, dacă doarme, se va face bine."
Atunci, Isus le-a spus pe față:
„Lazăr a murit..., dar hai să mergem la el."
Evanghelia după Ioan (parafrază)

1

Louis Creed, care și-a pierdut tatăl la vârsta de trei ani și care nu și-a cunoscut niciodată bunicul, nu își închipuise că o să-și descopere un nou tată tocmai când se apropia de vârsta de mijloc, însă exact asta s-a întâmplat... deși îl numea prieten pe omul acesta, așa cum trebuie să facă orice adult atunci când găsește, relativ târziu în viață, o persoană care ar fi putut să-i fie tată. L-a cunoscut în seara în care, împreună cu soția și cei doi copii ai săi, s-a mutat în casa mare și albă din Ludlow. Tot cu ei s-a mutat și Winston Churchill. Church era motanul fiicei sale, Eileen.

Comitetul universitar însărcinat cu găsirea unei case la o distanță care să permită naveta zilnică spre campusul universitar se mișcase îngrozitor de încet, iar treaba se dovedise mult mai complicată decât se crezuse la început. Și, în timp ce se apropiau de locul în care Louis își închipuia că s-ar afla casa respectivă (*toate bornele erau așa cum trebuia să fie... la fel ca semnele cerești în noaptea dinaintea asasinării lui Cezar* – fu gândul lugubru care îi trecu prin minte), erau cu toții extenuați, încordați și nervoși. Lui Gage îi ieșeau dinții și se foia mai tot timpul. Nici chip să doarmă, indiferent cât de mult l-ar fi legănat și i-ar fi cântat Rachel. L-a îmbiat chiar să-l alăpteze la sân, deși nu era încă ora pentru cină. Se dovedi că Gage își cunoștea programul de masă tot așa de bine ca mama sa – chiar mai bine – și o mușcă iute cu dinții lui cei noi. Rachel, care nu era încă pe deplin convinsă de avantajele acestei mutări în Maine, de la Chicago, unde locuise întreaga ei viață, izbucni în plâns. Imediat i se alătură și Eileen. În spatele dubiței, Church continua să se plimbe neliniștit, așa cum făcuse în toate cele trei zile cât durase călătoria de la Chicago. Îi înnebunise cu urletele lui cât timp îl ținuseră în cușcă, dar, după ce i-au dat drumul, în cele din urmă, fâțâiala acestuia îi enervă la fel de tare.

Parcă și lui Louis îi venea să plângă. În minte îi încolți o idee nebunească, însă atrăgătoare: o să le propună să se întoarcă la Bangor și să mănânce ceva, în timp ce așteptau camionul care le transporta mobila și, atunci când cei trei ostatici într-ale norocului său aveau să coboare din mașină, o să apese pedala de accelerație până la refuz și să plece unde o să vadă cu ochii, fără să se uite înapoi, pe când uriașul carburator al dubiței o să înfulece lacom benzina scumpă. Avea să se îndrepte către sud, până la Orlando, Flora, unde să-și găsească un post de medic la Disney World, sub un nume fals. Însă înainte de-a intra pe autostradă – Drumul Național 95, vechi și urât, în direcția sud – o să oprească mașina și să izgonească și afurisitul ăsta de motan.

După ce luară ultima curbă, în fața lor se înălță casa pe care numai el o văzuse până atunci. Când fusese propus pentru postul de la Universitatea statului Maine, venise cu avionul să aleagă din cele

șapte variante pe care Consiliul universității le găsise pentru ei, și se decisese asupra acesteia: o casă mare și veche, în stil colonial Noua Anglie (însă proaspăt renovată și modernizată, ale cărei costuri de întreținere, deși îngrozitoare, nu depășeau costurile normale pentru un asemenea consum); avea trei camere mari la parter, alte patru la etaj și o magazie mare, ce putea fi transformată, mai târziu, în alte camere de locuit. Iar toată clădirea era înconjurată de o bucată de gazon bogat, verde și suculent, chiar în căldura toridă a lunii august.

În spatele casei se întindea o câmpie pe care copiii se puteau juca, iar dincolo de aceasta începea pădurea, ce părea nesfârșită. Proprietatea cu pricina se învecina cu niște terenuri aflate în proprietatea statului, îi explicase agentul imobiliar, însă nu existau proiecte de dezvoltare urbană în această zonă pentru viitorul apropiat. Urmașii tribului indienilor Micmac au emis pretenții privind aproximativ opt mii de acri* de teren în Ludlow și în orașele de la est, și s-ar fi putut ca acest litigiu complicat, în care erau implicate, deopotrivă, guvernul local și cel federal, să dureze până în secolul următor.

Rachel se opri brusc din plâns. Se îndreptă în scaun.

– Asta e...

– Asta e, spuse Louis.

Se simțea temător – nu, se simțea speriat. De fapt, se simțea *îngrozit*. Pentru casa aceasta ipotecase doisprezece ani din viețile lor; o să fie complet achitată de-abia când Eileen o să împlinească șaptesprezece ani.

Își simți gura uscată și înghiți greu.

– Ce crezi?

– Cred că e *frumoasă*, zise Rachel și, prin aceste cuvinte, îi ridică o greutate uriașă de pe piept – și din minte. Își dădu seama că nu glumește; se observa asta din felul în care privea clădirea când intrară

* Acru – unitate de măsură engleză pentru suprafețe de teren, egală cu aproximativ 4 047 mp (n. trad.).

pe aleea asfaltată din față, ocolind apoi magazia. Ochii ei cercetau cu atenție ferestrele, în timp ce mintea-i alerga printre posibilele tipuri de perdele, de mușamale pentru rafturile din bucătărie, și Dumnezeu știe ce altceva.

– Tati? spuse Eileen din spate.

Nici ea nu mai plângea. Până și Gage își încetase foiala. Louis savură clipa de liniște.

– Ce e, iubito?

În oglinda retrovizoare observă cum ochii căprui ai fetiței, sub părul blond-închis, examinau casa, peluza, acoperișul altei case care se zărea în depărtare, câmpia uriașă ce se întindea până la marginea pădurii.

– Aici e acasă?

– Aici va fi casa noastră, scumpo, îi explică el.

– *Uraaa!* strigă fetița, aproape perforându-i timpanul.

Și totuși Louis pe care, uneori Ellie reușea să-l enerveze din cale afară, hotărî că nu-i pasă câtuși de puțin dacă nu pune vreodată piciorul în Disney World, Orlando.

Parcă în fața magaziei și opri motorul dubiței.

Motorul se stinse cu un ticăit slab. În liniștea ce se așternuse acum, după Chicago și zarva de pe autostradă, se auzi trilul dulce al unei păsări care cânta în după-amiaza târzie.

– Acasă, șopti Rachel, cu ochii încă ațintiți asupra casei.

– Acasă, spuse și Gage, din poala ei, împăcat acum cu sine și cu lumea din jur.

Louis și Rachel se holbară unul la celălalt. În oglinda retrovizoare, ochii lui Eileen se măriră uimiți.

– Ai...

– A...

– Asta a fost...

Vorbiră toți deodată, apoi izbucniră împreună în râs. Gage nu îi luă în seamă; continua să-și sugă degetul. De aproape o lună începuse să spună „Ma", și încercase de vreo câteva ori să rostească ceva care ar fi sunat ca „Taa", sau asta putea să fie numai dorința arzătoare a lui Louis.

Însă de această dată, fie dintr-un accident, sau printr-un simplu act de imitare, rostise un cuvânt adevărat. *Acasă.*

Louis îl luă din brațele soției sale și îl îmbrățișă.

Așa au ajuns la Ludlow

2

În amintirile lui Louis Creed clipa aceea a fost întotdeauna vrăjită – pe de-o parte, poate, pentru că într-adevăr *era* vrăjită, dar mai ales pentru că restul serii s-a desfășurat într-un vârtej de forțe ostile. Nici liniștea și nici vraja nu au mai apărut în următoarele trei ore.

Louis pusese bine cheile casei (era ordonat și metodic, acest domn doctor Louis Creed) într-un plic pe care scrisese: „Casa din Ludlow – chei primite la 29 iunie". Băgase apoi plicul în compartimentul pentru mănuși din bordul mașinii. Era absolut sigur de asta. Acum, cheile nu se mai aflau acolo.

În timp ce le căuta, devenind din ce în ce mai nervos, Rachel îl ridică pe Gage în brațe, și-l sprijini de șold și o urmă pe Eileen către copacul din câmp. Cotrobăia pentru a treia oară pe sub scaunele mașinii, când fiica lui țipă și apoi începu să plângă.

– Louis! îl strigă Rachel. S-a tăiat!

Eileen căzuse din leagănul atârnat de ramura copacului și își lovise genunchiul de o piatră. Tăietura nu era deloc adâncă, însă fetița urla de parcă i-ar fi fost tăiat un picior, sună gândul (prea puțin mărinimos) al lui Louis. Aruncă o privire către casa de peste drum unde se vedea o lumină aprinsă în camera de zi.

– Bine, Ellie, spuse. Ajunge. Oamenii din jur o să creadă că e omorât cineva.

– *Da' mă doaaaaare!*

Louis se luptă să-ți țină firea în frâu și, fără să mai rostească vreun cuvânt, se înapoie la mașină. Cheile dispăruseră, însă trusa de prim-ajutor se găsea încă în compartimentul din bord. O luă și se întoarse. Când Ellie o văzu, începu să urle și mai tare.

– *Nu! Nu aia care ustură! Nu vreau aia care ustură, Tati! Nu...*

– Eileen, nu e decât apă oxigenată și nu ustură...

– Ești fată mare, spuse și Rachel. Nu e decât...

– *Nu-nu-nu-nu-nu...*

– Dacă nu încetezi în clipa asta, o să te usture fundul! spuse Louis.

– E obosită, Lou, zise încet Rachel.

– Mda, mi-e cunoscută senzația asta. Ține-i piciorul!

Rachel îl puse jos pe Gage și ținu piciorul lui Eileen, peste care Louis turnă apă oxigenată, în ciuda miorlăielilor ei din ce în ce mai isterice.

– E cineva pe veranda casei de peste drum, spuse Rachel.

Îl ridică în brațe pe Gage, care tocmai începuse să se târască prin iarbă.

– Splendid, mormăi Louis.

– Lou, e...

– Obosită, știu.

Înșurubă la loc capacul sticluței cu apă oxigenată și își privi încruntat fiica.

– Gata. Și nu te-a durut nici un pic. Nu mai face pe nebuna!

– *Ba da! Ba mă doare! Doaaaaare...*

Îl mânca palma de dorința de-a o plesni, așa că își strânse pumnul și îl băgă în buzunar.

– Ai găsit cheile? întrebă Rachel.

– Încă nu, răspunse Louis și trânti capacul trusei de prim-ajutor. Se ridică.

– O să...

Gage începu să urle. Nu era doar agitat și nici nu plângea, pur și simplu, ci urla de-a dreptul, zvârcolindu-se în brațele mamei sale.

– Ce are? strigă Rachel, aruncându-l, aproape fără se se uite, înspre Louis.

Părea să fie unul dintre avantajele faptului de a fi căsătorită cu un doctor – puteai să-ți trânțești copilul în brațele soțului ori de câte ori aveai senzația că respectivul copil e pe moarte.

– Louis! Ce e...

Copilul își freca înnebunit gâtul, zbierând ca din gură de șarpe. Louis îl întoarse și observă o umflătură urâtă și albă pe o latură a

gâtului lui Gage. Și mai era și altceva pe umărul puloverului său; ceva pufos, care se mișca greoi.

Eileen, care tocmai se potolise, începu să țipe din nou:

– *Albina! Albina! ALBINAAAAAAA!*

Făcu câțiva pași în spate, se împiedică de aceeași piatră de care se lovise ceva mai devreme, căzu în fund și începu iarăși să plângă, într-un amestec de durere, uimire și teamă.

Înnebunesc, gândi uluit Louis. *Uraaaa!*

– Fă ceva, Louis! Nu poți să faci ceva?

– Trebuie să scoatem acu', se auzi o voce tărăgănată în spatele lor. Asta-i chestia. Scoatem acu' și punem niște bicarbonat de sodiu. O să se desumfle imediat.

Accentele din acest glas erau atât de pure, atât de specifice statului Maine, încât, o clipă, mintea obosită și tulburată a lui Louis refuză să traducă dialectul· *Tre' să scoatem acu' și să punem ceva praf de copt. O' să se dăsumfle.*

Se întoarse și văzu un bătrân de vreo șaptezeci de ani – voinic și sănătos la această vârstă – care se apropiase de ei. Purta o salopetă peste o cămașă albastră, al cărei guler descheiat îi dezvăluia pielea groasă și ridată a gâtului. Avea chipul ars de soare și fuma o țigară fără filtru. Când întâlni privirea lui Louis, bătrânul stinse țigara între degetul mare și cel arătător, și o puse grijuliu în buzunar. Întinse mâinile și schiță un zâmbet strâmb... zâmbet care îi merse instantaneu la inimă lui Louis – și Louis nu era tipul care să se atașeze prea ușor de oameni.

– Să nu crezi că aș vrea să te-nvăț cum să-ți faci treaba, doctore, zise bătrânul.

Și așa l-a cunoscut Louis pe Judson Crandall, bărbatul care ar fi putut să-i fie tată.

3

Le-a spus că îi văzuse venind și traversase ca să le ofere ajutorul în clipa în care i se păruse că au necazuri.

În timp ce Louis ținea copilul pe umăr, Crandall se apropie, privi cu atenție umflătura de pe gâtul lui Gage și întinse mâna către el. O mână uriașă și noduroasă. Rachel deschise gura să se împotrivească acestui atac – mâna bătrânului părea foarte neîndemânatică și la fel de mare ca și capul lui Gage – dar, înainte de a putea rosti vreun cuvânt, degetele lui făcură o singură mișcare hotărâtă, tot atât de iscusită și rapidă ca a unui prestidigitator. Iar acum ținea acul în palmă.

– Mărișor, observă el. Nu ăl mai mare din câte am văzut, da' o mențiune tot merită.

Louis izbucni în râs.

Crandall îl privi cu același zâmbet strâmb și zise:

– Baban, ei?

– Ce spune, mami? întrebă Eileen.

Rachel izbucni, și ea, în hohote de râs. Desigur că era îngrozitor de nepoliticos, dar, cumva, părea a fi în ordine. Crandall scoase un pachet de Chesterfield Kings, își vârî o țigară în colțul încrețit al gurii, făcu un semn încântat cu capul către soții Creed, în timp ce aceștia râdeau – până și Gage chicotea acum, în ciuda înțepăturii de pe gât – și scăpără un chibrit din lemn de unghia degetului mare. *Bătrânii știu o sumedenie de șmecherii*, gândi Louis. *Șmecherii neînsemnate, dar unele dintre ele sunt tare reușite.*

Încetă să mai râdă și întinse mâna care nu sprijinea fundulețul lui Gage – fundulеț, evident, umed acum.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule...

– Jud Crandall, spuse bătrânul și-i strânse mâna. Cred că 'mneata ești doctoru' cel nou.

– Da. Louis Creed. Aceasta este soția mea, Rachel, ea e fiica mea, Ellie, și puștiul înțepat de albină e Gage.

– Îmi pare bine de cunoștință.

– N-am vrut să râd... adică, *noi* n-am vrut să râdem... doar... s-a întâmplat așa pentru că suntem... puțin obosiți.

Afirmația aceasta – de fapt, trecerea sub tăcere a stării lor reale – îl făcu să chicotească din nou. Se simțea extenuat.

Crandall dădu înțelegător din cap.

– Sigur că sunteți, spuse, iar cuvintele lui sunară: *Sig' că s'teți.* Se uită la Rachel. Ce-ar fi să-i duceți pe fetiță și pe băiețel până la mine acasă, câteva minute, doamnă Creed? Vom pune o compresă cu bicarbonat de sodiu pe umflătură, și asta o să-i mai aline durerea. Nevastă-mea ar fi, și ea, bucuroasă să vă salute. Nu prea iese din casă. În ultimii doi sau trei ani, a început s-o necăjească tot mai tare artrita.

Rachel aruncă o privire fugară spre Louis, care aprobă din cap.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Crandall.

– A, am uitat să vă spun, nu răspund decât la numele de Jud, specifică el.

Se auzi un claxonat puternic, sunetul unui motor care încetinește, și apoi se zări, înaintând greoi pe aleea din fața casei, uriașul camion albastru care le aducea mobila.

– Dumnezeule, și nu știu unde-mi sunt cheile! se lamentă Louis.

– Nu-i nimic, zise Crandall. Am și eu un set de chei. Cred că, of, au trecut paișpe sau cinșpe ani de când domnul și doamna Cleveland – care au locuit aici înaintea voastră – mi le-au dat. Au stat aici multă vreme. Joan Cleveland a fost cea mai bună prietenă a nevesti-mii. A murit acu' doi ani. Bill s-a mutat la azilu' ăla de bătrâni din Orrington. Ți le aduc imediat. Oricum, acum îți aparțin.

– Sunteți foarte amabil, domnule Crandall, spuse Rachel.

– Ba nu sunt amabil deloc, răspunse el. Îmi face plăcere să am iarăși copii prin preajmă.

Numai că vorbele lui, ciudate pentru urechile lor, obișnuite cu dialectul din Vestul Mijlociu, sunară aproape ca o limbă străină.

– Tre' să-i supravegheați bine, doamnă Creed, să aveți grijă să nu se joace pe lângă drum. Trec o mulțime de camioane pe drumu' ăsta.

Acum se trânteau portierele camionului, iar hamalii coborâseră și se apropiau de ei.

Ellie, care se îndepărtase puțin, se întoarse și întrebă:

– Tati, ce-i aia?

Louis, care tocmai se îndrepta către hamali, se opri și privi peste umăr. La capătul câmpului, unde se termina peluza și începea iarba

înaltă și bogată a verii, se întindea o potecă îngrijită, lată cam de vreun metru. Șerpuia spre vârful dealului, ocolea un grup de tufe, un crâng de mesteceni și apoi nu se mai zărea.

– Pare să fie o cărare, constată Louis.

– O, mda, dom'ne, zâmbi Crandall. O să-ți spun povestea ei într-o bună zi, duduiță. Vrei acu' să vii până la mine acasă și să-l facem bine pe frățioru' tău?

– Sigur, acceptă Ellie, apoi adăugă plină de speranță: Nu-i așa că și praful de copt ustură?

4

Crandall a adus setul de chei, însă până atunci Louis reușise să le găsească pe-ale lui. Plicul în care fuseseră puse căzuse în spațiul îngust aflat în spatele compartimentului din bordul mașinii. Îl pescui dintre cablurile de sub bord și descuie ușa, pentru ca hamalii să poată cără lucrurile în casă.

Crandall îi înmână și cel de-al doilea set de chei. Erau prinse de un breloc vechi, care-și pierduse luciul metalic. Louis îi mulțumi, apoi și le vârî neatent în buzunar, urmărindu-i pe hamali cum cărau înăuntru cutii, bufete, măsuțe, birouri și toate celelalte lucruri pe care le adunaseră în cei peste zece ani de căsătorie. Păreau cumva mai mici, își pierduseră, oarecum, din importanță, văzute astfel, smulse din locurile lor obișnuite. *Nu-s decât niște boarfe adunate în cutii și lăzi*, gândi și se simți, brusc, trist și deprimat – probabil că suferea de ceea ce se numea, de obicei, dor de casă.

– Smuls din rădăcini și mutat în loc străin, zise Crandall, apărând fără veste lângă el și făcându-l pe Louis să tresară.

– Vorbești de parcă ai cunoaște senzația asta, spuse.

– Nu, de fapt, n-o cunosc.

Crandall își aprinse o țigară – chibritul scăpără cu o flacără veselă, ce strălucea în primele umbre ale înserării.

– Tatăl meu a construit casa de peste drum. Şi-a adus aici nevasta, care la vremea aia era gravidă, şi copilul pe care îl purta în pântece eram eu. M-am născut chiar în 1900.

– Înseamnă că ai..

– Optzeci şi trei, zise Crandall.

Louis se simţi uşurat să nu audă expresia *sunt în vârstă de...*, expresie pe care o detesta din tot sufletul.

– Pari mult mai tânăr.

Crandall înălţă din umeri.

– Oricum, am trăit toată viaţa aici. M-am înrolat când a izbucnit primul război mondial, însă locul cel mai apropiat de Europa în care am ajuns a fost Bayonne, New Jersey. Sinistru loc. Chiar şi în 1917 era un loc sinistru. M-am bucurat tare când m-am întors acasă. M-am însurat cu Norma, am început să lucrez la căile ferate, şi uite că suntem încă aici. Însă am văzut o mulţime de lucruri şi am învăţat multe despre viaţă, chiar şi aici, în Ludlow. Da, dom'ne.

Hamalii se opriseră la intrarea în magazie, cu somiera patului dublu pe care îl împărţea cu Rachel.

– Hei, domnu' Creed, unde vreţi să punem asta?

– La etaj... o clipă, vă arăt eu

Se îndreptă spre ei, apoi se opri şi privi peste umăr la bătrân.

– Fă-ţi treaba, zâmbi Crandall. Mă duc să văd ce fac ai tăi. Ţi-i trimit acasă şi nu te mai încurc. Da' mutatu' e o treabă care îţi usucă gura de nu se poate. De obicei, stau pe verandă pe la nouă seara şi beau nişte bere. Cât e vreme caldă, îmi place să urmăresc cum se întunecă. Câteodată stă şi Norma cu mine. Dacă ai chef, vino şi tu.

– Poate că am să vin, spuse Louis într-o doară, fără intenţia de a-şi ţine promisiunea.

Dacă s-ar fi dus, ar fi trebuit să ofere un diagnostic neoficial (şi gratuit) al artritei de care suferea Norma, chiar acolo, pe verandă. Îi plăcea Crandall, îi plăceau rânjetul lui strâmb, stilul neprotocolar de a vorbi, accentul de iancheu din Noua Anglie, cu inflexiuni deloc colţuroase, ci dulci, şi moi, şi tărăgănate. Era un om bun, gândi Louis, însă doctorii constituie o categorie de indivizi extrem de suspicioşi. Neplăcut, din păcate, dar, mai devreme sau mai târziu, până şi cel mai

bun prieten al tău îți cere sfaturi medicale. Iar în ceea ce-i privea pe cei în vârstă, asemenea cerințe erau, practic, nelimitate.

– Însă nu mă căuta și nici nu mă aștepta prea mult – am avut o zi înfiorătoare.

– Vreau numai să știi că nu ai nevoie de o invitație oficială ca să ne vizitezi, spuse Crandall, și zâmbetul lui cel strâmb exprima ceva ce îl făcu pe Louis să aibă sentimentul că bătrânul îi citise gândurile

Îl mai privi o clipă, înainte de a se alătura hamalilor. Pasul lui Crandall era ușor și drept ca al unui om de șaizeci de ani, nu sărit de optzeci. Atunci simți Louis primul val stins de simpatie.

5

Pe la ora nouă, hamalii plecaseră. Ellie și Gage, epuizați amândoi, dormeau buștean în noile lor camere; Gage în pătuțul lui, iar Ellie pe o saltea pusă pe jos și înconjurată de un maldăr de cutii – pline cu miliardele ei de carioci, întregi, sau sparte, sau fără vârf; cu afișele ei cu personaje din Sesame Street; cu cărțile ei de colorat; cu hainele ei, și Dumnezeu știe cu încă ce altceva. Și, bineînțeles, Church dormea lângă ea, sfârâind morocănos în somn. Sfârâitul acesta posac era ceea ce, în cazul motanului, putea fi considerat un tors prietenos.

Mai devreme, Rachel se plimbase neliniștită prin toată casa, cu Gage în brațe, încercând să redescopere locurile în care Louis le spusese hamalilor să plaseze lăzile și cutiile, cerându-le să reașeze piesele de mobilier sau să le așeze în altă parte. Louis nu pierduse cecul cu care trebuia să-i plătească; acesta se afla încă în buzunarul de la piept al cămășii sale, împreună cu cele cinci bancnote de câte zece dolari pe care le pusese deoparte pentru bacșiș. Când, în cele din urmă, camionul a fost descărcat, le înmână cecul împreună cu banii, înclină din cap la auzul mulțumirilor lor respectuoase, semnă chitanța și îi urmări de pe terasă cum se urcă înapoi în camionul uriaș. Bănuia că, pe drumul de întoarcere, aveau să se oprească în Bangor ca să bea câteva beri, să-și spele praful ce le intrase pe gât.

O bere ar fi fost tocmai bună și pentru el, acum. Și asta îl duse cu gândul, din nou, la Jud Crandall.

Stăteau împreună la masa din bucătărie, și observă cearcănele de sub ochii soției sale.

– Tu, spuse, te duci direct la culcare.

– Sfatul medicului? întrebă ea, surâzând ușor.

– Mda.

– Bine, zise și se ridică. Sunt frântă. Și probabil că Gage o să mă trezească în toiul nopții. Vii și tu?

Louis șovăi.

– Nu cred, nu încă. Bătrânul de peste stradă...

– Drum. Aici, la țară, i se spune drum.

– Bine, de peste drum. M-a invitat să bem o bere împreună. Cred că o să mă duc până acolo. Sunt obosit, dar sunt și prea agitat ca să pot dormi chiar acum.

Rachel zâmbi.

– O să ajungi s-o faci pe Norma Crandall să-ți spună unde o doare și pe ce fel de saltea doarme.

Louis râse, gândindu-se cât de ciudat – ciudat și, oarecum, înspăimântător – era faptul că, după câțiva ani de căsătorie, soțiile puteau să citească gândurile soților lor.

– Ne-a ajutat când am avut nevoie, zise. Cred că pot și eu să-i fac un serviciu.

– În sistem barter?

Ridică din umeri, nesigur, dar nu voia să-i spună că îl plăcuse pe Crandall de cum îl cunoscuse.

– Cum este soția lui?

– Foarte drăguță, răspunse Rachel. Gage a stat la ea în brațe. Și asta m-a mirat, pentru că puștiul a avut o zi grea, și știi bine că nici în zilele calme nu se împrietenește ușor cu oamenii străini. Și are și o păpușă pe care i-a dat-o lui Eileen să se joace.

– Cât de gravă zici că e artrita ei?

– Destul de gravă.

– Stă în scaun cu rotile?

– Nu..., dar merge foarte încet, și degetele ei...

Rachel își întinse degetele subțiri și le încovoie într-un fel de gheare.

– Cam așa.

Louis înclină din cap, arătând că a înțeles.

– Te rog să nu întârzii, Lou. Mi-e frică în casele străine.

– Casa asta n-o să fie mult timp străină, spuse Louis și o sărută

6

Louis se întoarse acasă ceva mai târziu, simțindu-se josnic. Nimeni nu i-a cerut să o consulte pe Norma Crandall; când a traversat strada (*drumu'*, își aminti cu un zâmbet), doamna se dusese deja la culcare. Silueta lui Jud se deslușea vag în spatele geamurilor verandei închise. Se auzea scârțâitul blând al balansoarului pe linoleumul vechi. Louis ciocăni în ușa cu plasă, care zdrăngăni prietenos în cadrul de lemn. În întunericul nopții de vară, vârful aprins al țigării lui Crandall sclipea ca un licurici pașnic. De la aparatul de radio, se auzea, în surdină, comentariul unui meci al echipei Red Sox, și toate aceste senzații combinate îi dădură lui Louis sentimentul că, în sfârșit, a sosit acasă.

– Doctore, spuse Crandall. Mi-am închipuit că tu ești.

– Sper că nu m-ai păcălit când m-ai chemat la o bere, zise Louis, urcând pe verandă.

– Niciodată nu mint când e vorba de bere, răspunse Crandall. Cel care minte când promite o bere își face numai dușmani. Stai jos, doctore! Am mai pus niște sticle la gheață, gândindu-mă că s-ar putea, totuși, să apari.

Veranda era lungă și îngustă, mobilată cu fotolii și canapele din trestie. Louis se așeză și, spre surprinderea lui, descoperi că erau extrem de comode. La stânga, se afla o găleată plină cu bucăți de gheață și cu câteva sticle de bere Black Label. Luă o sticlă.

– Mulțumesc, spuse și o deschise. Primele două înghițituri îi mângâiară gâtlejul însetat ca o binecuvântare cerească.

– Cu multă plăcere, răspunse Crandall. Sper să fii fericit în orășelul nostru, doctore.

– Amin, zise Louis.

– Știi ceva? Dacă vrei biscuiți sau sărățele, sau ceva să mănânci, pot să-ți aduc. Chiar am și o bucată de brânză puturoasă formidabilă.

– O bucată de ce?

– Brânză puturoasă, cuvintele lui Crandall sunau ușor ironic.

– Mulțumesc, dar berea îmi ajunge.

– Dacă-i așa, să ne punem pe treabă, râgâi Crandall, mulțumit.

– Soția ta s-a dus la culcare? întrebă Louis, mirându-se că tocmai el fusese acela care deschisese ușa către acest subiect delicat.

– Mda. Uneori stă până mai târziu. Alteori, nu.

– E foarte dureroasă artrita ei, așa-i?

– Ți s-a întâmplat vreodată să întâlnești un caz de artrită nedureroasă? îl întrebă Crandall.

Louis clătină din cap.

– Cred că durerea e suportabilă, continuă Crandall. Nu se vaită prea mult. Norma mea e o fată tare bună.

Sentimentul de dragoste din vocea lui era simplu, dar părea să cântărească tone. Afară, pe Drumul Național 15, bâzâia o cisternă; o cisternă atât de mare și de lungă, încât, o clipă, Louis nu și-a mai văzut casa de vizavi. Pe o latură a cisternei, de-abia putând fi deslușită în umbrele înserării târzii, se afla inscripția: ORINCO.

– Al dracu' de mare camionul ăsta! comentă Louis.

– Orinco e lângă Orrington, spuse Crandall. Fabrica de îngrășăminte chimice. Tot timpul se fâțâie ăsta pe drum, încolo și încoace. Și cisternele, și camioanele cu deșeuri, și navetiștii care lucrează în Bangor sau în Brewer și se întorc acasă seara. (Clătină din cap, cu amărăciune.) Asta-i chestia care nu-mi mai place în Ludlow. Drumu' ăsta împuțit. N-ai o clipă de liniște din cauza lui. Circulă ca nebunii și ziua, și noaptea. Câteodată, o scoală și pe Norma din somn. Pe dracu', mă scoală și *pe mine* din somn, și eu dorm de potică tai lemne lângă urechea mea!

Louis, căruia acest ținut al statului Maine i se părea ciudat de tăcut în comparație cu vuietul constant din Chicago, se mulțumi doar să-l aprobe, înclinând din cap nesigur.

– Într-o bună zi, și asta destul de curând, arabii vor da drumu' la cep și vor cultiva violete africane chiar aci, pe linia continuă din mijlocul drumului, spuse Crandall, indignat.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Louis și dădu sticla pe spate, uimit fiind să descopere că nu-i mai rămăsese nici o picătură de bere.

Crandall izbucni în râs.

– Mai ia-ți repede una, doctore, să nu te ofilești cumva!

Louis ezită și apoi spuse:

– Bine, dar una singură. Trebuie să mă duc acasă.

– Sigur că da. Chestia asta cu mutatu' e o treabă tare afurisită.

– Așa este, îl aprobă Louis.

Tăcură o vreme. Liniștea care îi învăluia era plăcută, de parcă s-ar fi cunoscut de mult timp. Louis citise despre această senzație, însă nu o trăise niciodată până atunci. Se simți rușinat că, mai devreme, se gândise că o să i se ceară să o consulte pe doamna Crandall pe gratis.

O semiremorcă hurui pe drum, cu girofarurile sclipind ca niște sateliți artificiali ai pământului.

– Da, dom'ne, ticălos e drumu' ăsta! repetă, dus pe gânduri, Crandall, ca și când ar fi vorbit cu sine însuși, apoi se întoarse către Louis. (Colțul gurii sale ridate se strâmbase într-un surâs ciudat. Vârî un Chesterfield în surâs și își aprinse chibritul cu unghia.) Îți aduci aminte de cărarea pe care ți-a arătat-o fetița?

Louis nu-și aminti imediat; Ellie îi arătase o enciclopedie de lucruri înainte de a se prăbuși, epuizată, în pat. După aia îi reveni în minte. Cărarea aceea lată, cu iarbă tăiată și îngrijită, care șerpuia prin crângul de copaci și apoi se pierdea spre vârful dealului.

– Da, îmi amintesc. I-ai promis că o să-i povestești odată unde duce.

– I-am promis și o să-i povestesc, spuse Crandall. Poteca aia urcă aproape o milă* și jumătate prin pădure. Copiii de pe-aici o îngrijesc, pentru că o folosesc. Puștii vin și pleacă... Oamenii au început să se mute mult mai des decât în vremea tinereții mele. Pe atunci, îți alegeai un loc și prindeai rădăcini acolo. Se pare însă că vestea despre potecă merge din gură în gură și în fiecare primăvară un grup de copii taie

* Unitate de măsură pentru lungimi (folosită în unele țări), egală cu 1 609,3 m (n. trad.).

iarba și o curăță de buruieni. O îngrijesc apoi toată vara. Nu toți adulții din oraș știu de existența ei – unii știu, desigur, însă nu știu nici pe departe unde duce – dar copiii știu. Pun pariu că așa e.

– Au habar ce se află la capătul ei?

– Cimitirul Animalelor, răspunse Crandall.

– Cimitirul Animalelor! repetă Louis, uluit.

– Nu-i chiar atât de ciudat cum s-ar părea, spuse Crandall, fumând și legănându-se în balansoar. E din cauza drumului. Omoară o grămadă de animale, asta face drumu' ăsta afurisit. Mai ales câini și pisici, da' nu numai. Unu' din camioanele astea Orinco a călcat ratonul copiilor lui Ryder. Asta s-a întâmplat mai demult, Isuse, trebuie să fi fost prin '73, poate chiar înainte. Oricum, înainte ca statul să interzică creșterea dihorilor.

– De ce?

– Din cauza turbării, spuse Crandall. Sunt multe cazuri de turbare acu' în Maine. Acu' vreo doi ani, mai la sud, a fost un Saint Bernard uriaș, care a turbat și a omorât patru oameni. Dacă tâmpiții ăia de stăpâni ai lui ar fi avut grijă și i-ar fi făcut vaccinu', nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă ai însă un raton sau un dihor, poți să-i vaccinezi și de două ori pe an, și s-ar putea să ai surpriza ca injecția să nu-și facă efectul. Da' ratonu' băieților Ryder era un amor. Tropăia încetișor, clătinându-se, până la tine – mamă, și ce grăsuluc era! – și te lingea pe față exact ca un cățel. Ba chiar tatăl lor l-a dus la doctor ca să-l castreze și să-i taie ghearele. Cred că toată chestia asta l-a costat *o avere!* Ryder ăsta lucra la fabrica IBM din Bangor. S-au mutat în Colorado acu' vreo cinci ani... sau poate șase. E ciudat să stau acu' să mă gândesc că puștii ăia sunt destul de mari ca să-și poată lua carnet de conducere. Dacă li s-a frânt inima când le-a murit ratonu'? Cred că da. Matty Ryder nu se mai putea opri din plâns, și mamă-sa s-a speriat și a vrut să-l ducă la doctor. Cred că i-a trecut acu', da' n-o să uite niciodată. Nici un copil n-o să-și uite vreodată animalu' călcat de-o mașină.

Gândurile lui Louis se întoarseră înspre Ellie, așa cum o urmărise dormind în seara asta, cu Church care torcea ca un ferăstrău ruginit, la picioarele saltelei.

– Fiica mea are un motan, spuse. Winston Churchill. Noi îi zicem Church.

– Și se leagănă când merge?

– Poftim?

Louis habar nu avea ce voia să spună bătrânul

– Încă mai are coițe, sau l-ai castrat?

– Nu, răspunse Louis. Nu, nu l-am castrat.

De fapt, fuseseră câteva discuții în contradictoriu pe această temă, încă de pe vremea în care locuiau la Chicago. Rachel a vrut să-l castreze pe Church, fixase chiar data operației cu doctorul veterinar. Louis a anulat-o. Nici până în ziua de azi nu a fost în stare să înțeleagă de ce a făcut-o. Nu era nici pe departe vorba de ceva atât de simplu sau atât de stupid cum ar fi echivalarea masculinității sale cu cea a motanului fiicei lui, și nu era nici vorba de indignarea sa la gândul că gospodina grasă de alături va face tămbălău din cauza mirosului de urină de motan sau din cauza pungilor cu gunoi pe care i le sfâșia. E drept că și aceste idei îi trecuseră prin minte, însă mai mult fusese vorba de senzația puternică, dar întrucâtva cețoasă, că operația respectivă ar fi distrus ceva anume din personalitatea lui Church – ceva ce el prețuia extrem de mult – ar fi stins privirea aceea din ochii verzi ai motanului care îți spunea să te duci dracului. În sfârșit, reuși să-i explice lui Rachel că, oricum, urma să se mute la țară și problema nu ar mai fi avut nici o însemnătate. Iată-l însă pe Judson Crandall, care îi demonstra, acum, că o parte din viața la țară, aici, în Ludlow, avea de-a face cu Drumul Național 15 și îl întreba dacă și-a castrat motanul. Ce să-i faci, domnule doctor Creed, ia o linguriță de ironie a sorții; face bine la tensiune.

– Eu l-aș castra, zise Crandall, stingându-și țigara între degetul mare și arătător. Un motan castrat nu mai hălăduiește așa mult. Că altfel, dacă o să tot treacă drumu' ăsta încolo și-ncoace, într-o bună zi o să aibă ghinion și o să sfârșească îngropat acolo sus, lângă ratonu' puștilor lui Ryder, și lângă cockeru' micuțului Tommy Dessler, și lângă papagalu' don'șoarei Bradleigh. Nu fiin'că papagalu' ar fi fost călcat de vreo mașină, sper că înțelegi. Pur și simplu, într-o zi, l-au găsit țeapăn și cu piciorușele în sus.

– Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus, promise Louis.

– Așa să faci, aprobă Crandall și se ridică. Cum mai stai cu berea? Cred că tot am să aduc o felie de brânză puturoasă.

– Berea s-a terminat, spuse Louis, ridicându-se și el, și trebuie să mă duc acasă. Mâine am o zi importantă.

– Începi lucru' la universitate?

Louis clătină din cap.

– Copiii vin de-abia peste două săptămâni, dar până atunci trebuie să știu cum stau treburile la dispensar, ce zici?

– Mda, și cred că o să ai ceva necazuri, dacă nu descoperi unde au ascuns medicamentele.

Crandall întinse mâna și Louis i-o strânse ușor, amintindu-și, din nou, cât de fragile și dureroase erau oasele bătrânilor.

– Mai treci pe-aici oricând ai chef, îl invită Crandall. Vreau s-o cunoști pe Norma. Cred că o să te placă.

– Voi veni, promise Louis. Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc, Jud.

– Asemenea. O să te obișnuiești cu viața de-aici. Poate chiar o să rămâi vreme mai îndelungată.

– Și eu sper.

Louis coborî aleea pietruită cu dale de forme neregulate, până la marginea drumului, unde a fost nevoit să se oprească în timp ce pe șosea trecea un alt autocamion, urmat de un șir de cinci automobile, în direcția Bucksport. Apoi, ridicându-și mâna în semn de salut, traversă strada (*drumu'*, își aminti iar) și intră în noua lui casă.

Înăuntru nu se auzeau decât șoaptele somnului. Ellie părea să nu se fi mișcat deloc, iar Gage era tot în pătuț, dormind după ultima modă inventată de el însuși, pe spate, cu mâinile și picioarele desfăcute, și cu un biberon la îndemână. Louis se opri și își privi fiul, iar inima i se umplu pe neașteptate cu o dragoste atât de puternică pentru micuțul adormit, încât sentimentul acesta păru aproape periculos. Își închipui că era vorba, pur și simplu, de dorul după casa lor din Chicago, după toate locurile de acolo cu care se obișnuiseră, după toate chipurile cunoscute care dispăruseră acum, șterse cu atâta eficiență de milele care îi despărțeau, încât era ca și cum oamenii aceia nu ar mai fi existat deloc. *Acum, oamenii se mută mult mai des decât*

o făceau înainte... înainte îți alegeai un colțișor al tău și rămâneai acolo toată viața. Era un sâmbure de adevăr în asta.

Se apropie de fiul său și, pentru că nu era nimeni acolo să-l vadă, nici măcar Rachel, își sărută degetele și le apăsă cu blândețe pe obrazul lui Gage, printre zăbrelele pătuțului.

Gage plescăi ușor și se întoarse pe-o parte.

– Somn ușor, puiule, spuse Louis.

Se dezbrăcă fără să facă vreun zgomot și se strecură în jumătatea lui de pat, reprezentat acum doar de două saltele așezate pe podea. Simțea cum tensiunea zilei începe să se stingă. Rachel nu se mișcă. Prin cameră, lăzile nedespachetate se profilau fantomatic în penumbre.

Chiar înainte de a trece pragul somnului, Louis se ridică într-un cot și privi pe fereastră. Camera lor se afla chiar în față și putea zări locuința lui Crandall, de peste drum. Deși era prea întuneric ca să poată discerne vreo formă pe verandă – și asta doar din cauza nopții fără lună – i se păru totuși că observă acolo jarul unei țigări aprinse. *Nu s-a culcat încă*, gândi. *S-ar putea să mai stea treaz multă vreme. Bătrânii dorm tare puțin. Poate că stau de veghe.*

Ce anume să vegheze?

La asta se gândea Louis când adormi. Visă că se afla în Disney World, la volanul unui camion alb, uriaș, cu o cruce roșie pictată pe o latură. Gage ședea lângă el, și, în vis, copilul avea cel puțin zece ani. Church era pe bordul mașinii, privindu-l fix pe Louis cu ochii lui verzi și strălucitori, iar pe Strada Principală, lângă gara construită în stilul sfârșitului de secol, Mickey Mouse dădea mâna cu copiii strânși ciorchine în jurul lui, și mâinile lui uriașe din carton alb înghițeau mânuțele lor încrezătoare.

7

Pentru familia Creed, următoarele două săptămâni au fost foarte agitate. Încetul cu încetul, noua slujbă a lui Louis începu să capete contur (dar cum o să fie când zece mii de studenți, mulți dintre

aceștia narcomani sau alcoolici, unii afectați de serioase maladii sociale, unii neliniștiți din cauza notelor, alții deprimați că au fost obligați să plece de-acasă pentru prima oară în viață, vreo duzină – mai ales fete – suferind de anorexie*..., cum o să fie când vor da buzna cu toții în campus, o să fie altă poveste). Și, în timp ce Louis începea să se obișnuiască cu noua sa poziție de șef al Dispensarului Medical al Universității, Rachel căuta să se familiarizeze cu noua lor locuință.

Gage era mai tot timpul ocupat să se pricopsească cu cucuiele și căzăturile rezultate în urma încercărilor lui de a se acomoda cu noul mediu, și, o bună perioadă, programul lui de somn chiar a fost dat serios peste cap. Dar, la jumătatea celei de-a doua săptămâni de când se mutaseră în Ludlow, începu din nou să doarmă, fără probleme, toată noaptea. Numai Ellie, confruntată cu ideea că o să înceapă grădinița într-un loc cu totul necunoscut, părea extrem de surescitată și irascibilă. Era capabilă uneori să aibă accese de râs, ca imediat după aceea să cadă în stări de deprimare sau chiar să aibă izbucniri de furie aproape isterice la simpla rostire a vreunui cuvânt inofensiv. Rachel spunea că toate astea o să-i treacă atunci când o să-și dea seama că școala cea nouă nu era chiar diavolul cel roșu, îngrozitor, pe care mintea ei îl plăsmuise, și Louis credea că Rachel avea dreptate. Însă, în cea mai mare parte a timpului, Ellie era ceea ce fusese întotdeauna: o scumpă.

Berea (sau berile) băute seara cu Jud Crandall deveniseră aproape un obicei. Cam de pe când Gage își reluase programul normal de somn, la fiecare două sau trei seri, Louis trecea drumul cu câte o lădiță conținând șase sticle de bere. A cunoscut-o și pe Norma Crandall, o femeie dulce, încântătoare, care suferea de artrită reumatismală – o artrită reumatismală veche și păcătoasă, în stare să ucidă atât de mult din ceea ce este bun în oamenii vârstnici, sănătoși de altfel – dar care avea o atitudine optimistă în fața bolii. Nu voia să se plece în fața durerii; nu scotea steagul alb al capitulării. Să vedem care pe care. Louis era de părere că Norma mai putea să trăiască încă vreo cinci sau chiar șapte ani rodnici, chiar dacă nu prea confortabili.

* Inapetență, pierderea totală a poftei de mâncare (n. trad.).

În ciuda principiilor sale ferme, o consultă, la propria lui cerere, inventarie prescripțiile doctorului ei și se liniști, descoperind că totul era în perfectă ordine. Simți un soi de dezamăgire sâcâitoare la gândul că nu exista nimic altceva ce ar fi putut să facă pentru ea, însă doctorul ei personal, Weybridge, părea să aibă situația sub control, atât cât era omenește posibil într-un caz ca al Normei Crandall – cu excepția vreunei noi și extraordinare descoperiri științifice, a vreunui leac miraculos pentru boala aceasta, însă pe care nu te puteai bizui într-un viitor prea apropiat. Fie te resemnai și învățai să-ți accepți infirmitatea, fie îți sfârșeai zilele într-o cămăruță încuiată, scriind cu carioci scrisori celor de acasă.

Și lui Rachel îi plăcu, și cele două femei își pecetluiră prietenia schimbând rețete, așa cum băieții fac schimb de fotografii ale jucătorilor faimoși de baseball; la început a fost budinca cu mere a Normei Crandall pentru friptura de vită, înăbușită, a lui Rachel. Norma se atașă și de amândoi copiii familiei Creed, mai ales de Ellie, care, afirma ea, o să ajungă „o frumusețe clasică". Bine măcar, îi spusese Louis lui Rachel în pat, în noaptea respectivă, că Norma nu a zis că Ellie o să ajungă o vulpiță dulce. Rachel râse atât de tare, încât scăpă un vânt răsunător, și apoi începură să râdă amândoi în hohote, trezindu-l pe Gage, care dormea în camera alăturată.

Sosi și prima zi de grădiniță. Louis, care acum se simțea tot mai stăpân pe situație, la infirmeria universității, și se acomodase destul de bine cu aparatura medicală pusă la dispoziție, își luă o zi liberă. (În plus, acum, infirmeria era pustie; ultimul pacient, o studentă la cursurile de vară, care își fracturase piciorul pe treptele clădirii Sindicatului Studenților, fusese externată în urmă cu o săptămână.) Rămase pe peluza din fața casei, cu Rachel alături, ținându-l în brațe pe Gage, când autobuzul cel galben își făcu apariția de după colț, se târî greoi pe drum și se opri lângă ei. Ușa din față se deschise; în aerul blând de septembrie se împrăștiară sporovăiala și strigătele vesele ale copiilor.

Ellie aruncă peste umăr o ultimă privire, ciudată, vulnerabilă, de parcă ar fi dorit să-i întrebe dacă nu cumva mai era vreme să se pună capăt acestui eveniment fatal, și probabil că ceea ce a descoperit pe

chipurile părinților ei a convins-o că timpul expirase, de fapt, și că tot ceea ce o să urmeze acestei zile era, pur și simplu, inevitabil – așa cum era și evoluția artritei Normei Crandall. Le întoarse spatele și urcă treptele autobuzului. Ușa se închise cu un șuier de balaur. Autobuzul porni. Rachel izbucni în plâns.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Louis, nu face asta. El nu plângea. Dar avea nodul lacrimilor în gât. Nu-i vorba decât de o jumătate de zi.

– Și o jumătate de zi e rău, se război Rachel și începu să plângă și mai tare.

Louis o ținu strâns în brațe, iar Gage își prinse părinții cu câte un braț mic de după gât. De obicei, plângea și Gage atunci când plângea Rachel. Însă nu și de data asta. *Ne are numai pentru el*, gândi Louis, *și își dă al dracu' de bine seama de asta.*

Așteptară cu oarecare îngrijorare întoarcerea lui Ellie, bând mult prea multă cafea, făcând tot felul de supoziții despre ceea ce se petrecea cu fiica lor în acest răstimp. Louis se retrase în camera din spate, pe care intenționa să și-o transforme în birou, și se apucă să lucreze, fără chef, mutând hârtii de colo-colo, însă nimic mai mult. Rachel începu să pregătească masa de prânz ridicol de devreme.

Când, la 10.30, sună telefonul, Rachel se năpusti la aparat, smulse receptorul și rosti un „alo?" sugrumat, înainte de a suna și a doua oară. Louis rămase în pragul ușii, între biroul său și bucătărie, convins că la celălalt capăt al firului se afla educatoarea lui Ellie, care tocmai îi informează că Ellie nu reușește să facă față; că stomacul sistemului educațional public a găsit-o greu de digerat și că acum o scuipa afară. Însă la telefon era doar Norma Crandall, care voia să le comunice că Jud a cules porumbul rămas și că, dacă doreau, le puteau oferi vreo zece-doisprezece știuleți. Louis se duse la ei cu o sacoșă și îl certă pe Jud pentru faptul că nu îl lăsase să-l ajute la cules.

– Oricum, nu-i mare rahat, spuse Jud.

– Fii amabil și încearcă să nu folosești limbajul ăsta, cel puțin când sunt și eu în preajmă, zise Norma.

Apăruse pe verandă cu o tavă veche, cu marca firmei Coca-Cola, pe care aducea ceai cu gheață.

– Îmi pare rău, iubito.

– Ba nu-i pare rău deloc, îi spuse Norma lui Louis și se așeză, crispându-se ușor de durere.

– Am văzut-o pe Ellie când se urca în autobuz, spuse Jud și își aprinse un Chesterfield.

– Totul o să fie în ordine, ca de obicei, zise Norma.

De obicei, fu gândul îngrozitor care îi trecu prin minte lui Louis.

Însă Ellie *chiar* s-a simțit minunat. La prânz, s-a întors acasă surâzătoare și exuberantă, cu rochița ei albastră, de-prima-zi-de-școală, legănându-i-se grațios în jurul picioarelor pline de zgârieturi (și-i mai apăruse încă o rană superficială, de toată frumusețea, deasupra unui genunchi), într-o mână cu un desen care ar fi putut reprezenta doi copii sau, la o privire mai atentă, două macarale plecate la plimbare, cu șiretul de la un pantof dezlegat, cu o fundă pierdută din păr, strigând:

– Am cântat „Old MacDonald"! Mami! Tati! Am cântat „Old MacDonald" la fel ca la grădinița din Chicago!

Rachel aruncă o privire fugară înspre Louis, care, cu Gage în brațe, stătea în scaunul de lângă fereastră. Bebelușul aproape adormise. Era ceva trist în privirea soției sale și, cu toate că ea își feri iute ochii, Louis simți o clipă de panică cumplită. *Începem să îmbătrânim*, gândi el. *Asta e pur și adevăr. Nu vom face excepție de la regulă. A pornit pe drumul ei... și tot așa am pornit și noi.*

Ellie se repezi la el, încercând să-i arate desenul, zgârietura cea nouă și să-i povestească despre „Old MacDonald" și despre doamna Berryman – toate astea în același timp. Church se unduia printre picioarele ei și, ca prin minune, Ellie reuși cumva să nu îl calce sau să se împiedice de el.

– Sssst! făcu Louis și o sărută. (Gage adormise, nepăsător la toată agitația din casă.) Lasă-mă numai să-l pun în pătuț și după aia o să ascult tot ce vrei să-mi spui.

Îl duse pe Gage la etaj, urcând treptele prin razele oblice și fierbinți ale zilei calde de septembrie și, când ajunse pe coridor, îl izbi o

presimțire atât de îngrozitoare și întunecată, încât se opri – se opri înfiorat până în măduva oaselor și fără vlagă – privi uimit în jur și se întrebă ce îl apucase. Strânse cu putere copilul în brațe, și Gage se foi incomodat. Pielea brațelor și a spatelui lui Louis se făcuse ca de găină.

Ce s-a întâmplat? se întrebă, tulburat și înspăimântat. Inima i se zbătea într-un ritm nebunesc; pielea capului i se răcise și, dintr-o dată, părea prea strâmtă pentru a-i acoperi craniul; simțea în spatele ochilor talazurile de adrenalină. Era adevărat când se spunea că ochii oamenilor ies din orbite atunci când spaima este extremă, știa asta; ochii nu se măreau pur și simplu, ci chiar *se bulbucau* atunci când tensiunea crește, și crește și presiunea hidrostatică a lichidelor cutiei craniene. *Ce dracu' e? Să fie stafii? Isuse, parcă ar fi trecut ceva pe lângă mine, aici în hol, ceva ce aproape că am și reușit să deslușesc.*

La parter, ușa cu plasă se izbi cu putere de prag.

Louis Creed tresări, își înăbuși un strigăt și apoi începu să râdă. Era, nici mai mult, nici mai puțin, doar unul dintre golurile acelea psihologice de aer prin care trec, uneori, și oamenii. O eclipsă de moment a minții, atâta tot. Ce-i spusese Scrooge fantomei lui Jacob Marley? „S-ar putea să nu fii altceva decât o felie de cartof prea crudă. Ești mai mult miros de sos, decât miros de mormânt." Și acest lucru era chiar mai corect – atât din punct de vedere fiziologic, cât și psihologic – decât și-ar fi putut închipui vreodată Charles Dickens. Nu existau stafii – cel puțin el nu întâlnise nici una în experiența lui de medic. De-a lungul carierei sale declarase vreo douăzeci de decese, și nici măcar o singură dată nu simțise bătaia aripilor vreunui suflet pe lângă obrajii săi.

Îl duse pe Gage la el în cameră și îl așeză în pătuț. Pe când își învelea fiul cu pătura, simți, totuși, cum un fior i se încolăcește venin pe șira spinării și se gândi, brusc, la „sala de expoziție" a unchiului său, Carl. Acolo nu se aflau nici tipuri noi de mașini, nici televizoare noi înzestrate cu toate caracteristicile moderne, nici mașini de spălat vase cu ecrane din sticlă, prin care să poți urmări operațiunea miraculoasă de săpunire a zoaielor. Ci numai lăzi cu capacele ridicate, iar deasupra fiecăreia câte un reflector ascuns. Fratele tatălui său fusese antreprenor de pompe funebre.

Doamne, Dumnezeule, ce te-a îngrozit atât de tare? Încetează! Descarcă-te!

Își sărută fiul și coborî ca să asculte istorisirile entuziasmate ale lui Ellie despre prima ei zi la școala de copii mari.

8

În sâmbăta aceea, după prima săptămână de școală a lui Ellie, și chiar înainte ca studenții să se întoarcă în campusul universitar, Jud Crandall traversă drumul și se apropie de locul în care familia Creed se odihnea pe peluza din fața casei. Ellie tocmai se dăduse jos de pe bicicletă și bea un pahar de ceai cu gheață. Gage se târa de-a bușilea prin iarbă, examinând gândacii găsiți pe-acolo, probabil chiar mâncând vreo câțiva; Gage nu părea să dea o importanță deosebită surselor sale de proteine.

– Jud, spuse Louis, ridicându-se. Să-ți aduc un scaun.

– Nu-i nevoie.

Jud purta jeanși, o cămașă de lucru cu gulerul descheiat și o pereche de cizme verzi. O privi pe Ellie.

– Tot mai vrei să vezi unde duce cărarea voastră, Ellie?

– Da! exclamă Ellie, sărind de îndată în picioare. Ochii îi scânteiau. Mi-a zis George Buck, la școală, că acolo e un cimitir al animalelor și i-am zis lu' mami, da' ea a spus că e mai bine să te așteptăm pe tine, pentru că tu știi unde e.

– Așa este, aprobă Jud. Dacă n-aveți nimic împotrivă, vă duc la o plimbare până acolo. Da' trebuie să vă puneți cizme. Terenul e cam mâlos pe alocuri.

Ellie dădu buzna în casă.

Privirea lui Jud era plină de o tandrețe veselă.

– Poate că ai vrea să vii și tu, Louis.

– Aș vrea, spuse Louis. Se uită la Rachel. Vrei și tu să vii, iubito?

– Și ce facem cu Gage? Parcă era vorba de un drum lung de o milă.

– Îl pun în port-bebe.

Rachel izbucni în râs.

– Bine... pe tine o să te doară spinarea, domnu'.

Porniră zece minute mai târziu. Cu excepția lui Gage, toți erau încălțați cu cizme. Gage stătea poponeț în port-bebe și se zgâia curios în jur, peste umărul lui Louis. Ellie o luase înainte, alergând după fluturi și culegând flori.

În câmpul din spatele casei, iarba era înaltă până aproape de talie; acum înfloriseră și bârfitoarele tufănele aurii, ca în fiecare an, pălăvrăgind cu toamna despre ultimele zile de vară târzie. Însă astăzi nu exista deloc senzația de toamnă în aer, astăzi soarele aparținea încă lunii august, deși calendarul spunea că august trecuse de două săptămâni. Când au ajuns pe culmea primului deal, mergând de-a lungul potecii cu iarbă cosită, sub brațele lui Louis se întinseseră deja pete mari de transpirație.

Jud se opri. La început, Louis crezu că bătrânul obosise – și de-abia apoi observă priveliștea care se desfășura în spatele lor.

– E plăcut aici, zise Jud, cu un fir de iarbă în dinți.

Iar Louis se gândi că tocmai auzise chintesența subestimării de tip pur american.

– Este *splendid*, oftă Rachel și se întoarse către Louis, cu flăcări aproape acuzatoare în privire. Cum se face că nu mi-ai pomenit niciodată de locul ăsta?

– Pentru că nici eu n-am știut că există, răspunse Louis, ușor rușinat.

Cu toate că și locul acesta făcea parte din proprietatea lor, pur și simplu nu-și găsise niciodată vreme să urce până aici.

Ellie se afla mult în avans. Acum se întoarse și ea, privind fermecată, cu Church unduindu-se în urmă.

Dealul nu era înalt, însă nici nu trebuia să fie. Înspre est, pădurile dese împiedicau privirea să pătrundă mai departe, dar, privind către vest, ținutul cobora într-o pantă dulce, ca un vis auriu și leneș de vară târzie. Totul era nemișcat, tăcut, învăluit în voaluri subțiri de ceață. Liniștea nu era spulberată nici măcar de vreo cisternă Orinco, în trecere pe autostradă.

Desigur, cercetau cu privirea valea râului Penobscot, pe care, odinioară, pluteau buștenii transportați de tăietorii de copaci dinspre nord-est, în aval, înspre Bangor și Derry. Însă aici se aflau la sud de Bangor și ceva mai la nord de Derry Râul lung curgea liniștit, adâncit parcă în propriile-i vise. Louis reuși să zărească în depărtare localitățile Hampden și Winterport, iar mai aproape, i se păru că deslușește, paralel cu vadul râului, sinuozitățile șarpelui negru, care era Drumul Național 15, până înspre Bucksport. Priviră către malul celălalt al râului, la vegetația crescută din abundență, la drumurile și câmpiile de dincolo de crângul verde de arbori. Vârful clopotniței de la Biserica Metodistă din nordul orașului Ludlow străpungea acoperișul de ulmi bătrâni, și, puțin mai la dreapta, reuși să vadă robustețea unghiulară din cărămizi a școlii unde învăța Ellie.

Deasupra, norii albi înaintau lent către un orizont ce căpătase nuanța docului decolorat. Și, de jur-împrejur, se aflau câmpiile verii târzii, obosite la sfârșitul acestui alt ciclu anual, somnolente, însă nu moarte, de un roșiatic incredibil.

– Splendid este cuvântul potrivit, zise Louis, în cele din urmă.

– Pe vremuri i se spunea Prospect Hill (Dealu' Panoramei), explică Jud. Își puse o țigară în colțul gurii, însă nu o aprinse. Doar vreo câțiva îi mai știu numele, altfel, e aproape uitat, mai ales acum, cu toți tinerii care se stabilesc în oraș. Prea rar îndrăznește careva să vină pân' aici. Îți închipui că n-o să vezi prea multe, pen'că dealul nu e prea înalt. Dar vezi...

Făcu un gest larg cu mâna și tăcu.

– Vezi totul, șopti Rachel, pe un ton încărcat de respect și sfială Se întoarse către Louis: Iubitule, este *al nostru?*

Și, înainte ca Louis să poată răspunde, Jud zise·

– O, da, face parte din proprietate!

Ceea ce, gândi Louis, nu însemna chiar același lucru.

În pădure era mai răcoare. Cărarea, încă destul de lată și mărginită pe alocuri cu vase sau căni de cafea pline cu flori (majoritatea ofilite), era acum acoperită cu un covor din ace uscate de pin. Coborau deja

panta cealaltă a dealului și parcurseseră cam un sfert de milă, când Jud o strigă pe Ellie.

– Asta-i o plimbare nemaipomenită pentru o fetiță ca tine, îi zise cu blândețe, însă vreau să le promiți părinților tăi că, dacă vei veni vreodată singură aici, n-ai să părăsești cărarea.

– Promit, spuse iute Ellie. Da' de ce?

Bătrânul îl privi pe Louis, care se oprise să se odihnească. Chiar în umbra răcoroasă a pinilor și a molizilor, era o treabă a naibii de obositoare să-l care pe Gage.

– Știi unde suntem? îl întrebă Jud.

Louis se gândi și respinse răspunsurile, unul câte unul: Ludlow, zona de nord a orașului Ludlow, în spatele casei mele, între Drumul Național 15 și Strada Principală. Clătina din cap.

Jud arătă cu degetul peste umăr.

– Îs o grămadă de chestii acolo, spuse. Acolo-i orașul. Înainte nu-i nimic altceva decât pădure pe o distanță de mai mult de cincizeci de mile. Pe aici i se zice Pădurea din Nordul Ludlowului, însă acoperă și un colțișor din Orrington, și după aia o ia spre Rockfort. Capătul ei ajunge în ținuturile despre care ți-am vorbit, alea pe care indienii le vor înapoi. Știu că sună ciudat când îți spun că tocmai căsuța ta drăguță, de pe drumu' principal, cu telefonul ei, cu electricitatea și cu televiziunea prin cablu, se află pe hotarul dintre lumea civilizată și cea sălbatică, însă așa este. (O privi iarăși pe Ellie.) Nu-ți zic decât să ai grijă prin pădurea asta, atâta tot. Poți să te rătăcești de cărare, și numai Dumnezeu știe unde poți ajunge în cazul ăsta.

– N-o să mă rătăcesc, domnule Crandall.

Louis observă că și Ellie era destul de impresionată de cele auzite, sfioasă, chiar, însă nu speriată. Cu toate acestea, Rachel se uită neliniștită la Jud, și chiar Louis se simți puțin tulburat. Bănuia că nu era vorba decât de teama aproape instinctivă a orășenilor în fața pădurii. Louis nu mai ținuse o busolă în mână de pe vremea în care era cercetaș, și asta se întâmplase cu vreo douăzeci de ani în urmă, iar noțiunile lui despre orientarea cu ajutorul unor chestii cum ar fi Steaua Polară sau mușchiul ce crește pe trunchiul copacilor erau la fel de vagi ca și amintirile sale despre cum face un nod marinăresc.

Jud îi cântări din priviri și surâse ușor.

– Ei, nu vă speriați, nu s-a mai pierdut nimeni prin pădurea asta din 1934, spuse el. Cel puțin, nici un localnic. Ultimu' a fost Will Jeppson – n-a fost o pierdere prea mare. În afară de Stanny Bouchard, cred că Will a fost cel mai mare bețivan din regiune.

– Ai zis că nu s-a pierdut nici un localnic, remarcă Rachel cu o voce nu tocmai sigură.

Louis aproape că îi citi gândurile: *Noi nu suntem localnici.* Cel puțin, deocamdată.

Jud tăcu o clipă și apoi aprobă cu o mișcare a capului.

– E drept că se pierde câte un turist o dată la doi-trei ani, și asta fiin'că îți închipui că nu poți să te rătăcești de drumu' principal. Da' i-am găsit pe toți, domniță, nu te îngrijora.

– Sunt elani pe-aici? întrebă, înspăimântată, Rachel.

Louis zâmbi. Dacă Rachel voia să se îngrijoreze, nimeni și nimic nu o putea împiedica.

– Ei, da, s-ar putea să vezi câte un elan din când în când, însă asta nu trebuie să te neliniștească, Rachel, spuse Jud. Sunt olecuță nervoși numai în perioada de împerechere, altfel doar stau și se uită. Când nu sunt în perioada de rut, singurii oameni după care se iau sunt cei din Massachusetts. N-am idee de ce, da așa e.

Louis se gândi că bătrânul glumește, însă nu putea fi sigur; Jud părea extrem de serios.

– Am văzut întâmplându-se asemenea lucruri, și nu o dată. Câte un tip din Saugus, sau Milton, sau Wetson, cățărat în pom, urlând că a fost urmărit de o turmă de elani, mari cât o camionetă. Mi se pare mie că elanii sunt în stare să simtă *mirosu'* de Massachusetts la un bărbat sau la o femeie. Sau poate că-i mirosul ăla de haine luate de la magazinele L.L. Bean – habar n-am. Aș vrea să aud că unul din studenții ăia de la Medicină Veterinară face o lucrare cu subiectul ăsta, da' cred că asta n-o să se întâmple niciodată.

– Ce-i aia perioadă de rut? întrebă Ellie.

– Nu contează, zise Rachel. Nu-ți dau voie să vii singură aici, Ellie. Doar cu un om mare ai voie, înțelegi?

Rachel se apropie de Louis.

Jud păru îndurerat.

– N-am vrut să te înfricoșez, Rachel – și nici pe fetița ta. Nu trebuie să-ți fie frică în pădurea asta. Și cărarea pe care ne aflăm e o cărare bună, cam plină de gândaci primăvara și cam noroioasă mai tot timpu' – numa' în '55 n-a fost așa, atunci am avut parte de cea mai secetoasă vară din câte-mi-aduc aminte – da', ce dracu', n-are nici măcar oțetar otrăvitor sau urzici, de care-i plină curtea școlii tale, Ellie, și să ai grijă să te ferești de ele dacă nu vrei să-ți petreci trei săptămâni din viață făcând băi cu amidon.

Ellie își acoperi gura cu o mână și începu să chicotească subțirel.

– Este o cărare *sigură*, i se adresă Jud lui Rachel.

Cuvintele lui erau pline de sinceritate, însă femeia încă nu părea convinsă.

– Pun prinsoare că până și Gage ar putea ține drumul pe ea, și deja v-am zis că puștii din oraș sunt mai tot timpu' aici. O îngrijesc. Nimeni nu-i obligă, pur și simplu așa fac ei. N-aș vrea ca, din cauza mea, Ellie să se sperie și să-i stric bucuria de a fi cu ceilalți.

Se aplecă spre fetiță și-i făcu cu ochiul.

– E la fel ca multe alte lucruri din viață, Ellie. Ții drumu' drept și totu-i bine. Ieși de pe cărare și te pierzi imediat, dacă n-ai un dram de noroc. Și atunci se trimite o poteră să te caute.

Își continuară drumul. Louis începu să simtă o durere surdă în spate, din cauza port-bebe-ului. Din când în când, Gage îl apuca cu amândouă mânuțele de păr și îl trăgea plin de entuziasm, sau, cuprins de voioșie, îi trăgea câte un picior în rinichi. Țânțarii de sfârșit de vară hoinăreau în jurul feței și gâtului său, zbârnâindu-și melodia monotonă, care făcea să lăcrimeze ochii victimelor.

Cărarea șerpui în jos pe panta dealului, ocolind sau trecând printre brazi foarte bătrâni, și apoi se lărgi iarăși printr-un crâng de tufe încâlcite, pline de mure. Aici, drumeagul *era* într-adevăr noroios, iar cizmele lui Louis se înglodară în mâl și în câteva băltoace. La un moment dat, traversară o zonă mlăștinoasă, pășind pe smocuri de iarbă, așa cum pășești pe pietre când traversezi un pârâu. Aceasta a fost partea cea mai dificilă a drumului. Începură iarăși urcușul și copacii își revendicară din nou dreptul. Ca prin minune, Gage părea

să se fi îngrășat cu vreo cinci kilograme, și, prin aceeași minune, temperatura zilei părea să fi urcat cu zece grade. Lui Louis, transpirația îi curgea șiroaie pe obraji și pe frunte.

– Cum te descurci, iubitule? întrebă Rachel. Vrei să-l duc și eu puțin?

– Nu, nu, e în regulă, răspunse el.

Așa și era, cu toate că inima-i bodogănea îmbufnată în piept, înjurând pe tonalitățile unui tun de calibru mijlociu. Era mult mai obișnuit să recomande exercițiile fizice, decât să le practice el însuși.

Ellie mergea alături de Jud; pantalonașii ei galbeni ca lămâia și bluza roșie erau pete strălucitoare de culoare în verdele-maroniu al umbrelor posomorâte.

– Lou, ce crezi, chiar știe unde ne duce?

Tonul lui Rachel era ușor îngrijorat.

– Sigur, o liniști Louis.

Vesel, Jud le strigă peste umăr:

– Nu mai avem mult... mai poți, Louis?

Dumnezeule, gândi Louis, *omul ăsta e trecut de optzeci de ani și cred că n-a asudat nici un pic.*

– Mai pot, strigă, la rându-i, pe un ton ușor ofensiv.

Probabil că mândria l-ar fi obligat să spună același lucru chiar dacă s-ar fi simțit în pragul unui atac de cord. Rânji, ridică un pic curelele port-bebe-ului și porni mai departe.

Ajunseră pe culmea celui de-al doilea deal, și de-acolo cărarea cobora printr-un pâlc încâlcit de tufe și arbuști de înălțimea unui om. Se îngustă și atunci, chiar în fața lui, Louis îi văzu pe Ellie și Jud trecând pe sub o arcadă construită din scânduri vechi, măcinate de vreme. Pe această arcadă, scrise cu vopsea neagră, spălată și ea de ploi, de-abia deslușite, se puteau citi cuvintele: CIMITILU' DE ANIMALE.

Louis schimbă o privire amuzată cu Rachel și păși și ei pe sub arcadă, apucându-se instinctiv de mână, de parcă ar fi venit în acest loc pentru a se cununa.

Pentru a doua oară în aceeași dimineață, pe Louis îl cuprinse uimirea.

Terenul de-aici nu mai era acoperit cu covorul din ace de pin. Era un cerc aproape perfect de iarbă cosită cu grijă, având diametrul de

aproximativ cincisprezece metri. Mărginit pe trei laturi de o împletitură deasă de arbuști, cercul se închidea, pe cea de-a patra latură, cu un morman de buștеni, o grămadă dezordonată de copaci doborâți, care părea și sinistră, și periculoasă. *Ar fi bine ca individul care ar încerca să-și croiască drum pe-acolo sau să se cațăre să-și pună niște chiloți de tablă*, gândi Louis. În poiana asta se aflau o mulțime de plăci comemorative, în mod evident confecționate de copii, din orice fel de materiale au avut la dispoziție – fie că le-au cerut sau le-au împrumutat – bucăți de lăzi, deșeuri din lemn, bucăți de tablă. Și totuși, pe fundalul de tufe și copăcei ciufuliți, care se luptau pentru lumina soarelui și pentru un loc în care să supraviețuiască, chiar lucrătura lor stângace și faptul că oamenii erau răspunzători de ceea ce se petrecea aici păreau a le accentua simetria. Cortina împădurită oferea locului un soi de profunzime ciudată, un farmec ce nu era deloc creștin, ci păgân.

– E minunat, spuse Rachel, însă tonul îi contrazicea vorbele.

– *Oh!* strigă Ellie.

Louis îl coborî pe Gage de pe umeri și îl scoase din port-bebe ca să se poată mișca și puștiul în voie. Spinarea lui Louis oftă, ușurată.

Ellie alerga de la un monument la altul, scoțând exclamații de uimire și încântare în dreptul fiecăruia. Louis o urma, în timp ce Rachel îl supraveghea pe cel mic. Jud se așezase cu picioarele încrucișate, cu spatele sprijinit de o piatră și fuma.

Louis observă că locul nu doar *părea* a fi ordonat într-un anume fel, a avea un anumit model; monumentele comemorative fuseseră aranjate în cercuri aproximativ concentrice.

SMUCKY MOTANUL, anunța o placă comemorativă, confecționată dintr-o scândură. Scrisul îngrijit aparținea, fără îndoială, unui copil. Și dedesubt: 1971–1974. Puțin în afara cercului exterior, Louis dădu peste o bucată de ardezie pe care un nume era scris cu vopsea roșie decolorată de vreme, dar perfect lizibil: BIFFER. Și sub el, o încercare de vers: BIFFER, BIFFER, ADULMECĂ CEL MAI BINE. / PÂNĂ A MURIT A ȚINUT LA MINE.

– Biffer era cockeru' familiei Dessler, spuse Jud. (Săpase cu călcâiul o groapă mică în pământ și își scutura cu grijă scrumul

înăuntru.) L-a călcat o remorcă basculantă, anul trecut. Nu-i așa că-i o poezie drăguță?

– Este, încuviință Louis.

Pe unele morminte erau flori – flori proaspete, majoritatea vechi, și multe putreziseră. Peste jumătate dintre inscripțiile în creion sau vopsea pe care Louis a încercat să le citească se șterseseră și deveniseră, parțial sau total, indescifrabile. Altele nu erau scoase în evidență prin nici un semn, și Louis se gândi că, fără doar și poate, cuvintele de pe ele fuseseră scrise cu cretă sau cărbune.

– Mami! strigă Ellie. Aici e un peștișor de aur! Vino și uită-te!

– Mă abțin, zise Rachel.

Ellie îi aruncă o privire scurtă. Stătea singură, în afara cercului exterior, părând mult mai stingheră decât o văzuse el vreodată. Louis gândi: *Chiar și aici e supărată.* Niciodată nu se simțise în largul ei în preajma obiectelor care aveau o cât de mică legătură cu moartea (și el bănuia că, de fapt, nimeni nu putea afirma contrariul despre sine), probabil din cauza surorii sale. Sora lui Rachel murise când era foarte mică, și moartea acesteia lăsase o cicatrice în sufletul soției sale pe care Louis aflase, chiar de la începutul căsătoriei lor, că era mai bine să nu o atingă. Se numise Zelda, iar moartea îi fusese cauzată de o meningită a coloanei vertebrale. Se părea că boala ei fatală fusese lungă, dureroasă și urâtă, și Rachel se afla atunci la o vârstă foarte sensibilă. Nu se credea vinovată dacă voia să uite perioada aceea.

Soțul ei îi făcu cu ochiul și Rachel surâse recunoscătoare.

Louis ridică privirea. Se aflau într-o poiană naturală. Probabil că acest fapt explica calitatea deosebită a ierbii; razele soarelui puteau pătrunde până la ea. Totuși, era nevoie să fie udată și îngrijită, ceea ce însemna că aici erau aduse găleți cu apă sau poate pompe indiene, mai grele decât Gage în port-bebe-ul lui, care erau cărate de niște spinări micuțe. Se gândi din nou la ciudățenia faptului că, de atât amar de vreme, copiii îngrijeau acest loc. Propriile-i amintiri despre entuziasmele copilăriei, revigorate acum de relațiile lui cu Ellie, îi spuneau că au tendința de a se consuma ca știrile zilei de ieri – impetuoase... fierbinți... și moarte la prima oră a dimineții.

Înspre centru, mormintele animalelor erau tot mai vechi; puteau fi citite din ce în ce mai puține inscripții, însă cele rămase descifrabile degajau aroma aspră a trecutului. Aici se afla TRIXIE, OMORÂT PE ȘUȘEA, 15 SEPT. 1968. În același cerc era și o scândură înfiptă adânc în pământ. O deformaseră gerurile și dezghețurile, și o înclinaseră într-o parte, însă Louis reuși să deslușească: ÎN AMINTIREA LU' MARTA IEPURELE NOSTRU MOARTĂ 1 MARTIE 1965. Un rând mai spre centru se citea: GEN. PATTON (CÂINELE! NOSTRU! BUN! amplifica înscrisul sentimentele stăpânului), câine care murise în 1958, și POLYNESIA (care trebuie să fi fost un papagal, dacă Louis și-l amintea bine pe Doolittle din piesa lui Shaw), care a croncănit ultimul său: „Polly vrea un biscuit", în vara lui 1953. Nu se mai putea citi nimic în următoarele două rânduri, și apoi, la distanță încă destul de mare de centru, gravat cu stângăcie pe o bucată de gresie: HANNAH CEL MAI BUN CÂINE CARE A EXISTAT VREODATĂ 1929–1939. Deși gresia era destul de moale – și, drept urmare, literele inscripției se distingeau ca fantomele în cețuri – lui Louis i se păru extraordinar de greu să își facă vreo idee despre orele lungi pe care copilul acela de demult și le petrecuse aici, imprimând cele unsprezece cuvinte în piatră. Îl ameți de-a dreptul atâta devotament născut din dragoste și durere; așa ceva nu făceau nici părinții pentru propriii lor părinți sau pentru copiii lor, dacă mureau de tineri.

– Măi, da' știu că e vechi! îi spuse lui Jud, care se apropiase de el.

Jud înclină din cap.

– Vino aici, Louis. Vreau să-ți arăt ceva.

Se îndreptară către un rând aflat la doar trei cercuri de centru. Aici era evident modelul concentric, care putea fi bănuit întâmplător dacă era privit mai de la margine. Jud se opri în fața unei bucăți mici de ardezie care se răsturnase. Bătrânul îngenunche și, cu o grijă infinită, o îndreptă.

– Erau și niște cuvinte scrise pe ea, zise Jud. Chiar eu le-am gravat, da' s-au șters acu'. Aici mi-am îngropat primul câine. Spot. A murit de bătrânețe, în 1914, anul în care a început Războiul cel Mare.

Năucit la gândul că acest cimitir era mai vechi decât multe cimitire pentru oameni, Louis merse către centru, examinând și alte plăci comemorative. Nici una nu mai era lizibilă, iar cele mai multe fuseseră revendicate de pardoseala pădurii. Pe una dintre ele o acoperise aproape în întregime iarba, și când încercă să o îndrepte, pământul scoase un scârțâit mic, ca o șoaptă de protest. Gândacii începuseră să mișune pe porțiunea pe care o dezvelise. Simți un fior și gândi: *Un mausoleu al animalelor. Nu sunt sigur că-mi place.*

– Cât de vechi sunt?

– Of, Doamne, habar n-am! spuse Jud, vârându-și adânc mâinile în buzunare. Locu' exista aici demult, când a murit Spot. Aveam o gașcă mare de prieteni pe-atunci. M-au ajutat să sap mormântu' pentru Spot. Nu-i ușor să sapi o groapă aici – terenul e pietros, înțelegi – e al naibii de greu să sapi. Și au fost alte dăți când eu i-am ajutat pe ei. Indică diferite morminte cu un deget bătătorit: Acolo e câinele lui Pete LaVasseur, dacă-mi aduc bine aminte, și acolo sunt trei dintre pisicile lui Albion Groatley, îngropate una lângă alta. Bătrânu' Fritchie creștea porumbei călători. Io și cu Al. Groatley și Carl Hannah i-am îngropat unu' omorât de-un câine. E chiar acolo. (Căzu pe gânduri.) Știi, sunt ultimul care am mai rămas dintre amicii de-atunci. Toți sunt morți acum, gașca mea. Toți s-au dus.

Louis nu spuse nimic, ci rămase privind lung mormintele animalelor. Își ținea mâinile în buzunare.

– Terenul este stâncos, repetă Jud. Nu se poate planta nimic aici, decât cadavre.

În partea cealaltă, Gage începuse să se smiorcăie încetișor și Rachel îl aduse ținându-l ridicat pe șold.

– Îi este foame, spuse. Cred că trebuie să ne întoarcem, Lou. *Te rog, bine?* întrebau ochii ei.

– Sigur, spuse el. (Își înhămă din nou port-bebe-ul și se întoarse, pentru ca Rachel să îl poată așeza pe Gage înăuntru.) Ellie! Hei, Ellie, unde ești?

– Uite-o, zise Rachel, arătând grămada de trunchiuri de copaci doborâți.

Ellie se cățăra pe ei, de parcă stiva uriașă de bușteni ar fi fost doar o rudă îndepărtată a paralelelor din sala de gimnastică a școlii.

– Of, iubito, dă-te imediat jos de-acolo! strigă, impacientat, Jud. Dacă-ți vâri piciorul unde nu trebuie și se mișcă bușteniі ăia bătrâni, o să-ți rupi glezna.

Ellie sări jos.

– Uau! țipă fata și se îndreptă către ei, frecându-și șoldul.

Nu era zgâriată, însă o creangă bătrână și ranchiunoasă îi sfâșiase panalonii.

– Înțelegi acum ce vreau să spun, o lămuri Jud, ciufulindu-i părul. Nici măcar cineva obișnuit cu viața prin pădure n-ar încerca să se cațăre pe stive din astea, dacă le poate ocoli. Copacii care, atunci când cad, se adună în grămezi, se fac foarte răi. Te-ar mușca, dacă ar fi în stare.

– Pe bune? întrebă Ellie.

– Pe bune. Înțelegi tu, sunt stivuiți ca un mănunchi de paie. Și dacă ai fi călcat pe unul dintre ei, s-ar fi rostogolit la vale ca o avalanșă.

Ochii uimiți ai lui Ellie se opriră asupra lui Louis.

– Așa e, tati?

– Cred că da, iubito.

– Bâh! Se uită la grămada de copaci și strigă: Mi-ați rupt pantalonii, pomi nesimțiți!

Cei trei adulți izbucniră în râs. Însă stiva de copaci nu râse. Pur și simplu, zăcea acolo, albindu-se la soare, așa cum făcuse decenii la rând. Lui Louis i se părea că seamănă cu rămășițele scheletului unui monstru mort de multă vreme, o arătare străpunsă, poate, de lancea unui nobil cavaler, curajos și bun. Oasele uriașe ale unui balaur, adunate aici, într-un uriaș mormânt celtic.

Chiar atunci își dădu seama că era ceva în neregulă cu grămada uriașă de trunchiuri și cu locul în care se afla aceasta, între cimitirul animalelor și întunericul pădurii de dincolo de ea, pădure pe care, mai târziu, Jud avea s-o numească de câteva ori, din neatenție, Pădurea Indienilor. Chiar felul în care părea așezată la întâmplare era prea ingenios, prea perfect, pentru a fi considerat o operă a naturii. Era...

Chiar atunci Gage îl apucă de o ureche pe care o răsuci, scoțând țipete de bucurie, iar Louis uită de stiva de trunchiuri dintre cimitirul animalelor și adâncurile pădurii. Era timpul să plece acasă.

9

Ziua următoare, Ellie veni la el, cu un aer supărat. Louis lucra în birou la o machetă. Era un Rolls-Royce Silver Ghost model 1917 – șase sute optzeci de piese, mai mult de cincizeci de repere mobile. Era aproape gata și își închipuia deja cum stătea așezat, cu un aer maiestuos, în spatele volanului un șofer îmbrăcat în uniformă, descendentul direct al numeroaselor generații de vizitii britanici, generații care se întindeau până în secolul al XVIII-lea.

Asamblarea machetelor îl înnebunise și devenise hobby-ul lui pe viață încă de când avusese zece ani. Totul a început cu un tun din primul război mondial, pe care îl primise în dar de la unchiul Carl. Apoi și-a dezvoltat îndemânarea cu majoritatea avioanelor din seria Revell, iar în adolescență și mai târziu, în anii maturității, a început să se ocupe de machete mai frumoase, mai complicate și mai mari. Au existat, după aceea, etapa corăbiilor în sticle și etapa mașinilor de război, ba chiar și o etapă în care construise arme ce păreau atât de adevărate, încât ți-era greu să crezi că glonțul nu avea să pornească dacă apăsai pe trăgaci – pistoale Colt, puști Winchester și Luger, până și un Buntline Special. În ultimii cinci ani se ocupase de transatlantice. În biroul său de la universitate, ședeau cuminți pe rafturi o machetă *Lusitania* și o machetă *Titanic*, iar vasul *Andrea Doria*, terminat tocmai înainte de plecarea lor din Chicago, plutea pe polița căminului din camera de zi. Acum trecuse la mașini de epocă, și dacă ciclurile se repetau însemna că urma să treacă patru sau cinci ani până să-l anime din nou dorința de a încerca altceva.

Rachel privea această activitate – unicul lui hobby adevărat – cu indulgența conjugală care conținea, credea el, și câteva grăunțe de dispreț; chiar și după zece ani de căsnicie, probabil că ea tot mai spera

că o să se maturizeze și o să lase la o parte prostiile. Poate că o latură a acestei atitudini fusese influențată de tatăl ei, care și acum, ca și atunci când Louis și Rachel se căsătoriseră, era de părere că s-a ales cu un ginere zevzec, neisprăvit.

Poate, gândi el, *Rachel are dreptate. Poate că o să mă trezesc, într-o bună dimineață, la vârsta de treizeci și șapte de ani, o să duc toate machetele astea în pod și o să mă apuc de popice.*

În dimineața aceea însă, Ellie stătea în fața lui și avea un aer neobișnuit de serios.

De departe, pluteau în aerul limpede sunetele unei dimineți perfecte de duminică: clopotele chemau credincioșii la slujbă.

– Bună, tati, spuse ea.

– Bună, dovlecelul meu. Care-i treaba?

– O, nimic, zise ea.

Expresia de pe chip îi contrazicea însă cuvintele; chipul său arăta că treaba era gravă, că niciodată nu a fost mai gravă, mulțumesc foarte mult de întrebare. Părul îi fusese spălat de curând și îi cădea liber pe umeri. În lumina dimineții de toamnă, părea și mai blond, alungând amenințarea castaniului pe care, în mod inevitabil, o să-l cunoască mai târziu. Văzând cum era îmbrăcată, Louis își dădu seama că fiica lui purta întotdeauna, duminicile, rochiță, deși ei nu se duceau la biserică.

– Ce mești?

Îi spuse, lipind cu mare grijă una dintre aripi:

– Uită-te la asta, și îi întinse un capac de butuc. Vezi R-urile astea împletite? Hm, ce zici? Nu-i așa că e un detaliu frumos? Dacă ne vom duce la Shytown de Ziua Recunoștinței și vom zbura cu un L-1 011, să privești cu atenție motoarele cu reacție și o să vezi aceleași R-uri.

– Capac de butuc, mare scofală! zise Ellie și i-l înapoie.

– Te rog, spuse el. Dacă ai un Rolls-Royce, numele pe care îl folosești este anvelopă. Dacă o să fii suficient de bogată încât să-ți permiți un Rolls-Royce, atunci o să-ți poți permite și să-ți dai aere. Când o să fac și cel de-al doilea milion, o să mă duc să-mi cumpăr un Rolls-Royce Corniche. Și atunci când lui Gage i se va

face rău de mașină, o să vomite pe o piele adevărată. Și, *apropo, Ellie, ce te frământă?*

Însă nu așa trebuia pusă problema când era vorba de Ellie. Nu trebuia să-i pui întrebarea direct. Era extrem de prudentă și nu-și dezvăluia ușor sentimentele. Iar această trăsătură de caracter Louis i-o admira din tot sufletul.

– Suntem bogați, tati?

– Nu, răspunse el, dar nici n-o să murim de foame.

– Michael Burns, de la școală, zice că toți doctorii sunt bogați.

– Atunci spune-i lui Michael Burns de la școală că o mulțime de doctori *ajung* bogați, însă durează vreo douăzeci de ani... și, în nici un caz, nu te îmbogățești în infirmeria unui campus universitar. Te îmbogățești dacă lucrezi ca specialist. Ginecolog sau ortoped, sau neurolog. Aceștia se îmbogățesc repede. În situația unor amărâți care lucrează în serviciul public, așa ca mine, durează mai mult.

– Tati, și atunci de ce nu te faci specialist?

Din nou Louis se gândi la machetele lui, la ceea ce simțise în ziua în care se săturase să mai construiască avioane de război, ca și în ziua în care se plictisise de tancuri Tiger și de cuiburi de mitraliere, la sentimentul pe care îl trăise când a ajuns să creadă (aproape peste noapte, i se părea acum, privind în urmă) că era o tâmpenie să construiești corăbii în sticle. Apoi se gândi cum ar fi să-ți petreci toată viața examinând picioare de copii, în căutare de degete strivite, sau punându-ți mănuși subțiri din latex, pentru a putea orbecăi cu un deget bine școlit de-a lungul colului vaginal al unei femei, căutând excrescențe sau leziuni.

– Pur și simplu nu mi-ar plăcea, spuse.

Church intră în birou, se opri, trecu în revistă situația, cercetând atent, cu ochii lui verzi și strălucitori. Sări fără zgomot pe pervazul ferestrei și păru să adoarmă.

Ellie se uită la el și se încruntă, fapt care îl uimi pe Louis. De obicei, Ellie îl privea pe Church cu o expresie de dragoste atât de mare, încât devenea aproape dureroasă. Fetița începu să se plimbe fără rost prin încăpere, uitându-se la machete, până când, cu o voce nepăsătoare, spuse:

– Măi, da' știu că erau o grămadă de morminte în cimitirul animalelor, așa-i?

Aha, asta-i problema, pricepu Louis, însă nu se întoarse s-o privească; după ce citise instrucțiunile, începu să atașeze farurile pe Rolls.

– Erau, într-adevăr. Aș zice că mai mult de-o sută.

– Tati, de ce animalele nu trăiesc la fel de mult ca oamenii?

– Păi, există animale care trăiesc tot atât, și altele chiar mai mult. Elefanții trăiesc foarte mult, și există unele specii de broaște țestoase atât de bătrâne, încât oamenii nici nu-și pot da seama *cât* de bătrâne sunt... sau poate că își dau seama, însă nu le vine să creadă.

Ellie îi spulberă ușor aceste argumente:

– Elefanții și broaștele țestoase nu sunt *animale de casă. Animalele de casă* nu trăiesc mult *deloc*. Michael Burns zice că fiecare an al unui câine înseamnă nouă ani de-ai noștri.

– Șapte, o corectă, automat, Louis. Înțeleg unde vrei să ajungi, iubito, și ai ceva dreptate. Un câine de doisprezece ani este un câine bătrân. Vezi tu, există o chestie care se cheamă *metabolism*, și se pare că acest metabolism îți indică scurgerea timpului. A, da, sigur, mai face și alte lucruri – unii oameni pot mânca foarte mult și nu se îngrașă, din cauza metabolismului lor, ca în cazul mamei tale. Alți oameni – eu, de pildă – nu pot mânca la fel de mult, fără să se îngrașe. Metabolismele noastre sunt diferite, asta-i tot. Însă, la toate ființele, metabolismul funcționează și ca un fel de ceas al organismului. Câinii au un metabolism mai rapid. Metabolismul oamenilor este mult mai lent. În majoritatea lor, oamenii trăiesc cam până la șaptezeci și doi de ani. Și, crede-mă, șaptezeci și doi este foarte mult.

Pentru că acum Ellie chiar părea îngrijorată, spera ca vorbele lui să fi sunat mult mai sincer decât le simțea el. Avea treizeci și cinci de ani și i se părea că toți anii aceștia trecuseră tot atât de iute și efemer ca o pală de vânt pe sub ușă.

– Însă broaștele țestoase au un metabolism și mai...

– Da' pisicile? întrebă Ellie și îl privi din nou pe Church.

– Păi, în general, pisicile trăiesc tot atât de mult ca și câinii, spuse Louis.

Era o minciună, și el știa asta. Pisicile aveau parte de existențe violente și, deseori, de morți sângeroase, la care însă oamenii nu erau

martori. Și iată-l aici pe Church, moțăind la soare (sau prefăcându-se), Church, care dormea liniștit în fiecare noapte pe patul fiicei sale. Church, care fusese atât de drăgălaș când era pisoi și se încurca, din joacă, într-un ghem de sfoară. Și totuși, Louis îl văzuse pândind o pasăre cu aripa frântă, iar ochii lui verzi scânteiau plini de curiozitate și – da, Louis putea să jure că așa era – de un soi de încântare glacială. Rareori ucidea când stătea la pândă, cu excepția unui șobolan mare, prins, probabil, în aleea dintre blocul lor și cel alăturat. Church executase *puiul ălla* în adevăratul sens al cuvântului. Fusese o poveste atât de sângeroasă, încât Rachel, însărcinată în luna a șasea, cu Gage, a fost nevoită să fugă la baie ca să vomite. Existențe violente, morți violente. Le prindea câte un câine și le sfârteca, în loc să le fugărească doar, așa cum fac câinii leneși și ușor de păcălit, din desenele animate de la televizor, sau le prindea un alt motan, sau mâncau carne otrăvită, sau le călca o mașină. Pisicile sunt gangsterii lumii animalelor: trăiesc în afara legii și, deseori, mor acolo. Foarte multe pisici nu apucă să îmbătrânească lângă focul din sobă.

Dar poate că acestea nu erau tocmai lucruri pe care să i le povestești fiicei tale de cinci ani, care, pentru prima oară, ia cunoștință cu realitățile morții.

– Ceea ce vreau să spun, continuă Louis, este că acum Church are doar trei ani, iar tu ai cinci. S-ar putea să mai trăiască încă atunci când tu vei avea cincisprezece și vei fi în al doilea an de liceu. Și asta înseamnă foarte mult.

– Mie nu mi se pare mult, spuse Ellie cu un glas înfiorat. Nu mi se pare mult *deloc*.

Louis renunță la subterfugiul pe care i-l oferea lucrul la machetă și îi făcu semn să se apropie. O luă în brațe și, iarăși, frumusețea copilei îl ului, frumusețe accentuată astăzi de starea ei sufletească. Avea pielea închisă la culoare, aproape orientală. Tony Benton, unul dintre colegii lui de la Chicago, obișnuia să o numească Prințesa Indiană.

– Iubito, îi zise, dacă ar depinde de mine, aș vrea ca Church să trăiască o sută de ani. Însă nu eu fac regulile.

– Da' cine le face? întrebă Ellie. Apoi spuse, cu un dispreț infinit: Bănuiesc că Dumnezeu.

Louis își înăbuși impulsul de a râde. Treaba era prea serioasă.

– Dumnezeu sau Cineva, spuse el. Ceasul merge înainte – eu doar atât știu. Nu există garanții, puiule.

– Nu vreau ca Church să ajungă ca toate animalele alea moarte! izbucni fetița, dintr-o dată furioasă și cu ochii în lacrimi. Nu vreau ca Church să moară vreodată! E motanul meu! Nu e motanul lui Dumnezeu! Să-Și ia Dumnezeu motanul Lui! Să-Și ia toate pisicile pe care le vrea și să le omoare pe toate! Church e *al meu!*

Se auziră pași în bucătărie, și Rachel apăru speriată în pragul ușii. Acum, Ellie plângea de-a binelea, cu obrazul sprijinit de pieptul lui Louis. Groaza fusese transpusă în cuvinte, declarată; chipul îi fusese schițat, și acum putea fi privit. Și, chiar dacă situația nu putea fi schimbată, cel puțin putea fi scăldată în lacrimi.

– Ellie, îi spuse, legănând-o. Ellie, Ellie, Church nu e mort. E chiar aici, doarme.

– Da' *s-ar putea* să moară, plânse ea. *S-ar putea* să moară în orice clipă.

O ținu strâns, legănând-o mai departe și crezând, pe bună dreptate, sau poate că se înșela, că Ellie plângea din cauza caracterului incurabil al morții, din cauza faptului că moartea nu-și pleca urechea la argumente logice, și nici la lacrimile unei fetițe, și că plângea datorită capacității minunate, extraordinare a ființei omenești de a traduce simbolurile în concluzii care erau fie nobile și frumoase, fie lugubre și înfiorătoare. Dacă toate animalele acelea muriseră și fuseseră îngropate, atunci și Church putea să moară.

(în orice clipă!)

Și să fie îngropat, iar dacă Church pățea așa ceva, același lucru i se putea întâmpla și mamei sale, tatălui său, frățiorului său. Ei înșeși. Moartea era o noțiune abstractă; Cimitilu' de Animale era real. În pietrele funerare de-acolo erau ascunse adevăruri pe care le putea simți și mâna unui copil.

Ar fi fost ușor să o mintă acum, așa cum o mințise când fusese vorba despre prognoza de viață la motani. Însă o minciună ar fi fost scoasă la suprafață mai târziu și, probabil, adunată în carnetul de note pe care copiii îl țin pentru propriii lor părinți. Chiar mama lui îi spusese o astfel de minciună, una inofensivă, referitoare la faptul că

femeile își găsesc pruncii în iarba plină de roua dimineții atunci când și-i doresc din tot sufletul. Dar, indiferent cât de inofensivă fusese minciuna, Louis nu-și iertase niciodată mama pentru că i-o spusese – așa cum nu se iertase pe sine însuși pentru că o crezuse.

– Iubito, încercă să o mângâie, se întâmplă. Face parte din viață.

– E o parte *rea!* strigă ea. E o parte cu adevărat *rea!*

Nu exista nici un răspuns. Continua să plângă. În cele din urmă, lacrimile se vor opri. Acesta era un prim pas necesar pe drumul obținerii unei păci tulburi, cu un adevăr care nu avea să piară niciodată.

Își ținu fiica strâns în brațe și ascultă cum sunetul clopotelor din dimineața de duminică pluteau pe deasupra câmpiilor de septembrie. Trecuse câtăva vreme de la secarea lacrimilor când își dădu seama că, la fel ca Church, fetița adormise.

O duse în cameră și o așeză pe pat, apoi coborî în bucătărie, unde Rachel frământa prea tare aluatul pentru prăjitură. Pomeni de uimirea lui în fața izbucnirii lui Ellie – nu era în firea ei.

– Nu i se potrivește, spuse Rachel, trântind vasul pe masă cu o bufnitură hotărâtă, dar cred că nu a dormit toată noaptea. Am auzit-o cum se foia, și Church s-a cerut afară pe la ora 3. Face asta numai când ea e agitată.

– De ce să...?

– Of, dar știi foarte bine de ce! Spuse, furioasă, Rachel. Afurisitul ăla de Cimitir al Animalelor, de asta! A tulburat-o foarte tare, Lou. Pentru ea a fost primul cimitir de *orice* fel și a... tulburat-o. Nu cred că o să-i scriu vreun bilețel de mulțumire prietenului tău, Jud Crandall, pentru plimbarea asta.

Iată că dintr-o dată a devenit prietenul meu, gândi Louis, amuzat și întristat în același timp.

– Rachel...

– Nu vreau să mai calce vreodată pe-acolo.

– Rachel, e adevărat ce-a spus Jud despre cărare.

– Nu e vorba de *cărare*, și tu știi asta, zise Rachel. (Luă iarăși vasul și începu să bată și mai tare aluatul.) E vorba de *locul* ăla blestemat. E nesănătos. Copiii care urcă până acolo ca să îngrijească mormintele

și să cureţe cărarea... e al dracu' de *sinistru*, aşa este. Indiferent de ce boală suferă copiii din oraşul ăsta, nu vreau să se molipsească şi Ellie.

Louis se holbă interzis la ea. Era aproape sigur că unul dintre lucrurile care le menţineau căsnicia pe linia de plutire, într-o vreme în care parcă fiecare an aducea veşti despre două sau trei căsnicii distruse ale prietenilor lor, era respectul amândurora faţă de mister – ideea pe jumătate deslușită, dar niciodată rostită, că, poate, atunci când ajungeai chiar în locul în care brânza prinde cheag, descopereai că nu există asemenea *lucruri* cum ar fi căsnicia, armonia, unitatea, descopereai că fiecare suflet este singur, şi asta, în ultimă instanţă, sfida logica. Acesta era misterul. Şi, indiferent cât de bine credeai că îţi cunoşti partenerul de viaţă, se putea întâmpla, uneori, să te izbeşti de ziduri mute sau să te prăvăleşti în prăpăstii. Şi câteodată (rareori, slavă Domnului) se întâmpla să dai peste un om complet necunoscut, aşa cum avioanele, fără nici un motiv aparent, cad într-un gol de aer pe timp senin. O atitudine sau o părere pe care nu ai fi bănuit-o niciodată, atât de ciudată (cel puţin pentru tine), încât ar părea de-a dreptul psihotică. Şi atunci, încercai să păşeşti uşurel, cu grijă, dacă îţi preţuiai căsnicia şi voiai să ai cugetul împăcat; încercai să-ţi aminteşti că mânia în faţa unei asemenea descoperiri îi caracteriza pe proştii care credeau că este cu adevărat posibil ca o minte să cunoască totul despre cealaltă.

– Draga mea, dar nu e decât un cimitir al animalelor, spuse.

– După cum plângea asta mică adineauri, zise Rachel, arătând spre uşă cu lingura plină de aluat, ai senzaţia că *pentru ea* e doar un cimitir al animalelor? O să o marcheze pe viaţă, Lou. Nu. N-o să se mai ducă acolo. Şi nu e vorba de cărare, e vorba de *locul ăla*. Uite că a şi început să se gândească la moartea lui Church.

O clipă, Louis trăi cu senzaţia stranie că încă mai stătea de vorbă cu Ellie; fetiţa se urcase pe picioroange, îşi pusese una dintre rochiile mamei sale, împreună cu o mască foarte bine realizată, care înfăţişa chipul lui Rachel. Chiar şi expresia întipărită pe chipul ei era aceeaşi – neclintită şi puţin ursuză la suprafaţă, dar rănită în străfunduri.

Bâjbâi, căutându-şi cuvintele, căci, pe neaşteptate, subiectul i se păru mult prea important – nu era ceva ce putea fi trecut cu vederea din respect faţă de acel mister... sau acea singurătate. Bâjbâi după

cuvinte deoarece i se părea că ea nu sesizează ceva atât de uriaș încât aproape că umplea priveliștea, și nu puteai face asta, decât dacă închideai dinadins ochii.

– Rachel, spuse, Church *o să moară*.

Îl privi furioasă.

– Nu despre asta e vorba, rosti, pronunțând răspicat fiecare cuvânt, ca și cum s-ar fi adresat unui copil retardat. Church n-o să moară astăzi și nici mâine...

– Am încercat să-i explic asta...

– Nici *poimâine*, și, probabil, nici *ani* întregi de-acum....

– Iubito, nu putem fi siguri de as...

– Ba sigur că *putem!* țipă ea. Avem grijă de el, n-o să *moară*, nimeni n-o să *moară* la noi, așa că de ce vrei să superi o fetiță explicându-i ceva ce n-o să înțeleagă decât atunci când o să fie mai mare?

– Rachel, ascultă-mă.

Însă Rachel nu avea deloc intenția să-l asculte. Fierbea de mânie.

– E destul de rău să cauți să faci față unei morți – a unui animal, sau a unui prieten, sau a unei rude – atunci când se întâmplă, fără s-o transformi într-un... într-o atracție turistică blestemată... o p-pajiște pentru morminte de a-animale...

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

– Rachel, zise el, încercând să o cuprindă de umeri.

Îi împinse mâinile la o parte cu un gest brutal.

– Nu contează. Habar n-ai ce vreau să spun.

Louis oftă.

– Mă simt de parcă aș fi căzut printr-o trapă ascunsă în măruntaiele unui mixer uriaș.

Spera să vadă un zâmbet, dar nu primi nici unul. Ochii ei negri aruncau flăcări, ațintiți asupra ochilor lui. Își dădu seama că era furioasă, nu doar supărată, ci într-adevăr furioasă.

– Rachel, i se adresă brusc, fără să știe prea bine ce anume avea de gând să spună, până când își auzi propriile-i cuvinte. Cum ai dormit *tu* azi-noapte?

– Of, Doamne, rosti ea, cu dispreț, întorcându-și fața de la el (însă nu înainte ca Louis să apuce să-i zărească licărul rănit din privire).

Asta este o întrebare cu adevărat inteligentă. *Cu adevărat* inteligentă. N-o să te schimbi niciodată, Louis. Rachel e de vină atunci când ceva nu merge cum trebuie, așa-i? Rachel are una dintre reacțiile ei emoționale ciudate.

– Nu-i cinstit.

– Nu?

Luă vasul cu cocă și îl trânti pe masa de lângă aragaz. Începu să ungă o formă. Își ținea buzele strânse.

Louis îi vorbi răbdător:

– Nu e nimic rău dacă un copil află câte ceva despre moarte, Rachel. De fapt, aș spune că este chiar necesar. Reacția lui Ellie – plânsul ei – mi s-a părut perfect normală. Era...

– O, da, *a sunat* normal, zise Rachel, răsucindu-se brusc spre el. Mi-a sunat *foarte* normal când am auzit-o plângând să i se frângă inima din cauza unui motan care e bine, sănătos...

– Încetează, șopti Louis. Vorbele astea nu au sens.

– Nu vreau să mai discut.

– De acord, însă vom discuta, spuse el, furios, la rândul lui. Ți-ai folosit toată muniția... ce-ar fi să mă lași s-o folosesc și eu pe-a mea?

– Nu va mai călca pe-acolo. Și, în ceea ce mă privește, acest subiect este închis.

– Ellie știe de unde vin copiii încă de anul trecut, spuse cu hotărâre Louis. I-am cumpărat cartea lui Myers și am stat de vorbă cu ea despre asta, îți amintești? Am fost amândoi de acord că un copil trebuie să știe cum s-a născut.

– Asta n-are nimic de-a face cu...

– Și totuși, are! o repezi Louis. Când am stat de vorbă cu Ellie, în birou, despre Church, am ajuns să mă gândesc la mama mea și la felul în care m-a fraierit cu povestea aia stupidă, când am întrebat-o de unde își iau femeile copiii. Nu am uitat niciodată minciuna debitată de ea. Și nu cred că vreun copil uită minciunile pe care i le spun părinții.

– De unde vin copiii n-are nici o legătură cu un afurisit de cimitir al animalelor! țipă Rachel, iar ochii ei îi transmiteau următorul mesaj: *Fă paralele între situații toată ziua și toată noaptea, Louis, dacă așa ai chef; vorbește până te învinețești, că eu tot n-o să fiu de acord.*

Cu toate acestea, el insistă:

– Știe despre copii, iar locul de sus din pădure a făcut-o doar să dorească să afle ceva despre capătul celălalt al ciclului. E perfect normal. De fapt, chiar cred că este cel mai normal lucru din lu...

– *Încetează cu asta!* zbieră ea, pe neașteptate.

Louis tresări, uluit. Lovi cu cotul punga deschisă cu făină de pe masă. Aceasta căzu, iar conținutul i se împrăștie pe pardoseală. În aer se formă un nor mic și alb de făină.

– Of, fir-ar să fie! zise îngrozit.

Din camera de la etaj, se auzi plânsul lui Gage.

– Foarte frumos, spuse Rachel, plângând din nou. Ai trezit și copilul. Mulțumesc frumos pentru duminica asta minunată, liniștită și fără probleme.

Încercă să treacă pe lângă el, însă Louis o prinse de braț.

– Vreau să te întreb ceva, pentru că știu că făpturilor însufletite li se poate întâmpla orice – efectiv *orice*. Sunt doctor și știu asta. Vrei să fii tu cea care îi vei explica ce se întâmplă dacă motanul ei se îmbolnăvește de răpciugă sau leucemie – pisicile sunt predispuse la leucemie, știi – sau dacă îl calcă vreo mașină pe șoseaua aia? Asta îți dorești, Rachel?

– Dă-mi drumul! aproape că șuieră ea.

Furia din tonul femeii nu era întrecută decât de durerea și de groaza uimită din privire – *Louis, eu nu am chef să vorbesc despre asta, și tu nu ai cum să mă forțezi să o fac*, spunea privirea ei.

– Dă-mi drumul, vreau să ajung la Gage înainte să cadă din pătu...

– Poate că tu *ar trebui* să fii cea care-i spune, continuă Louis. Poți să-i explici că noi nu vorbim despre așa ceva, că oamenii cumsecade nu vorbesc despre așa ceva, doar îngroapă cadavrele. Aoleo, să nu rostești cuvântul „îngroapă", căci s-ar putea să capete vreun complex!

– *Te urăsc!* suspină Rachel și se smulse de lângă el.

Apoi, firește că lui îi păru rău și firește că era prea târziu.

– Rachel...

Îl împinse cu putere, plângând și mai tare.

– Lasă-mă în pace! Nu-ți ajunge ce-ai făcut? (Se opri în ușa bucătăriei, se întoarse către el, cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraji.)

Nu vreau să mai pomenești așa ceva de față cu Ellie, Lou! Nu glumesc. Când e vorba de moarte, nimic nu este normal. *Nimic.* Ca doctor, ar trebui să știi *asta.*

Se răsuci pe călcâie și dispăru, lăsându-l singur pe Louis, în bucătăria goală, care încă mai răsuna de ecoul vocilor lor. În cele din urmă, se duse la cămară ca să ia mătura. În timp ce mătura, reflectă la ultimul lucru pe care îl spusese Rachel și la această enormă diferență de păreri, care trecuse atâta vreme nedescoperită. Căci, în calitatea lui de doctor, știa că moartea este, poate cu excepția nașterii, cel mai natural și mai firesc lucru din lume. Impozitele nu erau la fel de sigure, și nici conflictele dintre oameni, nici conflictele din societate, nici avântul economic sau criza. În cele din urmă, nu rămâneau decât ceasul și pietrele funerare, care se erodau, iar numele de pe ele se ștergea de-a lungul timpului. Până și broaștele țestoase, și uriașii arbori sequoia tot se stingeau într-o bună zi.

– Zelda, rosti cu glas tare. Isuse, trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea!

Se punea problema dacă s-o lase baltă, sau să încerce să facă ceva în privința asta.

Goli fărașul în coșul de gunoi, și făina alunecă, pudrând tăvile de carton și cutiile goale dinăuntru.

10

– Sper că Ellie nu s-a consumat prea mult pe chestia asta, spuse Jud Crandall.

Și, nu pentru prima oară, Louis se gândi că bătrânul avea calitatea ciudată – și destul de neplăcută – de a-și pune ușor degetul pe rană, indiferent care ar fi fost aceasta.

Ședea acum, în răcoarea înserării, alături de Jud și Norma Crandall, pe veranda casei lor, bând ceai cu gheață, în loc de bere. Pe Drumul Național 15, traficul era aglomerat cu mașini-care-se-ntorceau-acasă-din-excursia-de-sfârșit-de-săptămână; oamenii

își dădeau seama că orice zi frumoasă de vară târzie putea fi și ultima, credea Louis. Mâine avea să-și înceapă activitatea completă la dispensarul Universității Maine. Studenții sosiseră în valuri ieri și astăzi toată ziua, umplând apartamentele din Orono și dormitoarele din campus, primenindu-și paturile, reînnoind cunoștințe, și, fără îndoială, gemând de durere la gândul unui alt an cu ore de la opt și mâncare de la cantină. Rachel fusese distantă cu el toată ziua – nu, glacială era un cuvânt mai potrivit – și, când avea să se ducă la culcare în seara asta, știa că ea o să fie deja în pat, cu Gage, fără doar și poate, alături, amândoi atât de înghesuiți pe jumătatea ei de pat, încât exista pericolul ca micuțul să cadă. Jumătatea lui de pat se va fi mărit la trei sferturi, semănând cu un deșert uriaș și sterp.

– Am zis că sper...

– Iartă-mă, eram cu mințile aiurea. Mda, era puțin supărată. Cum de ți-ai dat seama?

– Am văzut mulți copii pe-aici, așa cum ți-am mai zis. Jud luă ușor mâna soției sale într-ale lui și zâmbi larg: Nu-i așa, iubito?

– Zeci și zeci, confirmă Norma Crandall. Iubim foarte mult copiii.

– Uneori, Cimitiru' Animalelor este prima lor întâlnire față în față cu moartea, zise Jud. Văd la televizor oameni murind, însă ei știu că e un truc, o prefăcătorie. La televizor și în filmele western își apasă mâinile pe stomac sau pe piept și cad lați. Închipuie-ți că locul ăla din pădure li se pare multora mai real decât filmele și spectacolele de la televizor.

Louis îl aprobă din cap, gândind: *Ce-ar fi să-i spui chestia asta și nevestei mele?*

– Pe unii copii nu-i impresionează deloc, cel puțin așa se manifestă, deși eu cred că mulți, într-un fel... iau ideea asta nouă acasă, ca să o poată rumega în voie mai târziu, așa cum fac cu toate lucrurile pe care le adună. Mulți n-au nimic. Da' unii... îți aduci aminte de băiețelu' familiei Holloway, Norma?

Bătrâna încuviință din cap. Gheața susura molcom în paharul pe care îl ținea în mână. Ochelarii îi atârnau pe piept, prinși cu un lănțișor luminat în treacăt de farurile mașinilor de pe drum.

– Avea așa niște coșmaruri! spuse ea. Visa cadavre care ies din mormânt și tot felul de lucruri din astea. După aia i-a murit câinele – otrăvit, au zis cei din oraș, nu exista altă explicație, nu, Jud?

– Otrăvit, o aprobă Jud. Așa s-au gândit mai toți, mda. Era prin 1925. Billy Holloway avea doar zece ani pe atunci. Mai târziu a ajuns senator. A candidat și pentru Congres, după aia, da' a pierdut. Asta s-a întâmplat chiar înaintea războiului din Coreea.

– A organizat o înmormântare pentru câine, împreună cu câțiva prieteni, își aminti Norma. Era o corcitură, da' a iubit-o tare mult. Mi-aduc aminte că părinții lui s-au opus ideii ăsteia de a-l îngropa, din cauza coșmarurilor, da' totul a mers bine. Parcă doi dintre băieții mai mari au făcut și un sicriu, așa-i, Jud?

Jud confirmă din cap și își goli paharul cu ceai.

– Dean și Dana Hall au fost, zise. Ei doi și cu pușt iu' ălălalt care era prieten cu Billy – nu-mi aduc aminte cum îl chema, da's sigur că era unu' dintre copiii familiei Bowie. Mai știi familia Bowie, care locuia pe Middle Drive, în casa aia veche, Norma?

– Da! exclamă Norma, emoționată de parcă toate s-ar fi petrecut doar cu o zi în urmă... și poate că în mintea ei așa și era. Era unul dintre copiii Bowie! Alan sau Burt...

– Sau Kendall, o completă Jud. În orice caz, țin minte că s-au cam certat când a venit vorba cine să poarte sicriu'. Câinele nu era prea mare, așa că nu era nevoie decât de doi. Frații Hall au zis că ei trebuie să-l poarte, că ei au făcut sicriu' și din pricină că erau gemeni – ziceau că erau un fel de pereche, pricepi? Billy le-a zis că nu îl cunoscuseră destul de bine pe Bowser – adică pe câine – ca să-i ducă ei sicriu'. Zicea: „Tata spune că numai prietenii apropiați ajung să poarte sicriu', nu orice *tâmplar*."

Jud și Norma izbucniră în râs, și Louis zâmbi cu gura până la urechi.

– Aproape că se luaseră la bătaie din cauza asta, când Mandy Holloway, sora lu' Billy, a adus volumul al patrulea din Enciclopedia Britanică, continuă Jud. Taică-su, Stephen Holloway, era singurul doctor din partea asta a Bangorului și a Bucksportului pe vremea aia, Louis, și erau singura familie din Ludlow care-și permitea să aibă o enciclopedie completă.

– Au fost primii care și-au instalat și lumină electrică, îl întrerupse Norma.

– În orice caz, își reluă Jud povestirea, Mandy a țâșnit din casă, mânioasă foc, cu fustița fluturând și cu cartea aia grea în brațe. Billy și puștiu' Bowie – cred că era, totuși, Kendall, cel care s-a prăbușit cu avionul și a ars de viu în Pensacola, în 1942, când făcea școala de piloți de vânătoare –, ăștia doi erau gata-gata să se repeadă la beregata gemenilor Hall, doar pentru privilegiu' de a duce biata potaie otrăvită acolo sus, în cimitir.

Louis începu să chicotească. În scurt timp, râdea de-a binelea. Simțea cum i se risipesc efectele tensiunii căpătate în urma certei înverșunate cu Rachel.

– Așa că aia mică zice: „Stați! Stați! Uitați-vă la asta!" Și ei se opresc și se uită. Și să fiu al dracu' dacă puștoaica n-a...

– Jud, îl avertiză Norma.

– Iartă-mă, draga mea, da' știi că mă ia valul când încep să povestesc.

– Știu, răspunse ea cu blândețe.

– Și să fiu al naibii dacă aia mică nu deschisese cartea exact unde scria ÎNMORMÂNTĂRI, și tot acolo era și o poză cu Regina Victoria pe ultimu' ei drum, când poporu' îi zicea *bon voyage*, și erau câte patruzeci de purtători de sicriu pe fiecare latură, unii transpirați și chinuindu-se să țină chestia aia în echilibru, iar alții stăteau alături, în hainele lor închise de doliu și cu gulerele plisate, de parcă așteptau să ajungă la linia de finiș la vreo cursă. Și Mandy zice: „Când e vorba de funeraliile unei persoane importante, poți să folosești câți purtători de sicriu vrei! Așa scrie în carte!"

– Și s-a rezolvat problema? întrebă Louis.

– Da, domn'e, așa s-a rezolvat. Până la urmă l-au îngropat pe bietu' câine cu vreo douăzeci de copii, și al naibii să fiu dacă nu semănau cu poza din cartea lu' Mandy, doar că nu aveau haine de doliu și gulere plisate. Mandy a preluat conducerea, așa a făcut aia mică. I-a aliniat și le-a dat fiecăruia câte o floare de câmp – o păpădie, o ciuboțica-cucului, o margaretă – și au pornit. Fir-ar să fie, mereu mi-am zis că țara asta a pierdut o mare șansă că Mandy Holloway

nu a fost aleasă în Congres. (Izbucni în râs și clătină din cap.) Oricum, atunci au încetat și coșmarurile lu' Billy despre Cimitiru' Animalelor. Și-a jelit câinele și după aia nu l-a mai jelit, și viața a mers mai departe. Ceea ce ni se întâmplă tuturor, cred eu.

Louis se duse iarăși cu gândul la starea aproape isterică a lui Rachel.

– O să-i treacă și lu' Ellie a ta, spuse Norma și își schimbă poziția în scaun. Probabil că îți zici acum că noi nu vorbim decât despre moarte. Jud și cu mine ne ducem zilele cum putem, da' sper că nici unul dintre noi n-a ajuns încă în stadiul de Doamnă cu Coasa...

– Nu, sigur că nu, nu vorbi așa, spuse Louis.

– ...Însă nu mi se pare o idee chiar atât de rea să fim în relații bune cu ea. În zilele astea... nu știu... mi se pare că nimeni nu vrea să discute despre ea, sau măcar să se gândească la ea. Au scos-o și din filmele de la televizor, pentru că s-au gândit că s-ar putea să-i afecteze pe copii într-un fel sau altul... să le afecteze mințile... și oamenii vor acum coșciuge închise, ca să nu fie nevoiți să privească rămășițele pământești ale celuilalt, sau cel puțin să-și ia rămas-bun... mi se pare că oamenii, pur și simplu, vor să uite de ea.

– Dar, totodată, au montat televiziunea prin cablu, cu toate filmele alea în care arată – Jud se uită la Norma și își curăță gâtul – în care arată ce fac de obicei oamenii când au draperiile trase, încheie el. Ciudat, nu, cum se schimbă lucrurile de la o generație la alta!

– Da, zise Louis, cam așa este.

– Ei, noi venim din alte vremuri – Jud aproape că își cerea scuze. Am avut relații mai strânse cu moartea. Am fost martorii epidemiei de gripă, imediat după Războiul cel Mare, și am văzut femei murind la naștere și copii murind în urma infecțiilor sau a febrei, și se pare că astăzi doctorii doar flutură o baghetă magică și boala dispare. Pe vremea când Norma și cu mine eram tineri, dacă aveai cancer, asta însemna condamnarea sigură la moarte. Nu existau tratamente cu radiații în anii '20! Două războaie, crime, sinucideri... Rămase o clipă tăcut, pe gânduri. În cele din urmă, spuse: Cunoșteam moartea și în calitate de prieten, și de dușman. Pete, fratele meu, a murit de peritonită în 1912, pe vremea când era președinte Taft. N-avea decât paisprezece ani, fratele meu, Pete, și lovea mingea de baseball mai tare

decât oricare alt copil din oraș. Pe atunci nu aveai nevoie de educație universitară ca să studiezi moartea, stingerea din viață sau decesu', sau cum vrei să-i zici. Pe-atunci îți intra în casă și-ți zicea „sal'tare", uneori lua și masa cu tine, iar alteori simțeai cum te mușcă de cur.

De astă dată, Norma nu îl mai corectă; îl aprobă doar din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

Louis se sculă de pe scaun și își dezmorți picioarele.

– Trebuie să plec, le spuse. Mă așteaptă o zi importantă.

– Da, mâine pornește caruselu' tău, așa-i? zise Jud, ridicându-se și el.

Observă că și Norma încerca să se scoale, și întinse mâna să o ajute. Bătrâna se strâmbă de durerea ce-i trecu prin oase.

– Te doare rău în seara asta, da? o întrebă Louis.

– Nu chiar atât de rău, răspunse ea.

– Încălzește-ți bine patul și încălzește-te și tu când te duci la culcare.

– Așa o să fac, spuse Norma. Ca de obicei. Și, Louis... nu te îngrijora din cauza lu' Ellie. Va fi mult prea ocupată în toamna asta să-și cunoască noii prieteni, decât să se gândească prea mult la locu' ăla vechi de pe deal. Poate că, într-o bună zi, se vor duce cu toții acolo să revopsească plăcuțele vechi, sau să smulgă buruienile, sau să planteze flori. Se întâmplă să facă așa ceva, după cum îi duce mintea. Și Ellie o să se simtă mai bine. Va începe să-și formeze genul ăla de relație cu un fenomen natural, despre care am vorbit.

Nu și dacă nevastă-mea va face orice s-o împiedice.

– Treci pe la noi mâine, dacă poți, să ne povestești cum a fost prima zi de lucru, spuse Jud. Și o să te bat la cărți de-o să-ți zboare fulgii!

– Ce faci dacă te îmbăt mai întâi? Atunci o să te bat eu măr.

– Doctore – sinceritatea deplină răsună în vorbele lui Jud – ziua în care o să mai bați tu măr la cărți o să fie și ziua în care o să-i îngădui unui vraci ca tine să mă trateze.

În hohotele lor de râs, Louis traversă drumul către casă, învăluit în întunericul cald de vară târzie.

Rachel dormea cu Gage, încovrigată pe partea ei de pat, în poziție protectoare, ca un făt în pântecele mamei sale. Credea că o să-i treacă supărarea – mai fuseseră în căsnicia lor și alte certuri, și perioade de

înstrăinare, însă asta era cea mai rea dintre toate. Se simțea în același timp și trist, și furios, și nefericit, dorind din tot sufletul să se împace, dar neștiind cum anume, fără ca măcar să fie sigur dacă el ar fi trebuit să facă primul pas. Totul părea lipsit de sens – o pală de vânt transformată la dimensiunile unui uragan de o festă a minții. Da, sigur, au mai existat și alte certuri, și discuții în contradictoriu, însă doar câteva la fel de înverșunate ca acel scandal cauzat de lacrimile și întrebările lui Ellie. După părerea lui, nici nu ar mai fi fost nevoie de prea multe lovituri ca aceea, pentru ca fundația căsniciei lor să se avarieze într-o manieră ireparabilă... Și apoi, într-o zi, în loc să citești biletul trimis de vreun prieten („Cred că e mai bine să-ți spun chiar eu înainte de a auzi de la altcineva, Lou: Maggie și cu mine ne despărțim..."), sau să citești anunțul în ziare, te trezești că ești chiar tu cel care scrie biletul, ești chiar tu cel care dă anunțul.

Se dezbrăcă în liniște și puse ceasul să sune a doua zi dimineață, la ora 6. Apoi făcu un duș, se spălă pe cap, se bărbieri și strivi între dinți o pastilă de Rolaid, înainte de a se spăla pe dinți – ceaiul cu gheață al Normei îi provocase o indigestie acidă. Sau poate că indigestia îi fusese provocată de imaginea lui Rachel dormind înghesuită pe partea ei de pat. Teritoriul definește orice altceva – nu citise, oare, asta într-un manual de istorie din liceu?

Se spălase, își pusese lucrurile în ordine, așa că acum se culcă... însă nu reuși să adoarmă. Mai era ceva, ceva care îi tulbura gândurile. Ascultându-i pe Rachel și Gage cum respirau ușor, aproape la unison, derulă în minte evenimentele ultimelor două zile. GEN. PATTON... HANNAH CEL MAI BUN CÂINE CARE A TRĂIT VREODATĂ... MARTA IEPURELE NOSTRU .. vorbele furioase ale lui Ellie. *Nu vreau ca Church să moară vreodată!... Nu e pisica lui Dumnezeu! Să-Și ia Dumnezeu pisica Lui!* Rachel, la fel de furioasă. *Tocmai tu, ca doctor, ar trebui să știi...* Norma Crandall spunându-i: *Mi se pare că oamenii vor să uite moartea...* Și Jud, cu vocea lui sigură și extrem de categorică, venind parcă dintr-o altă eră: *Uneori ia masa cu tine și alteori simți cum te mușcă de cur.*

Iar vocea asta se contopi cu vocea mamei lui, care îl mințise cu privire la sex pe micuțul Louis Creed, la vârsta de patru ani, dar îi

spusese adevărul despre moarte, la vârsta de doisprezece ani, când verișoara lui, Ruthie, murise într-un accident stupid de mașină. Murise strivită în automobilul tatălui ei. Un puști găsise cheile mașinii și hotărâse să se plimbe puțin, însă își dăduse seama prea târziu că nu știa cum să frâneze. Puștiul suferise doar câteva contuzii ușoare; mașina, marca Fairlane, a unchiului Carl, se transformase într-o grămadă de fier vechi. *Nu se poate să fie moartă*, răspunsese el anunțului sec al mamei sale. Auzise cuvintele, dar nu părea să le fi înțeles. *Cum adică, a murit? Ce tot spui acolo?* Și apoi, pe urma gândului: *Cine o s-o înmormânteze?* Deși tatăl lui Ruthie, unchiul lui, Carl, era antreprenor de pompe funebre, nu își putea închipui cum acesta ar fi putut să facă așa ceva. În deruta și spaima lui tot mai mari, se agăță de întrebarea aceasta, considerând-o cea mai importantă. Era o șaradă autentică, asemenea celei care încearcă să descopere cine îl tunde pe frizerul orașului.

Cred că o să se ocupe de asta Donny Donahue, îi răspunsese mama sa. Avea ochii roșii, dar, mai mult decât atât, părea epuizată, aproape bolnavă de oboseală. *E cel mai bun prieten al unchiului tău și are aceeași meserie. O, dar Louis, Ruthie cea micuță și dulce... Nu suport să mă gândesc cât s-a chinuit... roagă-te cu mine, Louis, vrei? Roagă-te cu mine pentru Ruthie. Am nevoie de ajutorul tău.*

Așa că au îngenuncheat pe pardoseala bucătăriei și s-au rugat, și tocmai rugăciunea l-a făcut să înțeleagă în sfârșit; dacă mama sa se ruga pentru *sufletul* lui Ruthie Creed, însemna că *trupul* ei nu mai exista. În fața ochilor închiși îi apăru o imagine înfiorătoare: Ruthie, care venea la petrecerea următoarei lui zile de naștere, cu pupilele putrezite atârnându-i pe obraji și cu mâzgă vineție crescându-i în părul roșu, iar imaginea aceasta îi provocă nu numai o stare de groază cumplită, ci și un sentiment înspăimântător de dragoste funestă.

Și strigă în această imensă agonie mentală a vieții lui: *Nu se poate să fie moartă! MAMĂ, NU POATE SĂ FIE MOARTĂ – O IUBESC!*

Iar răspunsul mamei sale, sec, dar descriptiv – câmpuri moarte sub cerul de noiembrie, petale de trandafir, uscate și înnegrite

pe margini, iazuri goale, mustind de alge, putregai, praf – *E moartă, dragul meu. Îmi pare rău, dar e moartă. Ruthie nu mai este printre noi.*

Dintr-o dată, Louis își dădu seama ce anume uitase să facă și de ce nu reușea încă să adoarmă în noaptea asta de dinaintea primei zile de lucru în noul post, și stătea să analizeze cu de-amănuntul toate vechile-i dureri.

Se sculă din pat, se îndreptă spre scară, se răzgândi și coti pe coridor, către camera lui Ellie. Fetița dormea liniștită, cu gura deschisă, îmbrăcată în pijamaua ei albastră de păpușică, pijama care îi rămăsese mică. *Dumnezeule, Ellie*, gândi el, *crești ca porumbul.* Church se tolănise la picioarele ei, adâncit într-un somn de moarte. *Scuzați jocul de cuvinte!*

La parter se afla o tăbliță pe peretele de lângă telefon, pe care erau lipite bilețele cu diferite mesaje, probleme care necesitau o atenție imediată, chitanțe. În glumă, Rachel scrisese deasupra cu majuscule elegante: PROBLEME DE AMÂNAT CÂT DE MULT POSIBIL. Louis luă cartea de telefon, căută un număr și îl trecu pe o foaie de hârtie goală. Sub număr, mai notă: *Quentin L. Jolander, Doctor în medicină veterinară – telefon pt. vizita cu Church – dacă Jolander nu castrează animale, ne va trimite la un specialist.*

Se uită la bilețel, întrebându-se dacă era vremea să treacă la fapte, și știind că vremea tocmai sosise. Din toată starea asta proastă trebuia să rezulte ceva concret, și se hotărâse, la un moment dat, între dimineața și noaptea zilei respective – fără ca măcar să-și dea seama când luase acea decizie – că nu mai voia ca Church să traverseze drumul și că se impunea să facă ceva în acest sens.

Îi reveniră în suflet vechile resentimente, ideea că un motan castrat pierdea ceva esențial din personalitatea lui, că avea să se transforme, înainte de vreme, într-un animal mult prea gras și mult prea leneș, mulțumit doar să moțăie lângă căldura radiatorului, până când cineva i-ar umple farfuria cu mâncare. Nu voia ca Church să ajungă în halul ăsta. Îi plăcea Church așa cum era, subțirel, agil, și afurisit.

În întunericul de-afară, pe Drumul Național 15, se auzi bâzâitul ca de bondar al unui autocamion, și sunetul acesta îl făcu să se hotărască. Lipi biletul pe tăbliță și se duse la culcare.

11

A doua zi de dimineață, la micul dejun, Ellie văzu biletul pe tăbliță și îi ceru explicații.

– O să-i facem o operație foarte ușoară, o lămuri Louis. Probabil că va trebui să rămână peste noapte la veterinar. Și, când o să vină acasă, o să-i placă mai mult să stea cu noi în curte decât să hoinărească atâta.

– Sau să treacă drumul? întrebă Ellie.

O avea doar cinci ani, gândi Louis, *dar știe să meargă drept la țintă.*

– Sau să treacă drumul, admise el.

– Ura! exclamă Ellie, și cu asta, subiectul se închise.

Louis căutase să se pregătească pentru o confruntare dramatică, poate chiar puțin isterică, atunci când ar fi adus în discuție faptul că Church s-ar putea să lipsească, fie chiar și o noapte, de-acasă, și rămase surprins de ușurința cu care fetița se resemnase. Și de-abia acum pricepu cât trebuie să fi fost de îngrijorată. Poate că Rachel nu se înșelase în totalitate când vorbise despre efectul pe care l-a avut asupra ei Cimitirul Animalelor.

Rachel însăși, care încerca să-l convingă pe Gage să-și mănânce oul, îi aruncă o privire recunoscătoare, și Louis simți cum i se ia o greutate de pe inimă. Privirea aceea îi spunea că era glaciară se încheiase, că securea războiului fusese îngropată și că făcuseră pace. Pentru totdeauna, spera el.

Mai târziu, după ce autobuzul galben al școlii o înghițise pe Ellie, Rachel se apropie de el, îi puse brațele în jurul gâtului și îl sărută ușor pe buze.

– A fost foarte frumos din partea ta, spuse, și îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă.

Louis îi răspunse la sărut, simțindu-se, totodată, stingherit. Îl fulgeră gândul că propoziția *îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă*, deși nu era o afirmație obișnuită în gura lui Rachel, îi suna, totuși, familiar. De obicei, Rachel spunea asta după ce i se făcea pe plac.

Între timp, Gage tropăise nesigur, pe picioruşele-i dolofane, înspre ușa din față și acum privea, prin geamul de jos, la drumul pustiu

– Autobuz, zise el, trăgându-și cu nonșalanță scutecul care îi căzuse în vine, autobuz – Ellie.

– Crește repede, constată Louis.

Rachel confirmă din cap.

– Cred că prea repede, pentru gustul meu.

– Așteaptă încă puțin, până scăpăm de scutece, zise Louis. Atunci se poate opri.

Ea râse și din nou totul era în ordine între ei – era perfect. Ea făcu un pas înapoi, îi îndreptă puțin cravata și îl examină din cap până în picioare cu un ochi critic.

– Trec inspecția, sergent? o întrebă.

– Ești foarte drăguț.

– Mda, știu. Dar arăt, oare, ca un cardiolog? Ca un tip de două-sute-de-mii-de-dolari pe-an?

– Nu, arăți doar ca bătrânul și dragul Lou Creed, spuse ea și chicoti. Animalul rock-and-roll.

Louis se uită la ceas.

– Animalul rock-and-roll trebuie să-și pună pantofii lui de boogie-woogie și s-o ia din loc, zise el.

– Ești emoționat?

– Da, puțin.

– Nu trebuie, îi spuse Rachel. Câștigi șaizeci și șapte de mii de dolari pe an doar pentru leucoplaste, tratamente contra gripei și a mahmurelii, rețete de anticoncepționale pentru fete...

– Nu uita soluția împotriva păduchilor! surâse Louis iarăși.

Unul dintre lucrurile ce-l surprinseseră atunci când vizitase prima oară dispensarul era cantitatea de soluție Quell aflată în depozitul de medicamente – cantitate care i s-a părut uriașă – mai potrivită pentru

infirmeria unei baze militare, decât pentru dispensarul unui campus universitar de mărime mijlocie. Domnișoara Charlton, asistenta-șefă, zâmbise cu cinism. „Apartamentele particulare din zonă sunt destul de murdare. O să vă convingeți singur." Așa credea și el.

– O zi bună, îi ură Rachel și îl sărută din nou, mai lung de astă dată. Când se îndepărtă, încercă să se prefacă severă: Și, pentru numele lui Dumnezeu, să ții minte că ești *șef*, nu intern sau medic în al doilea an de secundariat!

– Da, doamnă doctor, spuse umil Louis, și izbucniră iarăși în râs.

O clipă, se gândi să o întrebe: *Din cauza Zeldei, iubito? Asta ți-a intrat în sânge? Asta e zona ta de presiune mică? Zelda și felul în care a murit?* Însă nu intenționa acum să-i pună asemenea întrebări. Ca doctor, știa *o mulțime* de lucruri, dintre care, poate, cel mai important îl constituia faptul că moartea era un fenomen la fel de natural ca și nașterea. Dar tot atât de important era și faptul că nu trebuie să redeschizi o rană care a început, în fine, să se închidă.

Așa că, în loc să-i pună aceste întrebări, o sărută din nou și ieși din casă.

Era un început bun – o zi bună. Statul Maine pregătise un spectacol de vară târzie, cerul era albastru și senin, iar mercurul termometrelor arăta douăzeci și cinci de grade. Conducându-și mașina la capătul aleii și așteptând să intre în trafic, Louis se gândi că până acum nu văzuse nici un semn al ruginiului și al căderii frunzelor, despre care se spunea că ar alcătui un tablou fantastic în această regiune. Însă avea timp să aștepte.

Își îndreptă mașina, marca Honda Civic – pe care o aleseseră când au hotărât că aveau nevoie de două mașini – spre universitate și începu să ruleze pe asfaltul autostrăzii. Rachel urma să-l sune pe veterinar în dimineața asta, să-l castreze pe Church, și așa se încheia prostia cu Cimitilu' de Animale (ciudat cum astfel de greșeli de ortografie îți intrau în cap și începeai să le folosești tu însuți), iar temerile referitoare la moarte să rămână undeva departe. Nu era deloc recomandabil să te gândești la moarte într-o dimineață frumoasă de septembrie ca asta.

Louis deschise radioul și descoperi un post la care grupul Ramones cânta cu înflăcărare „Rockaway Beach". Îl dădu mai tare și cântă împreună cu ei – fals, dar bucurându-se din toată inima.

12

Intrând pe terenurile universității, observă, în primul rând, cât de brusc și de mult se aglomerase traficul: mașini, biciclete și câteva zeci de tineri care făceau jogging. A fost nevoit să pună frână în ultima clipă, ca să evite coliziunea cu doi alergători care veneau dinspre Dunn Hall. Pedala de frână aproape că se îngropă în podeaua masinii, și Louis claxonă de câteva ori. Îl enerva întotdeauna felul în care practicanții de jogging (bicicliștii aveau același obicei exasperant) păreau să-și închipuie că sunt absolviți de orice responsabilitate în momentul în care începeau să alerge. De fapt, ei *munceau să-și întrețină condiția fizică*. Unul dintre cei doi făcu un gest obscen către Louis, fără să întoarcă măcar capul. Louis oftă și merse mai departe.

Al doilea lucru care îl făcu să tresară neplăcut surprins a fost faptul că ambulanța dispăruse de la locul ei, din mica parcare aflată în fața dispensarului. Acesta era astfel utilat, încât să poată face față aproape oricărei maladii și oricărui accident pe termen scurt; avea trei cabinete bine echipate pentru consultații și tratament, și toate dădeau în holul central, iar lângă ele se aflau două saloane, fiecare cu câte cincisprezece paturi. Însă nu exista un bloc-operator, nici măcar ceva asemănător. În cazul unor accidente grave, nu se puteau bizui decât pe ambulanță, care să transporte pacientul rănit sau grav bolnav la Spitalul Central Eastern Maine. Steve Masterton, asistentul său, care îi prezentase, în prima zi, toate facilitățile de care dispunea dispensarul, îi arătase lui Louis, cu mândrie justificată, registrul din ultimii doi ani universitari; ambulanța nu făcuse decât treizeci și opt de curse în toată această perioadă... și nu era rău pentru o populație de studenți de peste zece mii, iar totalul persoanelor din campus și universitate depășea șaptesprezece mii.

Și iată cum astăzi, în prima lui zi de muncă adevărată, ambulanța dispăruse.

Parcă pe locul unde fusese instalată o plăcuță a cărei inscripție proaspăt vopsită sclipea în soare: REZERVAT PENTRU DR. CREED, și intră grăbit în dispensar.

O găsi pe Charlton, o femeie încărunțită, dar încă sprintenă, de vreo cincizeci de ani, în prima cameră de consultații, luând temperatura unei fete îmbrăcate într-un maiou scurt, cu bretele, și jeanși. Fata stătuse de curând prea mult la soare, observă Louis, și se jupuia zdravăn.

– Bună dimineața, Joan, salută el. Unde-i ambulanța?

– O, ni s-a întâmplat o tragedie, răspunse Charlton, scoțând termometrul din gura studentei și citindu-i temperatura. Steve Masterton a venit azi-dimineață, la șapte, și a descoperit o băltoacă mare sub motor și roțile din față. S-a spart radiatorul. Au dus-o la reparat.

– Superb, spuse Louis, dar se simți mai ușurat. Cel puțin nu plecase într-o cursă, așa cum se temuse el în prima clipă. Când ne-o aduc înapoi?

Joan Charlton râse.

– Cunoscând atelierul auto al universității, cred că o să ne-o expedieze înapoi în jur de 15 decembrie, cu o fundă de Crăciun legată în jurul ei. I se adresă studentei: Ai treizeci și șapte cu cinci. Ia două aspirine și ferește-te de baruri și alei întunecate.

Fata coborî de pe patul de consultații, îl măsură pe Louis din priviri și apoi ieși.

– Primul client în noul semestru, spuse, cu acreală, Charlton.

Începu să scuture termometrul cu mișcări vioaie.

– Nu pari foarte încântată.

– Cunosc genul, îi răspunse. O, da, avem și alt soi de tineri – atleți care nu renunță să joace, chiar dacă au tendonită sau întinderi de ligamente, pentru că nu vor să fie trecuți pe banca rezervelor, care trebuie să dovedească ce bărbați sunt și nu își pot dezamăgi coechipierii, chiar dacă așa își pun în pericol eventualele cariere de sportivi profesioniști de mai târziu. Și o ai pe Don'șoara Febră Treizeci și șapte cu Cinci!

Își smuci capul înspre fereastra prin care Louis o văzu pe studenta cu pielea arsă, îndreptându-se spre complexul de dormitoare Gannett-Cumberland-Androscoggin. În cabinetul de consultații, fata îi dăduse senzația că nu se simțea deloc bine, însă încerca din răsputeri să nu arate asta. Acum, mergea în pas săltat, cu șoldurile unduindu-i-se ușurel, observând lumea în jur și lăsându-se, la rândul ei, observată.

– Tipul caracteristic de ipohondru de universitate, continuă Charlton, punând termometrul într-un aparat de sterilizare. O s-o mai vedem de încă vreo treizeci de ori în anul ăsta. Vizitele ei vor fi mai dese înainte de fiecare rundă de parțiale. Cu o săptămână sau două înainte de sesiune, va fi convinsă că are fie pneumonie, fie tuberculoză. Bronșita este pentru cazul în care nu reușește să ne convingă. Va scăpa de vreo patru sau cinci teste – de obicei acolo unde profesorii sunt ușor de îmbrobodit, ca să vorbesc așa cum vorbesc ei – și va căpăta subiecte mai ușoare. Întotdeauna se îmbolnăvesc și mai tare dacă știu că parțialul sau examenul final va fi mai degrabă un test obiectiv decât un eseu.

– Aoleu, da' cinică mai suntem în dimineața asta! exclamă Louis, care, de fapt, nu fusese deloc impresionat.

Femeia mai în vârstă îi făcu cu ochiul și el rânji.

– Eu nu pun prostiile astea la inimă, domnule doctor. Și nici dumneavoastră nu ar trebui să le puneți.

– Unde-i Stephen, acum?

– În biroul dumneavoastră. Răspunde la scrisori și încearcă să înțeleagă ultima tonă de căcat birocratic trimis de Crucea Roșie, răspunse asistenta medicală.

Louis intră în birou. În ciuda cinismului lui Charlton, simțea că își începuse munca și aceasta era o senzație plăcută.

Privind în urmă la întâmplările acelei zile, Louis avea să se gândească – atunci când avea să suporte să se gândească la asta cât de cât – că întregul coșmar a început, de fapt, în momentul în care l-au adus pe băiatul aflat pe moarte, Victor Pascow, în dispensar, în jurul orei 10.

Până atunci fusese liniște. La 9 – jumătate de oră după ce sosise Louis – apăruseră și cele două voluntare care urma să lucreze în schimbul de la 9 la 3. Louis îi dădu fiecăreia câte o gogoașă și câte o cană cu cafea, și discută cu ele vreo cincisprezece minute, explicându-le care erau îndatoririle lor și, mai important, ce se ascundea în spatele acestor îndatoriri. Apoi, Charlton preluă comanda. Louis o auzi cum le întreba, în timp ce le conducea afară din birou:

– E vreuna din voi alergică la vomă sau căcat? Că o să vedeți o grămadă pe-aici.

– O, Doamne, murmură Louis și își acoperi ochii.

Însă zâmbea. O păpușică dură și trecută cum era Charlton nu știa întotdeauna să se facă simpatizată.

Louis începu să completeze formularele lungi, expediate de Crucea Roșie, ceea ce însemna un fel de inventar complet al proviziilor de medicamente și al aparatelor din dotare („În fiecare an", spuse Steve Masterton cu o voce îndurerată, „în fiecare an împuțit, același lucru. De ce nu scrii că avem nevoie de *un echipament complet de transplant de cord, val. aprox. opt milioane de dolari*? Ce-ar fi, Louis? Asta o să-i facă să stea cel puțin doi ani cu gurile căscate!"), și era complet adâncit în lucru, gândindu-se vag că i-ar prinde bine o cană cu cafea, când Masterton urlă din direcția sălii de așteptare:

– *Louis! Hei, Louis, vino repede! Avem o problemă nasoală!*

Tonul aproape panicat al lui Masterton îl făcu pe Louis să se repeadă într-acolo. Sări de pe scaun, de parcă, cumva, în subconștient, se așteptase tot timpul la așa ceva. Un țipăt, subțire și ascuțit ca un ciob de sticlă, se ridică din direcția din care venise și strigătul lui Masterton. Îi urmă o plesnitură seacă și vocea lui Charlton:

– Încetează sau ieși dracului de-aici! Încetează *imediat!*

Louis se năpusti în sala de așteptare și primul lucru de care își dădu seama fu sângele – foarte mult sânge. Una dintre voluntare suspina. Cealaltă, albă ca hârtia, își strânsese mâinile în pumni și încerca să-și ridice colțurile gurii într-un rânjet larg și revoltat. Masterton stătea în genunchi, căutând să susțină capul băiatului întins pe jos.

Steve privi în sus la Louis, cu ochi mânioși, mari și înspăimântați. Încercă să vorbească. Nu reuși.

Mulțimea se bulucise în fața ușilor de sticlă ale Dispensarului Studențesc. Se chinuiau să privească înăuntru și își țineau mâinile căuș în fața ochilor, pentru a mai reduce din lumina puternică de-afară. În mintea lui Louis își făcu loc o imagine aproape nebunească: era mic, avea șase ani și stătea cu mama lui la televizor, dimineața, înainte ca ea să plece la serviciu. Urmărind vechiul spectacol *Astăzi*, cu Dave Garroway. Afară erau oameni care căscau gura la Dave, la Frank Blair și la bunul J. Fred Muggs. Se uită în jur și văzu alți oameni îngrămădiți la ferestre. Nu putea să facă nimic în legătură cu ușile, dar...

– Trageți draperiile! se răsti la voluntara care țipase.

Când fata nu se mișcă imediat, Charlton o plesni peste fund.

– Mișcă-te, fato!

Voluntara se urni. O clipă mai târziu, draperiile verzi acoperiră ferestrele. Instinctiv, Charlton și Steve Masterton se interpuseră între băiatul de pe dușumea și uși, blocând, cât de bine puteau, privelistea însângerată.

– Brancardă, domnule doctor? întrebă Charlton.

– Adu una, dacă avem nevoie, spuse Louis, lăsându-se pe vine, lângă Masterton. Nici măcar n-am apucat să mă uit la el.

– Haide! îi zise Charlton fetei care trăsese draperiile.

Aceasta încerca din nou să-și ridice colțurile gurii, desenând același rânjet lipsit de umor, ca un țipăt mut. Se uită la Charlton și gemu:

– Of, of, ah!

– Mda, *of, of, ah* merge. Haide!

O îmbrânci zdravăn și fata se urni iarăsi, iar fusta ei cu dungi albe și roșii îi fâșâi în jurul picioarelor.

Louis se aplecă asupra primului său pacient la Universitatea Maine din Orono.

Era tânăr, de aproximativ douăzeci de ani, și nu avu nevoie decât de trei secunde ca să pună singurul diagnostic ce se dovedea important: tânărul avea să moară. Jumătate din cap îi era zdrobit. Gâtul îi

fusese fracturat. O claviculă îi ieșea afară prin pielea umărului drept, umflat și scos din articulație. Sânge și un lichid galben, purulent, i se scurgeau leneș din cap pe mochetă. Prin spărtura din țeastă, Louis putea să vadă cum îi pulsa creierul, alb-cenușiu. Era ca și cum s-ar fi uitat printr-o fereastră spartă. Rana era largă de aproape cinci centimetri; dacă ar fi avut un copil în cap, l-ar fi putut naște, așa cum Zeus o născuse pe Atena prin frunte. De necrezut că încă mai trăia. Fără veste, îl auzi, în gând, pe Jud Crandall spunând *uneori o simți cum te mușcă de cur*. Și pe mama lui, *mort înseamnă mort*. Simți un impuls nebun de a izbucni în râs. Așa era, mort înseamnă mort. Și asta e o propoziție afirmativă, prietene.

– Cheamă ambulanța, se răsti la Masterton. Trebuie...

– Louis, ambulanța e...

– Of, *Isuse!* exclamă Louis, plesnindu-se peste frunte. O privi pe Charlton. Joan, ce faceți în cazuri din astea? Chemați Paza din campus, sau Spitalul Central?

Joan părea tulburată și supărată – ceea ce, credea Louis, era o atitudine nefirească din partea ei. Însă îi răspunse cu o voce destul de calmă:

– Nu știu, domnule doctor. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva în toată activitatea mea la dispensar.

Louis încercă să gândească cât de repede era în stare.

– Chemați Poliția campusului. Nu avem vreme să așteptăm ambulanța de la spital. Dacă trebuie, o să-l ducă mai departe la Bangor, într-o mașină de pompieri. Măcar asta are sirenă și girofar. Du-te, Joan!

Femeia plecă, nu înainte ca doctorul să interpreteze privirea profund compătimitoare pe care o surprinse la ea. Tânărul acesta, bronzat și bine dezvoltat – poate în urma muncii de peste vară pe un șantier, sau zugrăvind case, sau dând lecții de tenis – îmbrăcat acum numai într-un șort roșu cu o dungă albă, urma să moară, indiferent ce-ar fi făcut ei. Ar fi murit la fel de repede, chiar dacă ambulanța lor ar fi fost în stare de funcționare și ar fi așteptat cu motorul pornit în fața ușii, când pacientul a fost adus la dispensar.

Incredibil, acum muribundul se mișca. Pleoapele i se zbătură ușor și ochii i se deschiseră. Ochii albaștri, cu irisul încercuit de sânge. Priviră în jur, fără să vadă nimic. Încercă să-și miște capul, dar Louis îl ținu mai strâns, împiedicându-l să o facă, fiindcă își aminti de gâtul rupt. Trauma craniană nu excludea posibilitatea durerii.

Gaura din cap, of, Isuse, gaura din cap!

– Ce-a pățit? îl întrebă pe Steve.

Își dădea seama că, în împrejurările respective, întrebarea era complet cretină și fără sens. Era întrebarea unui simplu spectator. Iar gaura din capul tânărului îi confirmă statutul; nu era decât un simplu spectator.

– L-a adus poliția?

– Nu, niște studenți... într-o pătură. Și nu știu cum s-a petrecut accidentul.

Mai trebuia să se gândească acum și la urmări. Și asta cădea în responsabilitatea lui.

– Du-te și găsește-i, spuse Louis. Du-i la ușa din spate. Vreau să stea pe-aproape, dar să nu vadă mai mult decât au văzut deja.

Părând ușurat să scape de atmosfera încordată din dispensar, Masterton deschise ușa prin care intra zumzetul unor voci agitate, tulburate, curioase. Se mai auzea și șuieratul sirenei unei mașini de poliție. Însemna că sosise Paza campusului. Louis simți un soi de alinare jalnică.

Muribundul scotea niște sunete gâlgâite. Încerca să vorbească. Louis auzi câteva silabe – sau, mai degrabă, sunete – dar cuvintele nu puteau fi deslușite.

Louis se aplecă deasupra lui și îi spuse:

– O să te faci bine, prietene.

Când rosti aceste vorbe, se gândi la Rachel și la Ellie, și stomacul lui făcu un triplu salt disgrațios. Puse mâna la gură ca să-și mascheze un râgâit.

– Caa, zise tânărul. *Gaaaaaaaaaaa...*

Louis privi în jur și descoperi că rămăsese singur cu muribundul. Auzea vag cum Joan Charlton țipa la cele două studente voluntare, spunându-le că targa era în anexa din cabinetul al doilea. Louis însă

se îndoia că fetele ar fi fost în stare să deosebească acest cabinet al doilea de rahatul unei broaște; căci, dacă stăteai să te gândești, se aflau în prima lor zi de lucru. Și avuseseră parte de o introducere al dracului de plăcută în minunata lume a medicinei. Mocheta verde, care acoperea complet dușumeaua, căpătase acum o culoare de vișină putredă, îmbibată cum era cu sângele care tot mai curgea din capul zdrobit al tânărului; cerul se milostivise de el, și lichidul intracranial încetase să mai curgă.

– În Cimitirul Animalelor, croncăni muribundul – și buzele sale începură să schițeze un rânjet, asemănător până la identificare cu rânjetul isteric, îngrozit, al voluntarei care trăsese draperiile.

Louis se holbă uluit la el, refuzând, la început, să admită că auzise acele cuvinte. Apoi se gândi că poate fusese victima unei halucinații auditive. *Probabil că a scos niște sunete dezlânate și subconștientul meu le-a transformat în ceva coerent, ceva care are legătură cu experiența mea recentă.* Însă nu asta se întâmplase, și, o clipă mai târziu, Louis fu obligat să admită adevărul. O groază demență îl izbi cu toată forța, aducându-l în pragul leșinului, iar pielea lui, mânată de o voință proprie, începu să se încrețească hulpavă, sub fiorii ce o cutremurau, părând să se *miște*, chiar, în valuri, în josul și în susul brațelor și pe abdomen... dar și atunci, refuză, pur și simplu, să creadă. Totuși, silabele auzite tremuraseră pe buzele însângerate ale bărbatului întins pe mocheta din dispensar, așa cum tremuraseră și în urechile lui Louis însuși, dar asta însemna doar că halucinația fusese și vizuală, nu numai auditivă.

– Ce-ai spus? șopti el.

Și, de astă dată, cuvintele se auziră clar, aidoma vorbelor unui papagal cuvântător sau ale unei ciori cu limba despicată:

– Nu cimitirul adevărat.

Ochii îi erau goi, lipsiți de vedere, încercuiți cu sânge; pe gură i se întipărise rânjetul uriaș al unui pește mort.

Oroarea se rostogolise prin Louis, prinzându-i inima fierbinte în mâini de gheață, strângând-o cu putere. Îl sleia, îl împuțina tot mai tare, până când simți că-i venea să o ia la goană, să fugă de capul însângerat și deformat, care îi vorbea de pe podeaua sălii de așteptare

a dispensarului. Nu era o persoană religioasă, în adevăratul sens al cuvântului, nici superstiţioasă şi, cu atât mai puţin, nu avea înclinaţii oculte. Nu era pregătit de o confruntare cu aşa ceva... indiferent ce anume era acel ceva.

Cu toată puterea, se împotrivi dorinţei de a fugi de-acolo şi se forţă să se aplece şi mai mult peste tânărul întins pe jos

– Ce-ai spus? întrebă încă o dată.

Rânjetul. Înspăimântător.

– Solul din inima omului este şi mai pietros, Louis, şopti muribundul. Omul cultivă ceea ce poate... şi are grijă de ceea ce cultivă.

Louis, gândi el, nemaiauzind nimic altceva cu mintea cea conştientă, după ce îi fusese rostit numele. *Of, Dumnezeule, mi-a spus pe nume!*

– Cine eşti? întrebă Louis cu o voce tremurătoare, subţire ca o coală de hârtie. Cine eşti?

– Indienii ne momesc.

– Cum de-mi ştii...

– Noi, să ne ferim. Ştim...

– Tu...

– *Caa*, articulă tânărul, şi lui Louis i se păru că simţea, acum, mirosul morţii în răsuflarea lui, miros de răni interne, bătăi neregulate ale inimii, slăbiciune, descompunere.

– Ce? îl cuprinse dorinţa nebunească de a-l scutura până avea să-i răspundă.

– *Gaaaaaaaaaa...*

Trupul tânărului îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi roşii fu cuprins de convulsii. Apoi, păru să îngheţe brusc, cu toţi muşchii încordaţi la maxim. O fracţiune de secundă, ochii îşi pierdură privirea goală şi parcă reuşiră să găsească ochii ieşiţi din orbite ai lui Louis. Imediat însă muribundul se destinse. În aer se împrăştie un miros urât. Privirea îi deveni iarăşi goală... şi sticloasă. Murise.

Louis se aşeză pe podea, dându-şi seama, ca prin vis, că hainele i se lipiseră de piele; era scăldat în sudoare. Întunericul îl învălui, întinzându-i aripi moi peste ochi, iar lumea începu să se rotească în jurul său, provocându-i o senzaţie puternică de greaţă. Recunoscând

simptomele, își întoarse pe jumătate fața de la mort, își puse capul între genunchi și își apăsă în gingii unghiile degetului mare și arătătorului de la mâna stângă atât de tare, cât să le facă să sângereze.

După o clipă, lumea se opri din balans și contururile ei redeveniră clare.

13

Apoi, sala se umplu de oameni, actori cu toții, în așteptarea momentului în care să-și rostească replica. Iar asta se adăuga sentimentelor de dezorientare și irealitate ale lui Louis – și îl înspăimânta forța unor asemenea senzații, pe care le studiase la cursurile de psihologie, dar pe care nu le trăise niciodată. Bănuia că tot așa trebuie să se simtă cineva în băutura căruia o mână criminală a strecurat o doză puternică de drog.

Ca o piesă pusă în scenă numai pentru mine, gândi el. *Toate personajele părăsesc încăperea, astfel încât prezicătoarea aflată pe moarte să-și poată rosti cele câteva replici de profeție indirectă doar pentru mine, și numai pentru mine, și, de îndată ce moare, toți să se reîntoarcă în scenă.*

Voluntarele se bulucira primele în ușă, ținând fiecare capătul unei brancarde, pe care o foloseau în mod obișnuit pentru cei cu afecțiuni ale coloanei vertebrale sau ale gâtului. Le urma Joan Charlton, anunțând că Poliția campusului se îndrepta într-acolo. Tânărul fusese izbit de o mașină, în timp ce făcea jogging. Louis își aduse aminte de cei pe care îi văzuse alergând dimineața în fața mașinii lui și stomacul i se revoltă.

În spatele lui Charlton se afla Steve Masterton, însoțit de doi polițiști ai secției care asigura paza în campus.

– Louis, cei care l-au adus pe Pascow sunt... Se întrerupse și zise iute: Louis, te simți bine?

– N-am nimic, răspunse doctorul și se ridică. Valurile cenușii se pogorâră din nou asupră-i și apoi se retraseră. Bâjbâi în jur după un sprijin și întrebă: Pascow îl cheamă?

– Victor Pascow, așa declară fata cu care făcea jogging, zise unul dintre polițiști.

Louis se uită la ceas și scăzu două minute. O fată suspina isteric în camera în care Masterton îi condusese pe cei care îl aduseseră pe Pascow. *Bine ai venit înapoi la școală, domnișoară*, gândi el. *Îți urăm un semestru plăcut.*

– Domnul Pascow a murit la ora 10.09, spuse.

Unul dintre polițiști își șterse gura cu dosul mâinii.

Masterton îl întrebă iarăși:

– Louis, chiar te simți bine? Arăți *îngrozitor.*

Louis deschise gura să răspundă, când, pe neașteptate, o voluntară scăpă brancarda și ieși în fugă din încăpere, vomitând pe șorțul pe care îl avea legat în talie. Sună un telefon. Fata care suspinase până atunci începu să strige numele bărbatului mort: „Vic! Vic! Vic!" – iar și iar. Balamuc. Harababură. Un polițist o întrebă pe Charlton dacă putea să-i dea o pătură cu care să acopere cadavrul, iar Charlton îi răspunse că nu știa dacă are autoritatea de a rechiziționa un obiect din inventarul dispensarului, și Louis se trezi cu gândul la un vers dintr-un poem al lui Maurice Sendak: „Să înceapă tărăboiul nebunilor!"

Hohote mucegăite de râs i se învălmășiră în gâtlej și reuși, cumva, să le înăbușe. Spusese, oare, acest Pascow cuvintele Cimitirul Animalelor? Îi rostise, oare, acest Pascow numele? Acestea erau lucrurile care îi dăduseră lumea peste cap, lucrurile care îl scoseseră de pe orbită și îl aruncaseră să șchiopăteze într-un spațiu necunoscut. Dar mintea lui părea a fi început deja să înfășoare acele câteva secunde într-o peliculă protectoare – remodelând, schimbând, detașând. Cu siguranță că a spus altceva (dacă, într-adevăr, a vorbit), și, în șocul și tensiunea nefericită ale momentului respectiv, Louis a înțeles greșit. Pesemne, Pascow a scos doar niște sunete dezarticulate, așa cum și-a imaginat el în prima clipă.

Louis bâjbâi în căutarea lui însuși, în căutarea acelei părți din el care a convins administrația universității să-l prefere pentru acest post celorlalți cincizeci și trei de candidați. Acum nu preluase nimeni conducerea, nimeni nu făcea nimic; încăperea era plină până la refuz de gură-cască.

– Steve, du-te și dă-i fetei ăleia un sedativ, zise el.

Simpla rostire a cuvintelor îl făcuse să se simtă mai bine. Ca și cum s-ar fi aflat la pupitrul de comandă al unei rachete, ieșind de pe orbita unei planete minuscule. Respectiva planetă minusculă fiind, desigur, cele câteva secunde lipsite de logică în care Pascow vorbise. Louis fusese angajat ca să conducă acest dispensar; asta și avea de gând să facă.

– Joan. Dă-i o pătură domnului polițist.

– Domnule doctor, încă nu am făcut inventarul...

– Dă-i-o, nu contează. După aceea, vezi cum se simte voluntara.

Privi la cealaltă fată, care încă mai ținea strâns în mâini un capăt al târgii. Se holba ca hipnotizată la rămășițele lui Pascow, cu un soi de fascinație morbidă.

– Voluntar! spuse aspru Louis, iar ochii fetei își smulseră privirea de la cadavru.

– C-c-ce...

– Cum o cheamă pe fata cealaltă?

– Ci-ci-cine?

– Cea care tocmai a coborât.

Brutalitatea vorbelor sale era intenționată.

– Ju-Ju-Judy. Judy DeLessio.

– Si pe tine?

– Carla.

Vocea fetei părea mai sigură acum.

– Carla, du-te și vezi cum se simte Judy. Adu și pătura. O să găsești un teanc de pături în dulapul din cabinetul de consultații numărul unu. Plecați cu toții! Haideți să încercăm să ne comportăm ca niște profesioniști ce suntem.

Se puseră în mișcare. Curând încetară și țipetele din camera alăturată. Telefonul, care se oprise, începu să sune din nou. Louis apăsă butonul de așteptare, fără să ridice receptorul din furcă.

Polițistul mai în vârstă părea mai stăpân pe sine, și Louis i se adresă:

– Pe cine anunțăm? Puteți să-mi faceți o listă?

Polițistul încuviință din cap.

– De șase ani n-am mai pățit așa ceva. E de rău augur pentru începutul semestrului.

– Asta cam așa e, spuse Louis, ridicând receptorul și decuplând butonul de așteptare.

– Álo ? Cine a..., se auzi o voce surescitată.

Louis închise. Apoi se apucă să dea telefoanele necesare.

14

Lucrurile nu s-au potolit însă până în jurul orei 16, după ce Louis, împreună cu Richard Irving, șeful secției de pază a campusului, au făcut o declarație comună pentru presă. Tânărul, Victor Pascow, făcea jogging cu alte două persoane, dintre care una era logodnica lui. Mașina condusă de Tremont Withers, în vârstă de douăzeci și trei de ani, din Haven, statul Maine, se îndrepta cu viteză excesivă dinspre sala de gimnastică pentru fete, Lengyll, către centrul campusului. Mașina lui Withers l-a izbit pe Pascow și l-a proiectat cu capul într-un copac. Pascow a fost adus într-o pătură la dispensar de către prietenii săi și doi trecători. A decedat după câteva minute. Withers a fost reținut, în așteptarea formulării acuzațiilor de conducere imprudentă, conducere sub influența alcoolului și omucidere involuntară.

Redactorul ziarului universității întrebă dacă putea să scrie în articol că Pascow murise în urma traumatismelor craniene. Gândindu-se la fereastra aceea spartă, prin care se vedea creierul, Louis răspunse că era sarcina medicului legist din Penobscot de a stabili cauza decesului. Atunci, redactorul întrebă dacă nu era posibil ca cei patru care l-au adus pe Pascow la dispensar să-i fi provocat moartea prin neglijență.

– Nu, răspunse Louis. Nici vorbă. Din nefericire, părerea mea este că moartea domnului Pascow s-a datorat loviturii pe care a suferit-o.

Au mai fost și alte întrebări – câteva – dar acest răspuns a pus capăt părții importante din conferința de presă. Acum, Louis stătea în biroul lui (Steve Masterton plecase acasă cu o oră în urmă, imediat după încheierea conferinței de presă – ca să se vadă la televizor în

programul de ştiri, bănuia Louis), încercând să adune cioburile zilei – sau poate că doar încerca să treacă în revistă cele întâmplate, să le acopere cu un strat subţire de activitate de rutină. Răsfoise, împreună cu Charlton, fişele din „primul fişier" – fişele acelor studenţi care se străduiau din greu să termine fiecare an, din cauza anumitor maladii. În „primul fişier" se aflau douăzeci şi trei de diabetici, cincisprezece epileptici, paisprezece paraplegici şi un amalgam de studenţi bolnavi de leucemie, studenţi cu paralizie cerebrală şi distrofie musculară, studenţi orbi, doi studenţi muţi şi un caz de anemie a celulelor în formă de seceră, cu care Louis nu se mai întâlnise vreodată în activitatea lui profesională.

Poate că cel mai demoralizator moment al după-amiezii a fost cel imediat următor plecării lui Steve. Charlton intră în birou şi puse un bilet roz pe masa lui Louis. Pe el scria: *Reprezentantul magazinului de covoare din Bangor va fi aici mâine, la ora 9.*

– Covor? întrebă el.

– Trebuie să înlocuim mocheta, spuse ea, parcă cerându-şi scuze. N-avem cum să curăţăm pata, domnule doctor.

Sigur că nu. În clipa aceea, Louis s-a ridicat, s-a dus la dulapul cu medicamente şi a luat un Tuinal – tranchilizant pe care primul său coleg de cameră de la Facultatea de Medicină îl numea Tonusal „Saltă-ţi fundul în tramvaiul spre Tonusal, Louis", obişnuia el să spună, „şi o să-ţi pun nişte Creedence să-ţi cânte". De cele mai multe ori, Louis refuza călătoria către fabulosul Tonusal şi, fără doar şi poate, că a fost spre binele lui; colegul de cameră a căzut la examene în cel de-al treilea semestru şi a călătorit cu tramvaiul către Tonusal până în Vietnam, ca infirmier. Câteodată, Louis şi-l imagina acolo, drogat până în vârful nasului, ascultând cum formaţia Creedence îi cânta „Run Through the Jungle".

Însă avea nevoie de ceva. Dacă urma să vadă bileţelul roz de pe birou de fiecare dată când o să-şi ridice ochii de pe fişa din faţă, avea nevoie de ceva.

Naviga pe ape destul de calme, când doamna Baillings, asistenta de noapte, băgă capul pe uşă şi îi spuse:

– Soţia dumneavoastră, domnule doctor Creed. Pe linia unu.

Louis aruncă o privire la ceas și văzu că era aproape 17.30; intenționase să plece cu o oră și jumătate în urmă.

– Bine, Nancy. Mulțumesc.

Ridică receptorul și apăsă butonul pentru linia unu.

– Bună, iubito. Tocmai...

– Louis, te simți bine?

– Mda, perfect.

– Am aflat de la buletinul de știri, Lou. Îmi pare atât de rău. Tăcu câteva clipe. La buletinul de știri de la radio, rosti apoi. Te-am auzit și pe tine cum răspundeai la întrebări. După voce mi s-a părut că totul era în ordine.

– Da? Bravo.

– Ești sigur că te simți bine?

– Da, Rachel, mă simt bine.

– Vino acasă, mai zise ea.

– Da, spuse Louis.

Acasă era un cuvânt bun.

15

Îl întâmpină la ușă și el rămase cu gura căscată. Purta sutienul din plasă, care îi plăcea lui atât de mult, o pereche de chiloți semitransparenți și nimic altceva.

– Ești delicioasă, spuse. Unde-s copiii?

– I-a luat Missy Dandridge. Suntem singuri până la 20.30... ceea ce înseamnă că avem la dispoziție două ore și jumătate. Haide să nu pierdem timpul.

Se lipi de el. Louis simți un parfum vag și minunat – să fi fost ulei de trandafiri? O cuprinse în brațe, mai întâi de mijloc, iar apoi mâinile-i descoperiră șezutul, în timp ce limba ei dansa ușurel peste buzele lui, pătrunzând printre ele, îndrăzneață și jucăușă.

Întrerupseră, în cele din urmă, sărutul, și el întrebă cu o voce ușor răgușită:

– Urmează să te mănânc la cină?

– Eu sunt desertul, spuse Rachel, și apoi începu să-și rotească lent și senzual partea inferioară a trupului, frecându-se de abdomenul și vintrele lui. Dar îți promit că n-o să fii obligat să mănânci ce nu-ți place.

Se întinse după ea, însă Rachel se desprinse ușor și îl luă de mână.

– Mai întâi să mergem sus, zise.

Umplu cada cu apă fierbinte, după aceea îl dezbrăcă cu gesturi lente și îl împinse înăuntru. Își puse mănușa aspră din burete, care atârna nefolosită deasupra dușului de mână, îi săpuni trupul cu mișcări blânde și apoi îl limpezi. Louis începu să simtă cum tensiunea zilei – a acelei prime zile de muncă, înfiorătoare – îl părăsește încetul cu încetul. Rachel se udase și ea, și chiloții i se lipiseră de corp, ca o a doua piele.

Louis se pregăti să iasă din cadă, dar ea îl împinse ușor înapoi.

– Ce...

Acum, mănușa din burete îl apucă blând – blând, dar mângâindu-l până aproape de limita suportabilului, mișcându-se încet, în sus și în jos.

– Rachel...

Transpirase tare, și nu doar din cauza apei fierbinți din cadă.

– Sssst!

Mișcările mâinii ei părură să dureze o eternitate – când ajungea aproape de capătul drumului spre culme, mănușa din burete își încetinea mângâierile, de parcă ar fi vrut să se oprească. Dar nu se oprea, ci îl strângea, îi dădea drumul, îl strângea din nou, până când devenise atât de tare, încât simțea cum îi zvâcnesc până și timpanele.

– Dumnezeule, spuse cu o voce tremurătoare, când reuși să vorbească din nou. Unde ai învățat *asta*?

– La Fetele Cercetaș, răspunse pe un ton fandosit.

Pregătise un Stroganoff, care fiersese pe foc mic, în timpul episodului din baie, iar Louis, care, la ora 16, ar fi putut să jure că o să mai aibă poftă de mâncare în ajunul zilei de Halloween, mâncă două porții.

După masă, Rachel îl conduse din nou în dormitorul lor de la etaj.

– Să vedem acum, spuse ea, ce poți să faci tu *pentru mine*.

Date fiind împrejurările, Louis fu de părere că prestația lui s-a dovedit la înălțime.

Mai târziu, Rachel își puse vechea ei pijama albastră. Louis își trase o cămașă din flanel și o pereche de pantaloni din catifea reiată, deformați aproape complet acum – pe care Rachel îi numea pantalonii lui de terfeleală – și se duse să aducă copiii.

Missy Dandridge vru să afle amănunte despre accident și Louis îi făcu un scurt rezumat, oferindu-i însă mai puține informații decât avea să citească a doua zi în *Daily News*, ziarul din Bangor. Nu-i convenea să vorbească despre asta – îi dădea senzația că se deda unei bârfe dezgustătoare – dar Missy nu voia să accepte bani pentru că avusese grijă de copii, iar el îi era recunoscător pentru seara petrecută cu Rachel.

Gage adormi înainte ca Louis să parcurgă mila care despărțea casa lui Missy de casa lor; chiar și Louis căsca și avea privirea sticloasă. Îi schimbă scutecele lui Gage, îl înfășură în pijama și îl puse în pătuț. Apoi îi citi lui Ellie o poveste. Ca de obicei, fetița ceru *Unde se ascund sălbăticiunile*, fiind ea însăși o mică sălbăticiune Louis o convinse însă să accepte *Pisica din pălărie*. La cinci minute după ce o dusese în cameră adormise deja, și Rachel o înveli și stinse lumina.

Când coborî iarăși, Rachel stătea în camera de zi, cu un pahar cu lapte în mână. Pe coapsa-i prelungă ținea deschisă o carte polițistă de Dorothy Sayers.

– Louis, chiar e totul în ordine?

– Iubito, n-am nimic, spuse el. Și mulțumesc. Pentru tot.

– Menirea noastră este să vă facem pe plac, zise Rachel, cu un zâmbet strâmb și ușor impertinent. Te duci la Jud să bei o bere?

Scutură din cap.

– Astă-seară nu mă duc. Sunt frânt.

– Sper că am contribuit și eu la asta.

– Așa cred.

– Atunci, dă pe gât un pahar cu lapte, doctore, și hai să ne culcăm.

Crezuse că nu o să reușească să adoarmă repede, așa cum i se întâmplase deseori pe vremea când era intern, iar evenimentele zilelor

deosebit de tensionate i se rostogoleau iarăși și iarăși în minte. Alunecă însă pe nesimțite în somn, ca pe o scândură ușor înclinată și lustruită. Citise undeva că individul mediu are nevoie de numai șapte minute pentru a stinge toate luminile și a se detașa de cotidian. Șapte minute, cât conștientul și subconștientul să pivoteze în jurul axei, aidoma peretelui buclucaș al casei cu stafii din parcul de distracții. Și ideea asta avea ceva straniu în ea.

Ajunsese aproape pe tărâmul somnului, când o auzi pe Rachel, ca de la mare depărtare:

– ...poimâine.

– Hmmmmmmmmm?

– Jolander. Veterinarul. Îl ia pe Church poimâine.

– Aha.

Church. *Bucură-te de giuvaierurile tale cât încă le mai ai, Church, băiete.* Apoi alunecă în străfunduri, departe de toate, printr-un tunel întunecat, într-un somn adânc și fără vise.

16

Mult mai târziu, îl trezi ceva, un trosnet atât de puternic, încât îl făcu să se ridice în șezut, și să se întrebe dacă nu cumva a căzut Ellie din pat, sau dacă pătuțul lui Gage se rupsese. Apoi luna ieși de după un nor, inundând camera cu lumina ei rece și albă, și îl văzu pe Victor Pascow în prag. Sunetul pe care îl auzise fusese ușa pe care Pascow o izbise de perete.

Stătea acolo, cu capul zdrobit în spatele tâmplei stângi. Sângele i se uscase pe chip în dungi maronii, asemănătoare cu vopseaua indienilor războinici. Clavicula albă îi ieșea prin piele. Rânjea. „Hai, doctore", spuse Pascow. „Trebuie să mergem undeva." Louis privi în jur. Soția lui dormea adânc, siluetă de-abia deslușită sub pătura ei galbenă. Se uită iar la Pascow, care era mort, și nu era mort. Totuși, nu simțea teamă. Își dădu aproape imediat seama de ce.

E doar un vis, gândi el, și în alinarea pe care i-o aduse gândul acesta descoperi că, de fapt, fusese înspăimântat în prima clipă. *Morții nu se întorc; este imposibil din punct de vedere fiziologic. Tânărul acesta se află într-un sertar din morga din Bangor, purtând pe corp tatuajul patologului – o tăietură în formă de Y și cusută neglijent. Probabil că patologul i-a îndesat creierul în cavitatea toracică, după ce a luat o mostră de țesut, și i-a umplut cavitatea craniană cu hârtie maro ca să împiedice eventualele scurgeri – tehnică mult mai simplă decât dacă ar fi încercat să pună creierul înapoi la locul lui, ca o piesă disparată într-un joc de puzzle.* Unchiul Carl, tatăl nefericitei Ruthie, îi spusese că patologii obișnuiau să facă chestia asta și îi mai dăduse și tot felul de alte informații pe această temă, informații care, credea el, ar fi făcut-o pe Rachel, cu fobia ei de moarte, să urle de groază. Dar Pascow nu era aici – nici o șansă, dom'ne. Pascow era într-un frigider la morgă, cu o etichetă legată de un deget de la picior. *Și, mai mult ca sigur, că acolo nu stă îmbrăcat cu șortul ăsta roșu.*

Și, totuși, constrângerea de a se ridica din pat era puternică. Ochii lui Pascow se ațintiseră asupra lui.

Dădu la o parte păturile și își coborî picioarele din pat. Covorul fixat de dușumea – dar de nuntă, primit demult din partea bunicii lui Rachel – îi întâmpină tălpile goale cu noduri reci. Visul acesta părea incredibil de real. Atât de real, încât nu îl urmă pe Pascow până când acesta nu se întoarse și se îndreptă spre scară. Dorința de a-l urma era puternică, dar nu voia să fie atins, nici măcar în vis, de un cadavru viu.

Cu toate acestea, îl *urmă*. Șortul de jogging al lui Pascow licărea stins în lumina lunii.

Traversară camera de zi, sufrageria, bucătăria. Louis se aștepta ca Pascow să tragă zăvorul și să desfacă lanțul care încuia ușa ce dădea din bucătărie în hambarul amenajat drept garaj, unde își ținea camioneta și mașina, însă Pascow nu făcu asta. În loc să descuie ușa, trecu, pur și simplu, prin ea. Și Louis, privindu-l, gândi cu uluire moderată: *Așa se face? Remarcabil! Oricine poate să o facă!*

Încercă și el – și descoperi amuzat doar lemnul dur. Se părea că până și în vis era un realist încăpățânat. Louis trase zăvorul, descuie broasca Yale, desfăcu lanțul și intră în hambarul-garaj. Pascow nu

era acolo. Prin minte îi fulgeră gândul că poate Pascow dispăruse pentru totdeauna. Deseori se întâmpla astfel cu personajele din vis. Și cu locurile din vis – mai întâi stăteai în pielea goală lângă o piscină, cu o erecție cât toate zilele, discutând, să zicem, cu Roger și Missy Dandridge despre posibilitatea de a-ți folosi nevasta pentru un schimb în natură; apoi, cât ai clipi din ochi, te și aflai pe versantul unui vulcan din Hawaii. Poate că îl pierduse pe Pascow, și acesta era începutul Actului II.

Însă când Louis ieși din garaj, îl văzu din nou, în lumina palidă a lunii, la capătul peluzei – la începutul cărării.

Acum apăru și frica; intră încet, cernându-se prin locurile goale ale corpului său, umpându-le cu un fum murdar. Nu voia să se ducă acolo. Se opri.

Pascow se uită peste umăr la el și, sub razele lunii, ochii lui păreau de argint. Disperat, Louis simți cum fiorii groazei îi răscoleau abdomenul. Clavicula care ieșea prin piele, sângele închegat. Dar era cu neputință să te împotrivești acelor ochi. Se părea că acesta era un vis despre cum e să fii hipnotizat, să fii dominat... poate chiar despre cum e să nu fii în stare să schimbi lucrurile, așa cum el nu fusese în stare să schimbe realitatea morții lui Pascow. Ce dacă ai mers douăzeci de ani la școală, și tot nu puteai să faci nimic atunci când ți se aducea un om care se izbise cu capul de-un copac, suficient de tare, cât să i se deschidă o fereastră în țeastă. La fel de bine puteau să-l cheme în ajutor pe instalator, pe omul care aduce ploaia, sau pe omul cavernelor.

Chiar când toate astea îi treceau prin minte, se pomeni că se apropie de cărare. Merse pe urmele șortului de jogging, la fel de maro în lumina lunii ca și sângele uscat de pe chipul lui Pascow.

Nu îi plăcea visul ăsta. O, Doamne, nu-i plăcea deloc! Era prea real. Nodurile reci din covor, faptul că nu fusese în stare să treacă, la rândul lui, prin ușa de la hambar, când în orice vis care se respectă, individul poate (sau ar trebui să poată) să treacă prin uși și pereți... și acum umezeala rece a ierbii înrourate pe tălpile lui goale, și adierea blândă a vântului nopții pe trupul lui, acoperit doar cu o pereche de chiloți. Ajuns sub copaci, acele pinilor îi înțepară tălpile... alt amănunt de mică importanță, care însă părea un pic mai real decât s-ar fi cuvenit.

Nu contează. Nu contează. Sunt acasă, în patul meu. E doar un vis, indiferent cât de viu mi se pare acum, și, ca toate celelalte vise, mi se va părea ridicol mâine dimineață. Când va fi trează, mintea mea îi va descoperi toate inadvertențele.

Creanga unui copac uscat îi zgârie cu brutalitate bicepsul, și el tresări. În față, Pascow era doar o siluetă care înainta, urcând cărarea, și acum groaza lui Louis păru să se fi cristalizat într-o sculptură strălucitoare în gândurile sale: *Merg în pădure pe urmele unui mort, merg pe urmele unui mort către Cimitirul Animalelor, și nu e un vis. Doamne ajută-mă*, nu e un vis. *Asta se întâmplă* cu adevărat.

Coborau acum panta dealului împădurit. Cărarea șerpuia printre copaci și se ascundea pe sub tufișuri. Acum nu mai era încălțat cu cizme. Sub tălpi, pământul se transformă într-un tel de jeleu rece, apucându-l și încercând să-l țină pe loc, lăsându-l să plece cu mare părere de rău. Zgomotele pe care le făcea noroiul erau ca niște plescăituri urâte. Simțea glodul pătrunzându-i printre degetele picioarelor, căutând să le separe.

Se agăță cu disperare de ideea că era doar un vis.

Nu ținea.

Ajunseră în poiană, și luna pluti iarăși din reciful ei de nori, inundând cimitirul cu o strălucire spectrală. Plăcile funerare – bucăți de scânduri și cutii de conserve, care fuseseră tăiate cu ferăstrăul vreunui tată și apoi bătute cu ciocanul până au devenit plate, bucăți crestate de ardezie și argilă – se înălțau cu claritate tridimensională, aruncând umbre negre și perfect conturate.

Pascow se opri lângă SMUCKY PISICA A FOST ASCULTĂTOARE și se întoarse cu fața la Louis. Oroarea, spaima – simțea cum aveau să crească și să tot crească în el, până când întregu-i trup o să se dezintegreze sub presiunea lor neîndurătoare. Pascow rânjea. Buzele lui sângerânde îi dezveleau dinții, iar bronzul lui sănătos, de om care și-a petrecut vara făcând munci în aer liber, căpătase, în lumina sidefie a lunii, paloarea unui cadavru ce urmează să fie înfășurat în giulgiu.

Ridică brațul și îi arătă ceva. Louis privi într-acolo și gemu. Ochii părură a încerca să-i iasă din orbite și își acoperi gura cu pumnii

strânși. Obrajii îi deveniseră reci și umezi, și înțelese că, la limita maximă a spaimei, începuse să plângă.

Grămada de copaci doborâți pe care se cățărase Ellie, înainte ca Jud Crandall să se alarmeze, devenise o movilă uriașă de oase. Și oasele acestea se mișcau. Se zvârcoleau și se loveau unul de celălalt, mandibule și femururi și oase cubitale și molari și incisivi; desluși cranii de oameni și de animale rânjind cu gura până la urechi. Falangele clincheneau. Mai încolo, resturile unui picior își flexau încheieturile livide.

O, da, se mișca – *se furișa către el...*

Acum, Pascow se apropia, cu chipul însângerat și lugubru în lumina lunii, și, în acea clipă, ceea ce mai rămăsese din judecata rațională a lui Louis se strânse în jurul unui singur gând care i se rostogolea la nesfârșit, urlându-i în cap: *Trebuie să țipi și să te trezești nu contează că o să-i sperii pe Rachel Ellie Gage că o să trezești toată casa și toți vecinii trebuie să țipi și să te trezești sățipisățipisățipișisătetrezeștisătetrezeștisătetrezești...*

Însă printre buzele lui crăpate nu ieși decât un oftat ușor, ca o șoaptă. Ca sunetul făcut de un băiețel, așezat pe o prispă undeva, care încearcă să învețe să fluiere.

Pascow se apropie și mai mult.

– Nu trebuie să deschizi ușa asta, vorbi el, apoi.

Se uită în jos la Louis, pentru că acesta se prăbușise în genunchi. La început, Louis crezu că privirea lui era plină de compătimire. Dar nu era deloc compătimire, ci numai un fel de răbdare înfiorătoare. Încă îi mai arăta grămada mișcătoare de oase.

– Să nu treci dincolo, doctore, indiferent cât de mult simți că trebuie să o faci. Bariera asta nu trebuie să fie trecută. Ține minte: există aici mai multă putere decât îți vei putea vreodată închipui. *Este* foarte veche și neliniștită în permanență. Ține minte.

Louis încercă iarăși să țipe. Nu reuși.

– Sunt aici ca prieten, spuse Pascow.

Însă chiar folosise Pascow cuvântul *prieten?* Louis nu credea. Ca și cum Pascow ar fi vorbit într-o limbă străină pe care Louis o putea înțelege datorită unei vrăji pe care numai visul reușise să o țeasă...

și „prieten" sunase în mintea năucită a lui Louis asemănător cuvântului folosit, de fapt, de Pascow.

– Se apropie pierderea celor dragi ție, doctore.

Acum era atât de aproape, încât Louis simțea în nări duhoarea morții.

Pascow întinse mâinile spre el.

Pocnetul ușor, înnebunitor, al oaselor.

Încercând să evite atingerea acelei mâini, Louis își pierdu echilibrul. Lovi o piatră funerară și o răsturnă. Chipul lui Pascow, aplecat asupra lui, umplu cerul.

– Doctore, *ține minte*.

Louis încercă să țipe, și lumea porni să se învârtească în jurul lui, dar tot mai auzea pocnetul oaselor mișcătoare în cripta morții pe care doar luna o lumina.

17

Individul mediu are nevoie de aproximativ șapte minute ca să adoarmă, însă, conform manualului de *Fiziologie umană* al lui Hand, același individ are nevoie de cincisprezece-douăzeci de minute să se trezească. E ca și cum somnul ar fi un bazin, și este mult mai greu să ieși la suprafața lui, decât să te scufunzi. Când te trezești, o faci treptat, de la somnul adânc la cel mai superficial, la ceea ce este deseori numit „starea de veghe în somn", stare în care poți auzi sunetele din jur și poți chiar răspunde la întrebări, fără ca, mai târziu, să fii conștient că ai făcut așa ceva... și le consideri a fi fost simple fragmente de vis.

Louis auzea zornăitul oaselor, dar, treptat, sunetul deveni mai strident, mai metalic. Un pocnet. Un strigăt. Alte sunete metalice... ceva care se rostogolește? *Sigur*, aprobă mintea lui încețoșată. *Rostogolește oasele.*

O auzi pe fiica lui strigând:

– Prinde-o, Gage. Du-te și prinde-o!

Urmă gânguritul încântat al lui Gage, iar Louis deschise atunci ochii și văzu tavanul dormitorului.

Rămas nemișcat, așteptând ca realitatea, realitatea cea bună, realitatea cea *binecuvântată*, să îi revină deplin în simțuri.

Fusese doar un vis. Nu mai conta acum cât de îngrozitor, cât de adevărat păruse, dar nu fusese decât un vis. O fosilă din mintea de dedesubtul minții sale.

Auzi din nou sunetul metalic. Era una dintre masinuțele de jucărie ale lui Gage care se rostogolea pe coridorul de la etaj.

– Prinde-o, Gage!

– *Prinde-o!* urlă Gage. *Prinde-o-prinde-o-prinde-o!*

Tropa-tropa-tropa. Picioruşele goale ale lui Gage tropăiau îndesat pe mocheta de pe coridor. Chicotea împreună cu Ellie.

Louis privi la dreapta lui. Partea de pat a lui Rachel era goală, păturile fiind date la o parte. Soarele era sus pe cer. Se uită la ceas și descoperi că era aproape ora 8. Rachel îl lăsase să doarmă mai mult... dinadins, probabil.

În mod normal, faptul acesta l-ar fi iritat, dar nu și în această dimineață. Respiră adânc, mulțumit pe moment doar să stea întins acolo, sub o rază de soare care intra oblic prin fereastră, și să simtă țesutul de neconfundat al lumii reale. Prin aerul auriu dansau particule minuscule de praf.

Rachel strigă de jos:

– Ar fi cazul să cobori și să-ți iei pachetul, El! O să vină autobuzul!

– Bine!

Sunetul și mai apăsat al pașilor ei.

– Gage, uite-ți mașina. Trebuie să mă duc la școală.

Gage începu să zbiere indignat. Și, deși textul era trunchiat, singurele cuvinte clare fiind *Gage*, *mașina*, *prinde-o* și *autobuzu' lu' Ellie*, sensul părea suficient de limpede: Ellie trebuie să stea acasă. Învățământul public poate să se ducă azi în mă-sa.

Iarăși vocea lui Rachel:

– Trezește-l și pe tata înainte de a coborî, El.

Ellie intră în dormitor.

Avea părul strâns într-o coadă de cal și purta o rochiță roșie.

– M-am trezit, iubito, spuse Louis. Du-te, să nu pierzi autobuzul!

– Bine, tati.

Fetița se apropie, îl sărută pe obrazul aspru de țepii bărbii crescute peste noapte și se repezi la scară.

Visul începuse să pălească, să-și piardă coerența. Și asta era o chestie a naibii de bună.

– Gage! strigă el. Vino să-l pupi pe tata!

Gage ignoră chemarea. O urmă pe Ellie la parter cât de repede îl puteau duce picioruşele dolofane și continuă să zbiere cât îl țineau plămânii:

– *Prinde-o! Prinde-o-prinde-o-PRINDE-O!*

Prin deschizătura uşii, Louis reuși să surprindă doar un fragment din trupuşorul lui robust, îmbrăcat numai în scutec și pantalonași din mușama.

Rachel strigă din nou:

– Ai zis ceva, Louis? Te-ai trezit?

– Mda, răspunse el și se ridică din pat.

– Ți-am zis că s-a trezit, țipă Ellie. Mă duc. Pa!

Ieșirea îi fu accentuată de uşa trântită și de urletul jignit al lui Gage.

– Un ou sau două? strigă Rachel.

Louis dădu păturile deoparte și își coborî picioarele pe nodurile covorului, pregătindu-se să-i spună că renunță la ouă, că o să înfulece doar o farfurie cu fulgi și o să se grăbească la serviciu... dar vorbele i se stinseră în gât, înainte de a fi rostite.

Avea picioarele murdare de noroi și ace de pin.

Inima îi sări în gâtlej, ca un hopa-mitică nebun. Repede, cu ochii ieșiți din orbite, cu dinții încleștați pe limbă, dar fără să simtă durerea atroce, smulse păturile de pe pat. Cearșaful era plin de ace de pin. Era murdar și pătat de noroi.

– Louis?

Descoperi și alte ace de pin pe genunchi și, brusc, își privi brațul drept. Acolo, pe biceps, avea o zgârietură, o zgârietură recentă, exact în locul în care îl rănise creanga uscată... în vis.

O să încep să urlu. Simt că o să încep să urlu.

Așa era; urletul se rostogolea din străfundurile lui, un glonț uriaș și rece al spaimei. Realitatea începu să pâlpâie. Realitatea – realitatea *reală*, gândi el – era formată din acele astea, din noroiul de pe cearșafuri, din zgârietura însângerată de pe brațul lui gol.

O să încep să urlu și după aia o să înnebunesc, și n-o să-mi mai fac griji...

– Louis? strigă Rachel, urcând scara către el. Louis, ai adormit la loc?

În acele două sau trei secunde, se luptă să-și regăsească stăpânirea de sine; luptă cu înverșunare să-și păstreze cumpătul, așa cum făcuse în clipele acelea de coșmar, după ce la dispensar fusese adus Pascow, pe moarte și înfășurat într-o pătură. Învinse. Gândul care înclinase balanța în favoarea lui era că Rachel nu trebuia să-l vadă astfel, cu picioarele murdare și acoperite cu ace de pin, nu trebuia să vadă păturile aruncate pe podea, descoperind cearșafurile pline de noroi.

– Sunt treaz, strigă vesel.

Îi sângera limba de pe urma mușcăturii involuntare de mai devreme. Mintea i se rostogolea frenetică și undeva, în adâncul lui, la distanță de rațiunea care îl presa să acționeze, se întrebă dacă fusese oare întotdeauna atât de aproape de astfel de situații absurde și nebunești, și dacă exista cineva pe lumea asta care să fi fost.

– Un ou sau două?

Rachel se oprise pe a doua sau a treia treaptă. Slavă Domnului.

– Două, spuse, fără să-și dea seama ce vorbește. Jumări!

– Bravo, spuse ea și se întoarse în bucătărie.

Închise ochii ușurat, dar în întunericul din spatele pleoapelor zări privirea de argint a lui Pascow. Deschise brusc ochii. Louis începu să se miște iute, lăsând pe mai târziu analizarea celor petrecute. Smulse așternuturile de pe pat. Păturile erau curate. Luă cele două cearșafuri, le făcu ghem, ieși pe coridor și le aruncă pe toboganul pentru rufe murdare.

Aproape alergând, intră apoi în baie, dădu drumul la duș și se vârî sub șuvoiul de apă fierbinte. Îl opărea, însă nu-și dădea seama. Își spălă murdăria de pe tălpi și de pe picioare.

Începu să se simtă mai bine, mai stăpân pe sine. În timp ce se ștergea, își dădu seama că așa trebuie să se simtă criminalii atunci când își închipuie că au înlăturat toate urmele. Îl apucă râsul. Continuă să se șteargă, dar, în același timp, să și râdă. Parcă nu se putea opri.

– Hei, ce faci? strigă Rachel. Ce-i așa de nostim?

– Treaba mea, răspunse Louis, printre hohotele de râs.

Era înspăimântat, însă spaima nu-i putea opri râsul. Hohotele se nășteau unul după altul în abdomen, pe care îl simțea tare ca betonul. Își dădu seama că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să arunce cearșafurile pe toboganul pentru rufe murdare. Missy Dandridge venea cinci zile pe săptămână să dea cu aspiratorul, să facă curățenie... și să spele. Rachel nu o să mai vadă cearșafurile respective până când nu o să le pună iar pe pat... curate. Bănuia că există o posibilitate ca Missy să îi spună lui Rachel despre noroiul de pe ele, însă nu credea să fie cazul. Probabil că o să-i șoptească la ureche soțului ei că soții Creed jucau niște jocuri sexuale destul de ciudate, cu noroi și ace de pin, în loc de vopsele.

Ideea aceasta îl făcu pe Louis să râdă și mai tare.

Sughițurile și apoi chicotelile se stinseră încet, în timp ce se îmbrăca, și înțelese că se simțea puțin mai bine. Nu-și dădea seama cum de era posibil așa ceva, dar era adevărat. Acum, camera părea normală, cu excepția patului fără așternuturi. Scăpase de otravă. Poate că „urme" era cuvântul pe care îl căuta, însă în mintea lui era sinonim cu „otravă".

Poate că asta fac oamenii când se trezesc față în față cu inexplicabilul, se gândi. *Asta fac cu lipsa de logică ce refuză să se lase disecată în cauzele și efectele normale care guvernează această lume.* Poate că, în felul acesta, reușea mintea ta să facă față farfuriei zburătoare pe care, într-o bună dimineață, o vezi plutind deasupra câmpului din spatele casei, aruncându-și pe iarbă micul elește de umbră; așa reușește să facă față ploii de broaște; mâinii de sub pat care îți mângâie piciorul gol, în miez de noapte. Printr-o criză de plâns sau de râs... și, din moment ce esența acestor mistere nu se lasă deslușită, pur și simplu depășești intact momentul de groază maximă, intact, ca o piatră la rinichi.

Gage stătea cocoţat pe scăunelul lui, mâncând figurine din cacao în formă de ursuleţi şi decorând şi masa cu ele. Decora şi preşul din plastic, de sub scaun, cu ursuleţii din cacao şi se părea că se şi spăla pe cap cu ei.

Rachel ieşi din bucătărie cu ouăle şi cu o cană de cafea.

– De ce râdeai, Lou? Hohoteai ca un nebun. M-ai şi speriat niţel.

Louis deschise gura, fără să aibă cea mai vagă idee despre ce avea să-i răspundă şi se pomeni că îi spune un banc pe care îl auzise cu o săptămână în urmă, la piaţă – un banc despre un croitor evreu, care şi-a cumpărat un papagal ce nu ştia să spună decât... „Ariel Sharon şi-o ia la labă".

Când isprăvi, râdea şi Rachel – cum, de altfel, râdea şi Gage.

Splendid. Eroul nostru şi-a şters toate urmele – cu alte cuvinte, cearşafurile murdare şi râsul de smintit din baie. Acum, eroul nostru va citi ziarul de dimineaţă – sau cel puţin, îşi va arunca o privire asupra lui – pecetluind această zi cu sigiliul normalităţii.

Cu astfel de gânduri, Louis deschise ziarul.

Da, asta faci, continuă, simţindu-se cuprins de o uşurare imensă. *Depăşeşti momentul ca o piatră, şi cu asta basta... doar că nu petreci o noapte cu prietenii în jurul unui foc de tabără, o noapte când vântul e puternic şi discuţia alunecă spre evenimente ce nu pot fi explicate. Pentru că în nopţile cu focuri de tabără, când vântul e puternic, vorbele sunt ieftine.*

Îşi mâncă ouăle. Îi sărută pe Rachel şi pe Gage. Când se pregătea de plecare, aruncă o privire înspre dulăpiorul vopsit în alb, de la piciorul toboganului pentru rufe murdare. Totul era cum trebuie. O altă dimineaţă formidabilă. Vara târzie parcă intenţiona să dureze la nesfârşit şi totul era în ordine. Privi spre cărare când îşi scoase maşina din garaj, dar şi cărarea era în regulă. Nu-ţi pierde firea. Treci pe lângă groază ca o piatră.

Totul a rămas în ordine până când a străbătut primele zece mile din drum, şi atunci, reacţia întârziată, spasmele şi convulsiile l-au cuprins atât de fără de veste, încât a trebuit să iasă de pe Drumul Naţional 2 şi să intre în parcarea pustie dimineaţa a restaurantului lui Sing, restaurant chinezesc, aflat aproape de Spitalul Central din

Maine... unde trebuia să fi fost dus cadavrul lui Pascow. Adică la Spitalul Central, nu la restaurantul lui Sing. Victor Pascow nu avea să mai mănânce vreodată o porţie de „moo goo gai pan", ha-ha!

Spasmele îi zguduiră trupul, i-l sfâşiară, făcură ce voiau cu el. Louis se simţea neajutorat şi îngrozit – dar nu îngrozit de ceva supranatural, nu în dimineaţa aceasta mângâiată de razele strălucitoare ale soarelui, ci, pur şi simplu, îngrozit de posibilitatea că şi-ar putea pierde minţile. Era ca şi cum prin cap i s-ar fi răsucit o sârmă lungă şi invizibilă.

– Nu mai vreau, spuse. Te rog, nu mai vreau.

Bâjbâi după butonul radioului, şi maşina se umplu de glasul lui Joan Baez, care cânta despre diamante şi rugină. Glasul ei blând şi răcoros îl alină şi, când cântecul se termină, Louis se simţi în stare să-şi continue drumul.

Când ajunse la dispensar, o salută pe Charlton şi apoi se repezi în baie, convins fiind că trebuie să arate îngrozitor. Dar nu era aşa. Avea cearcăne, dar foarte superficiale, şi nici măcar Rachel nu i le observase. Se spălă pe faţă cu apă rece, se şterse, se pieptănă şi se duse în birou.

Acolo se aflau Steve Masterton şi doctorul indian, Surrendra Hardu, bând cafea şi continuând să treacă în revistă cazurile din primul fişier.

– 'Mneaţa, Lou, spuse Steve.

– 'Mneaţa.

– Să sperăm că n-o să fie ca dimineaţa trecută, zise Hardu.

– Chiar aşa, ai pierdut toată agitaţia.

– Surrendra a avut partea lui de agitaţie azi-noapte, rânji Masterton. Spune-i, Surrendra.

Hardu îşi şterse, surâzând, ochelarii.

– Doi băieţi îşi aduc prietena în jur de ora 1 noaptea. Domnişoara e beată cuc, căci sărbătorise reîntoarcerea la universitate, înţelegi. Se tăiase destul de rău la o coapsă, şi îi spun că trebuie să-i pun cel puţin patru copci şi că nu o să rămână cu nici o cicatrice. Pune-mi copcile, zice ea, şi asta şi încep să fac, aplecându-mă aşa...

Hardu le exemplifică, ploconindu-se peste o coapsă invizibilă. Louis începu să zâmbească cu gura până la urechi, bănuind ce avea să urmeze.

– Și, în timp ce o suturez, îmi vomită exact pe cap.

Masterton izbucni în râs. Și Louis. Hardu surâse calm, de parcă așa ceva i se mai întâmplase de o mie de ori într-o mie de vieți.

– Surrendra, cât timp ai fost de gardă? îl întrebă Louis, când râsetele se stinseră.

– De la miezul nopții, răspunse Hardu. Tocmai plecam. Dar am vrut să rămân să te salut din nou.

– Ei, bine, m-ai salutat, spuse Louis, strângându-i mâna mică, de culoarea cafelei cu mult lapte. Acum, du-te acasă și culcă-te.

– Aproape că am terminat cu primul fișier, spuse Masterton. Spune aleluia, Surrendra.

– Refuz, surâse Hardu. Nu sunt creștin

– Atunci cântă-ne refrenul de la vreo Karma.

– Fie ca strălucirea să nu vă părăsească, spuse Hardu, zâmbind încă, și alunecă ușor pe ușă.

Louis și Steve Masterton priviră o clipă în urma lui, fără să scoată un cuvânt, apoi se uitară unul la altul. Izbucniră în râs. Lui Louis nici un alt moment al vieții când a mai râs nu i se păruse atât de bun .. atât de normal.

– Oricum e bine că am terminat fișierul, zise Steve. Azi e ziua în care întindem covorul roșu pentru furnizorii de pilule.

Louis îl aprobă din cap. Primul furnizor de medicamente avea să sosească la ora 10. După cum îi plăcea să glumească lui Steve, miercurea putea să fie Ziua Prințului Spaghetti, dar la dispensarul Universității Maine, fiecare zi de joi era Ziua-D. D era Darvon, medicamentul preferat în majoritatea cazurilor.

– Un sfat, Mare Șef, spuse Steve. Nu știu cum erau tipii ăștia în Chicago, dar pe-aici nu au pic de scrupule și încearcă să-ți vândă absolut orice îți poate trece prin minte, chiar dacă ai sau nu nevoie. Un tip din ăsta a încercat odată să-mi vândă o femeie gonflabilă. Mie! Și sunt doar un secundar! Dacă nu-ți pot vinde droguri, te vor aduce în stare să vrei să le folosești.

– Ar fi trebuit să iei femeia gonflabilă.

– Nu, nu, era roșcată. Nu e genul meu.

– În cazul ăsta, sunt de acord cu Surrendra, spuse Louis. Atâta vreme cât ziua de azi nu seamănă cu cea de ieri.

18

Când, la ora 10 fix, reprezentantul firmei Upjohn nu sosie încă, Louis nu se mai putu abține și sună la secretariatul universității. Vorbi cu doamna Stapleton, care promise că o să-i trimită de îndată o copie a dosarului lui Victor Pascow. Când închise, apăru și tipul de la Upjohn. Acesta nu încercă să-i vândă nimic, ci doar îl întrebă dacă nu îl interesa să-și facă abonament cu reducere de preț pentru meciurile echipei Patriot.

– Nu, spuse Louis.

– Așa îmi închipuiam și eu, zise mohorât tipul de la Upjohn și plecă.

La prânz, Louis se duse până la bufetul din campus și își luă un sandviș cu pește și o Coca-Cola. Își mâncă sandvișul la birou, în timp ce răsfoia dosarul lui Pascow. Căută vreo legătură cu el sau cu partea de nord a orașului Ludlow, unde se afla Cimitirul Animalelor... simțind vag că trebuia să existe o explicație logică chiar și pentru o asemenea întâmplare stranie. Poate că individul crescuse în Ludlow – poate chiar își îngropase acolo sus un câine sau o pisică.

Însă nu reuși să găsească legătura pe care o căuta. Pascow era originar din Bergenfield, New Jersey, și venise la Universitatea Maine ca să studieze ingineria electrică. În cele câteva pagini dactilografiate, Louis nu descoperi nici o legătură posibilă între el și tânărul care murise în sala de așteptare a dispensarului – altă legătură, desigur, decât cea dintre pacientul muribund și medicul care îl veghează.

Înghiți și restul de Coca-Cola din pahar, ascultând grohăiturile paiului pe fund, și apoi aruncă paharul și șervețelele la gunoi. Masa de prânz fusese foarte frugală, însă avusese poftă de mâncare. Chiar că se simțea bine. Acum. Spasmele nu îi reveniseră, și în clipa aceasta,

până și groaza simțită dimineața devreme începu să aibă tot mai mult aspectul unei surprize urâte și fără sens, petrecute ca prin vis, fără nici o semnificație.

Bătu darabana cu degetele pe sugativa de pe birou, înălță din umeri și ridică din nou receptorul. Formă numărul Spitalului Central și ceru morga.

După ce i se făcu legătura cu secretarul de la Patologie, spuse cine este și apoi continuă:

– Aveți un student al nostru, Victor Pascow...

– Nu-l mai avem, îl întrerupse vocea de la capătul opus al firului. A plecat.

Gâtul lui Louis se uscă brusc. Reuși să îngaime:

– Ce?

– Azi-noapte târziu, i-am expediat corpul cu avionul la părinți. A venit un tip de la Pompele Funebre Brookings-Smith și s-a ocupat de toate. L-au încărcat pe zborul Delta, hm... – se auzi un foșnet de hârtii – zborul Delta 109. Da' unde credeați că s-a dus? Să danseze la discotecă?

– Nu, spuse Louis. Nu, sigur că nu. Doar că...

Doar că ce? Ce Dumnezeu își închipuia că face scormonind toate astea? Nu exista nici o modalitate logică de a face față problemei. Trebuia să scape de obsesie, să-i pună o ștampilă, să o uite. Orice altceva nu i-ar fi adus decât bătăi inutile de cap.

– Doar că mi se pare că totul s-a petrecut foarte repede, continuă pe un ton firav.

– Păi i s-a făcut autopsia ieri după-amiază – se auzi iarăși un foșnet ușor de hârtii – în jurul orei 15.20, de către doctorul Rynzwyck. Tatăl lui făcuse deja toate aranjamentele necesare ca să-l ia de-aici. Cred că a ajuns la Newark la ora 2 dimineața.

– Aha. Păi, în cazul ăsta...

– Doar dacă nu cumva vreunul dintre hamali a făcut vreo greșeală și l-a expediat în altă parte, spuse cu vioiciune secretarul Secției de patologie. Știți, ni s-a mai întâmplat și așa ceva, deși niciodată cu compania Delta. Delta e destul de bunicică. Am avut odată un tip care murise la pescuit în ținutul Aroostook, într-unul dintre

orășelele alea care nu au numele trecut pe hartă, ci numai câteva coordonate. Imbecilul se înecase cu bere. A durat două zile până când ăia cu care se afla să-l scoată din sălbăticie, și știți că e o chestie de șansă să mai arate ca lumea. Da' l-au expediat și au sperat că totul va fi în ordine. L-au trimis la Grand Falls, Minnesota, în cargoul unui avion. Însă de aici începe încurcătura. L-au dus întâi la Miami, după aia la Des Moines, după aia la Fargo, Dakota de Nord. În cele din urmă, cineva și-a dat seama de toată treaba, da' trecuseră deja încă trei zile. Nu rezistase. La fel de bine putea să-l fi îmbălsămat cu suc de portocale, în loc de Jaundaflo. Tipul era negru și putea ca o halcă stricată de carne de porc. Asta am auzit. Șase hamali s-au îmbolnăvit.

Vocea de la capătul firului râse din toată inima.

Louis închise ochii și spuse:

– Ei, mulțumesc...

– Pot să vă dau numărul de telefon de-acasă al doctorului Rynzwyck, dacă vreți, domnule doctor, da' de obicei diminețile joacă golf în Orono.

– Nu e nevoie, spuse Louis.

Puse receptorul în furcă. *Și cu asta basta*, gândi *Când ai avut visul ăla aiurit, vis sau ce era, aproape sigur că trupul lui Pascow se odihnea într-o cameră mortuară din Bergenfield. Cu asta s-a terminat; nu trebuie să te mai gândești.*

În acea după-amiază, în timp ce se întorcea acasă, îi veni, în sfârșit, în minte o explicație simplă a murdăriei de pe pat, năpustindu-se asupra lui ca un uriaș val de ușurare.

Trecuse printr-o criză izolată de somnambulism, declanșată de experiența neașteptată și extrem de neplăcută de a fi avut un student accidentat mortal, care apoi a și murit în dispensarul său, în prima lui zi de muncă propriu-zisă.

Aceasta explica totul. Visul păruse foarte real, deoarece secvențe mari din el *erau* reale – covorul sub tălpile goale, roua rece și, desigur, creanga uscată care îi zgâriase brațul. Explica și de ce Pascow trecuse prin ușă și el nu reușise să facă același lucru.

În minte i se contură o imagine tulburătoare: Rachel cobora la parter, cu o noapte în urmă, și îl vedea cum se izbește de ușa din spate, încercând, în somn, să treacă prin ea. Gândul îl făcu să zâmbească larg. Ar fi scos-o din minți, asta s-ar fi întâmplat.

Cu ipoteza crizei de somnambulism în gând, fu acum în stare să analizeze mai departe cauzele care au determinat acea formă a visului, și nu alta – și descoperi că era chiar nerăbdător să le enumere. Se dusese în Cimitirul Animalelor, pentru că acesta se asocia cu un alt moment recent de tensiune. Fusese, de fapt, chiar motivul declanșării unei certe serioase între el și soția lui... și, de asemenea, gândi mai departe, cu emoție crescândă, se asocia în mintea lui cu prima întâlnire a fiicei sale cu noțiunea de moarte – noțiune cu care subconștientul lui trebuie că se luptase noaptea trecută, înainte de a merge la culcare.

Am fost al dracului de norocos că am ajuns teafăr înapoi acasă – nici măcar nu-mi mai amintesc partea asta. Probabil că m-am întors pe pilot automat.

Și era bine că se întorsese. Nici nu se putea gândi ce ar fi simțit dacă s-ar fi trezit azi-dimineață lângă mormântul lui Smucky, pisica, acoperit cu rouă și, fără doar și poate, scos din minți de spaimă – așa cum, fără îndoială, ar fi fost și Rachel.

Dar acum se terminase totul.

Și cu asta basta, se gândi Louis, cu o ușurare nemăsurată în suflet. *Da, dar cum rămâne cu ceea ce a spus când a murit?* încercă să-l întrebe mintea lui, dar Louis o obligă să tacă.

În seara aceea, când Rachel călca, iar Ellie și Gage, înghesuiți în același scaun, erau absorbiți de „Muppet Show", Louis a spus că s-ar putea să iasă puțin la plimbare – doar ca să ia aer.

– Te întorci la vreme, să mă ajuți să-l culc pe Gage? întrebă Rachel, fără să ridice privirea de la rufe. Știi că nu bombănește atât de mult când ești și tu de față.

– Sigur, răspunse.

– Unde te duci, tati? întrebă Ellie, fără să-și desprindă ochii de pe ecranul televizorului. Miss Piggy tocmai se pregătea să-i învinețească un ochi lui Kermit.

– Să mă plimb, iubito.

– Aha!

Louis ieși.

Cincisprezece minute mai târziu, se afla în Cimitirul Animalelor. Se uita curios în jur și încerca să înfrunte senzația de *déjà vu* care îl cuprinsese. Nu mai era nici o îndoială acum că fusese aici: plăcuța funerară așezată în memoria pisicii Smucky era răsturnată. Se sprijinise de ea când năluca lui Pascow se apropiase de el, la sfârșitul visului. Neatent la ce făcea, Louis o îndreptă și se duse către grămada de trunchiuri de copaci.

Nu-i plăcea. Încă mai simțea fiori reci când își amintea cum toate ramurile albite de vreme și trunchiurile se transformaseră într-o movilă uriașă de oase. Se forță să întindă mâna și să atingă o creangă. Aflată în echilibru precar pe grămadă, aceasta se rostogoli și căzu, ricoșând de pe movilă. Louis reuși să facă un pas iute în spate, înainte de a-i atinge pantoful.

Merse apoi de-a lungul grămezii, întâi înspre stânga, după aceea la dreapta. Pe ambele laturi, lăstărișul crescuse atât de des, încât era de nepătruns. Și prin această vegetație nici nu puteai să îți croiești drum – nu, dacă erai isteț, gândi Louis. Crescuseră acolo tufe bogate de urzici otrăvitoare (toată viața lui, Louis a auzit fel de fel de oameni lăudându-se că sunt imuni la otrava lor, însă el știa bine că nimeni nu era în totalitate imun la așa ceva), și, mai departe, crescuseră cei mai mari și mai înfiorători spini pe care îi văzuse vreodată.

Louis se întoarse înspre mijlocul movilei. O privi lung. Mâinile îi erau îndesate în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

Doar n-ai de gând să încerci să te cațări pe ea?

Nici vorbă, șefu'. De ce să fac o tâmpenie ca asta?

Minunat. Chiar că m-ai băgat la idei o clipă, Lou. Nu-i așa că asta ar fi o modalitate bună de a te trezi în propriul tău dispensar cu o gleznă fracturată?

Sigur că da! Și se și întunecă.

Convins că a căzut de acord cu sine însuși, Louis începu să se cațăre pe movila de trunchiuri.

Se afla la jumătatea drumului spre vârf, când o simți cum i se mișcă sub picioare și auzi un scârțâit caracteristic.

Rostogolește oasele, doctore.

Când movila se mișcă din nou, Louis începu să coboare repede. Cămașa îi ieșise din pantaloni.

Ajunse jos fără să pățească ceva și își șterse palmele de bucățile de scoarță de copac. Se întoarse la cărarea care avea să-l aducă înapoi acasă – la copiii lui, care vor dori să asculte o poveste înainte de culcare, la Church, care se bucura de ultima lui zi de motan viril, sfărâmător de inimi de pisicuțe, la ceaiul băut în bucătărie cu soția lui, după ce adormeau copiii.

Cuprinse încă o dată cu privirea luminișul înainte de plecare, pătruns de tăcerea lui verde. Lujere de ceață se ridicaseră parcă de nicăieri și începeau să se încolăcească în jurul plăcilor funerare. Cercurile acelea concentrice... ca și când, fără să-și dea seama, mâinile de copil ale generațiilor născute în Ludlowul de Nord ar fi construit un soi de model, la scară redusă, al templului păgân Stonehenge.

Dar, Louis, doar atât să fie?

Deși ajunsese să arunce numai o privire rapidă peste movila de trunchiuri, înainte ca senzația că aceasta se mișca să-l facă să-și piardă cumpătul, ar fi putut să jure că dincolo de ea se afla o altă cărare, care ducea în adâncurile pădurii.

Asta nu e treaba ta, Louis. Trebuie să încetezi să te mai frământi.

Bine, șefu'.

Louis se întoarse și se îndreptă spre casă.

În seara aceea, după ce Rachel se dusese la culcare, el a mai rămas încă o oră să citească un vraf de reviste medicale, pe care le mai citise o dată, refuzând să admită că numai gândul de a se duce la culcare – de a dormi – îl și făcea să se simtă agitat. Niciodată până atunci nu mai avusese vreo criză de somnambulism, și nu exista vreo modalitate de a se asigura că acesta fusese un incident izolat... până în momentul în care se întâmpla sau nu se întâmpla din nou.

Auzi cum Rachel se dă jos din pat și apoi îl strigă în șoaptă:

– Lou? Scumpule! Vii?

– Imediat, răspunse, stingând lampa de birou și ridicându-se de pe scaun.

În acea noapte, i-au fost necesare mai mult de șapte minute ca să decupleze mecanismul. Iar apariția lui Victor Pascow i se părea din ce în ce mai puțin un rod al imaginației și al visului acum, când asculta respirația liniștită a lui Rachel, care dormea adânc alături. O să închidă ochii și o să vadă cum ușa se izbește de perete, și iată-l pe Invitatul Nostru Special din Această Seară, Victor Pascow, cum stă în prag, în șortul de jogging, palid sub bronzul de vară, cu clavicula ieșindu-i în afară.

Avea să alunece pe făgașul somnului, tot gândindu-se cum ar fi să se trezească de-a binelea în Cimitirul Animalelor, și să vadă acolo cercurile acelea concentrice, poleite de razele albe ale lunii, să fie apoi nevoit să se întoarcă acasă, treaz și înfiorat, pe cărarea din pădure. Se gândea așa, cu mintea tot mai încețoșată de somn, și, brusc, se trezea iarăși.

De-abia după miezul nopții somnul se furișă peste el și îl cuprinse în brațe moi. Un somn fără vise. Se trezi fix la 7.30, în sunetul ploii de toamnă care răpăia în ferestre. Cu teama în suflet, dădu iute păturile la o parte. Cearșaful de pe pat era curat. Nimeni nu i-ar fi putut descrie picioarele, cu bătăturile lor galbene, ca fiind pure, dar măcar erau curate.

Louis se pomeni fluierând în timp ce făcea duș.

19

Missy Dandridge a avut grijă de Gage atunci când Rachel l-a dus pe Winston Churchill la veterinar. În noaptea aceea, Ellie nu a vrut să se culce până pe la 23.30, repetând întruna, pe un ton plângăreț, că nu putea să doarmă fără Church și cerând la fiecare cinci minute să i se aducă un pahar cu apă. În cele din urmă, Louis

refuză să îi mai facă pe plac, motivând că o să ude așternuturile în timpul nopții. Fapt care a provocat o criză de plâns de o asemenea violență, încât Rachel și Louis s-au privit lung, ridicând din sprâncene.

– E speriată din cauza lui Church, spuse Rachel. Las-o să se potolească singură, Lou.

– Oricum, nu poate să mențină volumul ăsta mult timp, zise și Ellie. Cel puțin, așa sper.

A avut dreptate. Țipetele mânioase și răgușite ale lui Ellie se transformară, treptat, în sughițuri și gemete, și suspine. Apoi s-a făcut liniște. Când Louis a urcat să vadă ce se întâmpla, a descoperit-o dormind întinsă pe dușumea, strângând în brațe coșulețul în care Church nu catadicsea să doarmă vreodată.

Îi desprinse brațele din jurul lui, o puse înapoi în pat, îi dădu, cu infinită blândețe, părul la o parte de pe fruntea transpirată și o sărută. Cedând unui impuls de moment, intră în cămăruța de alături, care fusese amenajată pentru a-i servi lui Rachel drept birou, și scrise un bilet cu majuscule stângace – MĂ ÎNTORC MÂINE, CU DRAGOSTE, CHURCH – pe care apoi îl prinse de perniță de pe fundul coșulețului. După aceea se întoarse în dormitor să o caute pe Rachel. Rachel era acolo. Au făcut dragoste și au adormit unul în brațele celuilalt.

Church se întoarse acasă în vinerea din prima săptămână de lucru plină a lui Louis; Ellie se agită înnebunită în jurul lui, cheltui o parte din alocația ei ca să-i cumpere o cutie cu delicatese pentru pisici și chiar aproape că îl plesni pe Gage, pentru că a încercat să-l atingă. Aceasta l-a făcut pe Gage să plângă așa cum metodele disciplinare ale părinților nu reușiseră niciodată. O dojană din partea lui Ellie era echivalentă cu o dojană din partea lui Dumnezeu.

Louis se întristă când îl privi pe Church. Era ridicol, într-adevăr, dar asta nu avea cum să-i schimbe sentimentele. Nu mai rămăsese nici o urmă din fosta agilitate a motanului. Nici măcar nu mai pășea ca un pistolar; mersul lui era acum lent și prudent, mersul unui convalescent. Îi permise lui Ellie să îl hrănească din mână. Nu arăta

că ar fi vrut să iasă din casă, nici măcar până în garaj. Se schimbase. Poate că, până la urmă, era mai bine că se schimbase.

Nici Rachel, nici Ellie nu dădeau semne că ar fi observat.

20

Vara Indiană veni și se duse. Bronzul coloră copacii, făcu un tărăboi scurt, și apoi păli. Frunzele începură să cadă după o ploaie rece, torențială, de la jumătatea lunii octombrie. Ellie începu să vină acasă încărcată cu decorațiuni pentru ziua de Halloween pe care le făcuse la școală și îl distra pe Gage cu povești despre Călărețul-fără-Cap. Într-una din seri, Gage bolborosea fericit despre un personaj pe nume Minte Râioasă. Rachel începu să chicotească și nu mai reuși să se oprească A fost o perioadă fericită pentru ei toți – începutul toamnei.

Activitatea lui Louis la dispensarul universității intrase în șablonul unei rutine exigente, însă plăcute. Consulta pacienți, lua parte la ședințele Consiliului Colegiilor, scria scrisorile obligatorii pentru ziarul studenților, informând locuitorii din campus despre confidențialitatea tratamentelor de la dispensar și îndemnându-i pe studenți să-și facă vaccinul împotriva gripei, căci se părea că tipul A avea să predomine din nou în iarna aceea. Lua parte la ședințe de asigurări sociale Prezida ședințe de asigurări sociale. În a doua săptămână din octombrie, a participat la Conferința de Medicină Universitară, ținută în Providence, unde a prezentat o lucrare pe tema ramificațiilor legale ale tratamentului medical al studenților. În această lucrare era menționat și cazul lui Victor Pascow, sub numele fictiv de „Henry Montez". Lucrarea a fost primită bine. A început apoi lucrul la bugetul dispensarului pentru următorul an universitar.

Și serile lui intraseră sub același șablon al rutinei: copiii, după cină, o bere sau două, mai târziu, cu Jud Crandall. Câteodată, dacă Missy putea să stea cu copiii o oră, venea și Rachel cu el și, uneori, li se alătura și Norma, dar, de cele mai multe ori, erau numai el și Jud. Bătrânul i se părea lui Louis plăcut ca un papuc vechi și obișnuia

să-i asculte poveștile din istoria orașului Ludlow, povești vechi, uneori, de trei sute de ani, spuse cu atâta farmec și atenție asupra detaliilor, de parcă le-ar fi trăit el însuși. Vorbea, dar nu bătea câmpii niciodată. Și niciodată nu îl plictisea pe Louis, deși Rachel își astupase discret căscatul cu mâna de multe ori.

În majoritatea serilor, traversa drumul spre casă înainte de ora 22, și, de obicei, el și Rachel făceau dragoste. Din primul lor an de căsătorie nu mai făcuseră dragoste atât de des, și niciodată atât de izbutit și de plăcut. Rachel spunea că trebuie să fie ceva în fântâna de apă arteziană; Louis era de părere că totul se datora aerului din Maine.

Amintirea morții îngrozitoare a lui Victor Pascow, survenită în prima zi a semestrului de toamnă, începuse să pălească atât în mințile studenților, cât și în cea a lui Louis; fără îndoială că familia lui Pascow încă îl mai jelea. Louis discutase la telefon cu vocea înlăcrimată și, din fericire, fără chip, a tatălui lui Pascow; tatăl voia doar să se convingă că Louis făcuse tot ce îi stătuse în putere, și Louis l-a asigurat că toți cei implicați au făcut tot posibilul pentru a-i ține copilul în viață. Nu i-a pomenit de zăpăceala din dispensar, de pata de sânge care se întindea pe mochetă, și nu i-a spus nici că fiul lui a murit aproape în clipa în care a fost adus în dispensar, deși Louis credea că el personal nu o să uite lucrurile acestea. Dar intensitatea amintirii lui Pascow slăbise în gândurile celor pentru care studentul nu reprezentase decât un accident nefericit.

Louis încă își mai aducea aminte de visul și incidentul de somnambulism care l-a însoțit, însă acum aproape că i se părea că se întâmplase altcuiva, sau că îl urmărise odată într-un program la televizor. Așa i se părea acum și unica lui vizită la un bordel în Chicago, petrecută cu șase ani în urmă; erau la fel de nesemnificative, niște abateri secundare de la drumul stabilit, cu o rezonanță falsă, asemenea suntelor produse într-o cameră pentru testarea ecourilor.

Nu se mai gândea deloc la ceea ce spusese sau nu spusese Pascow înainte de a muri.

În noaptea de Halloween s-a lăsat gerul. Louis și Ellie și-au început turul prin vecini cu familia Crandall. Ellie croncănea mulțumită,

prefăcându-se că zboară pe coada de mătură în jurul bucătăriei Normei, și a fost imediat declarată:

– Cea mai drăguță fetiță pe care am văzut-o vreodată... nu-i așa, Jud?

Jud încuviință și își aprinse o țigară.

– Unde-i Gage, Louis? Credeam, că l-ai costumat și pe el.

Într-adevăr, intenționaseră să-l ia și pe Gage cu ei – mai ales Rachel de-abia aștepta asta, pentru că, împreună cu Missy Dandridge, îi confecționase un costum de gândăcel cu două umerașe răsucite și îmbrăcate în hârtie creponată, în loc de antene – dar copilul căpătase o bronșită destul de păcătoasă și, după ce i-a ascultat plămânii, care îi hârâiau puțin, și a privit termometrul de la fereastră, care indica doar câteva grade peste zero la ora 18, Louis a interzis expediția lui Gage. Deși dezamăgită, Rachel a fost de acord.

Ellie a promis să-i ofere lui Gage o parte din bomboanele primite, însă calitatea exagerată a părerii ei de rău îl făcu pe Louis să se întrebe dacă nu cumva simțea o ușoară bucurie la gândul că Gage nu o să vină și el, încetinindu-i astfel ritmul colindatului... sau văduvind-o de o parte din luminile rampei. „Bietul Gage", a spus ea pe un ton rezervat, de obicei, celor care suferă de o boală incurabilă. Gage, neștiind ce pierde, stătea pe canapea și urmărea emisiunea „Zoom", cu Church sforăind alături. „Ellie-vrăjitoare", a răspuns Gage, fără prea mult interes, îndreptându-și atenția spre televizor. „Bietul Gage", a repetat Ellie, scoțând la iveală un alt oftat adânc. Louis se gândi la lacrimile de crocodil și surâse.

Ellie îl apucă de mână și începu să-l tragă.

– Hai să mergem, tati! Hai să mergem – hai să mergem – hai să mergem!

– Gage are o răceală ușoară, îi spuse Louis lui Jud.

– O, ce păcat, zise Norma, însă la anu' va înțelege mai mult! Întinde-ți săculețu', Ellie... hooopa!

Luase un măr și un baton de Snickers din vasul cu bunătăți pentru colindători de pe masă, dar le scăpă pe amândouă. Louis observă, șocat, cât de mult începuseră mâinile să-i semene cu niște gheare.

Se aplecă și prinse mărul care se rostogolea pe dușumea. Jud ridică batonul de ciocolată și îl aruncă în săculețul lui Ellie.

– Of, să-ți aduc un alt măr, scumpo, spuse Norma. Ăsta o să se strice repede.

– Nu-i nici o problemă, zise Louis, încercând să pună mărul în sacul lui Ellie, însă fetița făcu un pas înapoi și închise săculețul.

– Nu vreau un măr lovit, tati, spuse ea, privindu-și tatăl, de parcă acesta ar fi înnebunit pe neașteptate. Pete maro... *bâh!*

– Ellie, ești foarte nepoliticoasă!

– Louis, nu certa fetița pentru că spune adevărul, interveni Norma. Știi, numai copiii spun adevărul adevărat. De asta sunt copii. Petele maro *sunt* dezgustătoare.

– Mulțumesc, doamnă Crandall, răspunse Ellie, aruncând o privire răzbunată la tatăl ei.

– Cu multă plăcere, iubito, zise Norma.

Jud îi conduse pe verandă. Două stafii mititele urcau aleea, și Ellie le recunoscu ca fiind doi prieteni ai ei de la școală. Îi duse înapoi în bucătărie și, câteva clipe, Louis rămase singur cu Jud.

– I s-a agravat artrita, spuse Louis.

Jud aprobă din cap și scutură scrumul țigării într-o scrumieră.

– Mda. Îi e din ce în ce mai greu toamna și iarna, însă niciodată nu i-a fost rău ca acum.

– Ce spune doctorul?

– Nimic. Nu poate să spună nimic, pentru că Norma nu s-a mai dus să-l vadă.

– Poftim? De ce?

Jud îl privi și, în lumina aruncată de farurile camionetei care aștepta cele două stafii mititele, părea ciudat de lipsit de apărare.

– Am vrut să te întreb asta într-un moment potrivit, Louis, dar cred că niciodată nu-i momentul potrivit să ceri favoruri de la prieteni. Ai vrea să o consulți?

Louis auzea cum, în bucătărie, cele două stafii începuseră să facă *bau!* Și cum Ellie începuse iarăși să croncăne – așa cum exersase toată săptămâna. Totul suna foarte bine, exact cum se cuvine într-o seară de Halloween.

– Ce mai este cu Norma? întrebă el. Se teme și de altceva, Jud?

– A durut-o pieptul, șopti Jud. Nu vrea să se mai ducă la doctorul Weybridge. Sunt puțin îngrijorat.

– E îngrijorată și Norma?

Jud șovăi și apoi zise:

– Cred că e speriată. Cred că din cauza asta nu mai vrea să se ducă la doctor. Luna trecută i-a murit, la Spitalul Central, una dintre cele mai vechi prietene, Betty Coslaw. Cancer. Aveau aceeași vârstă. E speriată.

– Aș fi bucuros să o consult, spuse Louis. Nu-i nici o problemă.

– Mulțam, Louis, zise recunoscător Jud. Dacă o prindem într-o seară, o să tăbărâm pe capul ei, și cred...

Jud se întrerupse, întorcând capul înspre casă. Ochii săi îi întâlniră pe-ai lui Louis.

Mai târziu, Louis nu reuși să-și amintească exact cum o emoție s-a topit într-alta. Și când încerca să analizeze secvența, simțea că ametește. Își amintea numai cu certitudine cum curiozitatea s-a preschimbat rapid în senzația că undeva ceva nu era deloc în ordine, că undeva se petrecuse o catastrofă. Privirea lui uluită o întâlni pe cea a lui Jud. Rămase pe loc o clipă, înainte de a se gândi să acționeze.

– *Baaau-baaau*, țipau stafiile de Halloween în bucătărie, *Baaau-baaau!* Și, dintr-o dată, sunetul *b* a dispărut, iar strigătul s-a înălțat și mai puternic, de-a dreptul înspăimântător acum: *aaaaau-AAAAAAU*...

Atunci, una dintre stafii începu să țipe.

– *Tati!* vocea lui Ellie era înnebunită și alarmată. *Tati! Doamna Crandall a căzut!*

– Ah, Isuse! gemu Jud.

Ellie ieși în fugă pe verandă, cu poalele rochiei negre zbătându-se ca aripile unei păsări captive. Într-o mână ținea strâns mătura. Chipul, pictat în nuanțe de verde, era acum prelung de groază autentică, și arăta ca un pitic bețiv, în ultimul stadiu de alcoolism. O urmau, plângând, cele două stafii mititele.

Jud se năpusti pe ușă, uluitor de sprinten pentru un om de peste optzeci de ani. Nu, era mai mult decât sprinten. Din nou, părea aproape agil, ca o felină. Strigă numele soției sale.

Louis se aplecă și puse mâinile pe umerii lui Ellie:

– Rămâi aici pe verandă, Ellie. Ai înțeles?

– Mi-e frică, tati, șopti ea.

Cele două stafii țâșniră ca din pușcă pe lângă ei și coborâră în goană aleea, cu săculețele cu bomboane zornăind și chemându-și mama.

Louis se repezi pe coridor și intră în bucătărie, ignorând țipetele disperate ale lui Ellie, care îl ruga să se întoarcă.

Norma zăcea lângă masă, pe linoleumul vălurit, într-un maldăr de mere și batoane mici Snickers. Se părea că apucase vasul cu bunătăți, când s-a prăbușit și l-a răsturnat. Acesta era pe jos, lângă ea, ca o farfurie zburătoare minusculă. Jud îi freca încheietura unei mâini și își ridică ochii la Louis cu o expresie încordată.

– Ajută-mă, Louis, spuse. Ajut-o pe Norma. Cred că moare.

– Dă-te la o parte, zise Louis.

Se lăsă în genunchi și strivi un măr. Simți cum sucul fructului îi pătrunde prin materialul pantalonilor uzați, iar mirosul de vin de mere umplu dintr-o dată bucătăria.

Și iată că se întâmplă iarăși povestea cu Pascow, gândi Louis și alungă apoi gândul din minte atât de repede, de parcă ar fi avut aripi.

Îi căută pulsul și reuși să descopere o bătaie foarte slabă, fibroasă, rapidă – ceva ce nu era, de fapt, o bătaie, ci un șir de spasme. Aritmie acută, cu direcția stop cardiac. *Tu și cu Elvis Presley, Norma*, gândi.

Îi descheie rochia, lăsând să se vadă un combinezon galben, din mătase. Recăpătându-și mișcările profesionale, îi întoarse capul pe o parte și începu să-i maseze inima.

– Ascultă-mă, Jud, spuse.

Podul mâinii stângi o treime ridicat pe stern. Mâna dreaptă cuprinzând încheietura mâinii stângi, dându-i mai multă forță. *Aplică presiunea cu hotărâre, dar ai grijă de coastele bătrâne – încă nu e cazul să intri în panică. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i strivi plămânii.*

– Aici sunt, spuse Jud.

– Ia-o pe Ellie, îi zise. Traversează drumul. Ai grijă cum mergi – să nu vă lovească vreo mașină. Spune-i lui Rachel ce s-a întâmplat. Spune-i că am nevoie de geantă. Nu cea din birou, ci geanta de pe raftul de sus din baia de la etaj. O să știe care. Spune-i să sune la Bangor după o ambulanță.

– Bucksport e mai aproape.

– Cei din Bangor se mișcă mai repede. Du-te. Nu suna tu, las-o pe Rachel să telefoneze. Am nevoie de geantă.

Și cum va afla care e situația aici, gândi Louis, *nu cred că o să se ofere să aducă ea geanta.*

Jud plecă. Louis auzi cum se trântește ușa de la intrare. Rămase singur cu Norma Crandall și mirosul de mere. Din camera de zi se auzea ticăitul monoton al ceasului.

Pe neașteptate, Norma scoase o răsuflare lungă și sforăitoare. Pleoapele îi tremurară. Și Louis fu brusc inundat de o certitudine rece și înfiorătoare.

O să deschidă ochii... oh, Isuse, o să deschidă ochii și o să înceapă să vorbească despre Cimitirul Animalelor.

Îl privi însă doar pe Louis cu un fel de recunoaștere tulbure și apoi ochii i se închiseră din nou. Louis se simți rușinat, căci teama asta idioată nu îl caracteriza câtuși de puțin. În același timp, se simți ușurat și plin de speranță. Citise în ochii bătrânei durere, dar nu exista în ei agonia morții. Era de părere că atacul nu fusese unul foarte grav.

Acum, Louis gâfâia tare și transpirase. Doar doctorii de la televizor reușeau să facă astfel încât masajul cardiac să pară o nimica toată. Un masaj susținut pe pieptul închis consuma o mulțime de calorii, iar partea dintre brațe și umeri o să-l doară a doua zi.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Se uită în jur. În pragul ușii, șovăia o femeie îmbrăcată în pantaloni și un pulover cafeniu, ținându-și pumnul strâns la sâni. Mama stafiilor, se gândi Louis.

– Nu, spuse. Apoi se răzgândi: Ba da. Udați o cârpă, vă rog. Stoarceți-o. Puneți-i-o pe frunte.

Făcu ce o rugase. În răstimp, Louis privi la bătrână. Ochii Normei erau iarăși deschiși.

– Am văzut, Louis, șopti ea. Cred că am leșinat.

– Ai avut un soi de atac de cord, spuse Louis. Nu pare prea grav. Acum, Norma, relaxează-te și taci din gură.

Se odihni o clipă și îi luă din nou pulsul. Ritmul era mult prea rapid. Parcă încerca să emită mesaje în codul Morse: inima îi bătea

regulat, apoi, dintr-o dată, galopa înnebunită într-un ritm care se asemăna cu fibrilația, și, după aceea, începea din nou să bată regulat. Tic-tic-tic, TAC-TAC-TAC, tic-tic-tic-tic-tic. Nu era în ordine, dar, oricum, era mai bine decât o aritmie cardiacă.

Femeia se apropie cu cârpa udă și o întinse pe fruntea Normei. Se dădu la o parte, nesigură. Jud se întoarse cu geanta lui Louis.

– Louis?

– O să se facă bine, spuse Louis, uitându-se la Jud, dar adresându-i-se, de fapt, Normei. Vine ambulanța?

– Telefonează soția ta, zise Jud N-am rămas să văd ce se întâmpla.

– Nu... spital, șopti Norma.

– Ba da, spital, insistă Louis. O să fii ținută sub observație cinci zile, o să ți se facă tratamentul cuvenit, și de-abia după aia o să te întorci acasă pe picioarele tale, Norma, fată dragă. Și dacă mai zici ceva, o să te oblig să mănânci toate merele astea, cu cotor cu tot.

Norma surâse stins și închise iarăși ochii.

Louis își deschise geanta, cotrobăi prin ea, găsi Isodilul și scoase o pastilă, atât de mică, încât s-ar fi potrivit semilunei de pe unghie. Prinse pastila între degete și înșurubă la loc capacul flaconului.

– Mă auzi, Norma?

– Da.

– Vreau să deschizi gura. Ai făcut pe nebuna și ne-ai colindat așa cum ne-ai colindat, așa că acum o să-ți primești răsplata. O să-ți pun o pastilă sub limbă. Una mică. Vreau să o ții acolo până când se dizolvă. E puțin amară, dar nu contează. Ai înțeles?

Bătrâna deschise gura. Se rostogoli afară un iz de dentiție urât mirositoare, și, o clipă, lui Louis i se făcu milă de ea, așa cum zăcea acolo, pe dușumeaua bucătăriei, într-un maldăr de mere și dulciuri de Halloween. Îi trecu prin minte că și ea a avut odinioară șaptesprezece ani, și că bărbații tineri din jur îi priviseră cu mult interes sânii, și dinții îi erau sănătoși și întregi, iar inima de sub bluză îi fredona mulțumită ca un motoraș auxiliar.

Își coborî limba peste pastilă și se strâmbă puțin. Pe bună dreptate, pastila era amară. Întotdeauna pastilele sunt amare. Însă ea nu

era un alt Victor Pascow, care nu putea fi ajutat, la care nu se mai putea ajunge. Credea că Norma avea să mai trăiască, să vadă și zorii zilei care urma să vină. Mâna bătrânei bâjbâi prin aer și Jud o cuprinse cu blândețe.

Atunci, Louis se ridică, se lovi de vasul răsturnat și începu să strângă dulciurile de pe jos. Femeia, care se prezentase ca fiind doamna Buddinger, din capătul străzii, îl ajută și apoi spuse că se gândea că ar fi fost mai bine să se întoarcă la mașină. Băieții ei erau speriați.

– Mulțumesc pentru ajutor, doamnă Buddinger, spuse Louis.

– N-am făcut nimic, replică ea sec. Dar o să mă duc acasă, o să mă așez în genunchi și o să-i mulțumesc lui Dumnezeu că ați fost aici, domnule doctor Creed.

Jenat, Louis făcu un semn vag cu mâna.

– Și eu o să fac același lucru, spuse Jud.

Privirea lui găsi ochii lui Louis și rămase ațintită asupra lor. Era fermă. Își regăsise cumpătul. Trecuse momentul de tulburare și teamă.

– Îți rămân dator, Louis.

– Încetează cu prostiile, zise Louis.

Îi făcu un semn de rămas-bun doamnei Buddinger. Aceasta zâmbi și îi făcu, la rândul ei, cu mâna. Louis mai găsi un măr și mușcă din el. Soiul ăsta de mere era atât de dulce, că papilele gustative ale lui Louis se crispară imediat... însă senzația nu era total neplăcută. *Ai câștigat o noapte, Lou*, se gândi și mâncă cu poftă mărul. Îi era îngrozitor de foame.

– Și, totuși, îți sunt dator, insistă Jud. Când vei avea nevoie de ceva, Louis, vino mai întâi la mine.

– Bine, zise Louis, așa o să fac.

Douăzeci de minute mai târziu sosi și ambulanța Spitalului din Bangor. În timp ce îi supraveghea pe infirmierii care o urcau pe Norma în mașină, Louis o surprinse pe Rachel urmărindu-i de la fereastra camerei de zi. Îi făcu un semn cu mâna. Ea îi răspunse.

Privi, alături de Jud, cum ambulanța pornește cu girofarurile sclipind în întuneric, cu sirena amuțită.

– Cred că acum o să mă duc și eu la spital, zise Jud.

– Nu te vor lăsa s-o vezi în seara asta, Jud. Îi vor face o electrocardiogramă și o vor duce la reanimare. Nu are voie să primească vizitatori în primele douăsprezece ore.

– O să se facă bine, Louis? Bine de tot?

Louis ridică din umeri.

– Nimeni nu poate garanta asta. *A avut* un atac de cord. După umila mea părere, eu zic că o să fie bine. Poate chiar mai bine ca înainte, dacă începe să facă un tratament.

– Ah, spuse Jud și își aprinse un Chesterfield.

Louis surâse și se uită la ceas. Își dădu seama, cu surprindere, că nu era decât 19.50. I se păruse că a trecut mult mai mult timp.

– Jud, vreau să mă duc acasă și s-o iau pe Ellie, ca să termine de colindat.

– Sigur că da.

Cuvintele se auziră *sig' da.*

– Spune-i din partea mea să colinde frumos și să primească cele mai multe dulciuri, Louis.

– Așa o să fac, promise doctorul.

Când Louis ajunse acasă, Ellie mai era încă îmbrăcată în costumul ei de vrăjitoare. Rachel încercase să o convingă să se schimbe în cămașa de noapte, însă Ellie se împotrivise, încăpățânându-se pe ideea că jocul, suspendat temporar din cauza atacului de cord, ar fi putut, totuși, să fie jucat până la capăt. Când Louis îi spuse să-și pună haina, Ellie sări în sus și aplaudă.

– O să se facă prea târziu pentru ea, Louis.

– Vom lua mașina, zise el. Zău, Rachel, visează la seara asta de o lună.

– Bine..., surâse.

Ellie îi observă zâmbetul și strigă de bucurie. Alergă la dulap.

– Norma e bine?

– Așa cred.

Louis se simțea bine. Obosit, dar bine.

– A fost o criză minoră. Trebuie să aibă grijă pe viitor, da' când ai șaptezeci și cinci de ani ești nevoit să admiți faptul că ți s-au isprăvit zilele când puteai să faci sărituri cu prăjina.

– Au avut noroc că te aflai acolo. Parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu.

– Aș zice că a fost doar norocul. Rânji larg când Ellie se întoarse: Gata, micuță vrăjitoare Hazel?

– Gata, răspunse ea. Haide-haide-haide!

Pe drumul înapoi spre casă, o oră mai târziu, și cu săculețul pe jumătate umplut cu dulciuri (Ellie protestase când Louis hotărâse că expediția a luat sfârșit, dar protestele ei au fost slabe: era obosită), fiica lui îl uimi, spunând:

– Din cauza mea a făcut doamna Crandall atac de cord, tati? Că n-am vrut să iau mărul lovit?

Louis o privi, surprins, întrebându-se de unde le vin copiilor idei din astea ciudate, aproape superstițioase. Calci pe o crăpătură, mama ta își rupe spinarea. Mă iubește, nu mă iubește. Stomacu' lu' tati, capu' lu' tati, zâmbește în miez de noapte, tati moare. Și asta l-a dus iarăsi cu gândul la Cimitirul Animalelor și la cercurile lui stângace. Își dori să surâdă în sinea lui, însă nu reuși.

– Nici vorbă, iubito, răspunse. Când ai fost în casă cu stafiile alea...

– Nu erau stafii, erau gemenii Buddinger.

– Da, când ai fost cu ei în casă, domnul Crandall tocmai îmi spunea că soția lui a avut niște dureri de piept. De fapt, s-ar putea zice că i-ai salvat viața, sau, măcar, că ai ajutat-o să nu-și înrăutățească starea.

Ellie îl privi, la rândul ei, uluită.

Louis dădu din cap.

– Avea nevoie de un doctor, scumpo. Eu sunt doctor. Dar am fost acolo doar pentru că era seara ta de colindat.

Ellie se gândi un timp la cele auzite și apoi îl aprobă.

– Probabil că oricum o să moară, zise ea pe un ton indiferent. Oamenii care au crize de inimă mor, de obicei. Și, chiar dacă trăiesc, curând o să aibă încă una, și încă una, și încă una, până când... bum!

– Și de unde, dacă îmi este îngăduit să te întreb, ai învățat aceste cuvinte pline de înțelepciune?

Dar Ellie se mulțumi doar să ridice din umeri – gest asemănător celui pe care Louis însuși obișnuia să-l facă, observă el amuzat.

Îi permise să-i ducă săculețul cu dulciuri în casă – semn de foarte mare încredere – și Louis reflectă asupra acestei atitudini a fiicei sale.

Gândul la moartea lui Church o adusese în pragul isteriei. Însă gândul la moartea bunicuței Norma Crandall... Ellie păru a fi acceptat acest gând cu calm, ca fiind ceva normal, un dat al destinului. Ce spusese? Încă una, și încă una, până când... *bum!*

Bucătăria era goală, dar Louis auzi mișcările lui Rachel la etaj. Puse dulciurile lui Ellie pe bufet și zise:

– Nu e neapărată nevoie ca lucrurile să evolueze așa, Ellie. Criza de inimă a Normei s-a dovedit minoră și eu am fost acolo ca să-i administrez tratamentul pe loc. Nu cred că inima ei a avut de suferit. A...

– O, da, știu, îl aprobă Ellie, cu bucurie, parcă. Da' e bătrână și oricum o să moară curând. La fel și domnul Crandall. Tati, pot să mănânc un măr înainte să mă culc?

– Nu, răspunse el, privind-o gânditor. Du-te sus și spală-te pe dinți, iubito.

Crede cineva că îi înțelege, într-adevăr, pe copii?

Când toată activitatea din casă încetase și stăteau alături în patul dublu, Rachel îl întrebă în șoaptă:

– Lou, cum a suportat Ellie? A fost supărată?

Nu, gândi el. *Știe că bătrânii dau ortu' popii la intervale regulate, tot așa cum știe că trebuie să dea drumul lăcustei când scuipă... tot așa cum știe că, dacă te împiedici la numărul treisprezece când sari coarda, o să-ți moară cel mai bun prieten... tot așa cum știe că trebuie să sapi mormintele în cercuri din ce în ce mai mici pe deal, în Cimitirul Animalelor...*

– Nu, răspunse. S-a ținut foarte bine. Haide să ne culcăm, Rachel.

În cursul acelei nopți, în timp ce ei dormeau în casa lor, iar Jud stătea treaz într-a sa, s-a lăsat gerul. În zori, vântul s-a întețit, smulgând de pe ramurile copacilor frunzele rămase, colorate acum într-un maroniu neinteresant.

Vântul îl trezi pe Louis, care se ridică, tresărind, în coate, încă adormit, cu mintea încețoșată și derutat. Se auzeau pași pe trepte... pași greoi, târșâiți. Se întorsese Pascow. Doar că de-atunci, gândi el, au trecut două luni. Când se va deschide ușa, va vedea o arătare înfiorătoare și putrezită, cu șortul de sport acoperit de noroi întărit,

cu obrajii descărnați, cu creierul putrezit, transformat într-un soi de pastă. Numai ochii lui vii... vor avea o lucire diabolică. De astă dată, Pascow nu va mai vorbi; coardele lui vocale îi vor fi mult prea descompuse ca să mai poată produce sunete. Însă ochii... aceștia îi vor face semn să-l urmeze.

– Nu, gâfâi el, și sunetul pașilor se stinse.

Se ridică din pat, se duse la ușă și o deschise brusc. Buzele îi dezveleau dinții într-o grimasă a spaimei și hotărârii. Carnea i se înfiorase. Acolo îl va găsi pe Pascow și, cu brațele ridicate, acesta va arăta ca un dirijor mort de multă vreme, care tocmai dă semnalul de începere al primelor acorduri tunătoare din *Noaptea Valpurgiei.*

Nici vorbă de așa ceva, cum ar fi spus Jud. Coridorul era gol... tăcut. Nu se auzea altceva decât vântul. Louis se întoarse în pat și adormi.

21

A doua zi, Louis telefonă la secția de reanimare a Spitalului din Bangor. Starea Normei încă mai era înregistrată ca fiind critică; aceasta era procedura standard pentru primele douăzeci și patru de ore după infarct. Totuși, Louis primi o informație mai optimistă din partea lui Weybridge, doctorul ei.

– Nici măcar nu i-aș spune infarct miocardic minor, zise acesta. Nu a lăsat nici o urmă. Vă datorează foarte mult, domnule doctor Creed.

Sub impulsul momentului, Louis trecu pe la spital în cursul săptămânii, cu un buchet de flori, și o găsi pe Norma la parter, într-un salon de două paturi – semn foarte bun. Jud era cu ea.

Norma se extazie la vederea florilor și sună asistenta să-i aducă o vază. Apoi îi dădu indicații lui Jud, până când își văzu buchetul aranjat în apă, iar vaza pusă pe măsuța din colț.

– Mama se simte mult mai bine, spuse Jud pe un ton sec, după ce se fâțâi a treia oară cu florile în mână.

– Nu face pe deșteptu', Jud, îl avertiză Norma.

– Nu, coniță.

Norma îl privi pe Louis.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, spuse cu sfială neprefăcută, și, astfel, de două ori mai înduioșătoare. Jud zice că îți datorez viața.

Stânjenit, Louis spuse:

– Jud exagerează.

– Ba pe dracu', nu exagerează, zise Jud. Se uită chiorâș la Louis, încercând să zâmbească. Nu ți-a zis maică-ta să nu refuzi niciodată o mulțumire, Louis?

Mama lui nu-i spusese niciodată nimic în legătură cu asta, sau cel puțin nu-și amintea așa ceva, însă credea că o auzise odată că falsa modestie constituia jumătate din păcatul mândriei.

– Norma, m-am bucurat să pot face ceea ce am făcut.

– Ești un om minunat. Ia-l pe bărbatul ăsta al meu undeva și beți împreună o bere. El face cinste. Mi-e iarăși somn și se pare că nu pot să scap de el.

Jud se ridică cu promptitudine.

– Al naibii să fiu! Hai, Louis. Repede, înainte, până nu se răzgândește.

Prima ninsoare a căzut cu o săptămână înainte de Sărbătoarea Recunoștinței. La 22 noiembrie, stratul de zăpadă a mai crescut cu opt centimetri, însă ziua dinaintea sărbătorii a fost senină și albastră, și rece. Louis își duse familia la Aeroportul Internațional Bangor și îi urcă în avionul care avea să-i ducă înapoi la Chicago, pentru o vizită la părinții lui Rachel.

– Nu e bine, spuse Rachel, poate pentru a douăzecea oară de când începuseră discuțiile serioase pe această temă, cu o lună în urmă. Nu-mi place să mă gândesc că o să te plimbi de colo până colo prin casă, singur, de Ziua Recunoștinței. Asta trebuie să fie o sărbătoare de familie, Louis.

Louis îi schimbă poziția lui Gage pe brațul celălalt. Copilul părea un uriaș cu ochii holbați în prima lui canadiană adevărată de băiat. Ellie își lipise nasul de una din ferestre, urmărind cum decolează un elicopter al aviației militare.

– Nu cred că o să vărs lacrimi amare în paharul cu bere, replică Louis. Jud și Norma m-au invitat să mănânc curcan la ei. Drace, eu

sunt cel care se simte vinovat! Niciodată nu mi-au plăcut zilele astea libere de sărbători. Încep să beau la televizor, urmărind vreun meci de fotbal pe la ora 3 după-amiaza, adorm la 7, iar a doua zi mă simt de parcă fetițele din Dallas îmi dansează și îmi chiuie în cap. Doar că nu-mi place să te las să pleci singură cu doi copii.

– N-o să pățesc nimic. Mă simt ca o prințesă când zbor cu clasa întâi. Și Gage o să doarmă tot drumul de la Logan la O'Hare.

– Așa speri tu, zise Louis, și izbucniră amândoi în râs.

Cursa lor a fost anunțată, și Ellie alergă înspre ei.

– Noi suntem, mami. Haide-haide-haide. O să plece fără noi.

– Ba n-o să plece, spuse Rachel.

Strângea într-o mână cele trei tichete de îmbarcare. Purta haina de blană, o chestie artificială de un cafeniu bogat... probabil că trebuia să arate ca blana de șobolan, gândi Louis. Indiferent cum ar fi trebuit să arate *haina*, o făcea pe *ea* să arate absolut minunat.

Poate că sentimentele i se reflectară în privire, căci Rachel îl îmbrățișă pătimaș, aproape strivindu-l pe Gage între ei. Gage păru surprins, dar se supără foarte tare.

– Te iubesc, Louis Creed, spuse ea.

– Ma-*miii*! exclamă Ellie, cuprinsă acum de febra nerăbdării. Haide-haide-hai...

– O, bine. Să fii cuminte, Louis.

– Uite ce facem, rânji el. Eu o să fiu cuminte. Salută-i pe părinții tăi din partea mea.

– Of, tu, zise Rachel și strâmbă din nas.

Nu putea fi păcălită; știa foarte bine de ce Louis nu mergea cu ei. Nos-*tiiim*.

Îi urmări intrând în salonul de îmbarcări... și dispărând până săptămâna viitoare. Fără ei, deja se simțea singur și cuprins de dorul de casă. Se duse lângă fereastra prin care privise Ellie și rămase acolo, cu mâinile vârâte în buzunarele hainei, privind cum hamalii încarcă bagajele.

Adevărul era simplu. Nu numai domnul, ci și doamna Irwin Goldman din Lake Forest îl antipatizaseră pe Louis de la bun început. Nu era de familie bună, dar acest element a fost doar primul din

multe altele. Mai rău încă, a pretins ca fiica lor să-l întreţină în timp ce îşi termina facultatea de medicină, din care, aproape sigur, avea să fie exmatriculat.

Poate că Louis ar fi reuşit să facă faţă acestei situaţii, de fapt, chiar asta a şi făcut. Apoi s-a întâmplat un lucru despre care Rachel nu a aflat şi nu va afla vreodată... în nici un caz de la Louis. Irwin Goldman s-a oferit să-i plătească lui Louis costul întreg al facultăţii. Preţul pe care Louis ar fi trebuit să-l plătească pentru această „bursă" (aşa se exprimase Goldman) era să rupă imediat logodna cu Rachel.

Louis nu se afla în perioada cea mai fericită a vieţii, pentru a fi în stare să facă faţă unei asemenea jigniri, însă astfel de propuneri melodramatice (sau propuneri de mituire, dacă e vorba să spunem lucrurilor pe nume) sunt rareori făcute celor care se află într-o asemenea perioadă – care s-ar putea să se instaleze în jurul vârstei de optzeci şi cinci de ani. În primul rând, era extenuat. Îşi petrecea optsprezece ore pe săptămână la cursuri, douăzeci de ore mâncând manualele şi alte cincisprezece ore făcând pe chelnerul într-o pizzerie, la un cvartal distanţă de Hotelul Whitehall. Mai era şi nervos. Comportarea ciudat de jovială a domnului Goldman, din seara aceea, contrasta puternic cu atitudinea lui rece, de mai înainte, şi lui Louis i se păruse că, atunci când Goldman îl invitase în biroul său la o ţigară de foi, îşi privise soţia într-un anume fel. Mai târziu – mult mai târziu, când timpul îi va fi ordonat lucrurile în amintire – Louis avea să se gândească la faptul că şi caii sunt cuprinşi, fără doar şi poate, de aceeaşi nelinişte când simt de la depărtare fumul focului din prerie. Se aştepta ca, dintr-o clipă în alta, Goldman să-i spună că ştia de relaţia sa intimă cu fiica lui.

Când, în loc de asta, Goldman îi făcuse oferta incredibilă – mersese chiar atât de departe, încât îşi scosese carnetul de cecuri din buzunarul smokingului întocmai ca un gangster într-o farsă cu Noël Coward – Louis explodase. Îl acuzase pe Goldman de faptul că încerca să-şi ţină fata ca pe un exponat de muzeu, fără să-i pese câtuşi de puţin de altcineva, în afară de el însuşi, şi-i strigase că era un ticălos egoist şi arogant. O să mai treacă mult timp până să recunoască în sinea lui că o parte din furia pe care o simţise atunci fusese o uşurare.

Toate aceste scurte dezvăluiri ale caracterului lui Irwin Goldman, deși poate că erau adevărate, nu prezentau deloc influența salvatoare a diplomației. Dispăruse și orice asemănare cu Noël Coward; dacă restul conversației mai avusese ceva umor, acesta era de un soi mai vulgar. Goldman i-a strigat să plece din casa lui, și că, dacă îl mai prindea vreodată pe Louis în pragul ușii sale, o să-l împuște ca pe un câine turbat. Louis i-a spus lui Goldman să-și ia carnetul de cecuri și să și-l vâre în cur. Goldman a zis că a văzut vagabonzi prin șanțuri care aveau un potențial intelectual mai mare decât al lui Louis Creed. La rândul lui, Louis i-a spus lui Goldman să-și ia afurisitele de cărți de credit și să și le vâre lângă carnetul de cecuri.

Nimic din toate acestea nu a constituit un prim pas promițător pentru o bună relație viitoare între rude.

În cele din urmă, Rachel i-a făcut să revină la sentimente mai umane (după ce fiecare din cei doi bărbați și-a cerut scuze pentru lucrurile pe care le spusese, deși nici unul nu și-a schimbat părerea despre celălalt). Nu a mai urmat nici o melodramă; nici măcar vreo scenă înspăimântătoare de genul din-clipa-asta-nu-mai-vreau-să-știu-că-am-o-fiică. Probabil că Goldman ar fi îndurat și să-și vadă fata căsătorită cu Bestia din Laguna Neagră, înainte de-a o renega. Totuși, chipul care se înălța deasupra gulerului hainei purtate de Irwin Goldman în dimineața zilei în care Louis s-a însurat cu Rachel purta o asemănare izbitoare cu chipurile gravate pe sarcofagele mumiilor egiptene. Cadoul primit la nuntă a fost un serviciu de ceai din porțelan pentru șase persoane și un cuptor cu microunde. Nici un ban. Aproape tot restul facultății lui Louis, Rachel a lucrat ca vânzătoare într-un magazin cu confecții de damă. Și, din ziua aceea până acum, Rachel a știut doar că lucrurile au fost și continuă să fie „tensionate" între soțul și părinții ei... mai ales între Louis și tatăl ei.

Louis ar fi putut să se ducă la Chicago cu familia lui, chiar dacă, din cauza programului de la universitate, ar fi trebuit să se înapoieze cu trei zile mai devreme decât Rachel și copiii. Asta nu era o nenorocire atât de mare. Pe de altă parte, patru zile petrecute cu faraonul Im-Ho-Tep și soția sa, Sfinxul, ar fi fost o catastrofă.

Copiii reușiseră să-i înmoaie destul de mult pe socri, așa cum reușesc aceștia deseori. Louis bănuia că și el ar fi putut face un prim pas spre stabilirea unor relații prietenești, prefăcându-se, pur și simplu, că a uitat acea seară petrecută în biroul lui Goldman. Nici măcar nu ar fi avut vreo importanță că Goldman ar fi știut că se preface. Dar adevărul era (și cel puțin avea curajul de a-l recunoaște) că nu prea voia să întrețină relații prietenești cu socrii săi. Zece ani însemnau mult timp, însă nu chiar atât de mult încât să-i șteargă gustul de mucozități pe care îl simțise când, în biroul lui Goldman, lângă paharele cu coniac, bătrânul își descheiase smokingul ăla idiot și scosese carnetul de cecuri din buzunarul interior. Da, se simțise ușurat la gândul că acesta nu aflase despre nopțile – cinci cu totul – pe care le petrecuse împreună cu Rachel în patul lui îngust și desfundat, însă dezgustul lui uluit fusese altceva, și anii trecuți nu au reușit să-l schimbe.

S-ar fi putut duce și el, însă a preferat să-i trimită socrului său nepoții, fiica și un mesaj.

Boeingul 727 al companiei Delta începu să ruleze pe pistă, apoi se întoarse... și o văzu pe Ellie la unul dintre geamurile din față cum îi face înnebunită semne cu mâna. Louis îi răspunse, surâzând, și apoi cineva, Ellie sau Rachel, îl ridică pe Gage la geam Louis flutură mâna, și Gage îi făcu și el un semn – poate că îl văzuse, poate o imita pe Ellie.

– Ai grijă de-ai mei, murmură el, după care își încheie haina și ieși în parcarea aeroportului.

Afară, vântul scâncea și bâzâia cu destulă forță cât să-i zboare șapca de vânător de pe cap, dar și-o ținu cu o mână. Bâjbâi cu cheile, încercând să descuie portiera mașinii, apoi se întoarse, când avionul se ridică în spatele clădirii, cu nasul înălțat spre albastrul strălucitor al cerului, cu motoarele bubuind.

Simțindu-se, într-adevăr, foarte singur acum – și ridicol de aproape de lacrimi –, Louis făcu din nou semne cu mâna.

Încă mai avea un sentiment de tristețe când traversă înspre casă Drumul Național 15 după două beri băute cu Jud și Norma – Norma băuse un pahar cu vin, singura băutură permisă și chiar recomandată de doctorul Weybridge. În semn de respect față de anotimpul de afară, în seara aceea se mutaseră în bucătărie.

Jud a umplut micuța sobă Marek și au stat în jurul ei. Berea era rece, căldura plăcută, și Jud a povestit cum indienii Micmac au oprit, cu două sute de ani în urmă, o debarcare a britanicilor la Machias. În vremurile acelea, indienii Micmac erau destul de înspăimântători, zisese el, și apoi adăugase că, după părerea lui, încă mai existau vreo câțiva avocați federali și slujbași ai statului care credeau că sunt la fel de înspăimântători și în ziua de azi.

Aceasta ar fi trebuit să fie o seară plăcută, însă Louis a fost în permanență conștient de casa pustie care îl astepta. Când traversa peluza, simțind cum strivea sub tălpi pojghița de gheață, auzi telefonul sunând înăuntru. O luă la fugă, se năpusti prin ușa de la intrare, goni prin camera de zi (răsturnând o măsuță cu reviste pe ea), și apoi patină aproape tot drumul înspre bucătărie cu tălpile înghețate pe linoleum. Smulse receptorul.

– Alo?

– Louis? se auzi vocea lui Rachel, puțin îndepărtată, dar veselă. Am ajuns. Am reușit. N-a fost nici o problemă.

– Bravo! exclamă el și se așeză să stea de vorbă cu ea, gândind: *Mă rog la Dumnezeu să fiți aici.*

22

Masa oferită de Jud și Norma de Ziua Recunoștinței a fost minunată. Când au terminat, Louis s-a întors acasă sătul și somnoros. Urcă în dormitor, bucurându-se o clipă de liniștea din casă, își aruncă pantofii din picioare și se întinse pe pat. Era ora 15; ziua de afară era luminată de un soare firav și înghețat.

O să moțăi puțin, gândi el și adormi buștean.

Derivația din dormitor a telefonului îl trezi. Bâjbâi după receptor, încercând să se adune, dezorientat de faptul că aproape se întunecase. Auzea vântul scâncind la colțurile casei și zumzăitul stins și răgușit al caloriferului.

– Alo! spuse.

Trebuie să fi fost Rachel, care îi dădea iarăşi telefon de la Chicago, ca să-i ureze sărbători fericite. O să i-o dea apoi la telefon pe Ellie, ea o să-i povestească câte în lună şi în stele, apoi o să vină Gage la telefon, o să gângurească ceva – şi cum dracu' reuşise să doarmă toată după-amiaza când avusese de gând să urmărească meciul de fotbal?...

Numai că nu era Rachel. Era Jud.

– Louis? Mă tem că s-ar putea să-ţi dau o veste proastă.

Se ridică din pat, încercând să înlăture umbrele somnului din minte.

– Jud? Ce veste proastă?

– Păi, pe peluza noastră e o pisică moartă. Cred că s-ar putea să fie pisica fetiţei tale.

– Church? întrebă Louis, simţind, brusc, cum i se scufundă stomacul. Eşti sigur, Jud?

– Nu, nu-s sută la sută sigur, da' seamănă cu motanu' vostru.

– Of. Of, ce căcat! Vin imediat, Jud.

– Bine, Louis.

Închise şi rămase un minut pe marginea patului. Apoi se duse la baie, îşi puse pantofii şi coborî.

Poate că nu e Church. Jud a zis că nu e sută la sută sigur. Isuse, pisica aia nici măcar nu mai vrea să urce la etaj decât dacă o duce cineva în braţe... de ce să fi traversat drumul?

Numai că în sufletul lui *era* convins că era Church... şi dacă Rachel suna diseară, aşa cum mai mult ca sigur că o să facă, ce o să-i spună lui Ellie?

Se auzi spunându-i lui Rachel: *Ştiu că fiinţele pot păţi orice, efectiv* orice. *Ca doctor, ştiu asta... vrei ca tu să fii cea care îi va explica ce s-a întâmplat dacă l-a călcat o maşină pe drum?* Însă nu crezuse, într-adevăr, că Church ar putea păţi ceva, nu-i aşa?

Îşi aminti de unul dintre tipii cu care obişnuia să joace pocher, Wickes Sullivan, care îl întrebase odată cum de îi venea să facă amor cu soţia, nu cu femeile dezbrăcate pe care le vedea toată ziua în cabinet. Louis încercase să-i explice că nu era chiar aşa cum îşi imaginau oamenii – o femeie care vine să primească o alifie sau să înveţe cum să-şi examineze singură sânii nu lasă, pe neaşteptate,

să cadă cearșaful care o acoperă și să rămână goală-goluță, ca Venus în jumătatea ei de scoică. Consultai un sân, o vulvă, o coapsă. Restul era ascuns de cearșaf, și mai exista și asistenta care te ajuta, te ajuta mai mult să-ți păstrezi intactă reputația de doctor. Wicky nu-l crezuse câtuși de puțin. O țâță e o țâță, suna teza lui Wicky, și o fofoloancă e o fofoloancă. Ori trebuie să-ți ardă să faci amor tot timpul, ori deloc. Louis nu putuse decât să răspundă că țâța nevestei e *altceva*.

Tot așa cum familia ta trebuie să fie diferită de celelalte, gândi el acum. Church nu trebuia să moară tocmai pentru că făcea parte din cercul magic al familiei. Ceea ce nu a fost în stare să-l facă pe Wicky să înțeleagă, era faptul că doctorii împărțeau lumea în segmente, la fel de voioși și de orbi ca și ceilalți oameni. O țâță nu era o țâță, dacă nu era țâța nevestei tale. La serviciu, o țâță reprezenta un caz. La o conferință a medicilor puteai oferi date despre cazuri de leucemie la copii până te înverzeai la față, și tot nu puteai să crezi că se întâmpla cu adevărat când unul dintre copiii tăi primea un asemenea mesaj prin măduva spinării. Copilul meu? Chiar și motanul copilului meu? Trebuie că îți arde de glumă, doctore!

Nu contează. Păstrează-ți firea.

Însă era greu când își amintea de criza de isterie a lui Ellie când se gândise la posibilitatea ca Church să moară într-o zi.

Motan tâmpit și futălău, de ce a trebuit să ne luăm un futălău de motan?

Numai că nu mai era futălău. Și asta ar fi trebuit să-l țină în viață.

– Church? strigă el.

Îi răspunse numai caloriferul care bolborosea în treaba lui, arzându-i banii în pântecul său. Canapeaua din camera de zi, pe care Church începuse să-și petreacă cea mai mare parte a timpului, era goală. Nu dormea pe nici unul dintre radiatoare. Louis îi zdrăngăni castronașul pentru mâncare, singura șmecherie absolut garantată să-l facă pe Church să vină în goană dacă auzea, însă de data asta nu a venit în goană nici un motan... și se temea că nici nu o să mai vină vreodată.

Își puse haina și căciula și se îndreptă spre ușă. Apoi se întoarse. Ascultând de ceea ce îi spunea inima, deschise dulăpiorul de sub

chiuvetă și se lăsă pe vine. Acolo se aflau două feluri de saci din plastic – săculețe albe pentru coșurile de gunoi din casă, și saci mari și verzi pentru tomberoanele de afară. Louis luă un sac din a doua categorie. De când îl castraseră, Church se îngrășase foarte tare.

Vârî sacul într-unul din buzunarele jachetei, dezgustat de senzația de rece și lustru a plasticului sub degetele sale. După aceea ieși pe ușa din față și traversă drumul către casa lui Jud.

Era cam 17.30. Amurgul se stingea. Peisajul căpătase un aspect lugubru. Din apusul soarelui mai rămăsese doar o dungă portocalie de-a lungul orizontului, deasupra râului. Vântul sufla puternic pe Drumul Național 15, amorțindu-i obrajii lui Louis și smulgând fulgul alb al respirației sale. Se înfioră, dar nu din cauza frigului. Senzația de însingurare îl făcuse să se înfioare. Puternică și persuasivă. Nu avea cum să o concretizeze într-o metaforă. Nu avea chip. Pur și simplu se simțea singur, de neatins și fără să poată stabili contacte cu cei din jur.

Peste drum, îl zări pe Jud, înfofolit în haina lui largă, din molton verde, cu fața ascunsă în umbra aruncată de gluga îmblănită. Așa cum stătea pe peluza înghețată, arăta ca o statuie, un alt obiect neînsuflețit în peisajul acesta crespuscular în care nu cânta nici o pasăre.

Louis porni să traverseze, și atunci Jud se mișcă – îi făcu semn să se dea înapoi. Strigă ceva ce Louis nu fu în stare să priceapă în șuieratul pătrunzător al vântului. Louis făcu un pas înapoi, dându-și brusc seama că scâncetul vântului se amplificase și se ascuțise. O clipă mai târziu, behăi un claxon și un camion Orinco se rostogoli gemând pe șosea, atât de aproape, încât aerul dislocat încerca să-i smulgă haina și pantalonii de pe el. Al dracului să fie dacă nu era gata-gata să pășească chiar în fața afurisitului ăluia!

Acum se asigură înainte de a traversa. Nu se vedeau decât luminile din spate ale cisternei, licărind stins în lumina amurgului.

– Am crezut că autocamionu' ăla o să te agațe, spuse Jud. Ai grijă, Louis.

Nici de la distanța asta Louis nu reușea să distingă trăsăturile lui Jud, și rămase cu senzația neplăcută că acela care îi vorbea putea fi oricine, absolut oricine.

– Unde e Norma? întrebă, fără să privească încă la movilița de blană întinsă lângă piciorul lui Jud.

– S-a dus la slujba de Sărbătoarea Recunoștinței, răspunse. Rămâne și la cină, deși nu cred că o să fie mare lucru de mâncare. Și i s-a făcut iarăși foame.

O rafală de vânt îi izbi gluga, și Louis văzu că era Jud – cine altcineva să fi fost?

– Chestia asta e mai mult o scuză pentru o petrecere a muierilor, spuse Jud. Nu mănâncă altceva decât sandvișuri, după masa bună de la prânz. O să se întoarcă pe la 20.

Louis se aplecă să se uite la pisică. *Fă să nu fie Church*, se rugă el cu ardoare, în timp ce, cu degetele înmănușate, îi întorcea cu blândețe capul. *Fă să fie pisica altcuiva, fă ca Jud să se fi înșelat.*

Dar sigur că era Church. Și nu era deloc mutilat sau desfigurat; nu fusese călcat de una dintre cisternele uriașe sau de semiremorcile care călătoreau încoace și încolo pe Drumul Național 15. (*Și ce anume căuta camionul ăla Orinco pe drum în Ziua Recunoștinței?* se întrebă el cu gândurile razna.) Ochii lui Church erau întredeschiși, și înghețați ca niște bile verzi din sticlă. Din gura deschisă i se scursese o șuviță subțire de sânge. Nu mult, dar suficient ca să-i păteze bavețica din blană albă de pe piept.

– E al tău, Louis?

– Al meu, oftă doctorul.

Pentru prima oară își dădu seama că îl iubise pe Church – poate nu la fel de pătimaș și expansiv ca Ellie, ci în felul lui indiferent. În săptămânile de după operația de castrare, Church se schimbase, se îngrășase, iar reflexele i se încetiniseră. Își stabilise o rutină zilnică ce îl ducea de la patul lui Ellie la canapea și la castronul cu mâncare, însă rareori îl scotea din casă. Lui Louis i se părea că acum, când era mort, semăna cu vechiul Church. Gura atât de mică și însângerată, plină cu dinți de pisică, ascuțiți ca acele, înghețase într-o grimasă de vânător. Ochii morți păreau furioși. De parcă, după stupiditatea scurtă și placidă a vieții sale de gen neutru, Church și-ar fi redescoperit adevărata fire prin moarte.

– Mda, Church este, zise. Naiba să mă ia dacă știu cum să-i spun lui Ellie!

Brusc, îi veni o idee. Avea să-l îngroape pe Church pe deal, în Cimitirul Animalelor, fără vreo placă funerară sau altă tâmpenie de soiul ăsta. Nu o să-i spună nimic în seara aceea lui Ellie, la telefon, despre Church; mâine, o să-i amintească în treacăt că nu îl mai văzuse; în ziua următoare, o să-i sugereze că poate Church a fugit de-acasă. Pisicile făceau uneori asta. Sigur, Ellie o să se supere, însă povestea nu o să fie o... o continuare a refuzului tulburător al lui Rachel de a se confrunta cu ideea morții... pur și simplu, o să se stingă...

Lașule, rosti o parte a minții sale.

Da... fără ceartă. Dar cine are nevoie de așa ceva?

– Iubește mult pisica asta, nu? întrebă Jud.

– Da, răspunse Louis, cu mintea în altă parte.

Mișcă iarăși capul lui Church. Pisica începuse să înțepenească, însă capul se mișca mult mai ușor decât ar fi fost normal. Avea gâtul rupt. Mda. Cu asta credea că poate reconstitui cele întâmplate. Church traversa drumul – din ce motiv, numai Dumnezeu știa – și l-a lovit o mașină sau un camion, frângându-i gâtul și azvârlindu-l pe peluza lui Jud Crandall. Sau poate că motanul și-a rupt gâtul când a aterizat pe pământul înghețat. Nu mai conta. Oricum, rezultatul era același. Church era mort.

Se uită la Jud, pregătit să-i împărtășească concluziile la care ajunsese, însă acesta privea în depărtare, către linia de un portocaliu stins de la orizont. Gluga îi căzuse pe umeri, iar chipul îi părea adâncit în gânduri, sever, chiar aspru.

Louis scoase sacul de plastic verde din buzunar și îl despături, ținându-l strâns, ca vântul să nu i-l smulgă din mâini. Scrâșnetul sacului păru a-l aduce pe Jud înapoi în prezent.

– Da, și eu cred că îl iubește tare mult, spuse Jud.

Era straniu faptul că folosea timpul prezent... întregul peisaj, cu lumina care se stingea la orizont, cu frigul și vântul care se întețiseră, i se părea straniu, ca dintr-un roman gotic.

Și iată-l pe Heathcliff singur în mlaștinile părăsite, gândi Louis, strâmbându-se când îl lovi o rafală de vânt. *Pregătindu-se să azvârle motanul familiei într-un sac utilitar. Bravissimo!*

Îl apucă pe Church de coadă, desfăcu gura sacului și ridică pisica. Făcu o grimasă dezgustată și nefericită auzind sunetul pe care îl făcea trupul motanului când se desprindea de pojghița de gheață care se formase pe el – *rrriiippp*. Motanul părea incredibil de greu, de parcă moartea s-ar fi cuibărit în el ca o greutate fizică. *Cristoase, parcă e o găleată plină cu nisip!*

Jud ținea cealaltă parte a sacului și Louis îl azvârli pe Church înăuntru, bucuros să scape de greutatea lui ciudată și neplăcută

– Ce-o să faci acum cu el? îl întrebă Jud.

– Cred că o să-l duc în garaj, spuse Louis. O să-l îngrop mâine dimineață.

– În Cimitirul Animalelor?

Louis ridică din umeri.

– Așa cred.

– O să-i spui lui Ellie?

– O... o să mă mai gândesc la asta.

După câteva clipe de tăcere, Jud păru să fi ajuns la o hotărâre.

– Așteaptă aici un minut sau două, Louis.

Jud se îndepărtă, în aparență convins că Louis o să rămână să-l aștepte în noaptea geroasă. Se mișca cu siguranța și agilitatea unei feline, care păreau atât de stranii pentru un om de vârsta lui. Și Louis își dădu seama că nu avea, oricum, nimic de spus. Nu se prea simțea în apele lui. Îl urmări pe Jud cum se îndepărta, mulțumit să nu se miște de-acolo.

După ce ușa casei se închise, își ridică fața în bătaia vântului, în timp ce între picioare i se zbătea sacul din plastic cu trupul lui Church.

Mulțumit.

Da, așa era. Pentru prima oară de când se mutaseră în Maine, simțea că se află acolo unde trebuie să fie, simțea că a ajuns acasă. Singur aici, când ultima lumină a zilei se stingea pe cer, singur aici, la hotarul iernii, se simțea nefericit și, totuși, ciudat de însuflețit și uimitor de întreg – întreg, cum nu fusese, sau nu-și amintea să fi simțit că a fost vreodată, din copilărie încoace.

O să se întâmple ceva aici. Tăicuță. Ceva sorocit. Așa cred.

Își ridică ochii și descoperi stelele reci de iarnă pe un cer tot mai întunecat.

Nu știa cât a stat acolo, deși timpul acesta nu putea fi măsurat în secunde sau minute. Apoi, pe veranda lui Jud, licări o lumină, se legănă, se apropie de ușa verandei, și săltă în jos pe trepte. Era Jud, în mână cu o lanternă uriașă, cu patru elementi. În cealaltă mână ținea ceva ce, la început, i se păru lui Louis a fi un X mare... și de-abia când se apropie mai mult observă că erau o sapă și o lopată.

Îi întinse lopata lui Louis, care o luă cu mâna liberă.

– Jud, ce dracu' ai de gând să faci? Nu putem să-l îngropăm în noaptea asta.

– Ba da, putem. Și asta o să facem.

Fața lui Jud era ascunsă în spatele cercului luminos al lanternei.

– Jud, e noapte. E târziu. Și frig..

– Haide, spuse Jud. Hai la treabă!

Louis clătină din cap și încercă să înceapă din nou, dar nu își găsea cuvintele – cuvintele care puteau explica, cuvintele logice, care puteau argumenta. Acestea păreau atât de lipsite de noimă în fața țipătului înfundat al vântului, în fața răsadurilor de stele din întuneric.

– Putem aștepta până mâine, să lucrăm pe lumină...

– Își iubește pisica?

– Da, însă...

Vocea lui Jud, blândă și oarecum logică:

– Și tu o iubești pe ea?

– Sigur că o iubesc, e fii...

– Atunci, haide!

Și Louis îl urmă.

În noaptea aceea, pe drumul către Cimitirul Animalelor, Louis încercă să stea de vorbă cu Jud de două – poate chiar de trei ori, însă Jud nu răspunse. Louis renunță. Persista senzația de mulțumire, stranie în împrejurările acelea, însă reală. Durerea surdă din mușchii încordați de greutatea sacului în care se afla Church și a lopeții constituia o parte a acestui sentiment. Vântul, îngrozitor de rece, amorțindu-i segmentele expuse ale pielii, constituia o altă parte a acestui sentiment; se încolăcea

printre ramurile copacilor. Zăpada a dipărut când au intrat în pădure. Lumina săltăreață a lanternei lui Jud constituia, și ea, o parte a acestui sentiment de mulțumire. Simțea prezența atotcuprinzătoare, de netăgăduit, prezența magnetică a unui secret. A unui secret de nepătruns.

Umbrele dispărură și spațiul parcă începea să respire. În depărtare, zăpada strălucea palid.

– Ne odihnim aici, spuse Jud.

Louis puse sacul jos și își șterse cu mâna sudoarea de pe frunte. *Ne odihnim* aici? Dar *suntem* aici. Deslușea plăcuțele funerare în licărirea mișcătoare, fără țintă, a lanternei lui Jud. Bătrânul se așeză pe pojghița de zăpadă și își prinse obrajii în palme.

– Jud, te simți bine?

– Bine. Trebuie doar să-mi trag un pic sufletul, atâta tot.

Louis se așeză alături și respiră adânc de câteva ori.

– Mă simt mai bine decât m-am simțit în șase ani, zise el. Știu că e o aiureală să spun așa ceva, tocmai când mă pregătesc să-l îngrop pe motanu' fiicei mele, dar ăsta e adevăru' gol-goluț, Jud. Mă simt bine.

Jud respiră și el adânc de câteva ori.

– Mda, știu ce zici. Așa se întâmplă câteodată în viață. Nu-ți alegi singur momentele în care să te simți bine, așa cum nu-ți alegi momentele în care să te simți rău. E drept că și locu' ăsta e de vină, da' nu trebuie să te încrezi prea tare în el. Unii se simt bine când își injectează heroină în brațe, da' în tot timpu' ăsta îi otrăvește. Le otrăvește trupurile și le otrăvește gândurile. Așa e și locu' ăsta, Louis, nu care cumva să uiți asta. Mă rog la Dumnezeu să fie bine ce am de gând să fac. Cred că e bine, da' nu pot să fiu sigur. Se întâmplă câteodată să nu gândesc limpede. Cred că e senilitatea care se apropie.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Locu' ăsta are o putere anume, Louis. Nu atât de multă aici, cât... acolo unde mergem.

– Jud...

– Haide, spuse Jud și se ridică.

Raza lanternei lumină stiva de trunchiuri de copaci. Jud se îndreptă spre ea. Iar Louis își aminti brusc episodul de somnambulism. Ce anume îi spusese Pascow în visul acela?

Nu trece mai departe, indiferent cât de mult simți că ți-ai dori să o faci, doctore. Bariera asta nu trebuie să fie sfărâmată.

Însă acum, în seara asta, visul sau avertismentul, sau orice ar fi fost i se părea vechi de ani de zile, nu doar de câteva luni. Louis se simțea bine și înfierbântat, și alert, gata să facă față oricărei primejdii, cu toate că era plin de uimire. I se părea că *această* noapte seamănă foarte mult cu un vis.

Atunci, Jud se întoarse cu fața la el, iar gluga canadienei păru, o clipă, să acopere un gol, și Louis își închipui că Pascow însuși stătea acum înaintea lui, și că, mai apoi, raza lanternei o să-și schimbe direcția, luminând un craniu rânjit și nearticulat, înconjurat de blană. Spaima se revărsă asupra lui iarăși ca un val înghețat.

– Jud, nu ne putem cățăra pe-acolo. O să ne rupem fiecare câte un picior și probabil că o să degerăm și o să murim încercând să ne târâm înapoi, spre acasă.

– Urmează-mă, îi ordonă Jud. Urmează-mă și nu te uita în jos. Nu șovăi și nu te uita în jos. Cunosc drumul, numai că trebuie să avem pasu' vioi și sigur.

Louis începu să reflecteze la faptul că poate *era* un vis, că, pur și simplu, nici nu se trezise din somnul de după-amiază. *Dacă aș fi treaz*, gândi, *nu m-aș cățăra pe grămada asta de trunchiuri, așa cum nici nu m-aș îmbăta, pentru ca apoi să sar cu parașuta. Dar asta am intenția să fac acum. Într-adevăr, cred că asta voi face. Deci... trebuie că visez. Așa este?*

Jud coti ușor la stânga, îndepărtându-se de mijlocul stivei. Raza lanternei se opri strălucitoare pe movila dezordonată de (*oase*)
copaci doborâți și bușteni bătrâni. Pe măsură ce se apropiau, cercul de lumină se micșoră, devenind tot mai strălucitor. Fără să facă măcar o pauză cât de mică, fără să arunce măcar o privire atentă, ca să se asigure că a ajuns în locul potrivit, Jud începu să urce. Nu se cățăra; nu urca încovoiat, ca un om care urcă un deal stâncos sau o pantă nisipoasă. Urca, pur și simplu, de parcă stiva de bușteni ar fi fost o scară. Pasul lui era ferm.

Louis îl urmă.

Nu privi în jos și nici nu căută locuri în care să-și sprijine piciorul. Îl surprinse gândul straniu, dar sigur că movila nu putea să-i facă vreun rău, decât dacă el însuși îi permitea. Desigur, era cu totul absurd, aidoma încrederii stupide a celui care e de părere că își poate conduce mașina în deplină siguranță, chiar dacă este beat criță, atâta vreme cât poartă medalionul cu chipul Sfântului Christopher la gât.

Însă gândul acesta, oricât de ciudat părea, funcționa.

Nici o ramură bătrână nu se frânse cu pocnet de pistol, nici nu se scufundă, creând un gol în stomac, în vreo crăpătură căptușită cu așchii proeminente, albite de vreme, fiecare pregătită să taie și să străpungă, și să masacreze. Pantofii (pantofi de oraș – în nici un caz recomandați pentru cățărarea pe movile de trunchiuri) nu-i alunecau pe mușchiul vechi și uscat, care acoperise mulți dintre copacii doborâți. Nu se prăvăli nici înainte, nici înapoi. Vântul sufla sălbatic prin brazii din jur.

O clipă îl văzu pe Jud în vârful stivei și apoi își începu coborârea pe cealaltă parte. Mai întâi dispărură din vedere gambele, apoi coapsele, apoi șoldurile și mijlocul. Lumina sălta la întâmplare pe crengile șfichiuitoare ale copacilor de pe cealaltă parte a... a barierei. Da, asta era – de ce să pretindă că nu era așa? Era o barieră.

Louis ajunse în vârf și se opri o clipă acolo, cu piciorul drept sprijinit pe un trunchi bătrân, înclinat în unghi de treizeci și cinci de grade, iar cu piciorul stâng pe ceva mai elastic – o plasă de rămurele vechi de brad? Nu privi în jos, ci doar schimbă din mâna dreaptă în cea stângă sacul de plastic cu trupul lui Church, înlocuindu-l cu lopata, care i se părea mai ușoară. Își ridică chipul în bătaia vântului și simți cum un curent nesfârșit îi mângâie obrajii și îi zburlește părul. Era atât de rece, atât de curat... atât de *credincios*.

Cu mișcări nonșalante, aproape ca la plimbare, porni să coboare. La un moment dat, o creangă, ce părea de grosimea încheieturii unui om vânjos, îi trosni puternic sub tălpi, însă nu se îngrijoră deloc – iar piciorul care i se afunda fu oprit, la zece centimetri mai jos, de o ramură și mai groasă. Louis de-abia dacă se clătină. Credea că acum e în stare să înțeleagă cum comandanții de plutoane din timpul primului război mondial putuseră să colinde pe deasupra tranșeelor,

cu gloanțele vâjâindu-le pe lângă urechi, și fluierând „Tipperary". Era o nebunie, dar chiar această nebunie făcea ca situația să fie extraordinar de veselă.

Coborî, privind drept înainte, la cercul luminos al lanternei lui Jud. Jud se oprise și îl aștepta. Apoi ajunse jos și înflăcărarea îl cuprinse ca o explozie.

– Am reușit! strigă el.

Aruncă lopata și îl cuprinse pe Jud de umeri. Își aminti cum se urcase demult într-un măr până la crengile din vârf, care se legănau în vânt asemenea catargului unei corăbii. Niciodată, de douăzeci de ani, sau poate de mai mult, nu se mai simțise atât de tânăr sau de viu înlăuntrul ființei lui.

– Jud, am reușit!

– Credeai că nu o s-o facem? îl întrebă Jud.

Louis deschise gura să spună ceva – *Credeai că nu o s-o facem? Am avut noroc al dracului că nu am murit aici!* – și o închise la loc. De fapt, nu pusese deloc la îndoială acțiunea lor, începând cu momentul în care Jud s-a apropiat de movila de trunchiuri. Și nici măcar gândul că urma să se întoarcă nu îl îngrijora

– Așa am crezut, spuse.

– Haide. Mai avem ceva drum. Vreo trei mile.

Porniră. Într-adevăr, cărarea se continua și acolo. Pe alocuri, părea foarte lată, deși raza lanternei deslușea prea puțin; era mai mult vorba de o senzație de spațiu deschis, senzația că s-ar fi retras copacii din drumul lor. O dată sau de două ori, Louis își ridică privirea și văzu cum stelele se roteau prin tivul întunecat de arbori. O dată, ceva sări pe potecă în fața lor, și raza lanternei surprinse reflectarea unor ochi verzi – o fracțiune de secundă și apoi dispărură.

Alte dăți, cărarea se îngusta până când tufele zgâriau cu degete înțepenite umerii hainei lui Louis. Schimba acum mai des dintr-o mână în alta sacul și lopata, însă durerea surdă din umeri nu ceda. Pașii săi căpătară un anume ritm, care aproape că îl hipnotiza. Era o forță aici, da, o simțea. Își aduse aminte de ultima clasă de liceu. Împreună cu prietena lui și cu încă o pereche, au plecat la plimbare și s-au oprit să se giugiulească la capătul unui drum de țară, lângă o

centrală electrică. Nu ajunseseră acolo de prea multă vreme, și prietena lui i-a spus că voia să se întoarcă acasă, sau măcar să găsească alt loc, pentru că începuseră să o doară toți dinții (toți dinții plombați, în orice caz, adică aproape toți). Și Louis se bucurase să plece de-acolo. Atmosfera din jurul centralei electrice îl făcuse să se simtă nervos și mult prea lucid. Atmosfera de-aici era asemănătoare, însă mai puternică. Mai puternică, dar deloc neplăcută. Era...

Jud se opri la poalele unei pante lungi. Louis se izbi de el.

Jud se întoarse.

– Aproape că am ajuns, spuse calm. Partea care urmează e ca stiva de trunchiuri – tre' să pășești cu hotărâre, da' ușor. Urmează-mă și nu te uita în jos. Ai simțit că am mers la vale?

– Da.

– Aici se afla hotarul a ceea ce indienii Micmac numeau Micuța Mlaștină a Zeilor. Negustorii de blănuri care au venit mai târziu au numit-o Mocirla Mortului, și mulți dintre cei care au venit aici o dată nu au mai scăpat.

– Sunt nisipuri mișcătoare?

– O, da, sunt o mulțime de nisipuri mișcătoare! Pârâuri care bolborosesc printr-un zăcământ mare de nisip cuarțos, rămas aici de când a fost glaciațiunea. Nisip silicios, îi zicem noi, deși cred că există un nume mai potrivit.

Jud se uită la el și, o clipă, lui Louis i se păru că observă o strălucire nu tocmai plăcută în ochii bătrânului.

Apoi, Jud schimbă direcția razei lanternei și privirea aceea ciudată dispăru.

– Există o mulțime de lucruri neobișnuite pe drumu' ăsta, Louis. Aeru'-i mai greu... mai electric... cam așa ceva.

Louis tresări.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jud.

– Nimic, răspunse Louis, gândindu-se la noaptea aceea de demult, petrecută pe drumul de țară.

– O să vezi focul Sfântului Elmo – marinarii îi zic „lumina nebună". Are forme ciudate, da' să nu te sperii. Dacă o să vezi niște forme din astea și o să te deranjeze, trebuie doar să te uiți în altă parte.

S-ar putea să auzi niște sunete ca niște voci, da' nu e vorba decât de cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Sunetul e dus de vânt. E ciudat.

– Cufundari? se îndoi Louis. Pe vremea asta?

– O, da, dom'ne, zise iarăși Jud.

Vocea îi era lipsită de orice fel de inflexiune și complet indescifrabilă. O clipă, Louis își dori cu disperare să poată vedea din nou chipul bătrânului. Privirea aceea...

– Jud, unde mergem? Ce dracu' facem noi aici, în fundul acestui capăt de lume?

– O să-ți spun când ajungem. Jud se întoarse. Ai grijă la smocurile de iarbă.

Începură din nou să meargă, pășind de pe o movilă de pământ pe următoarea. Louis nu le căuta. Piciorul lui părea să le găsească automat, fără vreun efort. Alunecă o singură dată, când pantoful stâng pătrunsese prin pojghița de gheață, și se scufundă într-o băltoacă cu apă rece și parcă vâscoasă. Și-l scoase repede și își continuă drumul, urmând lumina săltăreață ce se revărsa din lanterna lui Jud. Raza ei, plutind prin pădure, îi aduse înapoi amintiri despre poveștile cu pirați, pe care le îndrăgise atât de mult în copilărie. Oameni răi care au plecat să îngroape monede de aur în nopți fără lună... și, desigur, unul dintre ei va fi fost aruncat în prăpastie, deasupra sipetului, cu un glonț în inimă, deoarece piraților credeau – sau, cel puțin, așa declarau solemn autorii acestor povești sinistre – că stafia tovarășului mort o să rămână acolo, ca să păzească prada.

Numai că noi n-am venit să îngropăm o comoară, ci doar motanul castrat al fiicei mele.

Simți cum un hohot sălbatic de râs i se bulucește în gât și căută să și-l înăbușe.

Nu auzi nici un „sunet ca o voce", și nici nu văzu vreun foc al Sfântului Elmo, dar, după ce păși peste vreo șase smocuri mari de iarbă uscată, se uită în jos și văzu că picioarele, gambele, genunchii și partea inferioară a coapselor îi dispăruseră într-un nor de ceață, perfect netedă, perfect albă și perfect opacă. Era ca și când s-ar fi plimbat prin cel mai ușor nămete de zăpadă din lume.

Acum, aerul părea luminos, și era mai cald, ar fi putut să jure că era mai cald. Îl vedea pe Jud înaintea lui, deplasându-se cu mers sigur, cu capătul teșit al sapei aruncat pe umăr. Sapa întărea senzația că e vorba de un om care intenționează să îngroape o comoară.

Sentimentul nebunesc de veselie persista și se întrebă, pe neașteptate, dacă nu cumva chiar acum Rachel încerca să-i telefoneze; dacă nu cumva, chiar acum, acasă, telefonul suna și iar suna, scoțând țârâitul lui logic și prozaic. Dacă...

Aproape că se izbi iarăși de spatele lui Jud. Bătrânul se oprise în mijlocul cărării, cu capul înclinat într-o parte. Avea gura pungă și încleștată.

– Jud? Ce e...

– Sssssssst!

Louis își înghiți vorbele, privind neliniștit în jur. Aici, ceața de deasupra solului era mai subțire, dar tot nu își putea vedea pantofii. Apoi auzi cum trosnesc tufele și cum plesnesc crengile. Trecea ceva pe-acolo – ceva uriaș.

Deschise gura să-l întrebe pe Jud dacă era un elan (*urs* fusese, de fapt, gândul care îi trecuse prin minte), și apoi o închise iarăși. *Vântul duce sunetele*, spusese Jud.

Își plecă și el capul într-o parte, într-o imitație neconștientizată a gestului lui Jud, fără să-și dea seama ce făcea, și ascultă. Sunetul păru îndepărtat la început, iar apoi, foarte aproape; se îndepărtă și, după aceea, se îndreptă amenințător către ei. Louis simți cum stropii de sudoare adunați pe frunte încep să i se scurgă în jos, pe obrajii crăpați Trecu în cealaltă mână sacul pentru gunoi, cu corpul lui Church în el. I se umeziseră palmele, iar sacul verde din plastic părea unsuros, de parcă ar fi vrut să-i alunece din pumn. Acum, vietatea aceea părea atât de aproape, încât Louis se aștepta să-i vadă silueta în orice clipă, ridicându-se în două picioare, poate, acoperind cerul înstelat cu un trup imens și păros, de neimaginat.

Urs era acum un cuvânt la care nu se mai gândea.

Acum nu mai știa la *ce anume* se gândea.

Apoi, vietatea se îndepărtă și dispăru.

Louis deschise iarăși gura, având deja pe limbă cuvintele: *Ce-a fost asta?* Și atunci, din beznă, se auzi un hohot de râs nebunesc și

pătrunzător, care se ridica și cobora în cercuri isterice, tare, asurzitor, înghețându-ți măduva în oase. Lui Louis i se părea că toate articulațiile îi înțepeniseră și, ca prin minune, câștigase parcă în greutate, atât de multă greutate, încât, dacă s-ar fi întors să o ia la goană, s-ar fi prăbușit și ar fi dispărut, scufundându-se în terenul mlăștinos.

Hohotul de râs se înălță, se mărunți în chicoteli uscate, ca o rocă sfărâmicioasă și putrezită; atinse punctul culminant al unui țipăt, apoi se prăbuși în gâlgâituri guturale, care ar fi putut deveni suspine, dacă nu s-ar fi stins cu totul.

De undeva se auzea un susur de apă și deasupra lor, ca vuietul continuu al mării în vadul cerului, scâncetul monoton al vântului. În rest, Micuța Mlaștină a Zeilor era tăcută

Louis începu să tremure din toate mădularele. Carnea – mai cu seamă cea de pe partea inferioară a abdomenului – începu să i se înfioare. Da, să se *înfioare* era cuvântul potrivit; ca și cum carnea pornise să i se miște pe trup, mânată de o voință proprie. Gura i se uscase. Parcă nu îi mai rămăsese nici urmă de salivă. Și, totuși, senzația de înflăcărare nu dispăruse, era o nebunie de nezdruncinat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost? îi șopti lui Jud.

Jud se întoarse să-l privească și, în lumina slabă, lui Louis i se păru că bătrânul arăta de o sută douăzeci de ani. Nu mai exista nici o urmă a acelei lumini ciudate și jucăușe din ochi. Avea chipul tras și privirea lui mărturisea groaza cumplită din suflet. Însă vorbi cu fermitate:

– Doar un cufundar, spuse. Haide. Aproape c-am ajuns.

Își continuară drumul. Smocurile de iarbă uscată redeveniră teren solid. Câteva clipe, Louis a avut sentimentul că se găsea în câmp deschis, și, deși se stinsese strălucirea palidă din aer nu reuși decât să deslușească spatele lui Jud, aflat cu un metru în fața lui. Sub picioare îi scârțâiau ierburi pitice, țepene din cauza gerului. Se spărgeau ca cioburile de sticlă, la fiecare pas. După aceea au ajuns din nou la adăpostul copacilor. Simțea în nări miros de brad, simțea sub tălpi ace de brad. Din când în când, câte o mlădiță sau o creangă îl mângâia în treacăt.

Louis pierduse orice sentiment al timpului sau al direcției, dar, la scurtă vreme, Jud se opri din nou și se întoarse spre el.

– Aici sunt trepte, zise. Tăiate în piatră. Patruzeci și două sau patruzeci și patru. Nu-mi aduc bine aminte. Urmează-mă. Trebuie să ajungem în vârf.

Începu iarăși să urce și Louis îl urmă.

Treptele din piatră erau destul de late, însă era tulburătoare senzația de pământ care îți dispare de sub picioare. Ici și colo, pantoful scrâșnea pe câte o grămăjoară de pietriș și fragmente de piatră.

...douăsprezece... treisprezece... paisprezece...

Vântul era mai aspru, mai rece, amorțindu-i imediat obrajii. *Am ajuns deasupra vârfurilor copacilor?* se întrebă. Ridică ochii și zări un miliard de stele, lumini înghețate în întuneric. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de mic, infim, fără rost, în fața stelelor. Își puse întrebarea străveche: *Există, oare, acolo vreo inteligență?* Și, în loc de uluire, gândul îi aduse o senzație dezgustătoare, de parcă s-ar fi întrebat cum ar fi să mănânce un pumn de gândaci vii.

...douăzeci și șase... douăzeci și șapte...douăzeci și opt...

Și, totuși, cine a săpat treptele astea? Indienii? Indienii Micmac? Știau cum să *folosească uneltele? Trebuie să-l întreb pe Jud.* Sintagma „indieni care știau să folosească uneltele" îi aduse în minte expresia „animale cu blană", și asta l-a dus cu gândul la vietatea care se apropiase de ei, în pădure. Se împiedică și se prinse cu mâna înmănușată de peretele din piatră, ca să-și recapete echilibrul. Peretele era vechi, crestat și plin de zbârcituri. *Ca o piele uscată, uzată aproape complet*, gândi el.

– Ai pățit ceva, Louis?

– Nu, n-am nimic, răspunse, deși avea respirația întretăiată și mușchii îi pulsau dureros din cauza greutății lui Church.

...patruzeci și două... patruzeci și trei... patruzeci și patru...

– Patruzeci și cinci, spuse Jud. Am uitat. N-am mai fost aici de doisprezece ani, cam așa ceva. Și nici nu mi-am închipuit că voi avea vreodată motiv să mai vin. Hai... urcă.

Îl apucă pe Louis de braț și îl ajută să urce ultima treaptă.

– Am ajuns, spuse Jud.

Louis privi în jur. Vedea destul de bine; lumina stelelor era slabă, dar suficientă. Se aflau pe un platou stâncos, acoperit cu pietriș, care ieșea din pământul moale, ca o limbă neagră. Privind în cealaltă

direcție, observă vârfurile brazilor printre care trecuseră ca să ajungă la treptele tăiate în stâncă. Parcă urcaseră pe culmea unui podiș înalt, ciudat și neted, un soi de anomalie geologică, ce ar fi părut mult mai la locul ei în Arizona sau New Mexico. Deoarece pe crestetul acoperit cu ierburi al podișului sau al dealului, sau al muntelui retezat, sau orice era forma aceea de relief, nu creșteau copaci, soarele izbutise să topească zăpada de-aici. Când s-a întors către Jud, Louis a văzut cum ierburile uscate se unduiau în bătaia vântului, care îi sufla înghețat în față, și a observat că era vorba de un deal, nu de un podiș înalt și izolat. În fața lor, terenul se ridica din nou către copaci. Însă suprafața aceasta plană era atât de evidentă, atât de stranie în peisajul cu dealuri joase și cumva obosite din New England...

Indieni care știau să folosească uneltele, vorbi, pe neașteptate, mintea lui.

– Haide, spuse Jud și îl conduse vreo douăzeci și ceva de metri înspre copaci.

Aici, vântul bătea și mai tare, însă aducea cu sine un sentiment de curățenie. Chiar sub umbra aruncată de copaci, Louis observă câteva forme – sub copacii care erau brazii cei mai bătrâni și cei mai înalți pe care îi văzuse vreodată. Acest loc singuratic, aflat la mare altitudine, îi umplea sufletul cu senzația de pustiu – însă un pustiu care vibra.

Formele acelea întunecate erau tumuli din piatră.

– Indienii Micmac au acoperit cu nisip culmea dealului ăstuia, spuse Jud. Nu știe nimeni cum au făcut-o, așa cum nu știe nimeni cum și-au construit maiașii piramidele. Au uitat chiar și indienii Micmac cum au făcut-o, așa cum au uitat și maiașii.

– De ce? De ce au făcut așa ceva?

– Acesta era cimitirul lor, zise Jud. Te-am adus ca să-l îngropi pe motanul lui Ellie aici. Să știi că indienii Micmac nu făceau diferență între vietăți. Și-au îngropat animalele chiar alături de stăpâni.

Louis se gândi la egipteni, care chiar îi întrecuseră: ucideau animalele faraonilor pentru ca sufletele acelor animale să însoțească sufletele stăpânilor în viața de dincolo, care ar fi fost aceea. Își aminti că a citit despre uciderea a peste zece mii de animale domestice după moartea fiicei unui faraon – pe rând erau trecuți și șase sute de porci,

și două sute de păuni. Porcii au fost parfumați cu ulei de trandafir, parfumul preferat al moartei, înainte ca gâturile să le fie spintecate.

Și au construit și piramide. Nimeni nu știe cu certitudine la ce folosesc piramidele maiașe – pentru navigație sau pentru cronografie, așa zic unii, ca Stonehenge – dar noi știm al naibii de bine ce au fost și ce sunt piramidele egiptene... monumente gigantice închinate morții, cele mai mari pietre funerare din lume. Aici odihnește Ramses II, A Fost Ascultător, gândi Louis și scoase un chicotit sălbatic și neajutorat.

Jud îl privi, deloc surprins.

– Du-te și îngroapă-ți animalul, spuse. Eu o să fumez. Te-aș ajuta, da' trebuie să o rezolvi singur. Fiecare trebuie să-și îngroape singur mortul. Așa se făcea pe vremea lor.

– Jud, despre ce e vorba în toată povestea asta? De ce m-ai adus aici?

– Pentru că ai salvat viața Normei, răspunse Jud.

Deși vorbele acestuia îi sunară sincer – și Louis era convins că el însuși se considera sincer – avu senzația bruscă și copleșitoare că bătrânul mințea... sau că fusese mințit și că acum îi împărtășea lui minciuna. Își aduse aminte de privirea pe care o văzuse, sau pe care a crezut că o văzuse în ochii lui Jud.

Însă aici sus nimic din toate astea nu părea să aibă importanță. Mai mult conta vântul, care sufla sălbatic în jurul lui, ca un fluviu tumultuos, răvășindu-i părul pe frunte și la tâmple.

Jud se așeză cu spatele sprijinit de un copac, își făcu mâinile căuș în jurul flăcării unui chibrit și își aprinse un Chesterfield.

– Vrei să te odihnești puțin înainte de-a te apuca de treabă?

– Nu, nu e nevoie, răspunse Louis.

Ar fi dorit să continue cu întrebările, însă își dădu seama că, de fapt, nu-i prea păsa de răspunsurile pe care le-ar fi primit. Toată povestea părea în neregulă, dar părea, în același timp, și în regulă, și se hotărî că asta era suficient... deocamdată. Un singur lucru voia, într-adevăr, să știe.

– Voi reuși să sap o groapă? Parcă e prea puțin pământ.

Louis arătă cu capul spre locul în care stânca ieșea din sol, la marginea treptelor.

Jud aprobă încet:

– Îhm, zise. Pământul e cam puțin, ai dreptate. Dacă însă e destul pământ ca să poată crește iarba pe el înseamnă că e suficient și poți săpa o groapă în el, Louis. De altfel, aici se fac înmormântări de multă, foarte multă vreme. Deși n-o să-ți fie prea ușor.

Chiar așa a fost. Solul era tare și stâncos, și foarte curând își dădu seama că o să aibă nevoie de sapă ca să facă groapa destul de adâncă pentru Church. Ca atare, începu să schimbe uneltele, mai întâi folosind sapa, pentru a disloca pietrele și bulgării tari de pământ, apoi lopata, pentru a le scoate din groapă. Începură să-l doară mâinile. Începu să se încălzească iarăși. Simțea o nevoie puternică, incontestabilă de a face o treabă bună. Începu să fredoneze în șoaptă, așa cum făcea uneori când sutura o rană. Se mai întâmpla ca sapa să lovească vreo piatră atât de tare, încât să scoată scântei, și vibrațiile loviturii se scurgeau pe mânerul sapei până în brațele lui. Simțea cum i se formează bătături în palme și nu-i păsa, deși, ca majoritatea doctorilor, își îngrijea cu multă atenție mâinile. Deasupra și în jurul lui, vântul cânta iar și iar, acompaniat de muzica brazilor.

În armonie cu melodia aceasta stranie, auzi sunetul stins și clinchetul pietrelor care se loveau una de alta. Privi peste umăr și văzu cum Jud, așezat pe vine, strângea pietrele mai mari pe care le scosese din sol, așezându-le într-o grămăjoară.

– Pentru tumulul funerar, spuse, când surprinse privirea lui Louis.

– Aha, zise Louis și se întoarse la treabă.

Groapa pe care reușise să o sape era lată de vreo șaptezeci de centimetri și lungă de un metru – *o splendoare de mormânt pentru un motan afurist*, gândi el – și, când avea cam cincizeci de centimetri adâncime, iar sapa scotea scântei aproape la fiecare lovitură, o aruncă la o parte, împreună cu lopata, și îl întrebă pe Jud dacă era bine ce făcuse.

Jud se ridică și aruncă o privire grăbită.

– Mie mi se pare bună. Oricum, contează ce crezi tu.

– Ai de gând să-mi spui acum despre ce e vorba?

Jud surâse ușor.

– Indienii Micmac erau de părere că dealu' ăsta este un loc magic, zise el. Credeau că toată pădurea, de la mlaștina din nord și până la est, este magică. Ei au amenajat locul ăsta și și-au îngropat morții aici,

departe de restul lumii. Celelalte triburi nu s-au apropiat de locu' ăsta – cei din tribul Penobscot ziceau că pădurile de-aici sunt pline de stafii. Mai târziu, vânătorii de blănuri au început să spună cam același lucru. Cred că unii dintre ei au și văzut lumina magică din Micuța Mlaștină a Zeilor și au crezut că văd stafii.

Jud zâmbi și Louis se gândi: *Ba, tu nu crezi deloc asta.*

– După multă vreme, nici măcar indienii Micmac nu au mai venit prin locurile astea. Unul din ei a pretins că a văzut un Wendigo aici și că pământul a devenit sterp. Au ținut un mare sfat despre întâmplarea asta... cel puțin așa e povestea pe care am auzit-o, când eram foarte tânăr, Louis, da' am auzit-o de la bețivanu' ăla de Stanny B. – așa îi ziceam noi lu' Stanley Bouchard – și atunci când Stanny B. nu știa ceva, inventa.

Louis, care știa numai că un Wendigo era un spirit din ținuturile nordice, spuse:

– Și chiar crezi că pământul e sterp?

Jud surâse iarăși – sau, cel puțin, își arcui buzele.

– Cred că este un loc primejdios, șopti el, dar nu pentru pisici, câini sau hamsteri de casă. Hai, îngroapă-ți animalu', Louis!

Louis puse sacul pentru gunoi în groapă și aruncă, cu gesturi obosite, pământ deasupra lui. Acum îi era frig și se simțea epuizat. Răpăitul țărânei pe plastic era un sunet deprimant și, deși nu regreta că venise aici, senzația aceea de înflăcărare se stingea încet, și își dorea ca această aventură să ia sfârșit. Avea de parcurs un drum lung și greu până acasă.

Răpăitul deveni tot mai înăbușit, apoi încetă – nu se mai auzea decât plescăitul țărânei aruncate peste țărână. Împinse și ultima grămăjoară de pământ în groapă cu lama lopeții (*niciodată nu e suficient*, gândi el, amintindu-și ceea ce-i spusese unchiul său, antreprenorul de pompe funebre, cu ani în urmă, *niciodată nu e suficient pământ să umpli groapa la loc*) și apoi se întoarse către Jud.

– Tumulul, spuse acesta.

– Uite ce e, sunt cam obosit și...

– E motanu' lui Ellie, zise Jud, și vocea lui, deși abia șoptită, era neîndurătoare. Ea ar vrea să faci totu' cum trebuie.

Louis oftă.

– Cred că așa ar vrea.

Trecură alte zece minute până când așeză pietrele pe care i le dădea Jud, una câte una. Când isprăvi, pe mormântul lui Church se înălța o movilă mică și conică de pietre, și Louis simți chiar un soi de bucurie ostenită. Părea ceva bun, așa cum se ridica, alături de celelalte, în lumina stelelor. Bănuia că Ellie nu o să vadă niciodată acest mormânt – numai ideea de a o lăsa să meargă prin zona aceea mlăștinoasă, plină cu nisipuri mișcătoare, ar fi fost de ajuns să-i albească părul lui Rachel într-o secundă – dar el îl văzuse și părea în ordine.

– Multe dintre pietrele astea au căzut, îi zise lui Jud, în timp ce se ridica și își scutura pantalonii.

Acum reușea să vadă mai clar mormintele din jur și, în câteva locuri, deslușì niște pietre desprinse. Însă Jud avusese grijă ca el să construiască tumulul din pietrele scoase din mormântul pe care el însuși îl săpase.

– Îhm, confirmă Jud. Ți-am zis: locu' ăsta e tare vechi

– Am terminat acum?

– Îhm.

Îl cuprinse de umeri.

– Ai făcut o treabă bună, Louis. Știam că așa va fi. Hai să mergem acasă.

– Jud... începu el iarăși.

Dar Jud apucă sapa și se îndreptă spre trepte. Louis ridică lopata și se grăbi să-l prindă din urmă, iar apoi își economisi răsuflarea pentru drumul greu care îl aștepta. Privi o dată în urmă, însă monumentul funerar care marca mormântul lui Winston Churchill, motanul fetiței sale, se topise în umbre, și nu reuși să-l descopere.

Am derulat invers filmul, spunea, mai târziu, mintea obosită a lui Louis, în timp ce ieșeau din pădure și intrau în câmpul de unde se putea vedea propria lui casă. Nu-și dădea seama câtă vreme trecuse; își scosese ceasul când se culcase după-amiază, și acesta stătea și acum pe pervazul ferestrei de lângă pat. Știa doar că era istovit, epuizat, terminat. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată așa de sleit de

puteri din prima lui zi de lucru, într-o echipă de gunoieri voluntari, într-o vacanță de vară la Chicago, cu vreo șaisprezece-șaptesprezece ani în urmă.

S-au întors pe același drum, însă mintea lui nu a mai păstrat prea multe amănunte. Se împiedică în stiva de trunchiuri de copaci, asta își amintea, și aproape că se prăbuși, gândindu-se în mod cu totul absurd la *Peter Pan – of, Isuse, mi-am alungat gândurile fericite și uite cum mă prăvălesc* – și atunci mâna lui Jud îl apucă, puternică și hotărâtă. Câteva clipe mai târziu, începură să-și târască obosiți picioarele pe lângă locurile unde își găsiseră odihna de veci Smucky Pisica, și Trixie, și Marta Iepurele Nostru, și apoi pe cărarea pe care venise odată nu doar cu Jud, ci cu întreaga lui familie.

Mintea lui istovită părea a fi reflectat la visul cu Victor Pascow, cel care a avut ca rezultat episodul său de somnambulism, dar îi scăpa vreo legătură existentă între plimbarea aceea din miez de noapte și ceea ce făcuse în seara asta. Se mai gândi că întreaga aventură fusese periculoasă – nu în sens melodramatic, gen Wilkie Collins, ci într-un sens foarte real. Și cea mai mică dovadă era faptul că își umpluse ca un imbecil palmele cu bătături, fiind într-o stare de somnambul. Putea să moară când s-a cățărat pe movila de trunchiuri. Amândoi ar fi putut să moară. Era dificil să pună de acord un asemenea comportament cu sobrietatea lui caracteristică. Epuizat, cum era acum, ar fi dorit să-l pună pe seama confuziei și a tulburării provocate de moartea animalului pe care îl îndrăgea toată familia.

Și, după o vreme, iată-i ajunși din nou acasă.

Au mers împreună, fără un cuvânt, oprindu-se iarăși pe aleea din fața casei lui Louis. Vântul scâncea și gemea. Tăcut, Louis îi întinse sapa lui Jud.

– E mai bine să mă duc și eu, spuse Jud, în cele din urmă. Louella Bisson sau Ruthie Parks o s-o aducă acasă pe Norma și o să se întrebe pe unde dracu' umblu la ora asta.

– Știi cât e ceasul? întrebă Louis.

Era surprins să afle că Norma nu ajunsese încă acasă; mușchii încordați îi spuneau că bătuse deja miezul nopții.

– O, da, răspunse Jud. Cât timp sunt îmbrăcat, știu cât e ceasul.

Pescui un ceasornic din buzunarul pantalonilor și dădu un bobârnac capacului spiralat.

– A trecut de 20.30, zise și închise la loc capacul.

– Opt și jumătate? repetă prostește Louis. Doar atât?

– Da' cât de târziu credeai că e? întrebă Jud.

– Mult mai târziu, spuse Louis.

– Ne vedem mâine, Louis, zise Jud și începu să se îndepărteze.

– Jud?

Acesta se întoarse spre Louis, cu o privire ușor întrebătoare.

– Jud, ce anume am făcut noi în noaptea asta?

– Cum adică ce-am făcut? Am îngropat motanu' fetiței tale.

– Doar *atât* am făcut?

– Nimic altceva, zise Jud. Ești un om bun, Louis, da' pui prea multe întrebări. Câteodată, oamenii trebuie să facă lucrurile care cred că se cuvine să le facă. Despre care cred în inima lor că se cuvine să le facă, vreau să zic. Și dacă fac lucrurile astea și apoi nu se simt bine, și sunt atât de umflați de întrebări, că fac un soi de indigestie, da' o fac în cap, nu în burtă, atunci consideră că au făcut o greșeală. Pricepi ce-ți spun?

– Da, zise Louis, bănuind că Jud trebuie că-i citise gândurile pe când au coborât împreună dealul spre câmpul în care se vedeau luminile casei lui.

– La ce nu se gândesc ei e faptul că poate ar trebui să-și pună întrebări asupra dubiilor, înainte de a-și pune la îndoială inimile, spuse Jud, privindu-l cu atenție. Ce crezi, Louis?

– Cred, zise rar Louis, că s-ar putea să ai dreptate.

– Și lucrurile care zac ascunse în inima omului – nu-i face prea bine să chibzuiască la lucrurile astea, ce zici?

– Păi...

– Nu, spuse hotărât Jud, de parcă Louis ar fi fost de acord. Nu-i face bine. Și spuse cu vocea aceea calmă, atât de convinsă și atât de implacabilă, cu vocea aceea care reuși să-l înfioare pe Louis: Există lucruri tainice. Se presupune că femeile se pricep cel mai bine să păstreze un secret și cred că sunt în stare să păstreze vreo câteva, da' orice femeie care știe câte ceva îți poate spune că nu a reușit să descopere tot ce stă ascuns în inima omului. Solul din inima omului

e și mai pietros, Louis – e așa ca solul din cimitirul străvechi al indienilor Micmac. Bedrock e aproape Omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă.

– Jud...

– Fără întrebări, Louis. Acceptă ce s-a întâmplat și urmează-ți inima.

– Dar ..

– Dar nimic. *Acceptă ce s-a întâmplat, Louis și urmează-ți inima.* De data asta, am făcut un lucru bun... Isuse, cel puțin așa sper, că am făcut un lucru bun. Cu altă ocazie s-ar putea să fie o greșeală îngrozitoare.

– Vrei măcar să-mi răspunzi la o singură întrebare?

– Păi s-o auzim și mai vedem după aia.

– Cum de-ai știut de locul ăla?

Întrebarea îi venise în minte lui Louis pe drumul de întoarcere, împreună cu bănuiala că Jud însuși s-ar fi putut să fie pe jumătate indian Micmac – deși nu părea; arăta de parcă toți strămoșii lui fuseseră anglo-americani sută la sută.

– Cum de unde știu? De la Stanny B., spuse, prefăcându-se surprins.

– Ți-a povestit doar?

– Nu. Asta nu e un loc despre care doar să povestești. Mi-am îngropat câinele, pe Spot, acolo când aveam zece ani. Fugărise un iepure și s-a zgâriat în niște sârmă ghimpată și ruginită. Rana s-a infectat și a murit.

Ceva nu se potrivea în povestea asta, ceva nu se potrivea deloc cu ceea ce îi spusese mai demult lui Louis, însă era prea obosit ca să încerce să dezlege misterul neconcordanței. Jud nu mai adăugă nimic, ci doar îl privi cu ochii lui impenetrabili de bătrân.

– Noapte bună, Jud.

– Noapte bună.

Bătrânul traversă drumul, ducând în mână sapa și lopata.

– Mulțam! strigă Louis din impuls.

Jud nu se întoarse, ci doar ridică o mână în semn că auzise.

Și, fără veste, în casă începu să sune telefonul.

Louis o luă la fugă, strâmbându-se de durerea care își trimitea săgețile în partea de sus a coapselor și în spate, dar, când ajunse în

bucătărie, telefonul sunase deja de șase sau șapte ori. Se opri chiar în clipa în care puse mâna pe el. Ridică, totuși, receptorul și spuse alo, însă auzi doar tonul.

Rachel a fost, gândi. *O s-o sun eu.*

Dar, brusc, i se păru că e nevoie de un efort mult prea mare ca să formeze numărul, să facă apoi câteva mișcări stângace de menuet cu mama ei – sau, și mai rău, cu tatăl, cel-care-agită-amenințător-carnetele-de-cecuri –, pentru ca, într-un sfârșit, să i-o dea la telefon pe Rachel... și apoi pe Ellie. Desigur că Ellie va fi fost încă trează; era cu o oră mai devreme în Chicago. Și Ellie o să-l întrebe ce mai face Church.

Superb, face foarte bine. A fost călcat de un camion Orinco. Nu știu de ce sunt atât de sigur că a fost un camion Orinco. Oricare altfel de camion ar fi diminuat unitatea dramatică a faptului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu înțelegi? Ei, nu contează. Camionul l-a omorât, dar nu l-a desfigurat aproape deloc. Jud și cu mine l-am îngropat în străvechiul cimitir al indienilor Micmac – un fel de anexă a Cimitirului Animalelor, dacă înțelegi ce vreau să-ți zic. A fost o plimbare pe cinste, dovlecelul tatii. O să te duc și pe tine odată acolo și o să punem flori lângă piatra lui funerară – pardon, lângă tumulul lui. O să mergem după ce îngheață nisipurile mișcătoare și după ce urșii intră în hibernare, adică se culcă pe timpul iernii.

Puse receptorul înapoi în furcă, se duse la chiuvetă și o umplu cu apă caldă. Își scoase cămașa și se spălă. Transpirase ca un porc, în ciuda frigului, și mirosea tot ca un porc.

Mai rămăsese niște friptură în frigider. Louis o tăie felii, le puse pe o altă felie de pâine și adăugă două rondele de ceapă roșie. Își contemplă câteva clipe opera și apoi o scăldă în ketchup, trântind deasupra încă o felie de pâine. Dacă Rachel și Ellie ar fi fost prin preajmă, ar fi strâmbat din nas, cu gesturi identice de dezgust – bâh, scârbos.

Ei, uite că ați pierdut ocazia asta, doamnele mele, gândi Louis cu o satisfacție de netăgăduit și își înfulecă sandvișul. *Confucius a zis că ăla care pute ca un porc mănâncă exact ca un lup*, surâse el. Înmuie sandvișul cu câteva înghițituri lungi de lapte direct din cutia de carton

– alt obicei prost, care o făcea pe Rachel să se încrunte aprig – și după aceea urcă în dormitor, se dezbrăcă și se întinse pe pat, fără ca măcar să se spele pe dinți. Durerea puternică slăbise până la o jenă surdă, aproape mângâitoare.

Ceasul era tot acolo unde îl lăsase și se uita la el. 21.10. Era de-a dreptul incredibil.

Louis stinse lumina, se întoarse pe o parte și adormi.

Se trezi cam după ora trei în dimineața zilei următoare și își târșâi picioarele înspre baie. Urină, clipind prostește în strălucirea albă a luminilor fluorescente, când nepotrivirea i se arătă clar în minte, iar ochii i se deschiseră larg – ca și cum două părți dintr-un întreg care ar fi trebuit să se îmbine perfect s-au ciocnit una de alta și au ricoșat.

În seara asta, Jud îi spusese că îi murise câinele când el avea zece ani – că murise de pe urma unei infecții provocate de zgârieturile unui gard ruginit din sârmă ghimpată. Dar, în ziua aceea de la sfârșitul verii, când s-au dus cu toții la Cimitirul Animalelor, Jud a spus că acel câine a murit de bătrânețe și că a fost îngropat acolo – le-a arătat chiar și plăcuța funerară, cu toate că anii șterseseră inscripția.

Louis trase apa, stinse lumina și se întoarse în pat. Mai era ceva care nu se învârtea rotund – și, într-o clipă, își dădu seama despre ce anume era vorba. Jud s-a născut o dată cu secolul și, în ziua aceea, în Cimitirul Animalelor i-a zis lui Louis că Spot, câinele lui, a murit în primul an al Războiului cel Mare. Asta ar fi însemnat că atunci Jud avea paisprezece ani, dacă s-a referit la declanșarea războiului în Europa. Și șaptesprezece ani, dacă s-a referit la anul în care America a intrat în război.

În seara asta însă a spus că Spot a murit când el, Jud, avea zece ani.

Ei, și ce, e bătrân și bătrânii nu mai țin bine minte astfel de amănunte, gândi Louis, neliniștit. *Chiar el a spus că a observat tot mai multe semne că îl lasă memoria, mai ales atunci când încearcă să-și amintească nume și adrese care înainte îi veneau în minte fără efort; că se întâmpla să se trezească diminețile fără să mai țină minte ce anume își pusese în gând să facă în ziua aceea chiar cu o noapte în urmă. Pentru un om de vârsta lui se ține al naibii de bine... și senilitate cred că e un cuvânt mult prea tare în cazul lui*

Jud; pur și simplu a început să-l lase memoria, da, asta e o descriere mai bună, mai exactă. Și nu e de mirare că un om a uitat data când i-a murit câinele acum șaptezeci de ani. Sau împrejurările în care a murit. Las-o baltă, Louis.

Însă nu a fost în stare să adoarmă imediat; rămase treaz destulă vreme, mult prea conștient de casa pustie și de vântul care scâncea prin streșini.

La un moment dat, adormi, fără măcar să-și dea seama că a trecut pragul dintre somn și starea de veghe; așa trebuie că s-a întâmplat, căci, pe măsură ce aluneca tot mai adânc în somn, i se păru că aude cum niște picioare desculțe urcă încet scara, și gândi: *Lasă-mă în pace, Pascow, lasă-mă în pace, ce a fost făcut e bun făcut, iar morții sunt morți și îngropați...* și pașii se stinseră.

Deși s-au mai întâmplat multe alte lucruri inexplicabile, pe măsură ce anul acela intra în negura trecutului, pe Louis nu l-a mai deranjat niciodată spectrul lui Pascow, fie în vis, fie în stare de veghe.

23

Se sculă a doua zi dimineața, la ora 9. Prin ferestrele dinspre răsărit ale dormitorului soarele strălucea vesel. Telefonul suna. Louis întinse mâna și smulse receptorul.

– Alo?

– Bună! spuse Rachel. Sper că te-am trezit.

– M-ai trezit, căței ticăloasă! surâse el.

– Ooooh, ce limbaj vulgar, urs morocănos ce ești! replică ea. Am încercat să te sun aseară. Ai fost la Jud?

Ezită numai o fracțiune de secundă.

– Da, răspunse. Am băut câteva beri. Norma era plecată la un fel de cină a Recunoștinței. M-am gândit să te sun, dar... știi cum se întâmplă.

Au trăncănit un timp. Rachel l-a pus la curent cu ultimele noutăți din familia ei, chestie fără de care Louis ar fi putut să trăiască la fel

de fericit, deși simți că îl gâdila satisfacția măruntă și meschină la auzul veștii că chelia tatălui ei părea să se extindă cu repeziciune.

– Vrei să vorbești cu Gage? întrebă Rachel.

Louis rânji.

– Mda, dă-mi-l. Dar nu-l lăsa să închidă, așa cum a făcut data trecută.

Zgomote la celălalt capăt al firului. O auzi vag pe Rachel cum încerca să convingă copilul să spună „bună, tati".

În cele din urmă, se auzi și vocea lui Gage:

– Bună, tatii.

– Bună, Gage, spuse vesel Louis. Ce faci? Care mai e viața ta? Ai răsturnat iar setul de pipe al lu' bunică-tu? Sper din toată inima că așa ai făcut. Poate că de data asta o să-i faci praf și colecția de timbre.

Gage bolborosi fericit cam vreo treizeci de secunde, presărând mormăielile și gunguritul cu câteva cuvinte ce puteau fi recunoscute din vocabularul lui tot mai bogat – *mami*, *Ellie*, *bunu*, *buni*, *mașină*, *camion* și *căcat*.

În sfârșit, Rachel îi smulse receptorul din mânuțe, în ciuda urletului indignat al lui Gage și spre imensa ușurare a lui Louis – își iubea nespus fiul și îi era un dor nebun de el, însă a încerca să întrețină o conversație la telefon cu un copil care nu avea încă doi ani era ca și cum ar fi încercat să joace pocher cu un nebun furios; cărțile zburau în toate părțile și câteodată te puteai trezi că ai pierdut și chiloții de pe tine.

– Deci, cum merg treburile acasă? întrebă Rachel.

– Bine, răspunse Louis, fără să șovăie deloc de astă dată.

Își dădea însă seama că trecuse o graniță atunci când Rachel îl întrebase dacă s-a dus la Jud cu o seară înainte și el îi spusese că așa a făcut. Fără veste, auzi în minte vorbele lui Jud Crandall: *Solul din inima omului e și mai pietros, Louis... omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă.*

– De fapt, e cam plictiseală pe-aici, dacă vrei să fiu foarte sincer. Mi-e dor de voi.

– Vrei să-mi spui că nu te bucuri de vacanța primită de la această reprezentație de mâna a doua?

– Ba da, îmi place liniștea, recunoscu el, sigur. Dar mi se pare ciudată după primele douăzeci și patru de ore.

– Pot să vorbesc și eu cu tati? zise Ellie din fundal.

– Louis? E și Ellie aici.

– Bine, dă-mi-o.

Vorbi cu Ellie cam cinci minute. Fetița flecărea despre păpușa pe care i-o cumpărase maică-sa mare, despre excursia pe care o făcuse cu bunică-su la oborul de vite („Mamă, ce mai *put*, tati", spuse Ellie și Louis gândi: *Nici bunică-tu nu-i un trandafir, dulceață*), despre ajutorul dat la bucătărie, la frământatul pâinii, și despre fuga lui Gage de lângă Rachel, când aceasta îi schimba scutecele. Gage a luat-o la goană pe coridor și a făcut pipilică chiar în pragul biroului lu' bunicu' (*Bun băiat, Gage!* gândi Louis, cu un rânjet satisfăcut.)

Chiar credea că o să scape basma curată – cel puțin în dimineața asta – și se pregătea să-i ceară lui Ellie să i-o dea iarăși pe Rachel la telefon, ca să-și ia la revedere, când Ellie îl întrebă:

– Tati, ce mai face Church? I-e dor de mine?

Rânjetul se ofili pe fața lui Louis, însă răspunse la iuțeală, imprimând tonului nepăsarea de care ar fi trebuit să dea dovadă într-un asemenea caz.

– Cred că face bine. I-am dat niște resturi de tocană de vită aseară și l-am scos afară. Nu l-am văzut în dimineața asta, de-abia m-am trezit.

Măi, frate, ce mai criminal ar fi ieșit din tine – ești rece ca un castravete, doctore Creed, când l-ai văzut ultima oară pe răposat? A venit la cină. Chiar a mâncat o farfurie cu tocană de vită. Nu l-am mai văzut de-atunci.

– Pupă-l din partea mea.

– Bâh, ba să-l pupi tu, spuse Louis.

Ellie chicoti.

– Vrei să mai vorbești cu mami?

– Sigur. Dă-mi-o la telefon.

În fine, s-a isprăvit. A mai vorbit vreo două minute cu Rachel; Church nu a fost pomenit. După ce și-au spus reciproc „te iubesc", Louis a închis.

– Și cu asta, basta, rosti în camera goală și însorită, și poate că cel mai rău aspect al întregii situații era că nu se simțea deloc prost, nu se simțea deloc vinovat.

24

Pe la ora nouă și jumătate, îl sună Steve Masterton și îl întrebă dacă nu avea chef să treacă pe la universitate și să joace o partidă de tenis – sala era goală, spusese el plin de bucurie, și puteau să joace toată ziua, dacă ar fi vrut.

Louis îi înțelese bucuria – în timpul sesiunilor universitare, lista de așteptare pentru o partidă în sala de tenis era de obicei atât de lungă, încât îți venea rândul de-abia după două zile – dar, cu toate acestea, refuză propunerea, motivând că dorea să lucreze la un articol pentru *The Magazine of College Medicine*.

– Sigur? îl întrebă Steve. Știi că munca multă tâmpește.

– Caută-mă mai târziu, sugeră Louis. Poate că o să am chef să ies.

Steve acceptă și închise. De astă dată, Louis spusese numai o jumătate de minciună; avea, într-adevăr, intenția să lucreze la articolul referitor la tratarea în cadrul dispensarului a unor maladii molipsitoare, ca, de exemplu, vărsatul de vânt sau mononucleoza, dar adevăratul motiv pentru care refuzase propunerea lui Steve era faptul că îl dureau îngrozitor de tare toți mușchii. Descoperise asta imediat după ce vorbise cu Rachel și se dusese la baie să se spele pe dinți. Mușchii spatelui îi trosneau și gemeau, umerii îl usturau, după cât târâse sacul ăla afurisit pentru gunoi în care pusese motanul, și tendoanele din spatele genunchilor păreau să se fi transformat în corzi de chitară acordate cu trei octave mai sus decât sunetul lor obișnuit. *Cristoase*, gândi el, *și ți se năzărise ideea idioată că ai fi în formă excelentă*. Chiar că ar fi arătat superb încercând să joace tenis cu Steve, mișcându-se tot atât de greoi ca un bătrân bolnav de artrită.

Și, că veni vorba de bătrâni, nu făcuse expediția aceea prin păduri, noaptea trecută, de unul singur; fusese cu un individ care se apropia

cu pași repezi de optzeci și cinci de ani. Se întrebă dacă pe Jud îl dureau toate la fel de tare ca și pe el.

Petrecu o oră și jumătate lucrând la articol, însă frazele nu erau tocmai coerente. Pustiul și liniștea din jur începură să-l calce pe nervi, așa că, în cele din urmă, își puse carnetele galbene pentru notițe, împreună cu documentația, pe raftul de deasupra mașinii de scris, își aruncă pe el canadiana și traversă drumul.

Jud și Norma nu erau acasă, însă pe ușa de la verandă se afla prins un plic pe care era scris numele lui. Îl luă și îl deschise.

Louis,

Am plecat cu buna mea nevastă la cumpărături în Bucksport. Vrem să ne uităm și la un bufet galez la Emporium Galorium, pe care Norma și-l dorește, după cum se pare, de vreo sută de ani. Se poate să și îmbucăm ceva la McLeod, dacă tot suntem acolo, și o să ne întoarcem mai pe seară. Dacă vrei, vino diseară să bem o bere.

Familia ta e familia ta. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, da', dacă Ellie ar fi fata mea, nu m-aș repezi să-i zic că motanu' ei a fost călcat de-o mașină – de ce să n-o lași să se bucure de vacanță?

Că veni vorba, Louis, în locul tău, eu n-aș vorbi despre ce-am făcut noi doi azi-noapte, cel puțin în zona de nord a orașului. Mai sunt și alții care știu de vechiul cimitir al indienilor Micmac, și sunt oameni în oraș care și-au îngropat acolo animalele... ai putea chiar să zici că aia e o altă parte a Cimitirului Animalelor. Mă crezi sau nu, e chiar și un taur înmormântat acolo! Prin 1967 sau '68, bătrânu' Zack McGovern, care locuia pe Stackpole Road, și-a îngropat taurul, pe Hanratty, care câștigase multe trofee, în cimitirul indienilor Micmac. Mi-a povestit că, împreună cu cei doi băieți ai lui, au dus taurul acolo, și atunci am început să râd așa de tare, că am crezut că o să plesnesc! Da' oamenilor de pe-aici nu le place să vorbească despre asta și nu le place ca cei pe care ei îi consideră „străini" să știe de existența locului ăluia, și asta nu din cauză că superstițiile sunt mai vechi de trei sute de ani (deși așa este), ci pentru că ei cam cred în superstițiile astea, și mai cred că orice „străin" care află ce cred o să-și

râdă de ei. Are vreun sens ce-ți zic? Bănuiesc că nu, da' e real. Așa că, fă-mi un serviciu, și ține-ți gura închisă când e vorba de treaba asta, te rog. O să-ți povestesc mai multe, poate chiar în seara asta, și atunci vei fi înțeles mai multe, da' între timp vreau să-ți spun că trebuie să te mândrești cu ce ai făcut. Și eu știam că așa vei face.

Jud

PS: Norma habar nu are de ce scriu eu aici – i-am zis o altă poveste – și aș dori, dacă vrei și tu, ca tot ce s-a întâmplat să rămână între noi doi. I-am spus lu' Norma mai multe minciuni în cei cincizeci și opt de ani de când ne-am luat, și cred că majoritatea bărbaților le toarnă nevestelor zeci de minciuni, da' știi, mulți pot apărea în fața lui Dumnezeu și îi pot mărturisi minciunile, fără să-și plece ochii.

Asta e, vino diseară și o să bem ceva.

J.

Louis rămase pe treapta ce ducea la veranda goală acum, căci mobilierul din trestie împletită fusese depozitat la adăpost, în așteptarea unei alte primăveri – și se încruntă, citind biletul. Să nu-i spună lui Ellie că îi fusese omorât motanul – nu i-a spus. Alte animale îngropate acolo? Superstiții vechi de peste trei sute de ani?

...și atunci vei fi înțeles mai multe.

Atinse ușor acest rând cu degetul și, pentru prima oară, permise gândului să se întoarcă într-adins la ceea ce făcuseră ei cu o noapte înainte. Amintirea era încețoșată, avea calitatea aceea delicată, de flori de bumbac a viselor sau a acțiunilor din starea de veghe, realizate însă în ceața sidefie a drogurilor. Își amintea cum se cățărase pe stiva de trunchiuri de copaci, își amintea de lumina aceea ciudată și atât de strălucitoare din mlaștini – și își amintea cum simțise că temperatura era mai ridicată acolo cu vreo cinci grade, sau poate mai mult – dar toate aceste amintiri erau exact ca discuția avută cu anestezistul, chiar înainte ca acesta să te adoarmă, să te stingă ca pe o lumină.

...și cred că majoritatea bărbaților le toarnă nevestelor zeci de minciuni...

Și nevestelor, și fetelor, gândi Louis – însă era ceva lugubru în gândul acesta, de parcă Jud ar fi știut ce se întâmplase în dimineața asta, și la telefon, și în mintea lui.

Cu mișcări încete, împături biletul care fusese scris pe o foaie de hârtie liniată, ca aceea dintr-un caiet de școlar, și îl puse înapoi în plic. Vârî plicul în buzunarul de la șold și traversă drumul înapoi acasă.

25

Era în jurul orei 13, în acea după-amiază, când Church se întoarse, aidoma unui motan dintr-o poezie pentru copiii mici. Louis se afla în garaj, unde se tot străduise, cu mari întreruperi, în ultimele șase săptămâni, să construiască un set ambițios de rafturi; voia să pună toate obiectele periculoase din garaj pe rafturile acelea. Sticle cu lichid pentru curățat parbrizele, antigel și unelte ascuțite, astfel încât Gage să nu poată ajunge la ele. Bătea un cui când Church intră agale înăuntru, cu coada ridicată țanțoș. Lui Louis nu-i scăpă ciocanul și nici măcar nu se lovi cu el peste degete – inima i-o luă la goană în piept, dar nu execută nici un salt mortal; un fier încins păru a-i scânteia o clipă în stomac și apoi se răci imediat, ca filamentul unui bec care strălucește orbitor câteva secunde, după care se arde. Era de parcă, își spuse el mai târziu, și-ar fi petrecut toată dimineața însorită a zilei de vineri, de după Sărbătoarea Recunoștinței, așteptând să se întoarcă Church; de parcă ar fi știut de la bun început, într-o parte mai ascunsă, mai primitivă a minții lui, ce anume a însemnat expediția lor nocturnă în cimitirul indienilor Micmac.

Așeză jos cu grijă ciocanul, scuipă cuiele din gură înapoi în palmă și apoi le îndesă în buzunarele șorțului pe care și-l pusese. Se duse la Church și îl luă în brațe.

Greutate vie, gândi el, cu un soi de emoție bolnavă. *Cântărește tot atât cât cântărea înainte să fi fost lovit de mașină. Asta e greutate vie. Era mai greu când era mort.*

De astă dată, inima i se zgudui puțin mai mult – aproape că făcu un salt – și, o clipă, garajul păru să danseze în fața ochilor lui.

Church își plecă urechile și îi permise să-l țină în brațe. Louis îl scoase la soare și se așeză pe treptele de la ușa din spate. Atunci, motanul încercă să coboare din brațele lui Louis, dar acesta îl mângâie și îl ținu mai departe în poală. Inima începuse să-și reia pasul normal.

Cercetă cu blândețe blana deasă de la gâtul lui Church, amintindu-și modul grețos și dezarticulat în care capul lui Church se rotise în jurul gâtului frânt, cu o noapte în urmă. Nu simți decât mușchi și tendoane sănătoase. Îl ridică pe Church și privi cu atenție botul motanului. Ce văzu acolo îl făcu să scape la iuțeală animalul pe iarbă și să-și acopere fața și ochii închiși cu o mână. Acum, întreaga lume dansa în jurul lui, iar capul îi era inundat de un vertij îngrețoșător – cam aceeași senzație care însoțea finalul amarnic al bețiilor fioroase, chiar înainte de a începe voma.

Pe botul lui Church era sânge uscat și în mustățile lui lungi se aflau două șuvițe subțiri de plastic verde. Bucăți din sacul pentru gunoi.

O să-ți povestesc mai multe... și atunci vei fi înțeles mai multe...

O, Isuse, înțelegea chiar mult mai multe decât ar fi vrut!

Dă-mi o șansă, gândi Louis, *și voi înțelege suficient cât să ajung la cel mai apropiat balamuc.*

Îl duse pe Church în casă, scoase castronul lui albastru și deschise o conservă cu mâncare pentru pisici din pește și ficat. În timp ce scotea clisa maronie cu o lingură din cutie, Church începu să toarcă pe tonalități neregulate, frecându-se de gleznele lui Louis. Senzația motanului lângă el îi făcu pielea de găină doctorului, care își încleștă fioros maxilarele, încercând să se abțină și să nu îl expedieze de-acolo cu o lovitură de picior. Blana pisicii părea cumva prea lucioasă, prea deasă – într-un cuvânt, prea scârboasă. Și Louis înțelese că nu simțea nevoia să-l mai atingă vreodată pe Church.

Când se aplecă și puse castronul pe podea, Church îi fulgeră printre picioare ca să ajungă la mâncare și Louis putea să jure că a simțit miros de pământ sterp – de parcă blana motanului ar fi fost acoperită cu țărână.

Se dădu un pas în spate și îl urmări pe Church cum mănâncă. Îl auzea cum plescăie – mai plescăise vreodată Church în halul ăsta, înainte? Poate că da, însă el nu observase niciodată. Oricum ar fi fost, era un zgomot dezgustător. *Bâh*, ar fi spus Ellie.

Brusc, Louis se întoarse și urcă la etaj. Pasul îi fusese calm la început, dar, ajuns la jumătatea scării, își dădu seama că aproape alerga. Se dezbrăcă, aruncându-și toate hainele în coșul pentru rufe murdare, deși tocmai le îmbrăcase pentru prima oară, în acea dimineață. Își pregăti o baie fierbinte, cât de fierbinte o putea suporta, și intră în cadă.

Aburul se ridica în jur și simțea cum apa fierbinte îi masează mușchii, relaxându-i. Baia avea un efect benefic și asupra minții. Când apa începu să se răcească, se simțea adormit și destul de bine.

Motanul s-a întors întocmai ca un motan din poezioarele pentru copii, bine, și ce dacă, mare scofală!

Nu fusese decât o imensă greșeală. Nu se gândise el, aseară, că Church arăta întreg și deloc rănit, așa cum s-ar fi cuvenit în cazul unui animal călcat de o mașină?

Ia adu-ți aminte de toți iepurii, de toate pisicile și de toți câinii pe care i-ai văzut înșirați pe marginea șoselei, reflectă el, *cu trupurile sfârtecate și cu mațele răspândite pretutindeni. Teh-ni-color, cum spune Loudon Wainwright în cântecul ăla despre sconcsul cel mort.*

Era clar acum. Church fusese lovit zdravăn și căzuse amețit. Motanul pe care l-a cărat în vechiul cimitir al indienilor Micmac și pe care i l-a arătat Jud fusese doar leșinat, nu mort. Nu se zicea că pisicile au nouă vieți? Slavă Domnului că nu i-a spus nimic lui Ellie! Nu o să fie niciodată nevoie ca fetița să știe cât de aproape de moarte fusese Church.

Sângele de pe gura și de pe spinarea lui... felul în care i se răsucea gâtul...

Dar el era doctor, nu veterinar. Pusese un diagnostic greșit – atâta tot. Oricum, condițiile nu fuseseră propice unui examen amănunțit, stând pe vine, pe gazonul lui Jud, la aproape zero grade, în semiîntuneric. Și purtase mănuși. Asta ar fi...

O umbră hâdă și murdară se ridică pe peretele acoperit cu faianță al camerei de baie, aidoma capului unui balaur mititel sau al vreunui șarpe monstruos; ceva îi atinse ușor umărul gol și alunecă mai

departe. Louis țâșni cu putere din cadă, împrăștiind apa în jur și udând prețul din baie. Se întoarse, crispat de frică, și rămase cu ochii holbați în privirea galben-verzuie a motanului fiicei sale, care stătea ghemuit pe capacul closetului.

Church se legăna înainte și înapoi, de parcă ar fi fost beat. Louis îl urmări, în timp ce întregu-i trup se cutremura de scârbă, și un strigăt de groază era cu greu ținut prizonier în spatele dinților încleștați. Niciodată Church nu mai arătase așa – nu *se legănase* niciodată așa, întocmai ca un șarpe care încearcă să-și hipnotizeze prada – nici înainte de a fi fost castrat și nici după aceea. Pentru prima și ultima oară îi trecu prin minte gândul că acesta era alt motan, unul care semăna leit cu cel al lui Ellie, un motan străin, care îi intrase în garaj când lucra la rafturi, și că adevăratul Church zăcea îngropat sub tumulul de pe râpa din pădure. Însă avea aceleași semne particulare... și urechea zdrențuită... și lăbuța care părea să fi fost roasă. Ellie trântise ușa peste lăbuța aceea, în fosta lor casă, pe vremea când Church era încă un pisoiaș.

Da, nu exista nici o îndoială: acesta era Church.

– Ieși de-aici! șopti răgușit Louis.

Church se mai zgâi la el o clipă – și, Dumnezeule, ochii lui parcă erau alții, cumva parcă erau alții – și apoi sări jos de pe closet.

Aterizare, fără vreo urmă din acea grație stranie pe care o manifestă, de obicei, pisicile. Se clătină stângaci pe cele patru picioare, izbindu-și coapsele de cadă, și dispăru.

E genul neutru acum, se gândi Louis. *Nu mai e genul masculin, ci neutru. Adu-ți aminte, a fost castrat.*

Ieși din cadă și se șterse cu mișcări rapide, spasmodice. Se bărbierise și era aproape îmbrăcat când sună telefonul, strident în casa pustie. Auzindu-i sunetul, Louis se răsuci brusc, cu ochii ieșiți din orbite, cu brațele ridicate. Le coborî încet. Inima îi gonea nebunește. Mușchii îi erau încărcați cu adrenalină.

Era Steve Masterton, care voia să știe dacă nu cumva se răzgândise în privința partidei de tenis, și Louis consimți să-l întâlnească la Memorial Gym, într-o oră. Nu prea avea vreme de pierdut, iar o partidă de tenis era exact ultimul lucru din lume de care ar fi avut chef

acum, însă trebuia să iasă din casă. Voia să plece de lângă motanul ăla, de lângă motanul ăla ciudat, care nu avea ce căuta acolo.

Se grăbi, își îndesă repede cămașa în pantaloni, aruncă într-un sac de sport un șort, un tricou și un prosop. Tropăi în goană pe scări în jos.

Church stătea ghemuit pe a patra treaptă de jos. Louis se împiedică de motan și aproape că se prăbuși. Reuși să se agațe de balustradă și să evite ceea ce ar fi putut să fie o căzătură destul de serioasă.

Se opri la piciorul scării, gâfâind sacadat, cu inima zbătându-i-se în piept, cu adrenalina biciuindu-i neplăcut trupul.

Church se ridică, se întinse... și parcă rânji satisfăcut.

Louis plecă. Ar fi trebuit să scoată motanul din casă, știa asta, însă n-a făcut-o. În clipa aceea, nu credea că e în stare de a se autoconvinge să-l mai atingă.

26

Jud își aprinse o țigară cu un băț lung de chibrit din lemn, din acelea care se folosesc la bucătărie, îl stinse și îl aruncă într-o scrumieră din tinichea, pe fundul căreia de-abia se mai putea citi o reclamă Jim Beam.

– Aha, Stanley Bouchard mi-a povestit despre locu' ăla.

Se opri, dus pe gânduri.

Pahare cu bere, de-abia atinse, stăteau în fața lor pe mușamaua în carouri care acoperea masa din bucătărie. În spatele lor, contorul de pe perete gâlgâi intenționat de trei ori și tăcu. Louis mâncase o cină frugală cu Steve – sandvișuri, într-un bar aproape părăsit. Descoperise, cu câtăva vreme înainte, că, dacă cereai să mănânci în statul Maine feluri obișnuite în Chicago, nu te înțelegea nimeni. Dar, dacă cereai sandvișuri submarine sau un Wop-burger, toată lumea știa despre ce e vorba. Simțindu-și stomacul un pic mai plin, Louis începu să nutrească sentimente mai bune față de întoarcerea lui Church, începu să vadă lucrurile în perspectivă, însă nu era prea nerăbdător să se întoarcă în casa lui întunecată și goală, unde motanul l-ar fi putut... hai să recunoaștem, l-ar fi putut ataca din oricare colț.

Norma a stat o vreme cu ei, vizionând programul la televizor și lucrând la o broderie pe care se contura un apus de soare în spatele unei bisericuțe situate într-un peisaj molcom de țară. Crucea de pe cupolă se profila neagră pe violetul soarelui la apus. Era doar un fleac pe care să-l vândă, zicea ea, la târgul de la biserică, din săptămâna dinaintea Crăciunului. Târgul acesta era întotdeauna un eveniment important. Degetele i se mișcau cu agilitate, împingând acul prin țesătură, scoțându-l apoi afară, prin cercul de oțel. De-abia dacă îi observai artrita în seara asta. Louis credea că starea ei se datora în mare parte vremii, care fusese geroasă, însă foarte uscată. Bătrâna își revenise cu bine de pe urma infarctului și, în seara aceea, cu mai puțin de zece săptămâni înainte de accidentul cerebral care avea să o bage în mormânt, Louis avu senzația că arată mai puțin trasă la față și chiar mai tânără. În seara aceea, reușea să o vadă în ea pe fata care fusese odinioară.

Le spuse noapte bună la 22.15, iar acum, Louis rămase singur cu Jud, care nu mai vorbea, ci doar părea a urmări cu atenție cum se ridică fumul țigării sale, așa cum un puști se uită în sus la un stâlp pictat în spirală, ca să vadă încotro se îndreaptă dungile.

– Stanny B., îl îmboldi ușor Louis.

Jud clipi și dădu semne că-și revine.

– O, mda, spuse. Toată lumea din Ludlow – cred că și cei din Bucksport, Prospect și Orrington – îi zicea doar Stanny B. În anul ăla, vreau să zic în 1910, a murit Spot, câinele meu, adică a murit pentru *prima oară* – și Stanny B. era deja bătrân și sărit un pic mai mult de pe fix. Mai erau și alții prin părțile-astea care știau că cimitirul indienilor Micmac se află acolo, însă eu am auzit povestea de la Stanny B., iar el o știa de la tac-su. Ăștia erau o familie de canadieni adevărați, asta erau, dom'ne. Jud râse ușor și sorbi din bere, înainte de a continua: Încă îl mai aud cum vorbea în engleza aia stricată. M-a găsit în spatele grajdului de cai de pe Drumul Național 15 – numai că, pe vremea aia, se chema Drumul Bangor-Bucksport – chiar acolo unde e acum fabrica Orinco. Spot nu murise încă, dar urma să moară, așa că tata m-a trimis să fac rost de niște grăunțe pentru păsări, pe care le vindea bătrânu' Yorky. Nu aveam nevoie

de grăunțe pentru păsări, așa cum nici vaca nu are nevoie de o tablă de școală, și știam bine de ce mă expediase de-acasă.

– Avea de gând să omoare câinele?

– Știa cât de mult îl iubeam pe Spot, așa că m-a trimis departe cu treburi, cât timp avea el să o facă. Am luat grăunțele pentru păsări și, în timp ce bătrânu' Yorky mi le ambala, m-am dus în spatele grajdului, m-am așezat pe piatra de moară care era acolo și am început să urlu. (Jud clătină ușor din cap, surâzând cu tristețe.) Și atunci apăru Stanny B., spuse el. Jumătate din locuitorii orașului credeau că e puțin cretin, în timp ce cealaltă jumătate credeau că poate fi periculos. La începutul anului 1800, bunică-su fusese mare vânător și negustor de blănuri. Tac-su mare al lu' Stanny ar fi bătut tot drumul de la Maritimes la Bangor și la Derry, uneori chiar și până în sud, la Skowhegan, ca să cumpere piei neprelucrate, sau cel puțin așa am auzit eu. Mergea într-o căruță uriașă, cu coviltirul confecționat din fâșii de piele netăbăcită, și arăta ca un vraci de carnaval. Avea cruci la gât și peste tot, pentru că era creștin și obișnuia, atunci când era destul de beat, să predice despre Învierea lui Cristos – așa mi-a povestit Stanny, că tare îi mai plăcea să vorbească despre tac-su mare. Da' mai era plin și de tot felul de simboluri indiene, păgâne, pentru că el credea că toți indienii, indiferent din ce trib făceau parte, aparțineau unui mare trib – cel pierdut din Israel, așa cum zice în Biblie. Mai zicea că toți indienii erau sortiți focului din Iad, dar că, în același timp, magia lor funcționa perfect, pen'că erau și creștini, într-un mod ciudat, afurisit. Tac-su mare al lu' Stanny a făcut comerț cu indienii Micmac, și a încheiat chiar afaceri bune cu ei, multă vreme după ce alți negustori de blănuri și vânători au renunțat sau s-au mutat mai înspre vest, pen'că făcea comerț la prețuri profitabile pentru toată lumea și pen'că, zicea Stanny, cunoștea pe de rost toată Biblia, iar indienilor Micmac le plăcea să-l asculte rostind toate cuvintele pe care le spuseseră magii înainte de apariția vânătorilor și pădurarilor.

Tăcu. Louis îl aștepta să continue.

– Indienii Micmac i-au spus lu' tac-su mare a lu' Stanny B. despre cimitirul pe care nu îl mai foloseau din cauză că Wendigo, spiritul cel rău, l-a secătuit și despre Micuța Mlaștină a Zeilor și despre

treptele tăiate în piatră, și despre toate celelalte. Acum, povestea cu duhul cel rău, Wendigo, o puteai auzi pretutindeni în ținutul de nord, în vremurile acelea. Era o legendă necesară, așa cum eu cred că nouă ne sunt necesare unele dintre legendele noastre creștine. Dacă ar auzi ce-ți zic, Norma m-ar blestema și ar spune că sunt nelegiuite, dar este adevărat totu', Louis. Câteodată, dacă iarna era lungă și aspră, și mâncarea se termina, indienii din ținuturile nordice ajungeau, în cele din urmă, în locul ăla blestemat, unde fie mureau de foame, fie... fie făceau altceva.

– Canibalism?

Jud ridică din umeri.

– Se poate. Poate că alegeau pe cineva care era bătrân și uzat, și după aia aveau tocană câtăva vreme. Iar legenda pe care o însăilau spune că Wendigo trecuse prin satul sau prin tabăra lor și îi atinsese în timp ce dormeau. Și se știa că, dacă Wendigo te atinge, îți deschide gustul pentru carnea semenilor tăi.

Louis îl aprobă:

– Spuneau că diavolul i-a împins s-o facă.

– Sigur. Eu cred că indienii Micmac de pe-aici din zonă au fost obligați, la un moment dat, să o facă și pe asta, și că au îngropat oasele celor pe care i-au mâncat – unul sau doi dintr-ai lor, sau poate zece-doisprezece – acolo sus, în cimitir.

– Și apoi au anunțat că pământul a devenit sterp, murmură Louis.

– Așa că uite, vine Stanny B. la mine, în spatele grajdului, ca să-și ia ulcica cu băutură, cred eu, spuse Jud, și era aproape beat. Tac-su mare valora cam un milion de dolari când a murit – așa zicea lumea – da' Stanny B. nu valora nimic, el nu era decât telalul bețiv al orășelului. M-a văzut și m-a întrebat ce mi s-a întâmplat, iar eu i-am povestit. Văzuse că plângsesem în hohote și mi-a spus că există o modalitate prin care să repar ce s-a stricat.

I-am zis că aș da orice numai să-l am iarăși pe Spot sănătos și bine, și l-am întrebat dacă știa vreun veterinar care să-l vindece. „Apoi, nu, puștiule, habar n-am de nici un fel de veterinar", zice Stanny, „da' știu cum să-ți fac câinele la loc, băiete. Du-te acu' acasă și zi-i lu' tac-tu să pună câinele într-un sac de pânză, da' n-o să-l îngropi, nici

vorbă! O să-l târăşti până sus, la Cimitiru' Animalelor, şi o să-l pui la umbra stivei de copaci. După aia o să te întorci şi o să spui că ţi-ai făcut treaba.

L-am întrebat la ce o să-mi folosească toate astea, şi Stanny mi-a zis să stau treaz noaptea aia şi să ies când o să arunce cu o piatră în geamul meu. „Şi s-ar putea să fie miezu' nopţii, puştiu', aşa că, dacă uiţi de Stanny B. şi te culci, şi Stanny B. o să uite de tine, şi atunci, pa-pa! Domnu' câine, ducă-se de-a dreptu'n Iad!"

Jud îl privi pe Louis cu atenţie şi îşi aprinse o altă ţigară.

– Totul a mers aşa cum mi-a zis Stanny B. Când m-am întors acasă, tata mi-a spus că îi trăsese un glonţ în cap lui Spot ca să-l scutească de suferinţă. Nici măcar n-a fost nevoie să zic ceva de Cimitiru' Animalelor; tata m-a întrebat dacă nu cred că Spot ar fi vrut să-l înmormântez acolo, şi eu am zis că eram de aceeaşi părere. Aşa că am plecat, târându-mi câinele într-un sac de pânză. Tata m-a întrebat dacă nu cumva aveam nevoie să mă ajute, şi eu am zis că nu, pen'că mi-am adus aminte ce-mi spusese Stanny B.

Mi s-a părut că nu se mai termina noaptea aia. Ştii cât de lung li se pare timpul copiilor când aşteaptă ceva. Mi s-a părut că am stat treaz până în zori, da' tocmai atunci ceasu' bătea ora 22, sau 23. De câteva ori, aproape că am aţipit, da' de fiecare dată m-am trezit brusc şi speriat. De parcă cineva m-ar fi scuturat de umeri şi mi-ar fi zis: „Trezeşte-te, Jud! Trezeşte-te!" De parcă cineva ar fi vrut să fie sigur că eram treaz.

Louis ridică mirat sprâncenele, iar Jud dădu din umeri.

– Când ceasul din holul de jos bătu ora 12, m-am sculat şi am rămas poponeţ, şi am stat în pat îmbrăcat, cu luna care strălucea albă prin fereastră. Ce-mi aduc aminte că s-a întâmplat imediat e că ceasu' a bătut jumătate şi după aia ora 1, şi nici urmă de Stanny B. A uitat de mine, tâmpitu' ăla de franţuz, mi-am zis în sine, şi tocmai ce mă pregăteam să mă dezbrac iarăşi, când două pietre loviră puternic în fereastră, al dracu' de tare, aproape să spargă geamul. Ba una chiar a şi crăpat sticla, da' n-am observat nimic până a doua zi de dimineaţă, iar mama n-a observat nimic până iarna următoare, şi atunci a crezut că a crăpat-o geru'. Am zburat la fereastră şi am ridicat-o. A scârţâit

și a gemut, și a zdrăngănit în ramă, așa cum fac ferestrele atunci când ești copil și vrei să ieși din casă după miezu' nopții...

Louis izbucni în râs, chiar dacă nu-și putea aminti că ar fi vrut vreodată să iasă din casă pe furiș, după lăsarea întunericului, pe vremea când era doar un puști de zece ani. Și, dacă ar fi vrut să facă așa ceva, era sigur că ferestrele care nu scârțâiau niciodată în timpul zilei s-ar fi trezit să scârțâie tocmai atunci.

– M-am gândit că părinții mei și-au închipuit că încercau oarece hoți să intre în casă, da' când mi s-au mai liniștit bătăile inimii, l-am auzit pe tata cum sforăia, văzându-și de treburile lui, în dormitoru' de la parter. Mi-am aruncat privirea pe geam și l-am văzut pe Stanny B. pe aleea din fața casei, uitându-se în sus la fereastra mea și legănându-se de parcă ar fi fost în bătaia unui vânt puternic, când nici măcar nu adia o briză ușoară. Nu cred că ar fi venit, Louis, nu, nu cred asta, doar că ajunsese în stadiu' ăla de beție când ești treaz ca o bufniță cu diaree și nu-ți mai pasă de nimic. Și s-a pornit să zbiere la mine, dar eu cred că lui i se părea că vorbește în șoaptă: „Ai de gând să cobori, pușt iu' sau tre' să viu io să te iau?" „Sssssst!" i-am zis eu, speriat acum de moarte că o să se scoale taică-miu și o să-mi facă curu' arșice. „Ce zici, Crandall?" spune Stanny, și mai tare ca înainte. Louis, pe cinstea mea, dacă părinții mei ar fi fost în aripa aia a casei, aș fi fost pierdut. Da' ei dormeau în dormitoru' ăla care acu' e al meu și al Normei, ăla cu vedere la râu.

– Fun prinsoare că mai mult te-ai rostogolit pe scări, spuse Louis. Mai ai o bere, Jud?

Depășise deja cu două beri porția lui obișnuită, însă parcă nu conta atât de mult în seara asta. În seara asta, părea aproape obligatoriu.

– Mai am, și știi bine unde le țin, zise Jud, aprinzându-și o altă țigară și așteptându-l pe Louis să se așeze din nou. Nu, nici măcar n-aș fi îndrăznit să cobor pe scări. Scara trecea pe lângă ușa de la dormitorul părinților mei. Am coborât pe iederă, din mână în mână, cât de repede am fost în stare. Eram speriat, asta da, pot să recunosc, da' cred că atunci eram mai speriat de taică-miu decât de ideea de a mă duce în Cimitiru'Animalelor cu Stanny B. (Își stinse țigara.) Ne-am urcat până acolo, doar noi doi, și îți spun, dacă Stanny B.

n-a căzut de douăzeci de ori până am ajuns acolo, n-a căzut o dată. Era beat cui, ca să zic așa, și putea de parcă s-ar fi îmbăiat într-un butoi cu saramură. Ba, o dată, chiar era să se înfigă cu gâtleju' într-un pahar. Da' ducea cu el o lopată și o sapă. Când am ajuns la Cimitiru' Animalelor, mă așteptam să-mi dea uneltele și să cadă adormit mort, cât timp săpam eu groapa. Numai că, în loc de asta, parcă s-a mai trezit un picuț. Mi-a zis că urma să ne continuăm drumu', peste stiva de trunchiuri de copaci, și mai departe în pădure, într-un loc unde se afla alt cimitir. M-am uitat la Stanny, care era atât de beat, că de-abia se mai putea ține pe picioare, și m-am uitat după aia la stiva de trunchiuri și am spus: „Nu poți să te urci pe chestia aia, Stanny B. O să-ți frângi gâtul." Și el a zis: „Io, io n-o să-mi frâng gâtu' și nici tu. Io pot să urc, și tu poți să-ți cari și câinele cu tine." Și a avut dreptate. A plutit, efectiv, pe deasupra grămezii de bușteni, ușor și lin ca o pasăre, fără să privească măcar o dată în jos, iar eu l-am târât pe Spot până în vârful stivei, deși bietul câine trebuie că, la vremea aia, cântărea vreo șaișpe kilograme, și eu nu aveam decât vreo patruzeci și ceva. Dar trebuie să-ți spun, Louis, că a doua zi m-au durut toți mușchii și toate oasele, de parcă aș fi fost bătut. Cum te simți *tu* astăzi?

Louis nu răspunse, ci doar se mulțumi să-l aprobe din cap.

– Am mers și am tot mers, continuă Jud. Parcă mergeam de-o veșnicie. Pădurea părea și mai fantomatică pe atunci. Din copaci se auzeau și mai multe păsări, și nu le puteai recunoaște. Și animale care dădeau târcoale. Căprioare, aproape sigur, da' în spatele lor erau elani și urși, și râși. L-am târât pe Spot. La o vreme mi s-a năzărit cum că Stanny B. dispăruse și că eu mergeam pe urmele unui indian. Ce idee năstrușnică! După aia, că urmam un indian și că, la un moment dat, el se va întoarce, tot numai un rânjet și ochi de tăciune, cu fața mânjită cu dungile alea făcute cu vopsea puturoasă din grăsime de urs. Și că avea un tomahawk în mână, făcut dintr-o lamă de ardezie și o bucată din lemn de frasin, prinse cu fâșii din piele netăbăcită, și că o să mă înșface de ceafă și o să-mi ia scalpu'. Stanny nici nu se mai clătina pe picioare, nici nu se mai împiedica la fiecare pas; mergea drept și degajat, ținându-și capul sus, și chestia asta m-a făcut să mă

gândesc și mai abitir la povestea cu indianu'. Da' când am ajuns la malul Micuței Mlaștini a Zeilor și s-a întors să-mi vorbească, de-abia atunci mi-am dat seama că era, într-adevăr, Stanny, doar bătrânu' Stanny, și că nu se mai împiedica și nici nu se mai clătina fiin'că era speriat. Atât de speriat, că se trezise de tot.

Mi-a turnat aceleași chestii pe care ți le-am zis și eu azi-noapte – despre cufundari și despre focul Sfântului Elmo, și că nu trebuia să bag în seamă nimic din ce aș fi putut vedea sau auzi. Mai mult încă, mi-a spus el, să nu care cumva să vorbești dacă ți se vorbește. Și după aia am început să traversăm mlaștina. Și chiar că am văzut ceva. N-am de gând să-ți zic ce anume am văzut, da' o să-ți zic că am mai fost, poate, de încă vreo cinci ori în locu' ăla din seara când aveam numa' zece ani, și n-am mai văzut așa ceva niciodată. Și nici n-o să mai văd vreodată, Louis, pen'că azi-noapte am fost ultima oră la cimitiru' indienilor Micmac.

Nu-i așa că nu se poate ca eu să stau aici și să înghit toate astea? se întrebă Louis, deloc surprins – cele trei beri îl ajutaseră să nu sune prea surprins, cel puțin în propria-i minte. *Că doar nu se poate să stau aici liniștit și să înghit toate tâmpeniile astea cu francezi ramoliți și cimitire ale indienilor, și cu ceva care se numește Wendigo, și cu animale care învie din morți, nu se poate, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, motanul a fost doar amețit, atâta tot, l-a lovit o mașină și și-a pierdut cunoștința – mare chestie, ce să-ți spun! Astea-s doar elucubrațiile unui senil.*

Atât doar că nu erau elucubrațiile unui senil, ceea ce Louis știa, iar trei beri nu puteau să-l împiedice să-și dea seama de asta, nici măcar treizeci și trei de beri n-ar fi reușit.

Church fusese mort, una la mână; acuma era viu, a doua la mână; mai avea însă ceva fundamental schimbat, ceva fundamental *rău*, și ăsta era al treilea aspect al problemei. Se întâmplase oarece. Jud încercase să-și plătească o datorie, să-l recompenseze cumva pentru serviciul adus... dar se putea foarte bine ca medicamentele din cimitirul indienilor Micmac să nu fi fost niște medicamente chiar atât de bune, și acum Louis observă un fel de bucurie în ochii lui Jud, care îi spuse că bătrânul era conștient de asta. Louis își aduse aminte de

privirea pe care o surprinsese – sau i se păruse că a surprins-o – în ochii lui Jud, cu o noapte în urmă. Își aminti că hotărârea de a-i duce pe Louis și pe motanul lui Ellie în acea călătorie extrem de stranie nu îi aparținuse în totalitate bătrânului.

Dacă nu fusese numai a lui, atunci, a cui a fost? întrebă mintea sa. Și, pentru că nu avea nici un răspuns, Louis alungă din gânduri întrebarea stânjenitoare.

– L-am îngropat pe Spot și am clădit tumulul, continuă Jud, pe un ton netulburat, și pe când am isprăvit, Stanny B. dormea buștean. A trebuit să-l scutur până i-au sărit dopurile din urechi, ca să-l trezesc și să plecăm dracului de-acolo, da' când coboram alea patru'ș'patru de trepte...

– Patruzeci și cinci, murmură Louis.

Jud îl aprobă cu o înclinare a capului.

– Mda, atâtea-s, nu? Când coboram alea patru'ș'cinci de trepte, mergea drept și fără șovăială, de parcă ar fi fost iarăși treaz. Ne-am întors prin mlaștină și prin pădure, și am trecut stiva de bușteni, am trecut drumu' și am ajuns iar acasă. Mi se părea că se scurseseră vreo zece ceasuri, da' era încă întuneric. „Și acu' ce-o să se-ntâmple?" îl întrebai pe Stanny B. „Acu' șezi blând și vezi ce-o să se-ntâmple", zise Stanny și plecă clătinându-se și împiedicându-se iarăși la fiecare pas. Cred că în noaptea aia a dormit în spatele grajdului și, după cum s-a dovedit, câinele meu, Spot, a trăit cu doi ani mai mult decât Stanny B. I s-a îmbolnăvit ficatu' și l-a otrăvit, și l-au găsit doi pușți țeapăn într-un șanț. Asta s-a întâmplat la 4 iulie 1912. Da' eu, în noaptea aia, m-am cățărat înapoi în camera mea pe iederă și m-am băgat în pat, și am adormit aproape înainte de-a pune capu' pe pernă. În dimineața următoare, m-am trezit de-abia pe la nouă, când am auzit-o pe mama că mă chema. Tata lucra la căile ferate și pleca de-acasă pe la 6.

Jud făcu o pauză scurtă, adâncit în amintiri.

– Louis, mama nu mă chema. *Urla* după mine.

Bătrânul se duse la frigider, își luă o bere și o deschise de mânerul sertarului de sub cutia pentru pâine și prăjitor. În lumina din bucătărie, chipul îi părea galben, de culoarea nicotinei. Goli jumătate din sticlă, dintr-o singură dușcă, scoase un râgâit ca o bubuitură de tun

și apoi aruncă o privire în holul ce ducea la camera în care dormea Norma. Se uită din nou la Louis.

– Mi-e greu să vorbesc despre asta, spuse. Toți anii ăștia, m-am gândit la ce s-a întâmplat atunci, da' n-am povestit niciodată la nimeni. Sigur, erau și alții care au știut ce mi s-a întâmplat, da' nici ei n-au zis vreo vorbă. Cred că a fost cam ca povestea cu sexu'. Acum însă îți povestesc ție, Louis, pen' că tu ai acum un alt fel de animal decât înainte. Nu neapărat unul periculos, da' altu'. Nu ți se pare că am dreptate?

Louis își aminti de stângăcia și lipsa de grație cu care sărise Church de pe capacul closetului și de felul în care i se loviseră coapsele de cada de baie; se gândi la ochii aceia noroioși, ce se holbau cretini, dar nu tocmai, într-ai lui.

În cele din urmă, aprobă din cap.

– Când am coborât, maică-mea se vârâse într-un colț al cămării dintre răcitor și bufet. Pe jos era un maldăr alb – perdelele pe care avusese intenția să le pună la uscat. Și în pragu' ușii de la cămară stătea Spot, câinele meu. Plin până în ochi de țărână și cu noroi până în dinți. Blana de pe burta lui era jegoasă, toată numai noduri și încurcată. Nu făcea altceva decât să stea acolo – nici măcar nu mârâia – doar stătea acolo, da' era limpede că maică-mea se ascunsese în colț din cauza lui, fie că așa voise el, sau nu. Louis, biata femeie era îngrozită. Habar n-am ce-ai simțit tu pentru părinții tăi, da' eu știu ce simțeam pentru ai mei – i-am iubit pe amândoi foarte mult. Iar faptul că știam că făcusem un lucru care s-o îngrozească în halu' ăla pe mama mi-a răpit orice bucurie pe care aș fi putut-o simți când l-am văzut pe Spot acolo. Parcă nici măcar nu m-a mai surprins apariția lui.

– Cunosc senzația, spuse Louis. Când l-am văzut pe Church azi-dimineață, dar... mi s-a părut că e ceva... (Se opri o clipă. *Absolut normal?* Acestea au fost cuvintele care îi veniseră imediat în minte, însă nu erau cele potrivite.) ...Ca și cum *așa* ar fi trebuit să se întâmple.

– Da, încuviință Jud. (Își aprinse o altă țigară. Mâinile îi tremurau foarte ușor.) Și maică-mea m-a văzut acolo, holbându-mă ca tâmpitu', încă în izmene, și a țipat la mine: „Hrănește-ți câinele, Jud! I-e foame! Și ia-l de-aici înainte să-mi murdărească perdelele!" Așa că am găsit niște resturi de mâncare și l-am chemat, da' la început n-a vrut să vină,

la început a fost de parcă nu-și mai amintea propriul lui nume și aproape că mi-a trecut prin cap că ăla nu era deloc Spot, că era doar un maidanez care *semăna* cu Spot, atâta to...

– *Da! Da!* exclamă Louis.

Jud înclină din cap.

– Da' a doua sau a treia oară că l-am chemat, a venit. Aproape că *s-a smucit* din loc spre mine și, când l-am scos pe verandă, să fiu al dracu' dacă n-a intrat drept în canatul ușii, și mai-mai că s-a răsturnat. A mâncat însă resturile, le-a înfulecat pur și simplu. Pe când a isprăvit, tocmai ce îmi învinsesem prima senzație de spaimă și începusem să-mi cam dau seama ce se întâmplase. M-am lăsat în genunchi și l-am luat în brațe, așa de fericit eram să-l văd iarăși întreg. Atunci m-a lins pe față și... (Jud se cutremură și își termină berea.) Louis, limba lui era *rece*. A fi lins de Spot era ca și cum ai fi fost frecat pe obraji cu un pește mort.

O clipă, nici unul dintre ei nu rosti vreo vorbă.

– Continuă, zise apoi Louis.

– A mâncat și, când a isprăvit, am luat de sub prispa din spate o cadă de baie veche, pe care o păstrasem anume pentru el, și l-am spălat. Lui Spot nu-i plăcuse niciodată să i se facă baie; de obicei, era nevoie și de mine, și de tata pentru chestia asta, iar când se termina, amândoi aveam pantalonii uzi și cămășile ieșite afară. Atunci, tata îl ocăra și Spot avea o figură cumva rușinată – așa cum au câinii când știu că au făcut o prostie. De obicei, imediat după baie se tăvălea în țărână, după care trecea pe lângă rufele puse la uscat de mama și se scutura, și împrăștia noroi pe cearșafurile curate, iar mama țipa la noi și zicea că o să împuște cu mâna ei câinele ăla blestemat înainte să-i mai scoată peri albi. Da' în ziua aia de care îți zic, Spot a stat cuminte în cadă și m-a lăsat să-l spăl. Nici nu s-a clintit. Nu mi-a plăcut chestia asta. Era ca și cum... ca și cum aș fi spălat niște carne adusă de la măcelărie. După ce l-am spălat, am luat un prosop vechi și l-am șters. Am văzut locurile în care se agățase în sârma ghimpată – nu mai avea blană pe-acolo și carnea părea scobită. Așa cum arată rănile vindecate de mai bine de cinci ani.

Louis îl aprobă. Din când în când, văzuse asemenea lucruri în meseria lui. De parcă rana nu se umplea niciodată complet, și asta

îl duse cu gândul la morminte și la vremurile când era ucenic de cioclu, și când parcă niciodată nu era suficient pământ pentru a umple o groapă.

– Iar după aia i-am văzut capul. Mai era încă o scobitură și acolo, da' îi crescuse un smoculeț de blană albă. Chiar lângă ureche.

– Acolo unde îl împușcase tatăl tău, spuse Louis.

Jud confirmă din cap.

– Dar, Jud, trebuie să știi că nu este chiar atât de sigur să împuști un om sau un animal în cap. Există așa-ziși sinucigași în sanatorii, sau chiar din ăia liberi ca păsările, care habar nu au avut că glonțul poate lovi cutia craniană, pentru ca apoi să călătorească în jurul ei, fără să ajungă în creier. Eu însumi am avut un caz cu un tip care s-a împușcat deasupra urechii drepte, dar a murit pentru că glonțul i-a ocolit capul și i-a sfârtecat vena jugulară din partea cealaltă. Traseul glonțului arăta ca o hartă rutieră.

Jud surâse și îl aprobă din cap.

– Mi-aduc aminte că am citit o chestie ca asta într-o revistă de-a Normei, *The Star* sau *The Enquirer* – una din astea două. Da' dacă tata a zis că Spot a murit, atunci, Louis, chiar că a murit.

– Bine, acceptă Louis. Dacă tu zici că așa a fost, atunci așa a fost.

– Motanu' lu' fiică-ta a fost mort?

– Așa am crezut, fără îndoială, răspunse Louis.

– Nu „am crezut", Louis. Doar ești doctor.

– Spui asta de parcă ai zice: „Louis, ești Dumnezeu." Nu sunt Dumnezeu. Era întuneric...

– Sigur, era întuneric și capu' i se învârtea pe gât de parcă era pus pe rulmenți, și când l-ai mișcat, *l-ai smuls* din promoroacă, Louis, asta ai făcut – și a scos un sunet ca și cum era o bandă adezivă pe care o dezlipești de pe un plic. Ființele vii nu fac chestii din astea. Nu mai topești bruma de sub tine în locul unde zaci decât dacă ești mort.

În camera de alături, ceasul bătu ora 22.30.

– Ce-a zis tatăl tău când a venit acasă și a văzut câinele? se interesă Louis.

– Stăteam în fața casei și mă jucam cu bilele în țărână – de fapt îl așteptam să vină. Mă simțeam ca întotdeauna când făceam câte un

lucru rău și știam că, probabil, o s-o iau pe coajă. Pe la 8, a intrat pe poartă, îmbrăcat în salopetă și cu șapca pe cap, știi... ?

Louis înclină din cap, apoi își ascunse un căscat cu dosul mâinii.

– Mda, s-a cam făcut târziu, spuse Jud. Trebuie să-ți termini povestea.

– Nu-i așa târziu, îl contrazise Louis, doar că am băut ceva mai multă bere decât obișnuiesc. Continuă, Jud. Nu e nevoie să te grăbești. Vreau să aflu tot.

– Tata avea o cutie veche și unsuroasă, în care își ducea mâncarea de peste zi, și a intrat pe poartă legănând-o în mână, înțelegi. Fluiera ceva. Se întuneca, da' m-a văzut așteptându-l în penumbră, și-a zis: „Sal'tare, Judkins!", așa cum obișnuia el. Și după aia: „Unde-i..." Atât a apucat să spună, și din beznă apăru Spot, dar fără să alerge și să sară pe el, așa cum făcea înainte, bucuros că îl vede, ci doar mergând la pas și dând din coadă. Taică-miu a scăpat din mână cutia unsuroasă și a făcut un pas înapoi. Nu știu dacă a vrut să se răsucească pe călcâie și să fugă de-acolo, mâncând pământu', da' s-a lipit cu spatele de gard și a rămas înțepenit acolo, holbându-se la câine. Iar când Spot a sărit pe el, tata l-a apucat de labele din față și l-a ținut, așa cum ții mâinile unei cucoane cu care te pregătești să începi un dans. S-a uitat la câine vreme îndelungată, după aia la mine, și a spus: „Trebuie să-i faci baie, Jud. Pute a țărâna în care l-ai îngropat." Și apoi a intrat în casă.

– Și tu ce-ai făcut ? îl iscodi Louis.

– L-am mai spălat o dată. A stat neclintit în cadă și a răbdat-o și pe-asta. Iar când m-am dus în casă, maică-mea se culcase, deși nu era nici măcar ora nouă. Tata mi-a zis: „Tre' să stăm de vorbă, Judkins." Și eu m-am așezat în fața lui la masă și, pentru prima oară în viața mea, a vorbit cu mine ca de la bărbat la bărbat, în timp ce în jurul nostru se învolbura parfumul de caprifoi care venea de peste drum, de la casa ta de-acum, cu mirosu' de trandafiri sălbatici de lângă casa noastră. (Jud Crandall oftă.) Mereu mă gândisem cât de minunat ar fi să stăm de vorbă așa, numai că n-a fost minunat. N-a fost deloc minunat. Și în noaptea asta, Louis.. e ca și când te-ai uita într-o oglindă care a fost pusă în fața altei oglinzi și te-ai vedea trecând printr-un coridor lung de oglinzi. Mă întreb, oare de câte ori a fost

spusă povestea asta? O poveste care nu s-a schimbat defel, în afară de numele personajelor? Și e tot ca povestea cu sexu', nu?

– Tatăl tău știa tot.

– Mda. „Cine te-a dus acolo, Jud?" m-a întrebat, și i-am spus. Dădea așa din cap, de parcă s-ar fi așteptat să-i răspund cum i-am răspuns. Și chiar cred că se aștepta la asta, deși am aflat mai târziu că mai existau încă vreo șase sau opt oameni în Ludlow, pe vremea aia, care m-ar fi putut duce acolo. Da' mai cred că tata știa că singurul nebun care ar fi făcut-o, într-adevăr, era Stanny B.

– L-ai întrebat de ce nu te-a dus *el*, Jud?

– L-am întrebat, spuse Jud. În cursul discuției lungi pe care am avut-o. Și el mi-a zis că ăla era, în general, un loc rău, și că deseori nu aducea nimic bun oamenilor care și-au pierdut animalele și nici chiar animalelor. M-a întrebat dacă îmi plăcea așa cum era, și știi, Louis, cel mai greu dintre toate mi-a fost să-i răspund la întrebarea asta... și e foarte important să-ți explic cum a fost și ce-am simțit, pen'că, mai devreme sau mai târziu, o să mă întrebi de ce te-am dus acolo cu motanul fetiței tale, dacă e un lucru chiar atât de rău. Am dreptate?

Louis răspunse printr-o mișcare afirmativă a capului. Ce-o să creadă Ellie despre Church, când o să se întoarcă? Întrebarea asta îl apăsase tot timpul partidei de tenis cu Steve Masterton.

– Poate am făcut-o pen'că și copiii trebuie să știe că, uneori, moartea e mai bună decât altceva, spuse Jud cu greutate. E ceva ce Ellie a ta nu știe încă, și îmi închipui că nu știe pen'că nici nevastă-ta nu știe. Acu' hai, spune-mi că mă înșel și o lăsăm baltă.

Louis deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc.

Jud își continuă povestirea, vorbind acum foarte rar, părând a se deplasa cu dificultate de la un cuvânt la altul, așa cum traversaseră ei Micuța Mlaștină a Zeilor, din movilită de pământ în movilită de pământ, cu doar o noapte în urmă.

– Am văzut cum povestea se repeta de-a lungul anilor, spuse el. Parcă ți-am zis că Lester Morgan și-a îngropat acolo taurul care câștigase o grămadă de trofee. Un taur rasa Black Angus, pe care îl chema Hanratty. Nu-i așa că-i un nume tâmpit pentru un taur? A murit de un fel de ulcer, și Lester l-a târât până acolo pe-o sanie.

Nu mă duce mintea să-mi închipui cum a reușit să facă asta – cum a reușit să treacă de grămada de trunchiuri de copaci – da' se spune că, dacă îți pui ceva în cap, atunci reușești. Și aș zice că așa e, cel puțin în ceea ce privește cimitiru' ăla. Ei bine, Hanratty s-a întors, da' peste două săptămâni Lester l-a împușcat. Tauru' ăla parcă înnebunise, parcă turbase de-adevăratelea. Da' e singurul animal despre care am auzit că a pățit așa ceva. Cele mai multe par. . doar puțin mai cretine... puțin mai încete în reacții... puțin...

– Puțin moarte?

– Mda, aprobă Jud. Puțin moarte. Ca și cum ar fi fost... undeva... și s-au întors... da' nu de tot. Fetița ta n-are de unde să afle asta, Louis. N-o să știe că motanul ei a fost lovit de-o mașină și că a murit, și că a înviat. Așa că poți să-mi spui că nu ai cum să dai unui copil o lecție, decât dacă copilu' știe că primește o lecție pe care trebuie s-o învețe. Doar că...

– Doar că uneori se poate și așa, zise Louis, mai mult pentru sine decât pentru Jud.

– Da, aprobă Jud, uneori e posibil. Poate că o să învețe cam ce înseamnă moartea cu adevărat, ce înseamnă clipa în care orice durere încetează și încep amintirile frumoase. Nu este sfârșitul vieții, ci sfârșitul durerii. Nu-i spune lucrurile astea – o să înțeleagă singură. Și, dacă îmi seamănă câtuși de puțin, o să continue să-și iubească motanu'. Ăsta n-o să înnebunească și nici n-o să muște, și nici n-o să facă altceva de genul ăsta. O să-l iubească mai departe... însă o să tragă propriile-i învățăminte... și o să răsufle ușurată când mâța o să moară, în cele din urmă.

– De-asta m-ai dus acolo, spuse Louis.

Se simțea mai bine acum. Obținuse o explicație. Neclară, e drept, bazată mai mult pe logica terminațiilor nervoase, decât pe logica minții înzestrate cu rațiune, dar, în circumstanțele acelea, își dădu seama că o putea accepta. Ceea ce însemna că putea uita expresia care i se păruse că a întrezărit-o pe chipul lui Jud, cu o noapte în urmă – bucuria aceea întunecată și satisfăcută.

– Bine, asta e...

Brusc, aproape șocat, Jud își acoperi fața cu mâinile. O clipă, Louis crezu că îl doare ceva și, îngrijorat, începu să se ridice, însă îi

observă mișcările spasmodice ale pieptului și își dădu seama că bătrânul făcea eforturi să nu izbucnească în plâns.

– De-asta și nu doar de-asta, zise, pe un ton sugrumat. Am făcut-o pentru același motiv ca și Stanny B., și pentru același motiv ca Lester Morgan. Lester a dus-o acolo pe Linda Lavesque după ce câinele i-a fost călcat de o mașină. A dus-o acolo sus, deși fusese obligat să curme cu un glonț chinurile tăurașului său, care parcă înnebunise și îi fugărea pe copii pe pășune. Totuși a făcut-o, a făcut-o, *totuși*, Louis! aproape că gemu Jud. Și ce *Dumnezeu* înțelegi tu din toate astea?!

– Jud, despre ce vorbești? se alarmă Louis.

– Lester și Stanny au făcut-o din același motiv ca și mine. O faci fiin'că te prinde. O faci pen'că cimitiru' ăla e un loc secret, și tu vrei să împărtășești acest secret, iar când descoperi un motiv destul de bun, păi...

Jud își îndepărtă mâinile de pe față și se uită la Louis cu ochi ce păreau incredibil de bătrâni, incredibil de obosiți

– Păi, atunci te apuci și o faci. Inventezi motive... și ți se par întemeiate... da', de fapt, o faci pen'că așa vrei. Sau așa trebuie. Tata nu m-a dus acolo, și asta pe motiv că auzise despre locu' ăla, însă el *nu fusese* niciodată acolo. Stanny a fost acolo sus... și el m-a dus pe mine... și uite că au trecut șaptezeci de ani... și apoi... dintr-o dată... (Jud scutură din cap și tuși sec în palma făcută căuș.) Ascultă-mă, spuse. Ascultă-mă, Louis. Din câte știu eu, tauru' lui Lester a fost singuru' animal care s-a înrăit. Mi se pare că pechinezu' don'șoarei Lavesque l-ar fi mușcat un pic pe poștaș, după aia, și am mai auzit câteva chestii de-astea... animale care nu mai erau la fel de blânde ca înainte... da' Spot a fost mereu un câine bun. Mirosea în permanență a noroi, indiferent de câte ori îl spălai, mirosea mereu un pic a noroi – da' a fost un câine bun. Mama n-a mai vrut să pună mâna pe el, da' era un câine bun. Însă, Louis, dacă o să-ți omori motanu' în noaptea asta, fii convins că n-o să suflu o vorbă. Locu' ăla... te prinde dintr-o dată... și inventezi cele mai amăgitoare motive din lume... dar se poate să mă fi înșelat, Louis. Eu atâta-ți zic. Se poate ca și Lester să se fi înșelat. Se poate ca Stanny B. să se fi înșelat. Că doar nu-s

Dumnezeu. Da' să-i aduci pe morți iarăși la viață... asta înseamnă, de fapt, să te joci de-a Dumnezeu, nu-i așa?

Louis deschise gura și o închise iar. Ar fi putut să rostească niște cuvinte total nepotrivite, nepotrivite și crude: *Jud, n-am trecut prin toate astea doar ca să omor din nou blestematul ăla de motan.*

Jud își bău berea până la ultima picătură și puse apoi sticla lângă celelalte sticle goale.

– Cred că asta-i tot, zise. Am terminat povestea.

– Pot să-ți mai pun o întrebare?

– Dă-i drumu'!

Louis spuse:

– A îngropat vreodată cineva *o persoană* acolo sus?

Brațul lui Jud zvâcni cu putere, două sticle se prăvăliră de pe masă și una dintre ele se făcu țăndări.

– Isuse Cristoase! se holbă la Louis. *Nu!* Cine să facă una ca asta? Nici măcar să nu-ți treacă așa ceva prin minte, Louis!

– Eram curios, atâta tot, șopti Louis, tulburat.

– Nu se cade să fii curios despre anumite lucruri, spuse Jud Crandall și, pentru prima oară, în ochii lui Louis Creed păru într-adevăr bătrân și bolnav, de parcă s-ar fi aflat pe undeva în apropierea propriului său mormânt, proaspăt săpat.

Și mai târziu, acasă, înțelese că, în acea clipă, ceva îl făcuse pe Jud să arate într-un anume fel.

Arătase de parcă ar fi mințit.

27

Louis nu-și dăduse seama că era beat până când nu a ajuns în garaj.

Pe cer erau stele și o lună înghețată. Destulă lumină ca să vezi unde pui piciorul. Cum intră în garaj, parcă orbi dintr-o dată. Exista pe undeva un comutator, însă nu-și putea aminti în ruptul capului unde anume. Pipăi pereții și își croi drum încetișor, târșâindu-și picioarele, cu capul învârtindu-i-se, pregătindu-se să lovească ceva cu genunchiul

sau să se împiedice de vreo jucărie, să se sperie amarnic de aceasta, și, poate, să cadă și el peste ea Bicicleta lui Ellie. Tractorașul lui Gage.

Unde era motanul? Îi dăduse drumul înăuntru?

Fără să știe, se abătuse de la linia dreaptă și se izbi de perete. Îi intră o așchie în podul palmei și exclamă: „Căcat!" către bezna din jur, pricepând mai apoi că strigătul lui a sunat mai mult speriat decât furios. De parcă întregul garaj s-ar fi preschimbat pe furiș. Nu era vorba numai de comutator; acum nu mai știa unde dracu' era *nimica*, inclusiv ușa către bucătărie.

Începu iarăși să meargă, încet, cu palma pulsându-i dureros. *Asta înseamnă să fii orb*, gândi el, ceea ce îl duse cu mintea la un concert al lui Stevie Wonder, la care fusese împreună cu Rachel. Când? Cu șase ani în urmă? Așa era, indiferent cât de imposibil i se părea acum. Era însărcinată cu Ellie pe vremea aceea. Doi tipi l-au condus pe Wonder la sintetizatorul lui, călăuzindu-l cu atenție ca să nu se împiedice de cablurile ce viermuiau de-a lungul și de-a latul scenei. Și mai târziu, când s-a ridicat să danseze cu una dintre cântărețele din cor, aceasta l-a condus la un loc gol de pe scenă. A dansat bine, își aminti acum Louis. A dansat bine, dar a avut nevoie de o mână care să-l conducă la locul în care putea să se desfășoare.

Cum ar fi să mă conducă acum o mână și pe mine către ușa de la bucătărie? gândi... și se cutremură pe neașteptate.

Dacă ar fi apărut acum o mână din beznă, ca să-l conducă, cum ar mai fi început el să urle – să urle și să urle și să urle.

Se opri nemișcat, cu inima bubuindu-i în piept. *Haide,* își spuse. *Încetează cu căcănăriile, haide, haide...*

Unde era blestematul ăla de motan?

Și atunci *chiar* s-a izbit de ceva, de bara de protecție din spate a camionetei, iar durerea atroce îi fredonă în sus în trup, pornită din fluieriul piciorului julit, umplându-i ochii cu lacrimi. Își apucă piciorul să și-l frece, stând ca un cocostârc, dar, cel puțin, acum știa unde se află, iar geografia garajului îi revenise din nou cu fermitate în minte, și, în plus, îi revenise și vederea de noapte, violetul acela bun, cunoscut de demult. Dăduse drumul motanului înăuntru, își amintea acum, nu prea voise să-l atingă, să-l ia în brațe și să-l scoată afară...

Și atunci, trupul fierbinte, acoperit de blană, al lui Church se undui unsuros printre gleznele lui, aidoma unui vârtej mic de apă, urmat de coada lui dezgustătoare, ondulându-se în jurul gambei sale ca un șarpe în jurul prăzii, și atunci a urlat Louis – a deschis gura larg și a urlat.

28

– *Tatiii!* strigă Ellie.

Alerga înspre el pe pistă, ocolind pasagerii care coborau din avion, cu iuțeala unui spiriduș. Adulții, în majoritatea lor, se dădeau la o parte, surâzând cu toți dinții. Louis se jenă puțin de ardoarea ei, însă simți, la rândul lui, cum pe chip i se întinde același rânjet larg, cu toți dinții.

Rachel îl ducea pe Gage în brațe, și puștiul l-a observat pe Louis când a strigat Ellie.

– *Taaatiii!* răcni el exuberant.

Începu să se zvârcolească în brațele lui Rachel. Aceasta surâse (puțin cam obosită, observă Louis) și îl așeză jos. Gage începu să alerge în urma lui Ellie, tropăind mărunțel din piciorușele dolofane. *Taaatiii! Taaatiii!*

Louis avu răgaz să mai observe că Gage era îmbrăcat cu un pulover pe care nu îl mai văzuse vreodată înainte – și i se părea că Bunicu' avusese ceva de spus în privința asta. Apoi, Ellie se izbi de el și se cățără pe el ca pe un copac.

– Bună, tati! urlă fetița și îl pupă zgomotos pe obraz.

– Bună, dulceață! spuse și se aplecă să-l prindă pe Gage. Îl trase în îndoitura cotului și îi îmbrățișă pe amândoi. Mă bucur că v-ați întors.

Atunci apăru și Rachel, cu sacul de voiaj și cartea într-o mână, și cu săculețul cu scutecele lui Gage în cealaltă. CURÂND VOI FI BĂIAT MARE, scria pe o latură a săculețului, sentiment menit, mai degrabă, să-i îmbărbăteze pe părinți decât pe purtătorul de scutece. Arăta ca un fotograf profesionist la finele unei misiuni lungi și extenuante.

Louis se aplecă printre capetele celor doi copii și o sărută pe gură.

– Bună.

– Bună, Doctore, spuse ea și zâmbi.

– Pari frântă.

– *Sunt* frântă. Am ajuns până la Boston fără nici o problemă. Am schimbat avioanele fără nici o problemă. Am decolat fără nici o problemă. Dar când avionul a survolat orașul, Gage s-a uitat în jos și a spus: „Hopa, hopa" și după aia a vomitat pe el.

– Of, Doamne!

– L-am schimbat la toaletă, continuă ea. Nu cred că e vorba de vreun virus A avut doar rău de avion.

– Hai acasă, spuse Louis. Am pregătit un chili.

– *Chili! Chili!* urlă Ellie în urechea lui Louis, transportată de încântare și emoție.

– *Ciii! Ciii!* urlă și Gage în cealaltă ureche a lui Louis, reușind astfel să echilibreze țiuitul.

– Haideți, zise Louis. Să luăm bagajele și să ieșim din spelunca asta.

– Tati, ce face Church? întrebă Ellie, când o puse jos.

Louis se așteptase la această întrebare, însă nu se așteptase să vadă chipul nerăbdător al lui Ellie și nici cuta adâncă de îngrijorare care i-a apărut între ochii ei albaștri. Louis se încruntă și aruncă o privire înspre Rachel.

– S-a trezit plângând duminică, șopti Rachel. A avut un coșmar.

– Am visat că pe Church l-a călcat o mașină, spuse Ellie.

– Prea multe sandvișuri cu carne de curcan, după marea sărbătoare, asta e părerea mea, zise Rachel. A avut și un început de diaree. Liniștește-o, Louis, și hai să plecăm din aeroportul ăsta. Am văzut atâtea aeroporturi în ultima săptămână, că o să-mi ajungă pentru cel puțin cinci ani.

– Păi, Church face bine, rosti încet Louis.

Da, face bine. Stă în casă toată ziua și se holbează la mine cu ochii ăia ciudați și noroioși – de parcă ar fi văzut ceva ce i-a luat și ultimul dram de inteligență pe care o poate avea o pisică obișnuită. Face minunat. Seara îl dau afară cu o mătură, pentru că nu îmi place să-l ating. Mă prefac că îl mătur, și el pleacă. Și, Ellie, ieri, când am deschis ușa, ținea în gură un șoarece – sau, mă rog, ce mai rămăsese din el. Îi mâncase măruntaiele la micul dejun. Și,

fiindcă tot vorbim de micul dejun, eu nu am mai fost în stare să-l mănânc pe-al meu. În rest...

– Face foarte bine.

– Aha, răsuflă Ellie ușurată, și încreștitura dintre sprâncene i se netezi. Aha, bravo! Când am visat ce am visat, am crezut că a murit.

– Așa ai crezut? întrebă Louis și surâse. Nu-i așa că visele sunt ciudate câteodată?

– *Viiieee!* răcni Gage – ajunsese la etapa de papagal, pe care Louis și-o amintea atât de bine din evoluția lui Ellie. *Viiieee!* Și îl trase vârtos de păr pe Louis.

- Hai, gagiilor, zise Ellie, și porniră către banda rulantă pentru bagaje.

De-abia ajunseseră la camioneta lor, aflată în parcare, când Gage a început să spună: „Hopa, hopa" cu o voce ciudată, de parcă ar fi sughițat. De data asta, a vărsat în brațele lui Louis, care tocmai își pusese o pereche nouă de pantaloni pentru această ocazie. Gage părea convins că *hopa* era cuvântul-cheie pentru următoarea scuză: *Acum trebuie să vomit, așa că eu vă zic că-mi pare rău, feriți-vă cât mai puteți.*

Până la urmă, s-a dovedit a fi un virus.

La capătul celor șaptesprezece mile de la Aeroportul Bangor până la ei acasă, în Ludlow, Gage începuse deja să dea semne de febră și căzuse într-un somn agitat. Louis trase mașina în garaj și, cu coada ochiului, observă cum Church se furișează de-a lungul peretelui, țanțoș, cu ochii lui ciudați ațintiți asupra mașinii. Dispăru în lumina zilei ce se stingea și, după o secundă, Louis descoperi și un șoarece sfârtecat lângă maldărul de roți de vară – își pusese roțile de iarnă cât timp Rachel și copiii fuseseră plecați. Intestinele șoarecelui străluceau, rozalii și sângerânde, în penumbra din garaj.

Louis coborî repede din mașină și se izbi dinadins de grămada de roți, puse una peste alta, ca niște piese negre dintr-un joc de dame. Cele două din vârf căzură și acoperiră șoarecele.

– Aoleo! exclamă.

– Ești un tăntălău, tati, spuse Ellie cu afecțiune.

– Asta cam așa e, răspunse Louis cu un soi de veselie înfrigurată, simțind că-i venea să spună: *Hopa, hopa* și să-și verse băcănia peste tot. „Tati e un tăntălău."

Își amintea că, înainte de această stranie înviere din morți pe care o suferise, Church omorâse doar un singur șoarece; e drept că, uneori, încolțea șoarecii și se juca cu ei în maniera aceea ucigătoare, atât de caracteristică felinelor, care sfârșea prin uciderea victimei, însă întotdeauna interveniseră înainte de final fie el, fie Rachel sau Ellie. Și mai știa că, o dată ce motanii erau castrați, nu mai catadicseau decât, eventual, să arunce șoarecilor câte o privire lungă și întrucâtva interesată. Cel puțin atâta vreme cât erau bine hrăniți acasă.

– Ai de gând să stai acolo și să caști gura, sau mă ajuți cu copilul? îl întrebă Rachel. Întoarceți-vă de pe Planeta Mongo, domnule doctor Creed. Pământenii au nevoie de dumneavoastră.

Tonul îi era obosit și iritat.

– Iartă-mă, iubito, spuse Louis, luându-l pe Gage, care era acum la fel de fierbinte precum cărbunii dintr-o sobă.

Astfel că numai trei dintre ei s-au bucurat în seara aceea de faimosul „South Side Chili" al lui Louis; Gage stătea tolănit pe canapeaua din camera de zi, cu febră și apatic; sugea dintr-un biberon umplut cu supă limpede de pui și urmărea cu destul de puțin interes desenele animate de la televizor.

După cină, Ellie se duse la ușa garajului și îl strigă pe Church. Louis, care spăla vasele, în timp ce Rachel, la etaj, așeza hainele la locul lor, speră ca motanul să nu se arate, dar acesta intră cu mersul lui cel nou, cu pasul acela lent și furișat, și apăru aproape imediat, de parcă motanul acesta – de parcă *obiectul acesta* – îl pândise de-afară. Îi *pândise*. Cuvântul îi fulgeră în minte.

– Church! strigă Ellie. Bună, Church!

Ridică motanul și îl îmbrățișă. Louis urmărea scena cu coada ochiului; mâinile, care căutaseră până atunci în apa înspumată din chiuvetă vreun tacâm rătăcit, îi înțepeniră. Observă cum pe chipul lui Ellie fericirea revederii lasă încet loc nedumeririi. Motanul stătea nemișcat în brațele fetiței, cu urechile culcate pe spate, cu ochii ațintiți asupra ochilor ei.

După o clipă lungă – care îi păru *foarte* lungă lui Louis – îl puse pe Church jos. Motanul tropăi clătinându-se către sufragerie fără să

se uite în urmă. *Călău de șoricei*, îi trecu aiurea prin minte lui Louis. *Isuse, ce am făcut în noaptea aceea?*

Încercă din răsputeri să-și amintească, însă întâmplarea de atunci părea deja mult prea îndepărtată și neclară, așa ca moartea nenorocită a lui Victor Pascow, pe dușumeaua dispensarului său. Tot ce-și mai putea aminti erau rafalele de vânt traversând cerul și strălucirea albă a zăpezii în câmpul din spatele casei, care ducea în pădure. Atâta tot.

– Tati? i se adresă Ellie cu o voce firavă și supusă.

– Ce-i, Ellie?

– Church miroase urât.

– Așa să fie? întrebă Louis, având grijă să-și păstreze tonul cât mai neutru.

– Da! spuse nefericită Ellie. Da, așa miroase! Niciodată nu a mirosit urât înainte! Miroase ca... miroase a *caca!*

– Poate că s-a tăvălit în ceva, iubito, zise Louis. Indiferent de la ce vine mirosul ăsta, o să-i dispară.

– Așa *sper* și eu, răspunse Ellie pe un ton de văduvă de comedie, ieșind din cameră.

Louis găsi și ultima furculiță, o spălă și goli chiuveta. Rămase lângă ea, privind departe în noapte, în timp ce apa înspumată gâlgâia gros, căutându-și drumul spre canal.

Când se făcu liniște, auzi vântul de-afară, un vânt subțire și sălbatic, un vânt venit din nord, un vânt care aducea iarna grea, și înțelese că îi era frică, înțelese că, pur și simplu, îi era frică în cel mai idiot mod, așa cum te cuprinde câteodată teama atunci când soarele este acoperit brusc de un nor mare și negru, și auzi de undeva un ticăit pe care nu ți-l poți explica.

– Treizeci și nouă cu *cinci*? întrebă Rachel. Doamne, Lou, ești sigur?

– E un virus, spuse Louis.

Încercă să-și păstreze calmul în fața tonului aproape acuzator al lui Rachel. Era obosită. Fusese o zi lungă; traversase jumătate din țară cu copiii. Și iată că era ora 11 noaptea și ziua încă nu se sfârșise. Ellie dormea dusă în camera ei. Gage stătea în patul lor,

într-o stare de semiconștiență. Cu o oră în urmă, Louis începuse să-i administreze Liquiprin.

– Până dimineață, aspirina o să-i scadă febra, iubito.

– Nu trebuie să-i dai Ampicilină sau vreun alt antibiotic?

Louis îi explică, răbdător:

– Aș face-o, dacă ar avea gripă sau vreun streptococ. Dar nu are. Are doar un virus și antibioticele nu au efect în cazul ăsta. I-ar da doar o stare și mai proastă și l-ar deshidrata și mai mult.

– Ești *sigur* că-i un virus?

– Dacă vrei să consulți și alt doctor, ești invitata mea, izbucni Louis.

– Nu trebuie să țipi la mine! strigă Rachel.

– Nu am țipat! strigă și Louis.

– *Ba da*, începu Rachel, *ai* stri-stri-strigat...

Începu să-i tremure gura și își acoperi fața cu o mână. Louis îi observă cearcănele adânci și negre de sub ochi, și îl cuprinseră remușcările.

– Îmi pare rău, spuse și se așeză alături. Isuse, nu știu ce m-a apucat, îmi cer scuze, Rachel.

– Să nu te vaiți niciodată, să nu explici niciodată, surâse ea stins. Așa mi-ai spus cândva. Drumul a fost îngrozitor. Și mi-a fost teamă că o să te sui pe pereți când o să vezi bagajele lui Gage. Cred că e mai bine să mă spovedesc acum, cât încă ți-e milă de mine.

– De ce să mă sui pe pereți?

Rachel zâmbi trist.

– Mama și tata i-au cumpărat zece costumașe noi. Astăzi a purtat unul dintre ele.

– Am observat că era îmbrăcat în ceva nou, spuse pe un ton tăios.

– Am observat că ai observat, răspunse Rachel și se strâmbă la el, făcându-l să izbucnească în râs, deși numai de râs nu-i ardea acum. Și șase rochițe noi pentru Ellie.

– Șase rochii! exclamă, înăbușindu-și pornirea de a blestema în gura mare; se înfuriase brusc – îi era greață, atât de furios și de rănit se simțea, într-un fel pe care nu și-l putea explica. *De ce*, Rachel? De ce l-ai lăsat să facă asta? Nu aveam nevoie... ne putem permite să cumpărăm...

Se opri. Mânia îl făcea să se bâlbâie și, o clipă, se văzu purtând prin pădure motanul mort al lui Ellie, mutând sacul de plastic dintr-o mână în alta... și, în toată această vreme, Irwin Goldman, ticălosul ăla de besc-n cizme, din Lake Forest, se străduia să cumpere dragostea fiicei lui, fluturând carnetul de cecuri de renume mondial și stiloul, de asemenea cunoscut în lumea întreagă.

Câteva secunde se simți în pragul crizei de nervi: *I-a cumpărat șase rochii și eu i-am înviat motanul din morți, deci cine o iubește mai mult?*

Își mușcă limba, împiedicând cuvintele să iasă la lumină. Niciodată n-o să spună așa ceva. *Niciodată.*

Rachel îl atinse blând pe gât

– Louis, spuse, amândoi i-au cumpărat toate astea. Te rog, încearcă să înțelegi. *Te rog.* Îi iubesc mult pe copii și îi văd foarte rar. Și *îmbătrânesc.* De-abia dacă l-am recunoscut pe tata, zău.

– Ba eu l-aș recunoaște oricând, mormăi Louis.

– Te rog, iubitule. Încearcă să înțelegi. Încearcă să fii bun. Asta nu-ți face rău.

O privi lung.

– Ba îmi face rău, spuse, în cele din urmă. Poate că n-ar trebui, dar îmi face rău.

Rachel deschise gura să-i răspundă, însă chiar în clipa aceea auziră țipetele lui Ellie:

– *Tati! Mami! Să vină cineva!*

Rachel dădu să se ridice, dar Louis o împiedică.

– Stai tu cu Gage, mă duc eu.

Bănuia care era problema. Însă dăduse motanul afară, ce naiba! Chiar după ce se dusese Ellie la culcare, îl prinsese în bucătărie adulmecând castronul cu mâncare și îl dăduse afară. Nu voia ca afurisitul de motan să doarmă cu fetița lui. Niciodată, de-acum încolo. Când se gândea că Church ar putea dormi în patul lui Ellie, îi veneau în minte gânduri ciudate despre tot felul de boli, amestecate cu amintiri despre sala mortuară a unchiului Carl.

O să-și dea seama că s-a întâmplat ceva și că Church era altfel înainte.

Dăduse motanul afară, dar, când intră în camera lui Ellie, fetița se ridicase în pat, mai mult adormită decât trează, și Church stătea

colănit pe plapumă, ca o umbră aducătoare de piază-rea. Ochii deschiși ai motanului străluceau tâmp în lumina ce se strecura din hol.

– Tati, dă-l afară! gemu Ellie. Pute *așa de rău!*

– Ssst, Ellie, culcă-te! șopti Louis, uluit el însuși de calmul din voce.

Își aminti de dimineața care a urmat crizei sale de somnambulism petrecute după moartea lui Pascow. Cum a ajuns la dispensar și s-a repezit în baie ca să se vadă în oglindă, convins că trebuie să arate ca dracu'. Însă arăta destul de bine. Și asta era suficient să-l facă să se întrebe câți oameni din jurul lui ascund secrete la fel de îngrozitoare.

Da' nu-i secret, în pizda mă-sii! E doar un motan!

Însă Ellie avea dreptate. Putea de-ți muta nările din loc.

Luă motanul în brațe și îl duse jos, încercând, în tot acest timp, să respire pe gură. Existau și mirosuri mai rele; duhoarea de căcat era mai rea, dacă e vorba să fim corecți. Cu o lună în urmă, veniseră vidanjorii, iar Jud îi spusese pe când îi urmărea la lucru: „Ăsta nu-i Chanel 5, Louis." Duhoarea de rană cangrenată era mai rea – „carnea fierbinte", cum o numea bătrânul doctor Bracermunn de la facultate. Până și mirosul de la motorul camionetei era mai rău, după ce mergea o vreme în gol, în garaj.

Dar și duhoarea asta era groaznică. Și, de fapt, cum reușise motanul să intre înapoi în casă? Îl dăduse mai devreme afară cu mătura, în timp ce familia lui se afla la etaj. Acum era prima dată când ținea animalul în brațe din ziua când s-a întors, cu o săptămână în urmă. Acesta îi zăcea în brațe nemișcat și fierbinte, ca o molimă tăcută, și Louis se întrebă: *Prin ce gaură te-ai strecurat, nenorocitule?*

Îi veni în minte visul din noaptea aceea de demult – Pascow care trecuse prin ușa dintre bucătărie și garaj.

Poate că nu era nici o gaură. Poate că a trecut prin ușă ca o stafie.

– Dă-o-ncolo! șopti cu glas tare, și vocea îi era răgușită.

Brusc, avu certitudinea că motanul o să înceapă să i se zvârcolească în brațe, că o să-l zgârie. Dar Church rămase complet nemișcat, radiind căldura aceea imbecilă și duhoarea aceea dezgustătoare, ațintindu-și ochii la chipul lui Louis, de parcă ar fi fost în stare să-i citească gândurile.

Deschise ușa și aruncă motanul în garaj, poate puțin cam prea brutal.

– Haide, du-te și omoară alt șoarece!

Church ateriză greoi, căzând mai întâi în fund, și apoi se întinse cât era de lung. Păru să-i arunce lui Louis o privire încărcată de ură verde și urâtă. Apoi se ridică și plecă, clătinându-se.

Doamne, Jud, gândi Louis, *cât îmi doresc să nu-mi fi spus nimic.*

Se duse la chiuvetă și își spălă bine mâinile și brațele, ca și cum s-ar fi pregătit de operație. *O faci pentru că te prinde... inventezi motive... și ți se par întemeiate... dar, de fapt, o faci pentru că odată ce-ai fost acolo sus, locul acela devine locul tău și tu îi aparții... și inventezi cele mai dulci motive din lume...*

Nu, nu-l putea învinovăți pe Jud. Se dusese acolo de bună voie și nu-l putea acuza pe Jud.

Închise robinetul și începu să-și șteargă mâinile și brațele; brusc, încetă mișcările prosopului și se uită fix înainte, în bucătica de noapte cuprinsă în rama ferestrei de deasupra chiuvetei.

Asta înseamnă că acum e locul meu? Este și al meu?

Nu, nu și dacă nu vreau eu să fie.

Azvârli prosopul pe scurgătorul de vase și se duse sus.

Rachel era în pat, cu păturile trase până sub bărbie, iar Gage stătea cuibărit alături. Se uită la Louis, cerându-și scuze din priviri.

– Te superi, iubitule? Doar în seara asta. Mă simt mai bine dacă îl țin lângă mine. E atât de *fierbinte*!

– Nu, spuse Louis. E în ordine. O să-mi desfac canapeaua din camera de zi.

– Chiar nu te superi?

– Nu. N-o să-i strice lui Gage și o să te facă să te simți mai bine. (Făcu o pauză, apoi surâse.) Deși o să iei și tu virusul. Aproape sigur că o să-l iei. Da' asta nu te face să te răzgândești, așa-i?

Surâse și ea și clătină din cap.

– De ce a făcut Ellie tărăboi?

– Din cauza lui Church. A vrut să scot motanul de-acolo.

– *Ellie* a vrut să-l *scoți* pe Church de-acolo? Asta da schimbare.

– Mda, cam așa e, recunoscu Louis. Apoi adăugă: A zis că pute, și mi s-a părut și mie că e cam înmiresmat. Probabil că s-a tăvălit în vreun bălegar.

– Ce păcat! oftă Rachel. Chiar am avut impresia că lui Ellie i-a fost dor de Church la fel de tare ca și de tine.

– Îhî, mormăi Louis. (Se aplecă și o sărută blând pe buze.) Culcă-te, Rachel.

– Te iubesc, Lou. Mă bucur că m-am întors acasă. Și îmi pare rău că trebuie să dormi pe canapea.

– Nu face nimic, spuse Louis și stinse lumina.

Jos, strânse pernele de pe canapea, o trase și încercă să se pregătească sufletește pentru o noapte petrecută cu muchia canapelei înfiptă în șale, sub salteaua subțire. Cel puțin patul avea cearșaful pus; nu trebuia să înceapă de la zero. Louis luă două pături de pe raftul de sus al dulapului din hol și le întinse pe pat. Începuse să se dezbrace, dar se opri.

Te gândești cumva că Church a intrat iarăși? Dă o tură și caută-l. Cum i-ai spus lui Rachel, n-o să-ți strice. Chiar s-ar putea să-ți folosească. Și să mai știi că, în cazul în care te duci să vezi dacă toate ușile sunt zăvorâte, n-o să contractezi nici un virus.

Făcu o tură pe la parter, controlând ușile și ferestrele. Erau închise, iar Church nu se zăcea nicăieri.

– Așa, zise. Hai să vedem cum o să intri în noaptea asta, motan afurisit!

Însoți gândul acesta cu dorința secretă ca lui Church să-i înghețe coițele în noaptea geroasă. Numai că, desigur, Church nu mai avea coițe.

Stinse luminile și se culcă. Aproape imediat, muchia canapelei începu să-i taie șalele, și Louis tocmai se gândea cu o tristețe nesfârșită că o să-și petreacă jumătate din noapte uitându-se pe pereți, când adormi. Adormi așezat într-o poziție incomodă pe canapeaua din camera de zi, dar, când se trezi, era...

...din nou în cimitirul de după Cimitirul Animalelor. De astă dată era singur. De astă dată, el însuși îl omorâse pe Church și, dintr-un motiv oarecare, pe care nu-l mai ținea minte, se hotărâse să-l învie a doua oară. Numai Dumnezeu mai știa care fusese motivul; Louis habar n-avea. Totuși, acum săpase o groapă mai adâncă, și Church nu putea să iasă din ea. Louis auzea cum motanul miorlăie de undeva din afund, cum scoate sunete ca un copil care plânge. Și sunetele

acestea răzbăteau la suprafață prin porii pământului pietros, îngrozitor de dulce-grețos, ca mirosul de putregai. Numai respirându-l și simțea o greutate pe piept, de parcă s-ar fi așezat ceva pe el.

Și plânsul... plânsul...

...plânsul continua...

...și pe piept îl apăsa o greutate.

– *Louis!* Era Rachel și vocea ei părea alarmată. *Poți să vii, Louis?*

Părea mai mult decât alarmată; părea speriată, iar plânsul pe care îl auzea era un plâns sugrumat și disperat. Gage!

Deschise ochii și privi drept în ochii galben-verzui ai motanului. La mai puțin de zece centimetri de-ai săi. Church ședea pe pieptul lui, încovrigat ca o piază-rea dintr-un basm cu vrăjitoare. Și duhoarea de la el venea, în valuri molcome, otrăvitoare. Torcea.

Louis scoase un țipăt de scârbă și uimire. Întinse ambele mâini înainte, într-un gest primitiv de apărare. Church se rostogoli greoi de pe pat, căzu pe o parte și se îndepărtă cu același mers clătinat de bețiv.

Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Era pe mine! Of, Isuse, era chiar pe mine!

Scârba nu i-ar fi putut fi mai mare nici dacă s-ar fi trezit din somn cu un păianjen în gură. O clipă se gândi că îi vine să vomite.

– *Louis!*

Aruncă păturile de pe el și se împletici spre scară. Din dormitorul lor se revărsa o lumină slabă. Rachel îl aștepta în capul scării.

– Louis, vomită iarăși... se înecă... mi-e frică.

– Aici sunt, spuse și se duse la ea, gândind: *A intrat. A intrat cumva. Probabil că din pivniță. Probabil că acolo e vreo fereastră spartă. De fapt, trebuie să fie vreo fereastră spartă. O s-o verific mâine când ajung acasă. Pe dracu', o să verific înainte să plec la serviciu! O să...*

Gage se opri din plâns și începu să scoată niște sunete urâte, de sufocare.

– *Louis!* urlă Rachel.

Louis se deplasă cu iuțeala fulgerului. Gage era întors pe o parte și din gură îi șiroia voma pe un prosop vechi, pe care îl întinsese

Rachel lângă el. Da, vomita, însă nu îndeajuns. Cea mai mare parte din vomă rămăsese înăuntru, și Gage dădea semne de asfixiere.

Louis apucă băiatul de subsuori, dându-și foarte vag seama cât de fierbinte era pielea copilului prin pijama, și îl puse pe umăr, ca și când ar fi vrut să-l facă să râgâie. Brusc, Louis se lăsă pe spate, smucindu-l și pe Gage cu el. Gâtul lui Gage trosni. Scoase un lătrat puternic, nu tocmai o râgâială, și din gură îi țâșni un cheag uluitor de mare de vomă aproape solidă, care se împrăștie pe podea și pe dulap. Gage începu iarăși să plângă, dar acum scoteă țipete vânjoase, care erau cea mai dulce muzică pentru urechile lui Louis. Ca să zbieri în halul ăsta înseamnă că ai o rezervă de oxigen nelimitată.

Genunchii lui Rachel se loviră de marginea patului, când femeia se prăbuși pe el cu capul sprijinit pe brațe. Tremura puternic.

– Nu-i așa că a fost la un pas de moarte, Louis? Aproape că s-a suf-suf-suf... of, *Doamne, Dumnezeule...*

Louis se plimba în jurul camerei, ținându-și fiul în brațe. Țipetele lui Gage se preschimbaseră în scâncete; aproape că adormise iarăși.

– Șansele au fost de cincizeci la unu să se fi curățat singur, Rachel. Eu doar l-am ajutat.

– Dar a fost aproape, șopti ea. Își ridică ochii spre el, ochi tiviți cu alb, care acum erau neîncrezători și înmărmuriți de durere. Louis, a fost atât de *aproape*.

Brusc, își aminti cum urlase la el în bucătăria însorită: *N-o să moară, nimeni n-o să moară aici.*

– Iubito, spuse Louis, toți suntem aproape de moarte. La orice pas.

Mai mult ca sigur că laptele îi provocase noua criză de vărsături. Gage s-a trezit în toiul nopții, a spus Rachel, cam pe la vreo oră după ce se culcase Louis, cu „țipetele lui de flămând", și ea i-a dat biberonul. Apoi a ațipit în timp ce copilul bea. Cam după o oră, a început criza de sufocare.

Fără lapte, a decretat Louis, și Rachel a fost imediat de acord, aproape cu umilință. Fără lapte.

Louis se întoarse la patul lui improvizat de la parter pe la ora 2.15, și petrecu alte cincisprezece minute căutând motanul. În incursiunile

sale, descoperi că ușa dintre bucătărie și pivniță era întredeschisă, așa cum, de altfel, se și așteptase. Își aduse aminte că mama lui îi povestise odată despre o pisică foarte pricepută la deschiderea zăvoarelor mai demodate, așa cum era și cel de la ușa pivniței lor. Pisica, spunea mama lui, se cățăra pe marginea ușii și împingea cu lăbuța limba zăvorului, până când acesta se deschidea. O șmecherie destul de nostimă, gândi Louis, însă nu avea de gând să-i îngăduie lui Church s-o mai pună în practică prea des. De fapt, ușa de la pivnița lor avea și lacăt. Îl descoperi pe Church dormind sub cuptor și îl dădu afară fără prea multă ceremonie. Când se întoarse la canapea, închise și ușa de la pivniță.

Și, de astă dată, puse și lacătul.

29

De dimineață, temperatura lui Gage era aproape normală. În afară de obrajii crăpați, în rest, avea ochii limpezi și era plin de vervă. După cât se părea, în decursul unei singure săptămâni, bodogănitul lui fără sens se transformase rapid într-o grămadă de cuvinte; acum îngâna aproape orice spuneai. Iar Ellie voia să-l facă să spună „căcat".

– Spune căcat, Gage! rosti ea, de deasupra bolului cu cereale.

– Căcat-Gage, răspunse Gage cu amabilitate, de deasupra propriei sale farfurii.

Louis îi permisese să mănânce cereale, cu condiția să i se pună foarte puțin zahăr. Și, ca de obicei, Gage părea că se spală cu cerealele pe cap, în loc să le mănânce.

Ellie se prăpădi de râs.

– Zi bășini, Gage! comandă ea.

– Bășini-Gage, spuse Gage, rânjind printre cerealele cu care îi era mânjită fața. Bășini-și-căcat.

Ellie și Louis izbucniră în hohote de râs. Era, pur și simplu, imposibil să se abțină.

Însă Rachel nu prea se amuza așa de tare.

– Cred că am avut parte de suficiente discuții vulgare pentru o singură dimineață, spuse, întinzându-i lui Louis farfuria cu ouă.

– Căcat-și-bășini-și-bășini-și-căcat, cânta vesel Gage.

Ellie încerca să-și înăbușe chicotelile în mâini. Colțurile gurii lui Rachel zvâcniră puțin și lui Louis i se păru că arăta mult mai bine, în ciuda nopții agitate prin care trecuse. Ușurarea îi limpezise chipul, bănuia Louis. Gage se simțea mai bine și ea era acasă.

– Nu mai spune asta, Gage, zise Rachel.

– Hopa! exclamă Gage, schimbând ritmul, și vomită toate cerealele înapoi în bol.

– Of, *dă-o-NCOLO!* strigă Ellie și fugi de la masă.

Atunci, Louis începu să râdă cu lacrimi. Nu se putea abține. Râse și râse, până când începu să plângă, și apoi plânse, până când începu să râdă din nou. Rachel și Gage se holbau la el ca la un nebun în plină criză.

Nu, le-ar fi putut spune Louis. *Am fost nebun, dar cred că acum o să mă vindec. Chiar cred că sunt vindecat.*

Nu știa dacă se terminaseră toate grijile, dar *simțea* că se terminaseră, și poate că asta o să fie suficient.

Și, cel puțin o perioadă, așa a și fost.

30

Boala lui Gage mai dură o săptămână. După altă săptămână, se îmbolnăvi de bronșită. Se molipsi și Ellie, apoi și Rachel; în perioada dinaintea Crăciunului, toți trei se învârteau prin casă ca niște ogari slabi, bătrâni și răciți. Louis nu se îmbolnăvi, și parcă Rachel îi reproșa acest lucru.

Ultima săptămână de cursuri a fost o săptămână de balamuc pentru Louis, Steve, Surrendra și Charlton. Nu apăruse încă epidemia de gripă – cel puțin până atunci – însă cei mai mulți dintre studenți erau bolnavi de bronșită și mai apăruseră câteva cazuri de mononucleoză și pneumonie duse pe picioare. Cu două zile înainte de încheierea cursurilor, șase studenți beți criță au fost aduși la

dispensar de niște prieteni grijulii. Atunci au fost câteva momente lungi și îngrozitoare de derută, amintind înfiorător de mult de povestea cu Pascow. Toți cei șase dobitoci se înghesuiseră într-un tobogan demontat, de dimensiuni medii (de fapt, al șaselea se așezase pe umerii celui din coadă, reușise să reconstituie Louis din filmul întâmplării), și le trăsnise prin minte să coboare, cu tobogan cu tot, dealul de deasupra centralei termice. Amuzant. Numai că, după ce a prins ceva viteză, toboganul a ieșit de pe traiectorie și s-a izbit de unul dintre tunurile din timpul Războiului Civil. Rezultatul a fost următorul: două brațe fracturate, o încheietură ruptă, un total de șapte coaste fracturate, o comoție, plus contuzii, mult prea numeroase pentru a mai putea fi numărate. Numai băiatul de pe umerii colegului său a scăpat complet nevătămat. Când toboganul s-a izbit de tun, acest suflet preafericit a fost proiectat peste el și s-a înfipt cu capul într-un troian de zăpadă. Nu a fost prea distractiv să pună la loc toate sfărâmăturile acestor epave umane, și Louis i-a făcut cum i-a venit la gură, în timp ce îi bandaja, le punea copci și se uita în pupilele lor, dar mai târziu, când i-a povestit toată întâmplarea lui Rachel, iarăși a început să râdă în hohote, până ce i s-au umplut ochii de lacrimi. Rachel îl privi lung, fără să înțeleagă ce era de râs, și Louis nu i-a putut spune că a fost vorba doar de un accident stupid și că, într-adevăr, fuseseră răniți niște oameni, dar că aceștia aveau să scape întregi. Hohotele lui de râs izvorau, în parte, din ușurare, însă și din triumf – ei, Louis, ai marcat și astăzi.

Bronșita din familia lui începuse să se vindece cam pe vremea când grădinița la care mergea Ellie a luat vacanță, în data de 16 decembrie, și toți patru se pregăteau să petreacă un Crăciun fericit și demodat acasă. Niciodată nu păruse atât de adevărat că această casă din nordul Ludlowului devenise căminul lor pentru totdeauna, o casă atât de ciudată în ziua aceea îndepărtată, din august, când au oprit mașina în fața ei (ciudată și ostilă, cu Ellie care și-a tăiat genunchiul și cu Gage înțepat de o albină aproape simultan).

În seara de Ajun, după ce copiii se culcaseră, Louis și Rachel s-au furișat ca niște hoți, din pod până la parter, cu brațele încărcate de cutii viu colorate – un set de mașinuțe de curse pentru Gage, care

tocmai descoperise farmecul mașinuțelor de jucărie, păpuși Barbie și Ken pentru Ellie, o tricicletă supradimensionată, haine pentru păpuși, un aragaz de jucărie cu un beculeț înăuntru și altele.

S-au așezat alături în scânteierea blândă a luminilor din bradul împodobit, aranjând cadourile. Rachel într-o pijama de casă din mătase, și Louis îmbrăcat în halat. Nu-și amintea să fi petrecut o seară mai plăcută. În cămin ardea focul și, din când în când, unul dintre ei se ridica și mai punea câte o surcică de frasin.

Winston Churchill se frecă o dată de picioarele lui Louis, și acesta îl îmbrânci neatent, cu o vagă senzație de dezgust – din cauza mirosului. Mai târziu, îl observă pe Church cum încearcă să se așeze lângă picioarele lui Rachel, iar aceasta îl îmbrânci și ea, alungându-l de acolo cu un „zât" iritat. După o clipă, Louis văzu că soția lui își șterge palma de coapsa îmbrăcată în mătase, așa cum faci uneori când crezi că s-ar fi putut să atingi ceva rău sau murdar. Credea că Rachel nici măcar nu și-a dat seama de asta.

Cu pași mărunți, Church se apropie de cămin și se prăbuși, fără grație, în fața focului. Parcă nu mai avea acum nimic din grația și agilitatea dinainte; și le pierduse în noaptea aceea la care Louis de abia dacă-și mai permitea să se gândească. Și Church mai pierduse și altceva. Louis își dăduse seama, însă durase aproape o lună până să stabilească ce anume. Motanul nu mai torcea – el, care avusese unul dintre motoraşele cele mai puternice și sonore, mai ales atunci când dormea. De multe ori, Louis s-a văzut nevoit să se dea jos din pat și să închidă ușa de la camera lui Ellie, ca să poată adormi și el.

Acum, motanul dormea ca un bolovan. Dormea ca cei morți

Nu, își aminti el, a existat o excepție. În noaptea aceea când s-a trezit pe canapea cu Church încovrigat pe pieptul lui, ca o pătură urât mirositoare... în noaptea aceea, Church torcea. Sau, mai bine-zis, scotea niște sunete.

Însă, așa cum știuse Jud Crandall – sau își imaginase că așa o să fie – nu era chiar o situație îngrozitoare. Louis a descoperit o fereastră spartă în pivniță, în spatele boilerului, și i-a rămas profund îndatorat geamgiului care a reparat-o, pentru că, astfel, l-a scutit să mai cheltuiască sume astronomice pe încălzirea centrală. Și mai

credea chiar că trebuie să-i fie recunoscător lui Church, fiindcă i-a atras atenția asupra ferestrei sparte, pe care s-ar fi putut să nu o descopere multe săptămâni de-a rândul – sau chiar luni.

E drept că Ellie nu mai voia ca Church să doarmă cu ea, dar uneori, când se uita la televizor, îl lăsa pe Church să-i sară în poală și să doarmă acolo. La fel de des însă, gândi el, cotrobăind prin sacul cu repere din plastic pentru bicicleta lui Ellie, fetița îl alunga după câteva minute, exclamând: „Pleacă de-aici, Church! Puți." Îl hrănea cu multă afecțiune, și până și Gage nu se dădea în lături să-l tragă, din când în când, de coadă... mai mult din prietenie decât din răutate, era convingerea fermă a lui Louis, și atunci semăna cu un călugăr mititel care trage de funia stufoasă a unui clopot. În acele momente, Church se târa apatic sub unul dintre calorifere, unde Gage nu îl mai putea ajunge.

Dacă era câine, am fi observat mai bine schimbarea, gândi Louis, *însă pisicile sunt animale al dracului de independente. Independente și ciudate. Ba chiar sinistre.* Nu îl mai mira deloc faptul că reginele și vechii faraoni egipteni cereau ca și pisicile lor să fie mumificate și puse alături de ei, în uriașele morminte triunghiulare, pentru a le fi călăuze în lumea de dincolo. Pisicile erau niște ființe nepământene.

– Cum te descurci cu bicicleta, șefu'?

Ridică jucăria asamblată.

– Ta-daaa!

Rachel arătă spre punga în care se mai aflau încă vreo trei sau patru repere din plastic.

– Da' alea ce sunt?

– Piese de schimb, surâse vinovat Louis.

– Roagă-te la Dumnezeu să fie piese de schimb. Că altfel ticăloasa aia mică o să-și frângă gâtul.

– Asta o să se întâmple mai târziu, spuse cu maliție. Atunci când o să aibă doispe ani și o să se dea mare pe skateboardul ei cel nou.

Rachel gemu:

– Haide, dom' doctor, arată-ne că ai inimă!

Louis se ridică, își puse mâinile pe șale și își dezmorți corpul. Îi trosni coloana vertebrală.

– Astea-s toate jucăriile.

– Și sunt toate gata asamblate. Mai ții minte ce-am pățit anul trecut?

Începu să chicotească, și Louis zâmbi. În anul care trecuse, parcă a fost nevoie ca toate jucăriile cumpărate să fie asamblate, și au muncit până aproape de 4 în dimineața zilei de Crăciun, iar când au isprăvit, erau amândoi prost dispuși și dărâmați. Și, pe la prânz în ziua de Crăciun, Ellie a anunțat cu hotărâre că mult mai nostime decât jucăriile erau cutiile lor.

– *Ce scârbos!* o imită Louis pe Ellie.

– Hai la culcare, spuse Rachel, și o să-ți primești cadoul mai devreme.

– Femeie, se rățoi, întinzându-se, nu-mi oferi ceea ce-mi aparține pe drept.

– Hai, nu mai *spune*, se amuză ea și izbucni în râs în spatele palmelor.

În clipa aceea, semăna uluitor de mult cu Ellie... și cu Gage.

– Așteaptă-mă puțin, zise Louis. Mai trebuie să fac ceva.

Se repezi la dulapul din hol și se întoarse cu una dintre cizmele lui. Scoase ecranul din fața căminului

– Louis, ce faci.

– O să vezi.

În partea stângă a căminului, focul se stinsese și rămăsese un strat pufos de cenușă. Louis apăsă cizma în cenușă, lăsând o dâră adâncă. Apoi apăsă cizma pe dalele din fața căminului, ca o ștampilă uriașă din cauciuc.

– Uite, spuse, după ce a pus cizma la loc în dulap. Îți place?

Rachel începuse iarăși să chicotească.

– Louis, Ellie o să *înnebunească*.

În ultimele două săptămâni de școală, Ellie auzise un zvon neliniștitor la grădiniță, auzise, cu alte cuvinte, că Moș Crăciun erau, de fapt, părinții. Și această idee i-a fost mai apoi consolidată de un Moș cam costeliv, de la Târgul din Bangor, pe care Ellie l-a zărit cu câteva zile în urmă. Acest Moș Crăciun stătea pe un taburet, cu barba dată într-o parte, ca să-și poată savura în tihnă sandvișul cu brânză. Imaginea a tulburat-o foarte tare pe Ellie (și se pare că a tulburat-o mai mult sandvișul cu brânză decât barba falsă), în ciuda asigurărilor

lui Rachel că aceștia erau angajați la magazin și la Armata Salvării, și că erau „ajutoarele" adevăratului Moș Crăciun, trimise deoarece Moșul era mult prea ocupat cu completarea inventarului de jucării și cu citirea scrisorilor venite, în ultima clipă, acolo, la el acasă, în Nord, ca să se dea în stambă prin toată lumea în spectacole de varietăți.

Louis puse la loc, cu grijă, ecranul din fața căminului. Acum se vedeau două urme clare de cizme în vatră, una în cenușă și cealaltă pe dale. Ambele erau îndreptate către pomul de Crăciun, de parcă Moșul ar fi aterizat pe un picior și ar fi ieșit imediat din cămin ca să-și așeze darurile pentru familia Creed. Iluzia era perfectă dacă nu care cumva se întâmpla să-ți dai seama că erau două picioare stângi... însă Louis se îndoia că fetița lui putea fi chiar atât de analitică.

– Te iubesc, Louis Creed, spuse Rachel și îl sărută.

– Te-ai măritat cu un învingător, iubito, surâse cu sinceritate Louis. Rămâi alături de mine și o să te fac vedetă.

Porniră spre scară. Louis arătă măsuța pregătită de Ellie în fața televizorului. Prăjiturele și doi covrigi. Și o cutie cu bere. Iar pe cartonaș, Ellie scrisese cu litere mari, ca niște bețe. PENTRU MOȘ CRĂCIUN.

– Vrei o prăjiturică, sau un covrig?

– Un covrig, răspunse ea și mâncă jumătate.

Louis deschise cutia cu bere.

– Dacă beau bere așa de târziu, o să am parte de-o indigestie acidă, zise.

– Căcat, spuse Rachel, bine dispusă. Haide, dom' doctor!

Louis puse jos cutia cu bere și se plesni peste buzunarul de la halat, de parcă ar fi uitat ceva foarte important – deși toată seara fusese conștient de greutatea pachețelului.

– Uite, spuse. Pentru tine. Poți să-l deschizi acum. A trecut de miezul nopții. Crăciun fericit, iubito!

Rachel răsuci în mâini cutiuța învelită în hârtie argintie și legată cu o fundă albastră din satin.

– Ce-i asta, Louis?

Ridică din umeri.

– Săpun. Mostră de șampon. Am uitat exact ce este.

Deschise pachețelul pe scară, văzu cutia de la Tiffany și trase un țipăt. Scoase căpătușeala din vată și rămase nemișcată, cu gura căscată.

– Ei bine? o întrebă nerăbdător. (Niciodată până atunci nu-i mai cumpărase vreo bijuterie și era emoționat.) Îți place?

Rachel scoase medalionul din cutie, înfășură lanțul fin din aur pe degete și întoarse safirul micuț în raza de lumină care răzbătea din hol. Acesta se legănă leneș, părând să azvârle raze albastre și reci.

– Ah, Louis, e atât de minunat!

El observă că îi dăduseră lacrimile și se simți mișcat și alarmat, totodată.

– Iubito, nu face asta, spuse. Pune-ți-l.

– Louis, nu ne putem permite... nu-ți poți permite...

– Ssst! zise el. Am reușit să economisesc ceva bani anul ăsta... și nici n-a fost chiar atât de scump cât îți închipui.

– Cât a costat?

– N-o să-ți spun asta niciodată, Rachel, zise pe un ton solemn. O armată întreagă de torționari chinezi n-ar putea smulge informația asta de la mine. Două mii de dolari.

– *Două mii!* (Pe neașteptate, îl îmbrățișă atât de strâns, că aproape se rostogoli pe trepte în jos.) Louis, ai *înnebunit!*

– Pune-ți-l, repetă.

Și-l puse. O ajută să încheie lanțul la spate și apoi se întoarse să o privească.

– Vreau să urcăm în dormitor și să-l cercetez cu atenție, zise Rachel. Cred că vreau să mă aranjez în oglindă.

– Aranjează-te cât vrei, răspunse doctorul. Mă duc să scot motanul afară și să sting luminile.

– Și când vom face dragoste, spuse ea, privindu-l drept în ochi, vreau să scot totul de pe mine, în afară de darul tău.

– Atunci, du-te și aranjează-te cât mai repede, zise Louis, și ea izbucni în râs.

Îl înșfăcă pe Church, apoi și-l aruncă pe braț – nu se mai complica acum cu mătura. Credea că, în ciuda tuturor evenimentelor trecute, ajunsese aproape să se obișnuiască iarăși cu motanul. Se îndreptă spre ușa de la intrare, închizând luminile pe drum.

Când deschise ușa dintre bucătărie și garaj, un val de aer rece i se înfășură în jurul gleznelor.

– Crăciun fericit, Chu...

Se întrerupse. Pe prețul de la ușă se afla o cioară moartă. Avea capul sfârtecat. O aripă îi fusese smulsă și zăcea în spatele cadavrului, ca o bucată de hârtie carbonizată. De îndată, Church începu să se foiască în brațele lui Louis, sări jos și începu să amușineze lacom corpul înghețat. Sub privirile înmărmurite ale lui Louis, capul motanului se năpusti înainte, cu urechile date pe spate, și, până să-și poată întoarce capul, Church a și scos unul dintre ochii apoși și sticloși ai ciorii.

Church lovește din nou, gândi, îngrețoșat, Louis și întoarse, în cele din urmă, capul – însă nu înainte de a vedea orbita însângerată și goală, în care fusese, până cu o clipă în urmă, ochiul ciorii. *N-ar trebui să mă impresioneze, chiar că n-ar trebui. Am văzut altele și mai rele, of, da, Pascow, de exemplu, Pascow a fost mai rău, mult mai rău...*

Dar îl *impresiona*. Stomacul i se răscula. Se topi și calda anticipație a emoțiilor de natură sexuală. *Isuse, pasărea aia e tot la fel de mare ca și el. Probabil că a prins-o când era cu garda jos. Cu garda foarte, foarte jos.*

Mizeria asta trebuia să fie curățată. Nimeni nu avea nevoie de un asemenea cadou în dimineața de Crăciun. Și era răspunderea lui, nu? Sigur că da. A lui, și a nimănui altcuiva. Recunoscuse această obligație, fie chiar și în subconștient, în seara când familia lui s-a întors acasă, când a răsturnat dinadins roțile peste trupul sfârtecat al șorecelui ucis de Church.

Terenul din inima omului este și mai pietros, Louis...

Gândul era atât de clar, cumva, atât de tridimensional și de sonor, că Louis tresări, de parcă Jud s-ar fi materializat lângă umărul lui și i-ar fi vorbit.

Omul cultivă ceea ce poate.. și are grijă de ceea ce cultivă.

Church stătea încă ghemuit, salivând cu lăcomie deasupra păsării moarte. Muncea acum la cealaltă aripă. Se auzi un foșnet lugubru când Church o trase înainte și înapoi, înainte și înapoi. N-o lua de

pe jos, Orville. Așa-i, Wilbur, afurisita de pasăre e tot atât de moartă ca un rahat de câine, ai putea s-o dai motanului, ai putea...

Brusc, Louis îl lovi cu piciorul pe Church, îl lovi tare. Fundul motanului se ridică în aer, pentru ca apoi să se izbească de dușumea. Se îndepărtă, aruncându-i o altă privire galben-verzuie, încărcată de ură.

– Hai, mănâncă-mă! șuieră Louis la el, întocmai ca un alt motan.

– Louis?

Vocea lui Rachel se auzea slabă din dormitor. Vii la culcare?

– Imediat! strigă.

Mai trebuie doar să curăț mizeria asta, bine, Rachel? Pentru că este mizeria mea. Bâjbâi după comutatorul din garaj. Se repezi apoi la dulăpiorul de sub chiuveta din bucătărie și scoase de-acolo un sac verde din plastic pentru gunoi. Duse sacul în garaj și luă lopata din cui. Adună pe lopată cadavrul ciorii și îl aruncă în sac. Apoi adună pe lopată și aripa smulsă, vârând-o și pe ea în sac. Făcu un nod la gura sacului și îl azvârli în lada de gunoi de lângă camionetă. Gleznele îi erau aproape amorțite de frig când termină.

Church stătea lângă ușa garajului. Louis îl amenință cu lopata și motanul dispăru ca un val negru de apă.

În camera lor de la etaj, Rachel ședea întinsă pe pat, purtând doar safirul montat pe lanțul de aur... așa cum făgăduise. Îi aruncă un surâs leneș.

– De ce a durat atât, șefu'?

– Se arsese becul de la chiuvetă, răspunse Louis. A trebuit să-l schimb.

– Vino aici, spuse și îl trase blând către ea. Dar nu de mână. Știe dacă dormi, cântă în șoaptă Rachel, cu un zâmbet șăgalnic ce-i înflori în colțurile gurii. Știe dacă ești treaz... o, Louis dragă, da' ce-i asta?

– Cred că e ceva ce tocmai s-a trezit, spuse Louis, scoțându-și halatul. Hai să vedem dacă reușim să-l adormim la loc, înainte de a veni Moș Crăciun, ce zici?

Se ridică în coate; îi simți răsuflarea, caldă și dulce.

– Moșul știe dacă ai fost rău sau cuminte... așa că fii cuminte... Ai fost cuminte, Louis?

– Așa cred, dar vocea îi tremura ușor.
– Hai să vedem dacă gustul tău e la fel de bun ca înfățișarea ta.

Sexul a fost benefic, însă Louis descoperi că nu reușește să adoarmă imediat după aceea, așa cum i se întâmpla, de obicei, când sexul era bun – să adoarmă împăcat cu sine, cu soția lui, cu viața. Întins în pat, în bezna dimineții de Crăciun, ascultând respirația înceată și adâncă a lui Rachel, se gândea la pasărea moartă de pe pragul ușii – cadoul pe care Church i-l făcuse de Crăciun.

Ține-mă minte, doctore Creed. Am fost viu și apoi am fost mort, și acum sunt iarăși viu. Am efectuat întregul circuit și am venit să-ți spun că, atunci când te întorci de dincolo, te întorci cu cutiuța de tors spartă și cu gustul vânătorii. Am venit să-ți spun că omul cultivă ceea ce poate și are grijă de ceea ce cultivă. Să nu uiți asta, doctore Creed, de acum sunt o parte din ceea ce va cultiva inima ta, și acolo sunt și soția ta și fiica ta și fiul tău... și acolo sunt și eu. Ține minte acest secret și ai grijă de grădina ta.

La un moment dat, Louis adormi.

31

Trecu și iarna. Încrederea lui Ellie în Moș Crăciun se restabili – cel puțin, pe moment – datorită amprentelor de tălpi din cămin. Gage își deschise cadourile cu gesturi superbe, oprindu-se din când în când ca să molfăie câte o bucățică apetisantă de hârtie de ambalaj. Și în acest an, *ambii* copii au anunțat la prânz că jucăriile erau mai puțin nostime decât cutiile.

În Ajunul Anului Nou, au fost vizitați de familia Crandall ca să guste din laptele de pasăre pregătit de Rachel. Louis se descoperi că îi face un examen tăcut Normei. Bătrâna avea aspectul acela palid și parcă transparent, pe care el îl mai văzuse. Bunica lui ar fi spus că Norma „se stingea", și probabil că termenul era bun. Dintr-o dată, mâinile bătrânei, atât de umflate și deformate de artrită, s-au acoperit

cu pete maronii. Parcă și părul i se mai rărise acum. Familia Crandall a plecat acasă în jurul orei 22, iar familia Creed a întâmpinat Anul Nou în fața televizorului. A fost ultima oară când Norma le-a intrat în casă.

Aproape întreaga vacanță de iarnă a lui Louis a fost mocirloasă și ploioasă. Era recunoscător pentru asta, când se gândea la costurile de încălzire, însă vremea tot i se părea tristă și deprimantă. Lucra prin casă, meșterind rafturi de bibliotecă și de bucătărie pentru soția sa și un model Porsche, în birou, pentru el însuși. La 23 ianuarie, când au reînceput cursurile, Louis a fost bucuros să se întoarcă la serviciu.

În cele din urmă, apăru și gripa – campusul a trebuit să facă față unei epidemii destul de serioase, la mai puțin de-o săptămână de la începerea semestrului de primăvară. Astfel că Louis era ocupat până peste cap – muncea câte zece-douăsprezece ore pe zi și ajungea acasă demolat, dar deloc nefericit.

Valul de căldură încetă, cu mare tămbălău, pe 29 ianuarie. A început viscolul, urmat de o săptămână de temperaturi sub zero grade. Louis tocmai examina brațul fracturat, aflat acum în curs de vindecare, al unui tânăr care nădăjduia cu disperare – dar fără sorți de izbândă, după părerea doctorului – că va fi iarăși în stare să joace baseball primăvara următoare, când una dintre voluntare băgă capul pe ușă și îl anunță că la telefon era soția lui.

Louis se duse în birou să răspundă. Rachel plângea și el intră în panică. *Ellie*, se gândi. *A căzut de pe sanie și și-a fracturat brațul. Sau și-a spart capul.* Deznădăjduit, își aduse aminte de studenții nebuni și de toboganul lor.

– Nu-i vorba de copii, întrebă, nu, Rachel?

– Nu, nu, răspunse ea, plângând și mai tare. Nu e vorba de copii. E Norma, Lou. Norma Crandall. A murit în dimineața asta. Pe la 8, chiar după micul dejun. Așa zice Jud. A venit până la noi să vadă dacă ești acasă și i-am spus că ai plecat de-o jumătate de oră. El... of, Lou, părea atât de pierdut și atât de uluit... atât de bătrân... slavă cerului că Ellie nu era acasă, iar Gage e prea mic ca să înțeleagă...

Fruntea lui Louis se încreți și, în ciuda acestei vești îngrozitoare, se gândi la Rachel, căutând, încercând să găsească dedesubturile atitudinii ei. Pentru că, iat-o din nou. Nu puteai s-o definești cu

exactitate, fiindcă părea mai mult o fixație generală. Moartea era un secret, ceva oribil, și trebuia să-ți știi copiii departe de ea, în primul rând să-ți ții copiii departe de ea, așa cum doamnele și domnii din epoca victoriană credeau că adevărul urât și murdar despre relațiile sexuale trebuie să fie ținut departe de copii.

– Isuse, spuse. Inima?

– Nu știu, răspunse ea. Nu mai plângea acum, însă avea o voce sufocată și răgușită. Poți să vii acasă, Louis? Îi ești prieten și cred că are nevoie de tine acum.

Îi ești prieten.

Da, așa este, gândi Louis, ușor surprins. *Niciodată nu m-am așteptat să am ca prieten un bătrân de optzeci de ani, dar cred că este, într-adevăr, prietenul meu.* Și atunci i-a venit în minte că ar trebui chiar să fie prieteni, ținând cont de cele petrecute între ei. Și, având în vedere acest aspect, credea că Jud a știut că sunt prieteni cu mult înaintea lui. Jud a fost alături de el în acea împrejurare foarte specială și, în ciuda celor întâmplate de atunci încoace, în ciuda cadavrelor de șoareci, în ciuda cadavrelor de păsări, Louis simțea că, probabil, hotărârea lui Jud a fost bună... sau, dacă nu una bună, cel puțin una milostivă. Acum intenționa să facă tot ce-i stătea în putere pentru Jud, și, dacă asta însemna să fie cavaler de onoare la moartea soției sale, atunci o s-o facă și pe asta.

– Vin acum! spuse și închise.

32

Nu fusese infarct. Fusese un accident cerebral, brusc și probabil nedureros. Când, în după-amiaza aceleiași zile, l-a sunat pe Steve Masterton și i-a povestit ce s-a întâmplat, acesta a spus că nu i-ar displăcea să se stingă în același fel.

– Uneori, Dumnezeu se tot codește și tărăgănează treburile, zise Steve, și alteori doar arată către tine și îți poruncește să-ți atârni șapca în cui.

Rachel nu voia să discute despre cele întâmplate și nici nu îi permise lui Louis să încerce a o îndupleca în această privință.

Ellie nu a fost chiar atât de supărată, pe cât a fost de mirată și interesată – exact așa cum își închipuia Louis că trebuie să fie o reacție normală a unui copil de șase ani. Voia să știe dacă doamna Crandall a murit cu ochii închiși sau deschiși. Louis i-a răspuns că nu știa.

Jud se ținea cât de bine era de așteptat, având în vedere faptul că femeia aceea împărțise cu el patul și masa timp de aproape șaizeci de ani. Louis îl găsi pe bătrân – și, în această zi, arăta într-adevăr ca un bătrân de optzeci și trei de ani – singur la masa din bucătărie, fumând un Chesterfield, bând o sticlă cu bere și privind în gol.

Când intră Louis, își ridică ochii și spuse:

– Asta este, Louis, a murit.

A rostit cuvintele pe un ton atât de limpede și de sec, încât Louis își închipui că, probabil, realitatea nu reușise încă să-și croiască drum prin toate circuitele minții lui Jud – că încă nu îl lovise în adâncul ființei sale. Louis se apropie și îl cuprinse în brațe. Jud se dezmetici și începu să plângă. Acum, da, își croise drum prin circuite. Jud înțelegea perfect. Soția lui murise.

– Bine, zise Louis. Bine, Jud, cred că ea ar fi vrut să plângi puțin. Poate chiar și-ar ieși din sărite dacă n-ai plânge.

Începuse și el să lăcrimeze. Jud îl strânse tare în brațe, și Louis îi răspunse la îmbrățișare.

Jud plânse cam vreo zece minute și apoi furtuna se domoli. Louis ascultă cu mare atenție vorbele lui Jud de după aceea – atât în calitate de doctor, cât și în calitate de prieten. Căuta să descopere vreo inadvertență în povestirile acestuia; era preocupat să descopere dacă Jud își amintea cu claritate *când* se întâmplaseră toate (nu era însă nevoie să verifice și dacă își amintea *unde* se întâmplaseră; asta nu ar fi dovedit nimic, deoarece pentru Jud Crandall acest *unde* fusese întotdeauna Ludlow, Maine), asculta, mai ales, ca să stabilească dacă folosea numele Normei la timpul prezent. Aproape că nu i se arătă vreun semn cum că Jud și-ar fi pierdut simțul realității. Louis știa bine că era un fapt destul de obișnuit pentru un cuplu de bătrâni să se stingă cam în același timp – la o lună, o săptămână, poate chiar la o

zi distanță unul de celălalt. Din pricina șocului, credea el, sau poate chiar a unui imbold lăuntric de a-l prinde din urmă pe cel plecat (acesta era un gând pe care nu l-a avut înainte de episodul cu moartea lui Church; descoperi acum, cu uimire, că multe dintre gândurile lui despre transcendental și supranatural au suferit o modificare tăcută, dar, cu toate acestea, adâncă precum apa mării). Concluzia lui era că Jud suferea cumplit, dar încă mai era *compos mentis*. Nu desluși în el nici o urmă din slăbiciunea aceea transparentă care păruse a o învălui pe Norma în Ajunul Anului Nou, când toți patru au stat în camera de zi a familiei Creed și au băut lapte de pasăre

Jud îi aduse o sticlă de bere din frigider, dar avea fața încă roșie și umflată din cauza plânsului.

– Cam devreme, vorbi el, da' soarele a apus pe undeva în lumea asta și în condițiile date...

– Nu e nevoie să mai spui nimic, îi zise Louis, deschizându-și sticla și privindu-l pe Jud Să bem pentru sufletul ei?

– Cred că așa s-ar cuveni, răspunse Jud. Louis, ar fi trebuit s-o vezi pe când avea șaisprezece ani, cum se întoarcea de la biserică cu jacheta descheiată. . ți-ar fi sărit ochii din loc. L-ar fi putut face și pe dracu' să se lase de băutură. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a rugat niciodată asta.

Louis înclină din cap și ridică puțin sticla.

– Pentru Norma! spuse.

Jud își ciocni sticla de cea a lui Louis. Plângea iarăși, dar și surâdea ușor.

– Odihnească-se în pace și fie ca afurisita aia de artrită să nu o mai supere acolo unde este, rosti el.

– Amin, rosti și Louis, și băură amândoi.

Aceasta a fost singura dată când Louis l-a văzut pe Jud trecând peste stadiul unei simple amețeli, și, chiar și așa, nu s-a cherchelit. I se redeșteptau amintiri; din el emana un flux constant de aduceri-aminte și anecdote calde și blânde, colorate și clare, iar uneori, extrem de interesante. Cu toate astea, printre rememorările trecutului, Jud vorbea despre prezent într-un fel pe care Louis îl admira

nespus; se întrebă dacă ar fi fost în stare să se stăpânească la fel de bine, dacă ar fi fost vorba de Rachel, nu de Norma, de Rachel, care ar fi murit pur și simplu, într-o bună dimineață, după micul dejun.

Jud telefonă la Morga Brookings-Smith din Bangor și făcu toate aranjamentele care se puteau face prin telefon; stabili o întâlnire pentru ziua următoare, în scopul de a pune la punct și celelalte detalii. Da, voia să o îmbălsămeze; voia să fie îmbrăcată în rochie, o să aducă el rochia de-acasă; nu, nu voia ca morga să-i pună la dispoziție pantofi speciali, care se încheie la spate. Îi pot spăla părul? întrebă el. Și l-a spălat luni seara, căci era murdar când a murit. El asculta, și Louis, al cărui unchi avusese aceeași meserie, numită „meseria tăcerii", știa că antreprenorul de pompe funebre îi explica lui Jud că printre serviciile puse la dispoziție se numără o baie și o ținută completă. Jud aprobă din cap și-i mulțumi celui de la capătul firului, apoi ascultă din nou ce i se spunea. Da, răspunse, voia să i se facă machiajul, dar foarte ușor.

– E moartă, și oamenii știu asta, zise, aprinzându-și un Chesterfield. Nu-i cazul s-o boiți ca pe o târfă

Cu autoritate calmă în glas, îi spuse antreprenorului că sicriul urma să fie închis în timpul slujbei de înmormântare, dar că o să fie deschis cu o zi înainte, pentru cei care veneau să-i aducă un ultim omagiu. Urma să fie îngropată în cimitirul Mount Hope, unde și-au cumpărat locuri în 1951. Ținea în mână actele și îi comunică antreprenorului numărul poziției lor, pentru ca oamenii de la morgă să poată începe pregătirile acolo: H-101. El avea H-102, îi spuse, mai târziu, lui Louis.

Puse receptorul în furcă, se uită la Louis și zise:

– În ce mă privește, cel mai drăguț cimitir din lume se află chiar aici, în Bangor. Deschide-ți altă sticlă cu bere, dacă vrei, Louis. Toată povestea asta o să dureze ceva vreme.

Louis se pregătea tocmai să refuze – se simțea puțin cam amețit – când o imagine grotescă se înălță, nechemată, în fața ochilor săi: Jud care trăgea cadavrul Normei pe o targă păgână, prin pădure. Către cimitirul indienilor Micmac, de după Cimitirul Animalelor.

Imaginea aceasta avu efectul unui duș rece. Fără să rostească vreun cuvânt, se ridică și își scoase altă bere din frigider. Jud îi aprobă

gestul cu o mișcare a capului și formă un alt număr de telefon. Pe la ora 3 după-amiază, când Louis se duse acasă să mănânce o farfurie cu supă și un sandviș, Jud progresase mult în organizarea funeraliilor soției sale; se ocupa de fiecare detaliu cu meticulozitatea cuiva care organizează o recepție importantă. Sună și la Biserica Metodistă din Ludlow, unde urma să aibă loc slujba, și la birourile centrale ale Administrației cimitirului Mount Hope; antreprenorul de pompe funebre de la Brookings-Smith trebuia, de fapt, să dea aceste telefoane, însă Jud sună primul, în semn de politețe. Acesta era un gest la care puțini văduvi se puteau gândi... și, chiar dacă se gândeau, era un gest pe care doar rareori aveau puterea să-l facă. Louis îl admiră și mai mult pentru asta. Mai târziu, sună la cele câteva rude rămase în viață, atât ale Normei, cât și ale lui, căutând numerele de telefon într-o agendă veche și ferfenițită, cu coperte din piele. Și, între convorbirile telefonice, bea bere și-și amintea de trecut.

Louis simți o admirație uriașă pentru el... și dragoste?

Da, îi confirmă inima. Și dragoste.

Când, în seara aceea, Ellie coborî la parter în pijama, pentru sărutul de noapte bună, îl întrebă pe Louis dacă doamna Crandall o să se ducă în Rai. Întrebarea ei era aproape o șoaptă, de parcă ar fi înțeles că era mult mai bine să nu fie auziți. Rachel se afla în bucătărie, unde pregătea o plăcintă cu carne de pui, pe care voia să i-o ducă lui Jud a doua zi.

Peste drum, în casa familiei Crandall, ardeau toate luminile. În față se îngrămădeau multe mașini, la fel și pe șosea, cam vreo treizeci de metri în fiecare direcție. Orele oficiale de vizită erau de-abia a doua zi, însă în această seară veniseră câțiva oameni să-l aline pe Jud, atât cât puteau, ajutându-l să-și amintească și să sărbătorească trecerea din viață a Normei – la care Jud se referise în după-amiaza aceea, numind-o „avansarea". Între cele două case sufla un vânt înghețat de februarie. Drumul era asfaltat cu bucăți de gheață întunecată. Se năpustise asupra lor cea mai rece perioadă a iernii din statul Maine.

– Păi, nu prea știu, iubito, spuse Louis, ridicând-o pe Ellie în brațe.

La televizor se desfășura o luptă cu multe focuri de armă. Un om se răsuci și se prăbuși, neremarcat de nici unul dintre ei. Louis

își dădu seama – ceea ce îl neliniștea – că Ellie știa, probabil, mult mai multe lucruri despre Ronald McDonald, despre Spiderman și despre Kermit decât știa despre Moise, Isus și Sfântul Pavel. Era fiica unei evreice nepracticante și a unui metodist decăzut, iar el bănuia că ideile fetiței despre *spiritus mundi* erau foarte vagi – nu mituri și nici vise, ci vise ale viselor. *E cam târziu pentru asta*, gândi el aiurea. *N-are decât șase ani, dar e târziu pentru asta. Isuse, timpul trece atât de repede!* Însă Ellie îl privea fix și fu nevoit să spună ceva:

– Oamenii își închipuie și cred o mulțime de lucruri despre ce anume se întâmplă cu noi după ce murim. Unii cred că ne ducem în Rai sau în Iad. Alții cred că ne naștem iarăși...

– Așa e, *carnare*. Așa cum i s-a întâmplat lui Audrey Rose în filmul de la televizor

– Da' n-ai văzut filmul ăla!

Se gândi că Rachel o să facă, la rândul ei, un accident cerebral, numai la gândul că Ellie a văzut *Audrey Rose*.

– Marie mi-a povestit la grădiniță, zise Ellie.

Marie era prietena autoproclamată a lui Ellie, o fetiță murdară și malnutrită, care arăta întotdeauna de parcă ar fi fost în pragul bolii numite impetigo, sau a giardiei, sau poate chiar a scorbutului. Atât Louis, cât și Rachel încurajau această prietenie din toate puterile, însă odată Rachel i se destăinuise lui Louis, spunându-i că, întotdeauna după ce Marie pleca de la ei, simțea nevoia să verifice dacă nu cumva Ellie se pricopsise cu niscaiva lindeni sau păduchi. Louis izbucnise în râs și o aprobă.

– Mămica lu' Marie o lasă să se uite la *orice* e la televizor.

În vocea ei, Louis detectă o critică pe care se gândi că e mult mai bine să o ignore.

– Ei bine, se cheamă *reîn*carnare, dar mi se pare că ai prins ideea. Catolicii cred în Rai și Iad, dar mai cred că există și un loc numit Râul Morții, și altul numit Purgatoriu. În timp ce hindușii și budiștii cred în Nirvana...

Observă o umbră pe peretele sufrageriei. Rachel. Îl asculta.

Continuă să vorbească mai rar:

– Probabil că mai sunt și alții. Însă concluzia la care ajung toți, Ellie, este aceasta: nimeni nu știe nimic. Oamenii *spun* că știu, dar când spun asta se gândesc că în asta cred, din cauza credinței lor. Știi ce înseamnă credință?

– Păi, eu...

– Iată-ne pe noi acum, cum stăm în fotoliul meu, spuse Louis. Crezi că scaunul meu va mai fi aici și mâine?

– Da, sigur.

– Atunci înseamnă că ai credința că va fi tot aici. Se întâmplă că și eu cred la fel. Credința înseamnă să crezi că ceva este sau va fi. Pricepi?

– Da, aprobă din cap, cu hotărâre, Ellie.

– Însă nu *știm* dacă va fi aici. S-ar putea ca vreun hoț de scaune nebun să ne spargă casa și să-mi fure fotoliul, așa-i?

Ellie se hlizi. Louis surâse.

– Avem doar credința că așa ceva nu se va întâmpla. Credința este un lucru foarte mare, iar oamenii cu adevărat religioși ar dori ca noi să credem că atât credința, cât și cunoașterea sunt unul și același lucru, însă eu personal nu cred așa ceva. Și există idei foarte diferite pe tema asta. Noi *știm* doar următorul lucru: când murim, se întâmplă una din două. Sufletele și gândurile noastre fie supraviețuiesc experienței morții, fie nu. Dacă supraviețuiesc, asta poate deschide orice posibilitate îți trece prin minte. Dacă nu supraviețuiesc, e gata. Sfârșitul.

– Ca atunci când te culci?

Medită la întrebarea fetiței și apoi răspunse:

– Cred că e mai mult ca atunci când cineva îți dă să miroși eter.

– Tu în ce ai credință, tati?

Umbra de pe perete se mișcă, apoi rămase iarăși neclintită.

Cea mai mare parte a vieții sale de adult – încă din liceu, își amintea Louis – credea că moartea reprezintă sfârșitul. A stat la căpătâiul multor muribunzi și niciodată nu a simțit vreun suflet cum trecea ca din pușcă pe lângă el către... către locul acela în care se zice că se duc sufletele; nu i-a fulgerat prin minte exact acest gând când a murit Victor Pascow? A fost de acord cu profesorul lui de fiziologie, care a afirmat că experiențele despre viața-de-după-viață raportate în

revistele savante, și vulgarizate apoi în presa populară, indică probabil un ultim bastion mental în fața atacului morții – mintea omenească, infinit de inventivă, care încearcă să pună stavilă nebuniei până la capăt, prin construirea unei halucinații a nemuririi. De asemenea, pe când era în cel de-al doilea an de facultate, la Chicago, a mai fost de acord și cu un coleg de cămin, care a spus, în timpul unei nopți de beție și de discuții, că Biblia este suspect de plină de miracole, miracole care au încetat aproape complet în epoca rațiunii („au încetat definitiv", susținuse la început, dar a fost obligat să bată în retragere față de ceilalți, care au afirmat cu destulă hotărâre că încă se mai întâmplă suficiente lucruri stranii, mici locașuri de dileme, într-o lume care a devenit, în linii mari, un loc curat și bine luminat – așa există, de pildă, Giulgiul lui Turin, care a scăpat tuturor eforturilor de a-l descoperi). „Deci Isus l-a înviat din morți pe Lazăr", a spus colegul acesta care a devenit, mai târziu, un obstetrician extrem de cunoscut și apreciat în Dearborn, Michigan. „N-am nimic împotrivă. Înghit și chestia asta, dacă așa trebuie. Odată a trebuit să accept ideea că foetusul unuia dintre gemeni poate, uneori, să înghită foetusul celuilalt *in utero*, aidoma unui canibal încă nenăscut, iar după douăzeci sau treizeci de ani, îmi arată dinții în plămânii lui ca să-mi dovedească faptul că așa s-a întâmplat, și eu cred că, dacă am fost în stare să admit asta, pot de-acum să admit orice. Da' vreau să văd certificatul de deces al lui Lazăr – te prinzi ce zic? Nu pun la îndoială faptul că a ieșit din mormânt. Da' vreau să-i văd certificatul de deces în original. Sunt ca Toma când a spus că o să creadă că Isus a înviat din morți doar atunci când o să privească prin găurile făcute de cuie în palmele Mântuitorului și atunci când o să-l poată atinge. În ceea ce mă privește, consider că *el* era adevăratul doctor din gașcă, nu Luca."

Nu, nu a crezut niciodată cu adevărat în acest fel de supraviețuire. Cel puțin, nu a crezut până la povestea cu Church.

– Eu sunt de părere că ne continuăm existența, îi spuse rar fiicei sale. Dar habar nu am în ce mod. S-ar putea să nu fie pentru toți la fel. S-ar putea să capeți ceea ce ai crezut toată viața. Dar cred că ne continuăm existența și mai cred că, probabil, acum doamna Crandall se află într-un loc în care e fericită.

– Ai credință în asta, spuse Ellie.

Nu era o întrebare. Tonul ei era încărcat de teamă și smerenie.

Louis surâse, mulțumit, dar și ușor jenat.

– Cam așa cred. Și mai am credința că tu trebuie să te duci la culcare. Încă de-acum zece minute.

O sărută de două ori: o dată pe buze și o dată pe năsuc.

– Și animalele își continuă existența?

– Da, răspunse, fără să se gândească.

O fracțiune de secundă, se află chiar pe punctul de a adăuga: *Mai ales pisicile*. De fapt, vorbele chiar i-au tremurat pe buze, iar pielea parcă i s-a înnegrit și s-a răcit.

– În ordine, spuse Ellie și coborî din brațele lui. Tre' s-o pup și pe mami.

– Hai, fuguța!

O urmări cu privirea. În pragul sufrageriei, fetița se întoarse.

– Chiar că m-am purtat ca o proastă în ziua aia când a fost vorba de Church, nu? Când am plâns tare, tare, zise ea.

– Nu, iubito, răspunse Louis. Nu cred că te-ai purtat ca o proastă.

– Dacă ar muri acum, aș fi în stare să suport, spuse, dar apoi păru să reflecteze la cele afirmate, ușor surprinsă că a putut rosti asemenea cuvinte. Apoi mai spuse, în consonanță cu ea însăși: Sigur că aș putea.

Și se duse la Rachel.

Mai târziu, în pat, Rachel îi zise:

– Am auzit ce-ai vorbit cu Ellie.

– Și nu ești de acord? o întrebă Louis.

Hotărâse că poate ar fi fost mult mai bine să aibă această discuție, dacă asta voia Rachel.

– Nu, răspunse cu o șovăială care nu-i semăna. Nu, Louis, nu e asta. Doar că... mi se face frică. Și tu mă cunoști, doar știi că, atunci când mi se face frică, reacționez defensiv.

Louis nu-și putea aminti vreo altă ocazie în care Rachel să depună atâta efort pentru a vorbi și deveni, brusc, chiar mai prudent decât fusese cu Ellie, mai devreme. Se simțea ca pe un teren minat.

– De ce anume ți-e teamă? Că o să mori?

– Nu de moartea *mea*. De-abia dacă mă gândesc la asta... de-abia dacă mă *mai* gândesc la asta. Dar m-am gândit foarte mult atunci când eram mică. N-am dormit nopți în șir. Visam numai monștri care vin peste mine în pat ca să mă mănânce, și toți monștrii semănau cu sora mea, Zelda.

Da, își spuse Louis. *Iată problema explicată; în sfârșit, după toată vremea de când suntem împreună, iat-o.*

– Nu prea vorbești despre ea, spuse.

Rachel zâmbi și îi atinse blând obrazul.

– Ești drăguț, Louis. Nu vorbesc niciodată despre ea. Chiar încerc să nu mă gândesc niciodată la ea.

– Întotdeauna am presupus că ai avut motivele tale.

– Le-am avut. Le am, încă.

Se opri, rămânând pe gânduri.

– Știu că a murit de meningită.

– Meningită, repetă ea. Nu există în casă fotografii de-ale ei.

– Ba este fotografia unei fetițe în...

– În biroul tatălui meu. Da, am uitat de aia. Și cred că mama încă mai poartă o fotografie în portofel. Era cu doi ani mai mare ca mine. A luat boala... și au dus-o în dormitorul din spate... au dus-o în dormitorul din spate, de parcă era un secret murdar, Louis, și murea acolo, sora mea a murit în dormitorul din spate, și doar asta a fost, un secret murdar – a fost întotdeauna un secret murdar!

Rachel izbucni fără de veste, și, în suspinele ei tot mai sacadate, Louis desluși prologul unei crize de isterie și intră în panică. Întinse mâna și o prinse de umăr, care se smuci imediat de sub atingerea lui. Simți sub degete șoapta fosnitoare a cămășii de noapte.

– Rachel... iubito... oprește-te...

– Nu-mi cere să mă opresc, zise ea. Nu mă opri, Louis! N-am puterea să-ți spun decât o singură dată ce s-a întâmplat atunci, după care nu vreau să mai vorbesc vreodată despre acest subiect. Și, din câte știu, probabil că n-o să dorm la noapte.

– A fost chiar atât de îngrozitor? o întrebă, cunoscând deja răspunsul.

Acum, totul devenea limpede, și chiar anumite lucruri pe care nu le asociase niciodată până atunci sau pe care doar le bănuia se legară

brusc, în mintea lui, formând un tot unitar. Rachel nu fusese niciodată la vreo înmormântare cu el, de-abia acum își dădu seama – nici măcar la înmormântarea lui Al Locke, un coleg din studenție care murise când motocicleta lui se lovise de un autobuz. Al îi vizita deseori, și lui Rachel îi plăcuse întotdeauna tânărul acela. Totuși, nu s-a dus la înmormântarea lui.

A fost bolnavă în ziua cu pricina, își aminti brusc Louis. *Gripă sau altceva. Părea destul de grav. Dar a doua zi n-a mai avut nimic.*

După *înmormântare n-a mai avut nimic*, se corectă el. Își aminti că se gândise și atunci că boala ei ar fi putut să fie psihosomatică.

– Da, așa a fost, îngrozitor! Mai rău decât îți poți închipui. Am urmărit-o cum se descompunea de la o zi la alta, și nimeni nu putea face nimic. Avea în permanență dureri. Corpul parcă începuse să i se zbârcească... să se tragă înăuntru... umerii i se cocoșaseră... iar figura i se alungise, și semăna cu o mască. Avea mâinile ca ghearele de la picioarele păsărilor. Câteodată, trebuia să-i dau de mâncare. Detestam clipele alea, da' o făceam și nu scoteam nici o șoaptă de protest. Când durerea s-a înrăutățit, au început să-i administreze droguri – de la cele mai slabe până la cele care ar fi transformat-o într-o narcomană, dacă ar mai fi trăit, însă toată lumea știa că nu o să mai trăiască. Cred că de-asta era chiar... așa un secret pentru noi toți. Pentru că, Louis, *am vrut* să moară, *am dorit* să moară, și nu numai fiindcă astfel *ea* nu ar mai fi simțit durerea, ci ca să nu mai simțim *noi* durerea, deoarece începuse să arate ca un monstru, și începuse să *devină* un monstru... of, Isuse, știu cât trebuie să ți se pară de respingător.

Își cuprinse chipul în mâini.

Louis o atinse ușor.

– Rachel, nu mi se pare deloc respingător.

– Ba da! strigă ea. *Ba da!*

– Doar foarte adevărat, spuse el. Victimele unor maladii lungi și chinuitoare devin, deseori, monștri pretențioși și dezagreabili. Chestia cu bolnavul care își îndură suferințele ca un sfânt este un rahat romantic. Imediat ce se ivesc primele inflamații pe șezutul unui bolnav la pat, acesta – sau aceasta – începe să se rățoiască și să le ceară celorlalți să-i satisfacă toate capriciile, și, în general, începe să

răspândească numai nenorociri în jur. Ei, bolnavii, nu au încotro, însă asta nu-i ajută cu nimic pe cei din jur.

Îl privi uluită... aproape cu speranță. Apoi, neîncrederea i se furișă înapoi pe chip.

– Inventezi toate astea.

El surâse mohorât.

– Vrei să-ți arăt manualele? Dar statisticile de sinucideri? Vrei să le vezi pe astea? În familiile în care un bolnav osândit la moarte a fost îngrijit acasă, rata sinuciderilor cunoaște o creștere uluitoare în primele șase luni după decesul acestuia.

– *Sinucidere!*

– Înghit somnifere, sau droguri, sau își zboară creierii. Ura lor... oboseala lor... dezgustul... mila... (Ridică din umeri și își împreună ușor pumnii strânși.) Supraviețuitorii simt că ar fi comis o crimă. Așa că renunță ei înșiși la viață.

Asupra trăsăturilor descompuse ale lui Rachel se strecură un soi de ușurare nebunească și rănită.

– Era pretențioasă... îngrozitoare. Uneori făcea dinadins pipi în pat. Mama o întreba dacă are nevoie de ajutor ca să se ducă la baie... iar mai târziu, când nu se mai putea scula din pat, o întreba dacă are nevoie de ploscă... și Zelda spunea că nu... și imediat după aceea făcea pipi în pat, și mama, sau mama împreună cu mine trebuia să schimbăm cearșafurile... și ea zicea că a fost un simplu accident, însă îi vedeai zâmbetul din privire, Louis. *I-l vedeai.* Camera mirosea în permanență a urină și a medicamente... avea niște sticluțe cu medicamente care miroseau ca pastilele pentru tuse cu aromă de cireșe, și mirosul pătrunsese până și în pereți... sunt nopți când mă trezesc... chiar și acum, mă trezesc și mi se pare că simt miros de pastile de tuse cu aromă de cireșe... și mă gândesc... dacă nu sunt trează de-a binelea... mă gândesc: „N-a murit încă Zelda? N-a murit încă?"... mă gândesc...

Rachel începu să gâfâie. Louis îi luă mâna și ea îl strânse cu o forță sălbatică.

– Când o schimbam, vedeam cum coloana vertebrală i se contorsionează și se înnoadă. Când s-a apropiat sfârșitul, când s-a apropiat sfârșitul, parcă... parcă și șezutul i se ridicase cumva și îi ajunsese la

jumătatea spatelui. (Acum, ochii lui Rachel căpătaseră privirea aceea sticloasă și înspăimântată a unui copil care își amintește un coșmar înfiorător.) Și câteodată mă atingea cu... cu mâinile ei... cu mâinile ei ca niște gheare... și se întâmpla să țip și să o rog să nu mai facă asta, și, odată, chiar mi-am vărsat niște supă de-a ei pe mână, când mi-a atins fața, și m-am ars, și atunci chiar că am *zbierat*... și am început să plâng și i-am deslușit... și i-am deslușit atunci zâmbetul răutăcios din privire. În cele din urmă, medicamentele începuseră să nu-și mai facă efectul. Și ea era cea care zbiera acum, și nici unul dintre noi nu-și mai putea aminti cum fusese Zelda înainte de boală, nici măcar mama. Exista doar *lucrul* acela rău mirositor, odios, care țipa tot timpul în camera din spate... secretul nostru murdar. (Rachel înghiți greu nodul din gât.) Părinții mei nu erau acasă când ea a ...când ea... înțelegi, când ea a... Cu un efort teribil, smuls din adâncul sufletului, Rachel reuși să pronunțe cuvintele: Când *a murit*, părinții mei nu erau acasă. Erau plecați, și numai eu rămăsesem cu ea. Era sărbătoare și se duseseră într-o vizită scurtă la niște prieteni. O vizită foarte scurtă. Citeam o revistă în bucătărie... Mă rog, nu știam să citesc prea bine; mă uitam la poze. Așteptam ora la care să-i dau medicamentele, pentru că zbiera. Începuse să zbiere aproape de când au plecat mama și tata. Nici măcar nu puteam să citesc, atât cât știam, din cauza zbieretelor ei. Și apoi... s-a întâmplat că... ei, bine... că Zelda a încetat brusc să mai zbiere. Louis, n-aveam decât opt ani... și visam urât în fiecare noapte... începusem să cred că mă ura, pentru că spatele *meu* era drept, pentru că *eu* nu aveam dureri permanente, pentru că *eu* puteam să merg, pentru că *eu* urma să rămân în viață... începusem să-mi închipui că voia să mă omoare. Și, chiar și acum, Louis, nu cred că toate astea se petreceau doar în imaginația mea. Cred, *într-adevăr*, că mă ura. Nu cred însă că m-ar fi omorât, dar, dacă ar fi putut, în vreun fel, să-mi ia corpul... să mă scoată din el, ca într-un basm... cred că asta ar fi făcut. Însă, atunci când a încetat să mai țipe, am intrat în cameră să văd ce s-a întâmplat... să văd dacă nu cumva alunecase într-o parte, sau dacă nu cumva căzuse de pe perne. Am intrat și m-am uitat la ea, și cred că își înghițise limba, iar acum se sufoca și murea. Louis... Vocea lui Rachel se ridică iarăși, înlăcrimată și copilărește de

înspăimântată, de parcă ar fi călătorit înapoi în timp și își retrăia acum amintirile: Louis, nu știam câtuși de puțin ce să *fac*! N-aveam decât *opt ani!*

– Nu, sigur că nu aveai de unde să știi, spuse Louis.

Se întoarse spre ea și o luă în brațe, iar Rachel îl cuprinse cu forța plină de disperare a unui înotător prost, a cărui barcă s-a răsturnat în mijlocul unui lac mare și adânc.

– Te-a învinovățit cineva după aceea, iubito?

– Nu, nu m-a învinovățit nimeni. Dar nimeni nu ar fi avut ce să facă. Nimeni nu putea să schimbe ceea ce se întâmplase deja, Louis. Nu-și înghițise limba. A început să scoată sunete, un fel de sunete, nu știu cum să-ți explic – *gaaaaaaaa* – cam așa ceva ..

În această încercare disperată de a retrăi complet evenimentele acelei zile, Rachel reuși o imitație perfect credibilă a sunetelor scoase de sora ei, și gândurile lui Louis se îndreptară cu viteza fulgerului la Victor Pascow. Își strânse și mai tare soția în brațe.

– ...și saliva, saliva îi curgea pe bărbie...

– Ajunge, Rachel, spuse el cu vocea tremurată. Cunosc simptomele.

– Îți *explic*, se încăpățână ea. Îți explic de ce nu am putut merge la înmormântarea bietei Norma, pe de-o parte, și de ce m-am certat cu tine în ziua aia...

– Ssst, am uitat!

– Da' eu nu am uitat! Țin minte foarte bine, Louis. La fel de bine cum îmi amintesc de sora mea, Zelda, care se sufoca și murea în patul ei, în ziua de 14 aprilie 1965.

Câteva momente, în încăpere domni o liniște deplină.

– Am întors-o pe burtă și am bătut-o pe spate, continuă Rachel, în cele din urmă. Doar asta știam să fac. Dădea din picioare... din picioarele ei deformate... și mi-amintesc că s-a auzit un sunet ca un pârț... am crezut că ea a făcut un pârț, sau că eu am făcut, numai că nu erau pârțuri, ci se rupeau cusăturile de la subsuorile bluzei mele, când am întors-o. A început să... a început să aibă convulsii... și am văzut că stătea cu fața îngropată în pernă și m-am gândit, of, se sufocă, Zelda se sufocă, și o să vină părinții și o să spună că eu am sufocat-o, o să spună: *o urai, Rachel* – și ăsta era adevărul gol-goluț

– și o să spună: *ai vrut să moară* – și asta era adevărat. Pentru că, vezi tu, Louis, primul gând care mi-a trecut prin minte când a început să se zguduie în pat, îmi amintesc perfect, primul meu gând a fost: *Bravo, în sfârșit, Zelda se sufocă și o să se termine toată povestea asta!* Așa că am întors-o iarăși cu fața în sus, și fața ei *se înnegrise*, Louis, și ochii îi ieșiseră din orbite, iar gâtul i se umflase. După aia a murit. M-am îndepărtat de ea. Cred că am vrut să fug din cameră, da' m-am izbit de perete și a căzut o fotografie – era o poză dintr-o carte despre Oz, carte pe care Zelda o îndrăgise tare mult înainte să se îmbolnăvească de meningită, atunci când era sănătoasă, era o poză cu Oz cel Mare și Teribil, numai că Zelda îi spunea Oz cel Male și Telibil, fiindcă nu-l putea rosti pe *r*. Mama înrămase poza aia, pentru că... pentru că Zeldei îi plăcea cel mai mult dintre toate... Oz cel Male și Telibil... și poza a căzut și s-a lovit de dușumea și s-a spart geamul și m-am gândit .. cred că m-am gândit că era stafia ei, care se întorcea să mă prindă, și știam foarte bine că și stafia ei o să mă urască, așa cum m-a urât ea, numai că stafia ei o să se poată mișca, n-o să fie țintuită la pat, așa că am urlat.. am urlat și am fugit afară din casă, strigând: *A murit Zelda! A murit Zelda! A murit Zelda!* Și cred că toată lumea își închipuia că plâng, dar cred că... cred că, de fapt, râdeam, Louis. Cred că asta făceam.

– Dacă râdeai, mă plec în fața ta, spuse Louis.

– Nu poți să gândești așa, exclamă Rachel, având în ton siguranța absolută a cuiva care a retrăit, în repetate rânduri, cele mai îngrozitoare amintiri ale vieții sale.

Nu o contrazise. Se gândi că, așa, poate o să se elibereze, în cele din urmă, de amintirea asta cumplită, cu gust de rânced, care a bântuit-o atâta vreme – o să se elibereze de o parte din ea, dar niciodată de momentele pe care le povestea acum. Niciodată nu o să se elibereze complet. Louis Creed nu era psihiatru, însă știa că există lucruri ruginite și pe jumătate îngropate în solul oricărei vieți, și mai știa că oamenii par a fi mânați să se întoarcă la aceste lucruri și să tragă de ele, deși sunt ascuțite și tăioase. În această noapte, Rachel le scosese aproape în întregime afară, așa cum scoți o măsea grotesc și putrezită, cu coroana înnegrită, cu nervii infectați, cu rădăcinile

cangrenate. Ieșise. Nu a mai rămas decât ultima celulă otrăvită; dacă Dumnezeu se îndura, aceasta avea să stea ațipită, trezindu-se doar în visele ei cele mai profunde. Faptul că a fost în stare să se detașeze atât de mult era aproape incredibil – și nu numai că îi dovedea curajul, ci i-l trâmbița în toate zările. Louis o privea acum cu respect și spaimă, și sfială. Simțea că îi vine să o ovaționeze.

Se ridică în pat și aprinse lumina.

– Da, spuse, mă plec în fața ta. Și dacă mai aveam nevoie de vreun motiv să... să îi antipatizez pe părinții tăi, l-am găsit acum. Niciodată nu ar fi trebuit să te lase singură cu ea, Rachel. *Niciodată.*

Ca un copil – ca fetița de opt ani care fusese când s-a întâmplat acest lucru incredibil și murdar – îl dojeni:

– Lou, era sărbătoare...

– Nu-mi pasă nici dacă era Judecata de Apoi, se răsti Louis, pe un ton sălbatic și răgușit, făcând-o să se retragă puțin, uluită.

Își amintea acum de voluntarele de la dispensar pe care le pândise ghinionul în dimineața când fusese adus Pascow. Una dintre ele, o domnișoară dură, pe nume Carla Shavers, se întorsese a doua zi și, de-atunci încoace, lucra atât de bine, încât până și Carlton era impresionată. Pe cealaltă nu au mai văzut-o niciodată. Louis nu era deloc surprins și nici nu-i găsea vreo vină.

Dar unde era asistenta medicală? Ar fi trebuit să existe o asistentă medicală care să îngrijească bolnava... au plecat în vizită, s-a dus în afurisita aia de vizită și au lăsat un copil de opt ani să aibă grijă de sora ei, care era pe patul de moarte, sora care, probabil, era deja și bolnavă mintal. De ce? Pentru că era sărbătoare. Și pentru că eleganta Dory Goldman nu a mai putut face față duhorii în acea dimineață și a vrut să scape puțin de ea. Așa că Rachel a trebuit să facă de serviciu. Așa-i, prieteni și dragi vecini? Rachel a fost de serviciu. Opt ani, codițe, bluziță-marinar. Rachel a fost de serviciu. Rachel putea să rămână acasă și să îndure duhoarea. De ce altceva au trimis-o în fiecare an, timp de șase săptămâni, în tabăra Sunset din Vermont, dacă nu ca să poată învăța să îndure duhoarea surorii ei muribunde și nebune? Zece costumașe noi pentru Gage și șase rochițe pentru Ellie, și o să te ajut să-ți plătești taxele la facultate, dacă nu te

mai apropii de fiica mea... dar unde era carnetul acela de cecuri dolofan, ticălosule, când fata ta murea de meningită și cealaltă fată a ta era singură cu ea? Unde era afurisita de asistentă medicală?

Louis se ridică și coborî din pat.

– Unde te duci? îl întrebă, alarmată, Rachel.

– Să-ți aduc un Valium.

– Știi că nu iau...

– Ba iei acum, îi spuse.

Înghiți pastila și apoi îi povesti și restul. Vocea îi rămase calmă. Tranchilizantul își făcea datoria.

Vecina de-alături a scos-o pe Rachel, în vârstă de numai opt ani, din spatele unui copac, unde se ghemuise și urla întruna: „A murit Zelda!" Îi curgea sânge din nas. Era toată plină de sânge. Aceeași vecină a chemat mai întâi ambulanța și apoi pe părinții ei; după ce a oprit sângele care îi curgea lui Rachel din nas și a reușit să o calmeze cu o ceașcă de ceai fierbinte și două aspirine, femeia a reușit să afle de la Rachel unde se aflau exact părinții ei – erau în vizită la domnul și doamna Cabron, în partea opusă a orașului; Peter Cabron era contabil la firma tatălui ei.

Până în seara aceleiași zile, s-au petrecut schimbări mari în casa familiei Goldman. Zelda a dispărut. În camera ei s-a făcut curățenie și a fost dezinfectată. A dispărut și toată mobila. Camera arăta acum ca o cutie goală. Mai târziu – mult mai târziu – camera a fost transformată în atelier de croitorie pentru doamna Goldman.

Rachel a avut primul coșmar chiar în acea noapte și, când s-a trezit la ora 2 dimineața, strigându-și mama, a descoperit cu groază că de-abia dacă se putea da jos din pat. O durea cumplit spatele. Și-l încordase prea tare, când a întors-o pe Zelda. De fapt, mișcarea ei alimentată de adrenalină, când a ridicat-o pe Zelda, a fost suficient de puternică, încât să facă să i se sfâșie bluza.

Era evident pentru toată lumea, dragul-meu-Watson, că își încordase prea tare spatele încercând să o împiedice pe Zelda să se sufoce. Evident pentru toată lumea, dar nu și pentru Rachel însăși. Rachel era convinsă că aceasta era răzbunarea de dincolo de mormânt

a Zeldei. Zelda știa că Rachel se bucura că a murit; Zelda știa că Rachel a țâșnit din casă, țipând cât o țineau puterile și spunând tuturor, fără excepție: *A murit Zelda, a murit Zelda!* Și mai știa că Rachel a râs atunci, nu a plâns; Zelda știa că a fost omorâtă și, astfel, i-a dat și lui Rachel meningita, și că, foarte curând, și spatele lui Rachel avea să se contorsioneze și să-și schimbe forma, fiind și ea nevoită să zacă în pat și să se preschimbe încet, dar sigur, într-un monstru, cu mâinile ca niște gheare.

După o vreme o să înceapă să țipe de durere, așa cum a făcut și Zelda, iar mai încolo o să înceapă să-și ude patul, și, în cele din urmă, o să se sufoce și o să moară, înghițindu-și limba. Aceasta era răzbunarea Zeldei.

Nimeni nu o putea convinge pe Rachel că nu era adevărat – nici mama ei, nici tatăl ei, și nici doctorul Murray, care i-a diagnosticat un junghi ușor în spate și care i-a spus apoi, pe un ton tăios, lui Rachel (ton crud, ar fi zis unii – Louis, de pildă) să înceteze să mai facă pe nebuna. Ar trebui să nu uite că sora ei de-abia a murit, i-a spus doctorul Murray; părinții ei erau înnebuniți de durere și nu era momentul ca Rachel să se prefacă atât de copilărește, cerșindu-le întreaga atenție. Și numai încetarea durerii a fost în stare să o convingă că nu era nici victima răzbunării supranaturale a Zeldei și nici a pedepsei drepte dată de Dumnezeu celor răi și ticăloșiți. Luni de zile după aceea (așa îi spuse lui Louis, când, de fapt, fuseseră ani întregi, opt la număr), avea să se trezească din coșmaruri în care sora ei murea de fiecare dată și, în întunericul din cameră, Rachel își pipăia spatele, pentru a se asigura că totul este în ordine. În clipele îngrozitoare de după asemenea vise, se gândea deseori că ușa de la dulap o să se trântească de perete și că de-acolo o să iasă cu pas alene Zelda, cu ochii dați peste cap, lăsând să se vadă doar albul strălucitor, cu limba-i neagră ieșind umflată printre dinți, cu mâinile-i preschimbate în gheare, ca să o ucidă pe ucigașa înspăimântată și ghemuită în pat, cu mâinile la spate...

Nu s-a dus la înmormântarea Zeldei și nici la vreo altă înmormântare de-atunci încoace.

– Dacă mi-ai fi spus toate astea înainte, zise Louis, aș fi înțeles mult mai multe.

– N-am putut, Lou, rosti ea simplu, cu vocea adormită. De atunci cred că am căpătat o ușoară fobie la subiectul ăsta.

O ușoară fobie, gândi Louis. *Mda, cam așa.*

– Parcă... n-am ce face. În mintea mea știu că ai dreptate când spui că moartea este un fenomen perfect natural – benefic, chiar – dar mintea mea mai știe și ce se întâmplă... înlăuntrul meu.

– Mda, admise el.

– În ziua în care m-am certat cu tine, continuă Rachel, am știut că Ellie plânge doar din cauza ideii... și că asta era o modalitate de a se obișnui cu realitatea... însă nu m-am putut abține. Iartă-mă, Louis.

Rachel zâmbi.

– Nu e nevoie să te iert, zise el, mângâind-o pe păr. Dar, ce dracu', îți accept scuzele, dacă asta te face să te simți mai bine!

– Să știi că mă face să mă simt mai bine. Mă simt mai bine. Mă simt ca și când aș fi scăpat de o parte otrăvită din mine care mă chinuiește de ani de zile.

– Poate că așa s-a și întâmplat.

Ochii lui Rachel se închiseră ușor, apoi se deschiseră iarăși... încet.

– Și, te rog, Louis, nu e doar vina tatălui meu. Te rog. Perioada aceea a fost îngrozitoare pentru ei. Notele de plată – notele de plată pentru tratamentul Zeldei – erau uriașe. Tata a pierdut șansa de a-și extinde afacerea și în suburbii, iar vânzările din magazinul din oraș scăzuseră foarte mult. Colac peste pupăză, mama aproape că înnebunise. Apoi, totul s-a rezolvat. De parcă moartea Zeldei a constituit semnalul care a adus înapoi bunăstarea. A fost o perioadă de recesiune, dar, după aceea, banii au început să curgă și tata și-a primit împrumutul, iar de atunci nu a mai privit niciodată în urmă. Cred că din cauza asta sunt atât de posesivi în privința mea. Nu numai pentru că eu le-am mai rămas...

– Se simt vinovați, șopti Louis.

– Da, așa cred și eu. N-o să te superi pe mine dacă o să fiu bolnavă când o înmormântează pe Norma?

– Nu, iubito, n-o să mă supăr.

Făcu o pauză și apoi o prinse de mână.

– Pot să o iau pe Ellie cu mine?

Mâna ei îl strânse.

– Of, Louis, ce să zic? E atât de mică...

– Știe de mai bine de un an de unde vin copiii, îi aminti din nou.

Rachel tăcu multă vreme, privind tavanul și mușcându-și buzele.

– Dacă asta crezi tu că e bine, rosti, în cele din urmă. Dacă tu crezi că n-o... că n-o să-i facă rău.

– Vino încoace, îi spuse.

În noaptea aceea, au dormit îmbrățișați în patul lui Louis, și când, în miezul nopții, Rachel se trezi tremurând, după ce efectul tranchilizantului trecuse, o mângâie și îi șopti la ureche că totul este în ordine, și ca adormi la loc.

33

– *Căci bărbatul și femeia sunt ca florile de pe vale, care astăzi înfloresc, iar mâine sunt sortite pieirii. Vremea omului este precum un anotimp – așa vine și așa trece.* Să ne rugăm.

Ellie, superbă, într-o rochiță bleumarin, cumpărată special pentru această ocazie, își înclină capul atât de brusc, încât Louis, care ședea alături de ea în strană, auzi cum îi trosnește gâtul. Ellie nu prea intrase prin biserici și, firește, aceasta era prima înmormântare la care lua parte, iar o asemenea combinație îi inspirase o venerație atât de adâncă, încât devenise neobișnuit de tăcută.

Pentru Louis, aceasta era o ocazie deosebită de a petrece o vreme împreună cu fiica lui. Orbit în majoritatea timpului de dragostea pe care o simțea pentru ea, așa cum era orbit și de dragostea pentru Gage, rareori o observa cu detașare; însă astăzi i se păru că vede un caz aproximativ clasic al copilului care se apropie de prima mare etapă a ceea ce reprezintă sfârșitul vieții; un organism alcătuit în mare parte din cea mai pură curiozitate, acumulând cu frenezie informații în circuite parcă infinite. Ellie tăcuse chiar și atunci când Jud, ciudat și elegant în costumul negru și pantofii cu șireturi (și Louis era de părere că asta a fost prima oară când l-a văzut încălțat

cu altceva, în afară de pantofii-mocasin sau cizmele din cauciuc verde), s-a aplecat, a sărutat-o și i-a spus: „Mă bucur că ai venit, iubito. Și pun prinsoare că și Norma se bucură."

Ellie doar îl privea lung, cu ochi mari.

Acum, preotul metodist, Abatele Laughlin, îi binecuvântă, rugându-L pe Dumnezeu să Își întoarcă fața către ei și să le aducă pacea.

– Cei care poartă sicriul să poftească în față, le ceru el apoi.

Louis dădu să se ridice, dar Ellie îl opri, trăgându-l înnebunită de mână. Părea speriată.

– *Tati!* șopti ea. Unde te duci?

– Trebuie să port sicriul, iubito, spuse Louis, așezându-se o clipă înapoi, alături de fetiță, și cuprinzând-o cu brațul după umeri. Asta înseamnă că o să-i ajut pe ceilalți să o scoată pe Norma din biserică. Suntem patru care ducem sicriul – doi nepoți de-ai lui Jud, fratele Normei și cu mine.

– Unde o să te găsesc?

Louis se uită în față. Ceilalți trei se strânseseră acolo, împreună cu Jud. Restul participanților la slujbă părăseau deja lăcașul, mulți dintre ei cu lacrimi în ochi.

– Dacă ieși pe trepte, ne întâlnim acolo, îi zise. Bine, Ellie?

– Da, răspunse. Numai să nu uiți de mine.

– Nu, n-o să uit.

Se ridică iarăși, și ea îl trase din nou de mână.

– Tati?

– Ce-i, iubito?

– Să n-o scapi, șopti Ellie.

Louis li se alătură celorlalți, și Jud îl prezentă nepoților, care, de fapt, erau veri de gradul doi sau trei... descendenți ai fratelui tatălui lui Jud. Erau doi indivizi masivi, în jur de douăzeci de ani, care semănau foarte bine unul cu celălalt. Fratele Normei se apropia de șaizeci de ani, după părerea lui Louis, și, deși pe chip i se putea citi durerea simțită la moartea cuiva atât de apropiat, se stăpânea destul de bine.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Louis.

Se simțea ușor stânjenit – străin în cercul familiei. Ceilalți îl salutară cu câte o înclinare a capului.

– Ellie e bine? îl întrebă Jud și făcu un semn către fetița care zăbovea în hol, așteptându-l.

Sigur – doar vrea să se convingă că n-o să dispar într-o trombă de fum, gândi Louis și îi veni să surâdă. Însă gândul acesta aduse după sine un altul: *Oz cel Mare și Telibil.* Și surâsul se stinse.

– Da, așa cred, spuse Louis și ridică o mână către ea.

Fetița îi făcu și ea un semn și ieși apoi cu o învolburare de volănașe albastru marin. O clipă, Louis fu uluit să observe cât de matură părea. Aceasta era genul de iluzie, indiferent cât de trecătoare, care îți putea tăia orice avânt.

– Sunteți gata? întrebă unul dintre nepoți.

Louis încuviință din cap; la fel și fratele Normei.

– Purtați-vă blând cu ea, spuse Jud

Vocea i se înăsprise. Apoi se întoarse și ieși încet din biserică, cu capul plecat.

Louis se duse la colțul stâng din spate al sicriului cenușiu, pe care Jud îl alesese pentru soția lui. Apucă mânerul și toți patru purtară încet sicriul Normei către frigul nemișcat și strălucitor al zilei de 1 februarie. Cineva – custodele bisericii, bănui el – împrăștiase un strat gros de cenușă pe poteca alunecoasă din cauza zăpezii bătătorite. Lângă trotuar, un dric marca Cadillac, scotea fum alb în aerul de iarnă. Antreprenorul de pompe funebre și fiul lui, un tânăr foarte solid, stăteau alături, urmărindu-i cu privirea, pregătiți să le vină în ajutor dacă cineva (fratele ei, poate) ar fi alunecat sau și-ar fi pierdut puterile.

Jud, care stătea lângă el, i-a urmărit cum au încărcat sicriul înăuntru.

– La revedere, Norma, spuse și își aprinse o țigară. Ne vedem curând, bătrânico.

Louis îl cuprinse de umeri pe Jud, iar fratele Normei se apropie în partea cealaltă, înghesuindu-i pe antreprenor și pe fiul acestuia în fundal. Cei doi nepoți mătăhăloși (sau veri de gradul doi, sau ce-or fi fost) se topiseră deja, căci sarcina de a purta și încărca sicriul se încheiase. Se îndepărtaseră de această ramură a familiei; cunoscuseră chipul femeii decedate doar din fotografii și din câteva vizite din

obligație, poate după-amieze interminabile, petrecute în salonaș, mâncând prăjiturile Normei și bând berea lui Jud, poate fără să se supere la auzul vechilor istorisiri despre vremuri pe care ei nu le trăiseră și despre oameni pe care nu îi cunoscuseră, fiind însă preocupați de lucrurile pe care le-ar fi putut face între timp (să-și spele mașina, să se ducă la un antrenament al echipei de bowling, din care făceau parte, poate doar să stea și să urmărească un meci de box la televizor împreună cu câțiva prieteni) și nespus de bucuroși când vizita convențională lua sfârșit.

În ceea ce-i privea, partea lui Jud de familie aparținea acum trecutului; ca un planetoid erodat care se îndepărtează de corpul principal, din ce în ce mai mic, până ce ajunge la dimensiunile unui punct. Trecutul. Fotografii într-un album de familie. Istorisiri vechi spuse în camere care, poate, lor li se păreau supraîncălzite – *ei* nu erau bătrâni; încheieturile *lor* nu sufereau de artrită; sângele *lor* nu se subțiase. Trecutul era un mâner de sicriu pe care îl prinzi și îl ridici, și pe care apoi îl lași din mână. De fapt, dacă corpul omului era doar carcasa în care sălășluia sufletul omului – scrisoarea lui Dumnezeu destinată Universului – așa cum predicau majoritatea religiilor, atunci și acest sicriu era o carcasă pentru corpul omului, iar pentru acești veri tineri și robuști, sau nepoți, sau ce-or fi fost, trecutul nu era decât o scrisoare moartă, care urmează să fie aruncată într-un dosar de arhivă.

Fie ca Dumnezeu să aibă în grija Sa trecutul, gândi Louis și se cutremură din nici un alt motiv decât acela că avea să vină o zi în care și el o să se simtă străin față de propriul său sânge – de propriii săi nepoți, în caz că Ellie sau Gage urma să aibă copii și el să trăiască până atunci. Centrul atenției se schimbă. Legăturile de familie degenerau. Chipuri tinere zâmbind din fotografii îngălbenite de vreme.

Fie ca Dumnezeu să aibă în grija Sa trecutul, gândi din nou și îl strânse și mai tare pe bătrân de umeri.

Cioclii puseră florile îndărătul sicriului. Fereastra din spate, acționată electric, se ridică și intră cu un pocnet mic în locașul ei. Louis se întoarse la fiica sa și merseră împreună către locul în care era parcată camioneta lor, Louis ținând-o pe Ellie de braț ca să nu

alunece cu pantofii ei cei buni, cu talpa din piele. Porneau acum și motoarele celorlalte mașini.

– Tati, de ce își aprind farurile? îl întrebă Ellie, ușor mirată. De ce își aprind farurile în miezul zilei?

– Fac asta – începu Louis să-i răspundă și auzi cum vocea îi suna înfundat – în onoarea celui mort, Ellie. (Apăsă butonul care aprindea farurile camionetei.) Hai să mergem și noi, zise el.

Se aflau pe drumul spre casă, după încheierea slujbei oficiate la mormânt – de fapt, fusese oficiată la capela cimitirului Mount Hope, căci mormântul Normei urma să fie săpat de-abia la primăvară – când Ellie izbucni în plâns.

Louis o privi surprins, însă nu foarte alarmat.

– Ellie, ce s-a întâmplat?

– N-o să mai am prăjiturele, suspină Ellie. Făcea cele mai bune prăjiturele din ovăz pe care le-am mâncat vreodată. Da' n-o să le mai facă, pentru că e *moartă*. Tati, de ce trebuie să moară oamenii?

– Nu prea știu, răspunse Louis. Cred că mor ca să se facă loc pentru cei tineri. Pentru cei ca tine și ca frățiorul tău, Gage.

– N-o să mă mărit niciodată și nici n-o să fac sex, și n-o să am copii, anunță Ellie, plângând și mai tare. Atunci, poate toate astea n-o să mi se întâmple și mie! E *îngrozitor! E cumplit!*

– Dar pune capăt suferinței, șopti Louis. Și, ca doctor, eu văd multă suferință. Unul dintre motivele pentru care am dorit să lucrez la universitate a fost faptul că mă săturasem să văd în permanență atâta suferință. Și tinerii au dureri mari... chiar dureri infernale... însă asta nu este același lucru cu suferința. (Se întrerupse o clipă.) Mă crezi sau nu, iubito, reluă el, dar atunci când oamenii sunt foarte bătrâni, moartea nu mai pare întotdeauna atât de rea sau înspăimântătoare cum ți se pare ție. Și tu mai ai ani buni înaintea ta.

Ellie plânse, apoi își trase nasul și apoi se opri. Înainte de-a ajunge acasă, a întrebat dacă avea voie să dea drumul la radio. Louis a încuviințat și fetița l-a găsit pe Shakin' Stevens, care cânta „The Ole House" la postul WACZ. Nu după multă vreme cânta și ea cu el. Când au ajuns acasă, se duse la mama ei și începu să-i povestească despre

înmormântare; spre meritul său, Rachel a ascultat-o în liniște, cu simpatie și cu înțelegere... deși lui Louis i se părea palidă și îngândurată.

După aceea, Ellie o întrebă dacă știa să facă prăjiturele din ovăz, și Rachel lăsă la o parte lucrul de mână și se ridică de îndată, de parcă așa ceva ar fi așteptat.

– Da, spuse. Vrei să fac o tavă?

– Ura! strigă Ellie. Chiar putem, mami?

– Putem, dacă tatăl tău are grijă de Gage o oră

– O să am grijă de el, răspunse Louis. Cu mare plăcere.

Louis își petrecu seara citind și luând notițe pe marginea unui articol din *The Duquesne Medical Digest*; reîncepuse vechea controversă referitoare la suturile dizolvabile. În mica lume a celor relativ puțini oameni de pe fața pământului preocupați de coaserea rănilor mărunte, această problemă părea fără rezolvare și nesfârșită, aidoma anticei gâlceve psihologice: natura contra alimentației

Intenționa să scrie o scrisoare chiar în această seară, prin care să-și exprime dezacordul cu respectivul articol, demonstrând că principalele controverse ale autorului sunt verosimile numai în aparență, că exemplele sunt anume alese pentru a-i susține părerile, iar cercetările făcute sunt extrem de superficiale. Pe scurt, Louis de-abia aștepta – într-o bună dispoziție de zile mari – să-l scoată pe oligofren de pe harta lumii. Tocmai cotrobăia prin biblioteca din birou după volumul intitulat *Tratamentul rănilor*, al lui Troutman, când Rachel apăru pe scară.

– Vii la culcare, Lou?

– Mai stau puțin.

O privi îngrijorat.

– S-a întâmplat ceva?

– Copiii dorm bușteau, amândoi.

Louis o privi și mai atent.

– Copiii da, tu însă nu.

– Mă simt bine. Am citit.

– Chiar te simți bine? Pe bune?

– Da, spuse și zâmbi. Te iubesc, Louis.

– Și eu te iubesc, draga mea.

Se uită la raftul bibliotecii și îl descoperi pe Troutman chiar în locul în care fusese tot timpul. Louis luă volumul în mână.

– Church a adus un șobolan în casă cât timp ai fost plecat cu Ellie, spuse Rachel și încercă să surâdă. Câh, ce mizerie!

– Of, Doamne, Rachel, îmi pare rău, spuse, sperând, totodată, ca vocea lui să nu trădeze cât de vinovat se simțea în acel moment. A fost groaznic?

Rachel se așeză pe trepte. Arăta ca o fetiță, în camașa de noapte din bumbac roz, demachiată, cu fruntea strălucindu-i și cu părul prins la spate, într-o coadă de cal, cu o bucată de elastic.

– Am rezolvat-o, zise, însă, știi, a trebuit să alung tâmpitul ăla de motan de la ușă cu țeava de la aspirator. Nu voia să plece de lângă... de lângă cadavru. A *mârâit* la mine. Niciodată în viața lui Church nu a mai mârâit la mine. Parcă s-a schimbat în ultima vreme. Louis, crezi cumva că are vreo boală?

– Nu, rosti cu greutate Louis, dar, dacă dorești, îl pot duce la veterinar.

– Nu cred că-i cazul, zise și îl privi drept în ochi. Dar ești drăguț să vii la culcare? Vreau doar... știu că lucrezi, dar...

– Sigur, răspunse, ridicându-se de parcă nu avea altceva mai important de făcut.

Și chiar că nu avea – decât că știa acum că nu o să mai apuce vreodată să scrie scrisoarea, deoarece pagina de gardă se schimba tot timpul și ziua de mâine urma să aducă altceva nou. Dar nu-i așa că el cumpărase șobolanul ăla? Șobolanul pe care Church îl cărase în casă, sfârtecat precis până la coaste, cu mațele pe-afară și, probabil, fără cap. Ba da. El l-a cumpărat. Era șobolanul lui.

– Hai la culcare, spuse Louis, stingând luminile.

Urcă împreună cu Rachel. A luat-o în brațe și a făcut dragoste cu ea cât de bine a putut... dar chiar și atunci când a penetrat-o, tare și drept, era atent la scâncetul iernii în fața geamurilor acoperite cu flori de gheață, întrebându-se pe unde umbla, oare, Church, motanul care îi aparținuse fiicei sale și care acum îi aparținea lui, întrebându-se pe unde era și dacă stătea la pândă sau vâna. *Solul din inima omului e și*

mai pietros, gândi el, și vântul își îngână mai departe refrenul amar și întunecat, iar la câteva mile depărtare, Norma Crandall, care mai demult împletise pentru fiica și fiul său căciulițe identice, zăcea în sicriul ei cenușiu, pe o lespede din piatră, într-o criptă din cimitirul Mount Hope; pe vremea asta deja se înnegrise și vata folosită de antreprenorul de pompe funebre ca să-i umfle obrajii.

34

Ellie a împlinit șase ani. De ziua ei, s-a întors de la grădiniță cu o pălăriuță din hârtie pusă strâmb în vârful capului, cu câteva portrete de-ale ei făcute de prieteni (în cel mai bun, Ellie arăta ca o sperietoare de ciori prietenoasă) și cu povestirile funeste despre bătăile din curte în timpul pauzelor. A trecut și epidemia de gripă. Au fost nevoiți să trimită doi studenți la spitalul din Bangor, și Surrendra Hardu a salvat, poate, viața unui boboc îngrozitor de bolnav, purtând oribilul nume de Peter Humperton, care a început să aibă convulsii la scurtă vreme după ce a intrat la facultate. Rachel a făcut o mică pasiune pentru băiatul cel blond de la prăvălia A&P din Brewer și îi tot lăuda, nopțile, în fața lui Louis, jeanșii foarte strâmți.

– Probabil că și-a pus în față un sul de hârtie igienică, adăugă ea.

– Strânge-l de locul cu pricina, îi sugeră Louis. Dacă țipă, s-ar putea să nu fie vorba de hârtie igienică.

Rachel râse până îi dădură lacrimile.

Perioada albastră, înghețată și cu temperaturi sub zero grade din februarie a trecut și ea, urmată de ploile și înghețurile alternative ale lui martie, împreună cu bălțile și hârtoapele. Trecu și durerea imediată, personală și extrem de chinuitoare a lui Jud Crandall, durere despre care psihologii spun că începe la trei zile după moartea celui drag și durează de la patru la șase săptămâni, în majoritatea cazurilor – aidoma perioadei pe care locuitorii din New England o numesc „iarnă grea". Dar timpul, în scurgerea lui, încorporează câte o stare a sufletului omenesc într-alta, până când se obține un soi de

curcubeu al emoțiilor. Durerea arzătoare devine o durere mai blândă, mai melancolică, iar durerea melancolică devine doliu; și, în cele din urmă, doliul devine amintire – proces care poate să țină de la șase luni la trei ani, și încă să fie considerat normal. Ziua primei tunsori a lui Gage a venit și a trecut, și Louis, atunci când a descoperit că părul fiului lui creștea mai închis la culoare, a făcut glume și a purtat propriul său doliu, dar numai în inimă.

A sosit și primăvara, și a rămas o vreme cu ei.

35

Louis Creed a ajuns să creadă că ultima zi într-adevăr fericită din viața lui a fost 24 martie 1982. Faptele care urma să se întâmple, suspendate deasupra familiei sale ca o greutate ucigătoare, erau încă la șapte săptămâni departe în viitor, dar, trecând în revistă cele șapte săptămâni, își dădu seama că pe parcursul lor nu exista nimic care să iasă în evidență la fel de pregnant ca acea zi. Și mai nutrea credința ca nici unul dintre lucrurile acelea îngrozitoare să nu se fi întâmplat – și-ar fi amintit ziua aceea tot restul vieții. Oricum, sunt foarte rare zilele care par autentic bune, de la un capăt la celălalt, gândi el. Se poate ca în viața unui om, în circumstanțele cele mai favorabile, să nu se adune decât o lună, sau poate chiar mai puțin, de asemenea zile. Louis începuse chiar să-și închipuie că Dumnezeu, în înțelepciunea Lui infinită, părea mult mai generos când era vorba de distribuirea durerii și a chinului.

Ziua respectivă a fost o zi de sâmbătă, când el era acasă și avea grijă de Gage, în timp ce Rachel și Ellie se duseseră după cumpărături. Plecaseră împreună cu Jud, în camioneta lui hodorogită din 1959, nu pentru că mașina lor nu ar fi mers, ci pentru că bătrânului îi făcea cu adevărat plăcere compania lor. Rachel l-a întrebat pe Louis dacă îl supăra faptul că Gage rămăsese în grija lui, și el a asigurat-o că nu-l deranja. Se bucura să vadă că soția lui iese din casă; după o iarnă petrecută în Maine, în mare parte în Ludlow, se gândea că ea avea

nevoie de mai multe astfel de ieșiri. Rachel nu se plânsese niciodată de asta, însă lui i se părea că devenise cam irascibilă în ultima vreme. Gage se trezise din somnul de după-amiază pe la ora 2, miorlăit și nervos. Louis încercase câteva trucuri ineficiente ca să-l amuze, dar Gage le-a refuzat pe toate. Ca să înrăutățească și mai mult situația, afurisitul de copil a avut și o diaree cumplită, care i-a displăcut și mai mult lui Louis când a descoperit o bilă albastră în mijlocul ei. Era una dintre bilele lui Ellie. Copilul s-ar fi putut sufoca. Hotărî că venise vremea ca fiica lui să renunțe la bile – căci Gage băga în gură orice prindea – dar această hotărâre, deși lăudabilă, nu-l ajuta câtuși de puțin să-și distreze copilul până la întoarcerea lui Rachel.

Louis asculta rafalele vântului de primăvară timpurie, observând petele de soare și umbra ce se fugăreau pe pajiștea doamnei Vinton, și își aminti brusc de Vulturul pe care îl cumpărase dintr-un capriciu, cu vreo cinci sau șase săptămâni în urmă, pe când se întorcea acasă de la universitate. Cumpărase oare și sfoară? Pe Dumnezeul lui că da!

– Gage! strigă el.

Gage tocmai descoperise o carioca verde sub canapea și acum mâzgălea una dintre cărțile preferate ale lui Ellie – *un alt gest care să alimenteze rivalitatea dintre frați*, își spuse Louis, surâzând. Și că Ellie o să facă tărăboi când o să descopere mâzgăliturile pe care Gage reușise să le facă în *Unde sunt lucrurile sălbatice*, înainte ca Louis să-i ia cartea de sub nas, atunci și el o să pomenească de acea comoară unică pe care a găsit-o în chiloțeii lui Gage.

– Ce! răspunse prompt Gage.

Vorbea binișor acum, și Louis chiar începuse să creadă că puștiul dădea dovadă de oarece inteligență.

– Vrei să ieși afară?

– Vrei să ieși afară! fu de acord Gage, emoționat. Vrei să ieși afară. Une tenii mei, tati?

Dacă ar fi fost să fie reprodusă fonetic, această propoziție ar fi sunat cam așa: *Ue tenii mi, tatiii?* Traducerea era: *Unde sunt tenișii mei, tată?* Louis se minuna deseori de limbajul lui Gage, nu doar pentru că i se părea drăgălaș, ci pentru că el credea că toți copiii mici vorbesc aidoma imigranților care învață o limbă străină într-un mod

alandala, dar cu multă bunăvoință. Știa că bebelușii scot *toate* sunetele de care sunt capabile coardele vocale omenești... trilul lichid ce se dovedește a fi atât de dificil pentru cei care încep să studieze limba franceză, grohăielile și plescăiturile glotale ale australienilor, consoanele îngroșate și abrupte ale germanilor. Își pierd această iscusință pe măsură ce învață limba engleză, și Louis se întrebă acum (nu pentru prima dată în viață) dacă nu cumva copilăria era o perioadă mai mult a uitării decât a învățării.

Tenișii lui Gage au fost, în cele din urmă, găsiți... tot sub canapea. O altă părere bine întemeiată a lui Louis era aceea că, în familiile cu copii mici, zona de sub canapelele din camera de zi începe fără veste să manifeste o forță electromagnetică puternică și misterioasă, care ajunge să absoarbă tot felul de lucruri – absolut orice, de la sticle și ace de scutece până la carioci verzi și ediții vechi din revista *Sesame Street*, cu bucăți de mâncare ce se descompun între pagini.

Însă jacheta lui Gage nu era sub canapea – era la jumătatea scării. Cel mai greu de găsit a fost șapca lui cu inscripția Red Sox, fără de care Gage refuza să părăsească locuința. A fost greu de găsit, fiindcă se afla la locul ei – în dulap. Și, evident, acela fusese ultimul loc în care căutaseră.

– Une melgem, tati? întrebă Gage pe un ton prietenos, întinzând mânuța către tatăl său.

– Mergem pe pajiștea doamnei Vinton, răspunse. O să înălțăm un zmeu, bărbate.

– Meeeu? întrebă Gage, cu un aer de îndoială în glas.

– O să-ți placă, spuse Louis. Stai puțin aici, puștiule.

Se aflau în garaj acum. Louis își găsi lanțul cu chei, descuie dulăpiorul și aprinse lumina. Cotrobăi prin el și găsi Vulturul, ambalat în punga de la magazin, cu eticheta încă lipită pe el. Îl cumpărase la mijlocul lui februarie, pe când sufletul său tânjea după puțină speranță.

– Ata? întrebă Gage, ceea ce în limba Gage-ză însemna: „Ce Dumnezeu ai tu acolo, tată?"

– Ăsta este zmeul, spuse Louis și îl scoase din pungă.

Gage urmărea interesat cum Louis desfășoară Vulturul, care își întindea aripile formate din peste un metru și jumătate de plastic dur.

Ochii lui holbați și roșii îi priviră fix din capul mic, aflat pe gâtul uscățiv, golaș și rozaliu.

– Pasăle! urlă Gage. Pasăle, tati! Am pasăle!

– Da, e o pasăre, admise Louis, montând bețele în locașurile de pe spatele zmeului și cotrobăind iarăși prin dulap după cei două sute de metri de sfoară pentru zmeu cumpărată în aceeași zi. Privi peste umăr și repetă: O să-ți placă, omulețule.

Și lui Gage îi plăcu.

Duseră zmeul pe pajiștea doamnei Vinton, și Louis îl înălță către cerul vântos de sfârșit de martie. Reuși de la prima încercare, deși nu mai înălțase vreun zmeu de când avea... câți ani? Doisprezece? Cu nouăsprezece ani în urmă? Îngrozitor, Dumnezeule!

Doamna Vinton era o femeie cam de vârsta lui Jud, dar incomparabil mai firavă. Locuia într-o casă din cărămidă, la capătul pajiștii, însă acum ieșea foarte rar afară. Pajiștea se termina în spatele casei și de-acolo începea pădurea – pădurea care ducea mai întâi la Cimitirul Animalelor și apoi la cimitirul indienilor Micmac, de dincolo de el.

– Zmeu zboală, tati! zbieră Gage.

– Da, uită-te la el cum se duce! urlă și Louis, emoționat și râzând cu gura până la urechi. (Înălță zmeul atât de repede, încât sfoara se încinse și îi ardea palma.) Uită-te la Vultur, Gage! O să întreacă și vântul!

– *Întlece-vânt!* strigă Gage și izbucni în hohote de râs subțiri și vesele.

Soarele ieși de după un nor de primăvară gros și întunecat, și temperatura păru să crească instantaneu cu trei grade. Stăteau învăluiți în căldura strălucitoare, dar înșelătoare, a unei luni martie ce se străduia din răsputeri să devină aprilie, în iarba moartă a pajiștii doamnei Vinton; deasupra lor, Vulturul se ridica în zbor spre cer, mai sus, și mai sus, cu aripile-i din plastic încordate în curentul constant al aerului, încă și mai sus, din ce în ce mai sus, și, așa cum făcuse în copilărie, Louis se simți ridicat și el, zburând cu zmeul, privind cu ochi mari la lumea care se contura sub el, lumea pe care o visează cartografii; pajiștea doamnei Vinton, albă și nemișcată, aidoma pânzelor de păianjen după topirea zăpezilor, încetase să

mai fie acum o simplă pajiște, ci devenise un imens paralelogram împrejmuit pe două laturi de ziduri din piatră, de drumul ca un tiv drept și negru și de valea râului – în zborul lui înalt, Vulturul vedea toate acestea cu ochii lui roșii. Vedea fâșia de oțel, rece și cenușie a râului, pe care încă mai pluteau bucăți de gheață; de cealaltă parte, vedea Hampden, Newburgh, Winterport, cu vasele ancorate la docuri; poate că vedea și fabrica St. Regis din Bucksport, prin norul de abur care o învăluia; și poate că vedea chiar și capătul pământului, acolo unde valurile Atlanticului loveau neîncetat stâncile golașe.

– Uite cum zboară, Gage! strigă, râzând, Louis.

Gage se înclinase atât de tare pe spate, încât era în pericol să cadă. Chipul lui se deschisese într-un zâmbet uriaș. Îi făcea semne cu mâna zmeului.

Louis apucă sfoara și îi zise lui Gage să întindă o mână. Gage o întinse, fără să se uite la ce se întâmplă. Nu-și putea lua ochii de la zmeul care se legăna și dansa în vânt, fugărindu-și umbra încolo și încoace de-a lungul pajiștii.

Louis înfășură sfoara zmeului de două ori în jurul mâinii lui Gage, și acum puștiul privi în jos, uimit să simtă smucitura puternică.

– Ce! exclamă el.

– Tu îl conduci, spuse Louis. Tu ești la cârmă, bărbate. E zmeul tău.

– Gage îl zboa-a? întrebă Gage, de parcă ar fi cerut confirmarea nu a tatălui său, ci a lui însuși.

Trase cu pricepere sfoara, și zmeul îl aprobă din înaltul cerului învolburat de vânturi. Gage trase și mai tare sfoara; zmeul făcu o tumbă. Louis izbucni în râs, împreună cu fiul său. Gage întinse mâna liberă. Louis i-o prinse într-a lui, și rămaseră așa în mijlocul pajiștii doamnei Vinton, privind Vulturul.

Niciodată Louis nu a uitat aceste clipe petrecute alături de fiul său. Așa cum se înălța o dată cu zmeul pe vremea copilăriei, se înălța acum o dată cu fiul său. Simți cum se micșorează până când reuși să se strecoare în casa micuță care era trupul lui Gage, și privi prin ferestrele care erau ochii lui Gage – privi afară, la o lume atât de uriașă și de strălucitoare, o lume în care pajiștea doamnei Vinton nu mai avea

hotare, în care zmeul se ridica mile și mile înspre cer, iar sfoara îi zbârnâia în pumn ca o vietate și vântul îi răvășea părul.

– Zmeu zboa-a! urlă Gage către tatăl său.

Louis puse brațul în jurul umerilor copilului și îl sărută pe obrazul pe care vântul înflorise un trandafir sălbatic.

– Te iubesc, Gage, zise.

Se aflau numai ei doi acolo, nu-i auzea nimeni, deci declarația era permisă.

Încă nu părăsiseră pajiștea când Rachel și Ellie se întoarseră acasă. Ei doi înălțaseră zmeul atât de sus, că aproape rămăseseră fără sfoară și nu se mai vedea chipul Vulturului; devenise doar o siluetă mică și neagră, conturată pe cer.

Louis se bucura să le vadă și hohoti de râs când Ellie scăpă o clipă sfoara din mână și alergă după ea prin iarbă, prinzând-o chiar înainte ca tubul pe care era înfășurată să cheleasc de tot. Însă faptul că se aflau și ele acolo schimba puțin atmosfera, și nu îi păru foarte rău să intre în casă când, după douăzeci de minute, Rachel a decretat că lui Gage îi ajungea cât a stat în vânt. Se temea ca nu cumva să răcească.

Așa că zmeul a fost coborât, luptându-se și zbătându-se să rămână pe cer cu fiecare răsucire a sforii, și, în cele din urmă, declarându-se învins. Louis îl împături – aripi negre, ochi bulbucați și roșii – îl puse sub braț și îl închise iarăși în dulapul din garaj. În seara aceea, Gage a înfulecat o porție uriașă de cârnați cu fasole și, în timp ce Rachel îl pregătea de culcare, Louis o luă pe Ellie deoparte, pentru o discuție particulară despre bilele pe care obișnuia să le lase împrăștiate peste tot. În alte împrejurări, ar fi putut încheia această discuție strigând la ea, căci, uneori, Ellie putea deveni destul de arogantă – chiar obraznică – atunci când era acuzată că ar fi făcut ceva. Era singurul mod în care fetița știa să facă față criticilor, însă aceasta nu-l împiedica pe Louis să se înfurie, mai ales atunci când obrăznicia ei era exagerată, sau când el era prea obosit. Însă episodul cu zmeul îi dăduse o stare de bună dispoziție și Ellie părea că avea de gând să fie rezonabilă. Fetița fu de acord să aibă mai multă grijă de lucrurile ei, pe viitor, și apoi coborî la parter să se uite la televizor până la 20.30, privilegiu

de sâmbăta pe care îl prețuia nespus. *Bravo, am scăpat de-o grijă și s-ar putea chiar să se țină de cuvânt,* gândi Louis, fără să știe că nu bilele constituiau adevărata problemă, așa cum nici răceala nu constituia adevărata problemă, și că un camion Orinco, uriaș, o să fie problema adevărată, că drumul o să fie problema adevărată... după cum le spusese Jud Crandall, în ziua aceea de august.

Urcă la etaj după cincisprezece minute. Gage era liniștit, însă treaz, golind o sticlă cu lapte și privind contemplativ tavanul.

Louis îi luă un picioruș și îl sărută.

– Noapte bună, Gage, spuse.

– Zmeu zboa-a, ta-tiii, zise Gage.

– Chiar că a zburat, nu? spuse Louis, și, fără absolut nici un motiv, simți cum lacrimi i se adună în spatele pleoapelor. Până la cer, bărbate!

– Zmeu zboa-a, repetă Gage. Până cel.

Se întoarse pe o parte, închise ochii și adormi. Imediat.

Louis tocmai ieșea din cameră, când se uită înapoi și văzu cum niște ochi fără trup, ochi galben-verzui, se holbează la el din dulapul lui Gage. Ușa dulapului era ușor întredeschisă... Inima îi făcu o tumbă în gâtlej, iar ura i se contorsionă într-o grimasă urâtă.

Deschise ușa dulapului, gândind

(Zelda, e Zelda în dulap cu limba ei neagră și umflată ieșindu-i printre dinți)

nu era sigur ce anume gândea, dar bineînțeles că nu era decât Church – motanul era vietatea din dulap – și, când îl văzu pe Louis, își arcui spinarea ca o pisică de pe o felicitare de Halloween. Șuieră la el, și în gură i se întrezăreau colții ascuțiți ca niște ace.

– Ieși de-acolo! șopti Louis.

Church șuieră din nou. Nici nu se clinti.

– Am zis să *ieși.*

Apucă primul lucru care îi veni la îndemână din maldărul de jucării ale lui Gage, o locomotivă din plastic, care, în întunericul din cameră, avea culoarea maronie a sângelui uscat. O flutură pe sub nasul lui Church; nu numai că motanul nu se mișca, dar șuiera iarăși.

Și, pe neașteptate, Louis azvârli jucăria spre motan, fără să se mai joace de astă dată, fără să se mai prefacă; încercă *să împlânte* jucăria în motan, cu toată puterea, furios pe animal și, în același timp, speriat de el, speriat că se putea ascunde în dulapul din camera fiului său și că nu voia să plece, de parcă ar fi avut dreptul să stea acolo.

Locomotiva de jucărie îl lovi pe motan în plin. Church scoase un sunet ascuțit și fugi, etalând aceeași grație, lovindu-se de tocul ușii și aproape prăbușindu-se în prag.

Gage se mișcă, mormăi ceva, își schimbă poziția și adormi din nou. Louis se simțea rău. Pe frunte, sudoarea i se adunase în broboane.

– Louis? îl strigă Rachel, alarmată, de la parter. A căzut Gage din pătuț?

– Nu are nimic, iubito. Church a răsturnat niște jucării.

– Aha, bine.

În mod absurd, sau contrar oricărei logici, se simțea acum de parcă ar fi descoperit un șarpe mare târâindu-se pe trupul fiului său ori un șobolan uriaș ghemuit pe etajera de deasupra pătuțului. *Desigur* că numai o minte bolnavă ar fi putut născoci imagini ca acestea. Dar atunci când a șuierat la el din dulap...

(Zelda crezi că Zelda crezi că Oz cel Male și Telibil?)

Închise ușa dulapului lui Gage, împingând înăuntru cu piciorul și câteva jucării. Ascultă atent la pocnetul scurt al clanței care se închidea. După o clipă de ezitare, trase și zăvorul dulapului.

Se întoarse lângă pătuțul lui Gage. Când își schimbase poziția, copilul dăduse la o parte cele două pături. Louis îl desfășură din harababura de cearșafuri și pături, îl înveli, și apoi rămase nemișcat acolo mult timp, ca să-și vegheze fiul.

Partea a doua

Cimitirul indienilor Micmac

Când Isus a venit în Betania,
a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt.
Când a auzit Marta că vine Isus, I-a ieșit înainte.
„Doamne", a zis ea, „dacă ai fi fost aici,
fratele meu n-ar fi murit. Dar și acum știu
că orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Îți va da."
Isus i-a răspuns: „Fratele tău va învia."
Evanghelia după Ioan (parafrază)

Hei-hoi, hai și noi!
Grupul Ramones

36

Probabil că nu este bine să ne imaginăm că ar exista vreo limită a ororilor pe care le poate trăi mintea omenească. Dimpotrivă, se pare că se obține un efect exponențial atunci când bezna devine tot mai adâncă – și, oricât de greu ne-ar fi să recunoaștem, experiența omului are tendința, în multe privințe, de a aduce argumente în favoarea ideii că, în cazul în care coșmarul devine suficient de întunecat, oroarea țese altă oroare, o nenorocire întâmplătoare dă naștere altor nenorociri

nu tot atât de întâmplătoare, până când, în cele din urmă, întunericul pare să acopere totul. Și cea mai cumplită întrebare dintre toate este: cât de multă oroare poate suporta mintea omenească, păstrându-și încă sănătatea neștirbită și alertă? Nu mai este nevoie să adăugăm aici că asemenea evenimente au partea lor de absurd. Într-un anumit punct chiar, totul începe să devină mai degrabă caraghios. Acesta s-ar putea să fie momentul în care sănătatea mintală începe fie să se salveze, fie să se deformeze și să se frângă; momentul acela în care simțul umorului începe să se reafirme.

Ar fi fost posibil ca Louis Creed să fi nutrit astfel de gânduri, dacă ar mai fi putut gândi rațional după înmormântarea fiului său, Gage William Creed, în ziua de 17 mai, însă orice gând rațional – sau încercare de gând rațional – încetase în camera mortuară, unde o bătaie cu socrul său (destul de nenorocită prin ea însăși) avusese ca rezultat un eveniment și mai îngrozitor – partea finală dintr-o melodramă gotică violentă, care a sfărâmat și ceea ce mai rămăsese din autocontrolul, și așa fragil, al lui Rachel. Suma teribilelor evenimente a fost completă numai în clipa în care biata femeie a fost scoasă pe brațe, urlând și zbătându-se, din camera mortuară a firmei Brookings-Smith, unde Gage zăcea în sicriul închis, și dusă în foaier, unde Surrendra Hardu i-a administrat un sedativ puternic.

Ironia întregii situații era aceea că Rachel ar fi putut să nu treacă, câtuși de puțin, prin experiența oferită de acel ultim episod, ar fi putut să nu încerce deloc acea *extravaganță* a ororii, putem spune, dacă lupta dintre Louis Creed și domnul Irwin Goldman, din Dearborn, ar fi avut loc în cursul orelor de vizită de dimineața (de la 10 la 11.30), nu în cursul orelor de vizită de după-amiaza (de la 14 la 15.30). Rachel nu luase parte la vizitele de dimineață; pur și simplu, nu fusese în stare să vină. A stat acasă cu Jud Crandall și cu Steve Masterton. Louis nu-și putea imagina cum ar fi reușit să facă față ultimelor patruzeci și opt de ore fără ajutorul lui Jud și Steve.

A fost un lucru bun pentru Louis – bun pentru toți cei trei membri ai familiei rămași în viață acum – că Steve a venit imediat, deoarece Louis era, cel puțin pe moment, incapabil să ia vreo hotărâre, nici

măcar una atât de neînsemnată, cum ar fi fost să-i facă o injecție soției sale, pentru a-i ostoi cumplita durere. Louis nici măcar nu a observat că Rachel intenționase să meargă la morgă, pentru vizitele de dimineață, în halatul de casă, pe care și-l încheiase greșit. Avea părul murdar, nepieptănat, încâlcit. Ochii ei – orbite întunecate care priveau în gol – se bulbucau din fundul capului, semănând cu ochii unui craniu viu. Carnea îi era palidă. Îi atârna de pe oase. În dimineața aceea, stătea la masa din bucătărie, molfăia o bucată de pâine prăjită fără unt și rostea fraze disparate, lipsite de sens. La un moment dat a spus: „Cât despre mașina aia nouă pe care vrei s-o cumperi, Lou..."

Louis – care își manifestase dorința de a cumpăra o mașină nouă ultima oară în 1981 – se mulțumi doar să dea din cap și continuă să mănânce. Mânca ursuleți de cacao. Ursuleții de cacao fuseseră mâncarea preferată a lui Gage, și așa ceva a vrut să mănânce Louis în această dimineață. Aveau un gust înfiorător, însă tot se străduia să-i mănânce. Era îmbrăcat îngrijit, în cel mai bun costum al lui – nu, nu era un costum negru, nu avea un costum negru, dar, cel puțin, era un cenușiu-închis. Se bărbierise, făcuse duș și se pieptănase. Arăta bine, deși încă se afla în stare de șoc.

Ellie purta niște jeanși și o bluză galbenă. Adusese la masă o fotografie, mărită după un film pe care îl făcuse Rachel cu un aparat primit în dar de la Louis și cei doi copii, la ultima ei aniversare. Fotografia îl înfățișa pe Gage rânjind larg din adâncurile glugii canadienei lui, șezând pe sanie, în timp ce Ellie îl trăgea pe zăpadă. Rachel o fotografiase pe Ellie cum privea peste umăr și îi zâmbea lui Gage. Gage îi răspunsese cu un zâmbet și mai strălucitor.

Ellie ducea fotografia peste tot cu ea, dar nu spunea aproape nimic.

În schimb, doctorul nu era capabil să observe nici starea soției, nici pe cea a fiicei sale; își luă micul dejun în timp ce mintea lui retrăia la nesfârșit accidentul, cu excepția faptului că, în acest film al minții, finalul era cu totul altul. În filmul minții, el avea reflexe mai rapide, și tot ceea ce se întâmpla era bătaia strașnică pe care o primea Gage pentru că nu s-a oprit când au strigat la el.

Steve a fost cel care și-a dat seama ce se întâmpla cu Rachel și cu Ellie. Îi interzise lui Rachel să participe la vizita de dimineață (deși

„vizita" era un termen incorect, din cauza sicriului închis; *dacă ar fi fost deschis*, gândi Louis, *ar lua-o la goană toți, inclusiv eu*) și îi interzise lui Ellie să calce pe-acolo. Rachel protestă. Ellie nu zise nimic, ci rămase pe scaun, tăcută și gravă, cu fotografia lui Gage într-o mână.

Steve i-a făcut lui Rachel calmantul de care avea atâta nevoie, și tot el a fost cel care i-a dat lui Ellie să înghită o linguriță plină cu un lichid incolor. De obicei, Ellie scâncea și se revolta împotriva oricăror medicamente – însă luă linguriţa fără să rostească vreun cuvânt și fără să se strâmbe. La 10, în dimineaţa aceea, dormea deja în pătuţul ei (continuând să strângă în mână fotografia lui Gage), iar Rachel ședea în fața televizorului, urmărind „Roata Norocului". Răspunsurile pe care le dădea la întrebările lui Steve erau greoaie. Era împietrită, însă chipul său pierduse acea privire nebună care îl îngrijorase atât de mult pe doctor, când venise în dimineaţa respectivă, la ora 8.15.

Bineînţeles că Jud făcuse toate aranjamentele. Le făcuse cu aceeași eficienţă plină de calm ca pentru soţia lui, cu trei luni în urmă. Însă Steve Masterton a fost cel care l-a luat pe Louis deoparte înainte ca acesta să plece la morgă.

– O să am grijă să vină și ea după-amiază, dacă pare capabilă să facă faţă situaţiei, spuse Steve.

– Bine.

– Până atunci, calmantul își va fi pierdut efectul. Prietenul tău, domnul Crandall, zice că va sta dumnealui cu Ellie în timpul orelor de vizită de după-amiază...

– În ordine.

– Și o să joace Monopol, sau alt joc cu ea...

– Îhî.

– Dar...

– Bine.

Steve tăcu. Se aflau în garaj, pe terenul lui Church, locul în care își aducea păsările moarte și șobolanii morți. Cele care îi aparţineau lui Louis. Afară, strălucea un soare de mai și un prihor încerca câteva acorduri de jazz pe deasupra șoselei, grăbindu-se, de parcă ar fi avut vreo treabă importantă în altă parte. Și poate că așa și era...

– Louis, spuse Steve, trebuie să-ți vii în fire.

Louis îl privi lung, cu o interogație politicoasă în ochi. Nu înțelesese prea multe din cele spuse de Steve – în tot acest timp se gândise că, dacă ar fi avut reflexe mai rapide, ar fi putut salva viața fiului său – dar pricepuse ultimele cuvinte ale colegului său.

– Nu știu dacă ai observat, zise Steve, însă Ellie nu mai vorbește. Și Rachel e într-o stare de șoc atât de profundă, încât până și perceperea timpului i-a scăpat de sub control.

– Bine! exclamă Louis.

Aici părea a fi indicată mai multă vigoare în răspuns, dar nu era prea sigur din ce motiv.

Steve îi puse o mână pe umăr.

– Lou, acum au mai multă nevoie de tine decât au avut vreodată în viața lor. Și, poate, mai multă decât vor avea vreodată. Te rog, omule... eu pot să-i fac soției tale o injecție, dar... tu... înțelegi, Louis, tu trebuie să... of, *Dumnezeule*, Louis, ce *porcărie* scârboasă, ce căcat e toată povestea asta!

Cu oarecare panică, Louis observă că Steve era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Sigur, răspunse el.

Cu ochii minții, îl văzu pe Gage alergând de-a lungul gazonului, înspre drum. Îi strigau cu toții să se întoarcă, însă copilul nu-i asculta – în ultima vreme, se juca de-a fuga de Mami-Tati – și atunci au început să fugă după el, Louis întrecând-o iute pe Rachel, însă Gage avea un avans prea mare. Gage râdea în hohote, Gage fugea de Tati – ăsta era acum jocul – și Louis se apropia de el, dar mult prea încet, Gage fugea pe panta domoală a gazonului, înspre marginea Drumului Național 15, și Louis se ruga la Dumnezeu ca pustiul să se împiedice și să cadă – când copiii mici aleargă repede, aproape *întotdeauna* cad, pentru că ei nu reușesc să-și stăpânească pe de-a întregul mușchii picioarelor decât pe la vârsta de șapte sau opt ani. Louis se ruga la Dumnezeu ca Gage să cadă, să cadă, da, să cadă, să-și spargă nasul, să-și spargă capul, să fie nevoie de copci, pentru că tocmai auzea zumzăitul unui camion care se îndrepta către ei, un camion din acelea uriașe, cu zece roți, care tot treceau încolo și încoace între Bangor și fabrica Orinco din Bucksport, și atunci a urlat

numele lui Gage și chiar a crezut că Gage l-a auzit și a încercat să se oprească. Gage părea să fi înțeles că jocul se sfârșise, că părinții nu *urlă* la tine când se joacă cu tine, și a încercat să pună frână, însă zgomotul făcut de camion era deja *foarte* puternic, și acest sunet umplea întregul univers. Ca un tunet prelung. Louis plonjase înainte, ca un jucător de rugby, iar umbra lui acoperise gazonul de dedesubt, așa cum umbra Vulturului acoperise pajiștea cu iarbă albă, de sfârșit de iarnă, a doamnei Vinton, în ziua aceea de martie, și a crezut că vârfurile degetelor sale chiar au atins spatele jachetei subțiri pe care o purta Gage, și apoi mișcarea de inerție a lui Gage îl târî pe drum, și camionul deveni tunet și fulger, camionul deveni strălucire de soare pe metal, camionul deveni strigătul disperat și gâtuit al claxonului, și asta s-a întâmplat sâmbătă, adică în urmă cu trei zile.

– Mă simt bine, îi spuse lui Steve. Acum trebuie să plec.

– Dacă poți să te aduni și să le ajuți, mai zise Steve, ștergându-și ochii cu mâneca, o să te ajuți și pe tine. Voi trei trebuie să înfruntați împreună nenorocirea asta, Louis. Nu există altă cale. Asta o știe toată lumea.

– Așa este, admise Louis.

În mintea lui însă totul începu să se petreacă din nou, numai că, de astă dată, chiar în ultima clipă, reușise să sară cu un metru mai mult, apucând gulerul jachetei lui Gage, și nimic din toate acestea nu se mai întâmplase.

În timp ce avea loc scena din camera mortuară, Ellie își împingea fără rost pionul de la jocul de Monopol – fără rost și fără vreun cuvânt – în fața lui Jud Crandall. Cu o mână amesteca zarurile, iar cu cealaltă strângea fotografia care o înfățișa trăgându-l pe Gage cu sania.

Steve Masterton hotărâse că Rachel putea să ia parte la vizita de după-amiază – dar, în lumina evenimentelor ulterioare, aceasta a devenit o hotărâre pe care o regretă din tot sufletul.

Soții Goldman sosiseră cu avionul la Bangor în dimineața acelei zile și stăteau la Hotelul Holiday Inn. Tatăl lui Rachel telefonase de patru ori până la prânz și Steve a fost nevoit să se arate tot mai

ferm – chiar amenințător, la cel de-al patrulea telefon – cu bătrânul. Irwin Goldman intenționa să vină acasă, și nici dracii din iad nu îl puteau ține departe de fiica lui atunci când aceasta se afla în suferință, spunea el. Steve i-a răspuns că Rachel avea nevoie de o pauză înainte de a se duce la morgă, pentru a depăși cât mai mult cu putință șocul inițial. Habar nu avea ce făceau sau nu dracii din iad, zise el, însă avea habar de un doctor american, de origine suedeză, care nu avea nici cea mai mică intenție de a permite cuiva să intre în casa familiei Creed, înainte ca Rachel să-și facă apariția în lume din proprie voință. După vizita de după-amiază, mai spuse Steve, o să fie mai mult decât bucuros să lase totul în grija rudelor. Până atunci, voia ca pacienta lui să rămână singură.

Bătrânul îl înjură în ebraică și, la aceste cuvinte, îi trânti receptorul, întrerupând legătura. Steve așteptă să vadă dacă Goldman o să-și facă apariția, dar se părea că Goldman se hotărâse, într-adevăr, să aștepte. Pe la prânz, Rachel se simțea parcă un pic mai bine. Cel puțin își dăduse seama în ce zi se afla și se dusese la bucătărie să vadă dacă erau gustări pentru cei care urma să vină acasă după ce totul se va fi terminat. „Nu-i așa că, probabil, oamenii vor dori să vină și acasă?" îl întrebă ea pe Steve.

Steve aprobă din cap.

Nu avea friptură rece și nici altceva, însă în congelator găsi un curcan, pe care îl puse la dezghețat. Peste câteva minute, când Steve intră în bucătărie, o găsi lângă chiuvetă, privind fix curcanul înghețat și plângând.

– Rachel?

Se uită la Steve.

– Ce mult îi plăcea asta lui Gage. Cel mai mult îi plăcea carnea albă. Tocmai mi-a trecut prin minte că n-o să mai mănânce niciodată curcan

Steve o trimise în cameră să se îmbrace – ultimul test pentru a vedea dacă este în stare să facă față situației – și, când coborî îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, doar cu o curea în jurul taliei, și ducând în mână o poșetă mică și neagră (o poșetă de seară, de fapt), Steve hotărî că se simțea bine, iar Jud fu și el de acord.

Steve o duse cu mașina în oraș. Rămase cu Surrendra Hardu în hol și o privi cum plutea ca un spectru pe coridor, către sicriul acoperit cu flori.

– Cum e, Steve? întrebă în șoaptă Surrendra.

– Al dracu' de prost! răspunse Steve cu o voce scăzută și răgușită. Cum credeai că e?

– Mă gândeam că, probabil, așa o să fie, spuse Surrendra și oftă.

De fapt, necazurile începuseră încă de la vizita de dimineață, când Irwin Goldman refuzase să dea mâna cu ginerele său.

Prezența atâtor prieteni și rude l-a scos puțin pe Louis din pânza de păianjen a șocului care îl înfășura, l-a obligat să observe ce se petrecea în jur și să iasă din lumea lui interioară. Atinsese stadiul acela de durere maleabilă, cu care sunt atât de obișnuiți antreprenorii de pompe funebre și pe care știu să o folosească în propriul lor avantaj. Louis a fost luat de braț și plimbat prin toată camera, ca o marionetă la un teatru de păpuși.

Lângă camera mortuară se afla un foaier mic, unde cei sosiți puteau să fumeze și să se odihnească în fotolii. Aceste fotolii arătau ca și cum ar fi fost aduse acolo direct de la o licitație a bunurilor sechestrate de la un club vechi, englezesc, care a dat faliment. Lângă ușa ce ducea în camera de vizite era un șevalet mic, din metal negru, gravat cu aur, și pe el se afla o plăcuță pe care scria simplu: GAGE WILLIAM CREED. Dacă străbăteai clădirea, care semăna foarte bine cu o casă veche, confortabilă și mare – deși această impresie era înșelătoare – și ajungeai în cealaltă aripă, dădeai de un foaier asemănător, în care pe plăcuța de pe șevalet scria: ALBERTA BURNHAM NEDEAU. În spatele casei, exista încă o cameră mortuară. Șevaletul din stânga ușii ce dădea în această cameră era gol; camera nu era folosită în această dimineață de martie. La parter se afla expoziția de sicrie, fiecare model fiind luminat de câte un reflector mic, fixat în tavan. Dacă priveai în sus – așa făcuse Louis, și antreprenorul de pompe funebre se încruntase la el cu severitate – ți se părea că acolo sălășluiesc o sumedenie de animale ciudate.

Duminică, a doua zi după moartea lui Gage, Jud venise aici cu Louis ca să aleagă un sicriu. Coborâseră la subsol și, în loc să intre imediat în sala din dreapta, unde erau prezentate sicriele, Louis, încă în transă, își continuase drumul înainte pe coridor, către o ușă albă, batantă, de genul ușilor care fac legătura între salonul unui restaurant și bucătăria acestuia. Jud și antreprenorul de pompe funebre rostiseră iute, într-un glas: „Nu pe-acolo", și Louis îi urmă ascultător, îndepărtându-se de ușa batantă. Știa prea bine ce anume se ascundea în spatele acelei uși. Doar unchiul său fusese antreprenor de pompe funebre.

Sala era mobilată cu scaune pliante, așezate în rânduri ordonate – scaunele mai scumpe erau capitonate. În față, într-un spațiu ce părea o combinație de naos și alcov, se afla sicriul lui Gage. Louis alesese modelul din lemn de trandafir, prezentat de firma American Casket – Odihnă Eternă se numea acesta. Era căptușit cu mătase roz. Antreprenorul admise și el că era un sicriu foarte frumos și s-a scuzat că nu avea în stoc unul căptușit cu mătase albastră. Louis i-a răspuns că nici el, nici soția lui nu au făcut vreodată asemenea distincții. Antreprenorul l-a aprobat. Apoi, l-a întrebat pe Louis dacă s-a gândit cum o să achite cheltuielile ceremoniei de înmormântare a lui Gage. Dacă nu s-a gândit încă, a zis el, îl putea invita pe Louis la el în birou și îi putea prezenta cele mai profitabile variante.

Fără veste, în mintea lui Louis, un crainic anunța plin de voioșie: *Am căpătat pe gratis un sicriu pentru copilul meu, în schimbul unor cupoane Raleigh!*

Simțindu-se ca o ființă ciudată ce populează un coșmar, spuse:

– Voi plăti totul cu cartea mea de credit.

– Minunat, încuviință antreprenorul.

Sicriul nu era mai lung de un metru – sicriu de pitic. Cu toate acestea, costa mai mult de șase sute de dolari. Louis credea că este așezat pe un piedestal, însă nu îl putea deslușI din cauza florilor și nu avea deloc intenția să se apropie de el. Mirosul atâtor flori îl făcea să icnească.

În capătul coridorului, chiar lângă ușa ce dădea în salonaș, se afla un pupitru pe care fusese așezată o carte. De pupitru era prins cu un

lănțișor un pix. Aici îl postase antreprenorul de pompe funebre pe Louis, ca să-și poată „întâmpina prietenii și rudele".

Prietenilor și rudelor li se cerea să-și treacă în carte numele și adresele. Louis habar nu avea la ce folosea un asemenea obicei aiurit, dar nici nu întrebă. Bănuia că, atunci când înmormântarea se va fi încheiat, el și Rachel puteau păstra cartea. Și asta era cea mai aiurită chestie din toate. Avea, puse bine pe undeva, un album din liceu, un album din colegiu și un album din facultate. Mai avea și un album de la nuntă, cu titlul ZIUA NUNȚII MELE, gravat pe coperta din imitație de piele cu litere care imitau aurul, iar albumul începea cu o fotografie a lui Rachel încercând voalul de nuntă în fața oglinzii, în dimineața zilei respective, ajutată fiind de mama ei, și se încheia cu o fotografie a două perechi de pantofi în fața unei uși de hotel închise. Mai exista și un album cu fotografii de pe vremea când Ellie era doar un bebeluș – deși se săturaseră destul de repede să tot așeze pozele în el; însă altul – cu locurile goale pentru PRIMA MEA TUNSOARE (se adăuga o șuviță din părul copilului) și cu HOOPA! (se adăuga fotografia unui copilaș care cade în poponeț) – a fost extraordinar de nostim.

Acum, și acest album, alături de toate celelalte. *Cum să-l numim?* se întrebă Louis, pe când aștepta amorțit lângă pupitru începerea petrecerii. ALBUMUL MORȚII MELE? AUTOGRAFE LA ÎNMORMÂNTARE? ZIUA ÎN CARE L-AM VÂRÂT ÎN PĂMÂNT PE GAGE? Sau poate să-i dăm un titlu mai demn, cum ar fi O MOARTE ÎN FAMILIE?

Închise cartea și îi privi coperta, care, aidoma copertei albumului ZIUA NUNȚII MELE, era confecționată din imitație de piele.

Pe copertă nu se afla nici un titlu.

Cum era, de altfel, de așteptat, Missy Dandridge a sosit prima în dimineața aceea, Missy cea bună și drăguță, care a avut grijă de Ellie și de Gage de atâtea ori. Louis își aminti că Missy îi luase la ea pe copii în seara zilei când a murit Victor Pascow. Îi luase la ea pe copii, iar el și Rachel au făcut dragoste, mai întâi în cada de baie, apoi în pat.

Missy plânsese tare, plânsese mult și, la vederea chipului calm și împietrit al lui Louis, izbucni iarăși în lacrimi, întinzând mâna spre el – bâjbâia după el. Louis o îmbrățișă, dându-și seama că așa trebuia

să se poarte, sau că, oricum, aceasta era atitudinea pe care trebuia să o adopte – că există un schimb de încărcătură emoțională, care desțelenește bulgării pietrificați ai pierderii, îi mărunțește, netezește cărarea dură a șocului cu fierbințeala compasiunii și a tristeții.

Îmi pare atât de rău, spunea Missy, îndepărtându-și șuvițele de păr blond de pe obrajii palizi. Așa un băiețel dulce și drăguț. L-am iubit atât de mult, Louis, îmi pare atât de rău, e un drum *infernal*, sper să-l bage la închisoare pe viață pe nenorocitul ăla de șofer, mergea mult prea repede, era așa de dulce, așa de drăguț, așa de inteligent, de ce să-l ia Dumnezeu pe Gage, nu știu, nu putem înțelege asta, nu-i așa, dar îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Louis o mângâie, o ținu în brațe și o mângâie. Lacrimile femeii îi udau gulerul, sânii ei îi apăsau pieptul. Voia să știe unde e Rachel, și Louis îi spuse că Rachel se odihnește. Missy promise să se ducă să o vadă și mai promise să aibă grijă de Church oricând dorcau. Louis îi mulțumi.

Se îndepărtă de el, încă smiorcăindu-se, cu ochii roșii deasupra batistei negre ținute la nas. Se îndreptă către sicriu, când Louis o strigă. Antreprenorul de pompe funebre, al cărui nume Louis nu reușea să și-l amintească, îi spusese să-i roage pe cei care vin să semneze în carte, și al dracului să fie dacă nu o să facă exact asta!

Oaspete misterios, semnează, te rog, gândi el și se apropie periculos de mult de hohote isterice de râs.

Și numai privirea jalnică, de sfârșit de lume, a lui Missy reuși să-i alunge râsul.

– Missy, ești bună să semnezi în cartea asta? o rugă.

Și, întrucât i se păru că mai era nevoie să adauge și altceva, spuse: Pentru Rachel.

– Desigur, răspunse ea. Bietul Louis și biata Rachel

Deodată, Louis știu ce urmează să spună și, dintr-un anume motiv, îi era groază; totuși, spusele ei își urmară cursul ireversibil, aidoma unui glonț negru de calibru mare din arma unui criminal, și își dădu seama că o să fie lovit iar și iar de glonțul acesta, în următoarele nouăzeci de minute nesfârșite, și apoi din nou după-amiază, pe când rănile căpătate dimineață încă o să sângereze:

– Slavă Domnului că nu s-a chinuit, Louis! Cel puțin a murit repede.

A murit repede, da, așa a fost, se gândi el să-i răspundă – ah, și cum i-ar mai descompune aceste vorbe trăsăturile, și chiar simți un impuls răutăcios să o facă, să-i scuipe cuvintele în față. *A murit repede, nimeni nu se îndoiește de asta, și din acest motiv sicriul este închis, pentru că Gage nu a putut să fie cu nici un chip de acord, chiar dacă Rachel și cu mine am fi fost, prin absurd, cu împopoțonarea rudelor moarte, așa cum împopoțonezi manechinele în vitrina magazinelor, și chiar dacă am fi fost de acord să-l dea cu fard de obraz și cu pudră, și să-l picteze așa cum știu ei. A fost o moarte rapidă, Missy-draga-mea, acum alerga pe drum și în clipa următoare zăcea întins în mijlocul lui, însă mult mai departe, în fața casei familiei Ringer. L-a lovit și l-a omorât, apoi l-a târât o bucată de drum, și sigur că a fost o moarte rapidă. L-a târât vreo sută de metri, cam cât un teren de fotbal. Am fugit după el, Missy, l-am strigat tot timpul, de parcă m-aș fi așteptat să mai trăiască încă, eu, care sunt doctor. Am alergat zece metri și i-am găsit șapca de baseball, și am mai alergat douăzeci de metri și i-am găsit un pantof, am alergat patruzeci de metri, și atunci camionul a ieșit de pe drum și a plonjat în pajiștea de lângă hambarul familiei Ringer. Oamenii au început să iasă din case când eu încă îi mai strigam numele, Missy, și la mijlocul terenului de fotbal, după cincizeci de metri, i-am găsit puloverul, care era întors pe dos, și după șaptezeci de metri am găsit și celălalt pantof, și apoi l-am găsit pe Gage.*

Dintr-o dată, lumea deveni cenușie. Cele din jur își pierdură conturul. Simțea vag cum marginea pupitrului îi taie palma cu care se sprijinea de el; atâta tot.

– Louis?

Vocea lui Missy. Ca de la ani-lumină depărtare. În urechi, sunetul misterios al unui stol de porumbei.

– Louis?

Mai aproape acum. Alarmată.

Clătinându-se, lumea își recăpătă consistența.

– Te simți bine?

Surâse.

– Bine, zise. Mă simt bine, Missy.

Femeia semnă pentru ea și pentru soțul ei – Domnul și doamna David Dandridge – cu o caligrafie rotundă, adăugând și adresa: Rural Box 67, Old Bucksport Road. Apoi își ridică privirea către Louis, dar și-o plecă iute, de parcă numai și o adresă de pe drumul pe care a murit Gage ar fi constituit o crimă.

– Dumnezeu să te aibă în grija Lui, Louis, șopti.

David Dandridge îi strânse mâna și murmură ceva neinteligibil, în timp ce mărul lui Adam, proeminent și ascuțit, îi tremura în sus și în jos. Apoi își urmă grăbit soția pe coridorul dintre rândurile de scaune, pentru examinarea tradițională a unui sicriu confecționat în Storyville, Ohio, loc în care Gage nu fusese niciodată și în care nu îl cunoștea nimeni.

În urma familiei Dandridge veniră și ceilalți, într-un șir nesfârșit, iar Louis îi întâmpină, le întâmpină strângerile de mână, îmbrățișările, lacrimile. Mâneca și gulerul costumului său cenușiu-închis se umeziră destul de repede. Mirosul florilor ajungea acum până în spatele încăperii și impregnase aerul cu arome de funeralii. Mirosul acela și-l amintea bine încă din copilărie – mirosul florilor, dulce, grețos, dens, îndoliat. După propriile-i socoteli, lui Louis i s-a spus de treizeci și două de ori cât de milostiv a fost Dumnezeu că nu l-a lăsat pe Gage să se chinuiască. I s-a spus că *nimeni nu poate cunoaște căile Domnului* de douăzeci și cinci de ori. La sfârșitul clasamentului s-a situat *acum e alături de îngeri*, cu un scor de numai douăsprezece puncte.

Începură să-l lase puterile. În loc ca sensurile colaterale al acestor mărunte aforisme să se piardă (așa cum, dacă îți tot repeți numele, acesta își pierde sensul și identitatea), dimpotrivă, păreau să pătrundă tot mai adânc, de fiecare dată când erau rostite, îndreptându-se amenințătoare către organele vitale. Când, în mod inevitabil, au apărut soacra și socrul său, începuse deja să se simtă ca un alergător de cursă lungă intrat pe un teren mlăștinos.

Primul său gând a fost că Rachel avusese dreptate – ce multă dreptate avusese. Într-adevăr, Irwin Goldman îmbătrânise. Avea –

cât? Cincizeci și opt de ani, cincizeci și nouă? Astăzi părea de șaptezeci de ani. Un bătrân de șaptezeci de ani, cu mișcări stăpânite, el însuși la un pas de mormânt. Semăna incredibil de bine cu Menachem Begin, primul-ministru al Israelului, cu țeasta lui cheală și cu ochelarii cu lentile de fund de sticlă. Când se înapoiase din călătoria ei de Sărbătoarea Recunoștinței, Rachel îi spusese că Goldman îmbătrânise, însă Louis nu s-a așteptat chiar la așa ceva. Sigur, gândi el, poate că nu arătase atât de rău de Ziua Recunoștinței. Bătrânul încă nu-și pierduse pe atunci unul dintre nepoți.

Dory se afla alături de el, cu chipu-i invizibil sub două – poate chiar trei – straturi de voal negru. Avea părul albăstriu, la modă, nuanța preferată de doamnele în vârstă din sferele superioare ale societății americane. Își ținea soțul de braț. Sub voaluri, Louis nu putu să deslușească decât strălucirea lacrimilor.

Dintr-o dată, Louis se hotărî să îngroape securea. Nu mai putea să le poarte vechea ranchiună. Brusc, aceasta devenise prea grea. Poate că nu era vorba decât de greutatea cumulată a tuturor platitudinilor auzite.

– Irwin, Dory, murmură el. Vă mulțumesc că ați venit.

Făcu un gest cu brațele, de parcă ar fi vrut să dea mâna cu tatăl lui Rachel și, în același timp, să-i îmbrățișeze mama, sau, poate, să-i îmbrățișeze pe amândoi. Oricum ar fi fost, pentru prima dată simți cum lacrimile începeau să-i curgă pe obraji și, o clipă, nutri speranța nebună că ar putea reconstrui toate podurile arse, că Gage, prin moartea lui, o să-l ajute să facă asta, ca și cum viața trăită de el s-ar fi preschimbat într-un roman stupid și dulceag pentru coafeze, în care prețul morții era împăcarea, în care moartea putea aduce și ceva bun, pe lângă această durere nesfârșită, idioată și sfâșietoare, ce-i revenea întruna în suflet, cu forțe noi.

Dory se îndreptă spre el, schițând, poate, gestul de a-și deschide brațele ca să-l îmbrățișeze. Spuse ceva: „Oh, Louis...“ și încă ceva, înăbușit de lacrimi și de voalul des – și atunci Goldman își trase nevasta înapoi. O clipă, toți trei rămaseră nemișcați, ca personajele unui tablou pe care nu îl observa nimeni, cu excepția lor (poate doar antreprenorul de pompe funebre, aproape invizibil în colțul încăperii,

văzu scena – și Louis era de părere că și unchiul Carl ar fi văzut-o), Louis, cu brațele pe jumătate întinse, Irwin și Dory Goldman, țepeni ca figurinele de pe un tort de nuntă.

Louis sesiză că socrul său nu avea lacrimi în ochi; în ochii lui limpezi nu strălucea decât ura (*Oare crede că l-am ucis pe Gage doar ca să-i fac în ciudă?* se întrebă Louis). Ochii aceștia parcă îl măsurau pe Louis, încercând să redescopere același om mărunt și fără viitor care îi răpise fiica și care îi provocase această infinită durere... și apoi îl ignoră complet. Privirea i se îndreptă spre stânga doctorului – spre sicriul lui Gage – și de-abia atunci se îmblânzi.

Cu toate acestea, Louis făcu un ultim efort.

– Irwin, spuse el. Dory. Vă rog. Trebuie să trecem prin această încercare împreună.

– Louis, zise din nou Dory – *cu amabilitate*, i se păru doctorului.

Apoi trecură pe lângă el, Irwin Goldman târându-și soția după el, fără doar și poate, fără să privească nici la stânga, nici la dreapta, cu siguranță fără să-l privească pe Louis Creed. Se apropiară de sicriu, și Goldman scoase din buzunarul de la haină o bonetă mică și neagră.

Nu ați semnat în carte, gândi Louis, și prin traiectul său digestiv se înălța o eructație mută, cu un conținut acid atât de nociv, încât trăsăturile i se contorsionară de durere.

În cele din urmă, vizita de dimineață se încheie. Louis telefonă acasă. Jud răspunse și îl întrebă cum a fost. Bine, răspunse doctorul. Îl întrebă pe Jud dacă Steve putea veni la telefon.

– Dacă e în stare să se îmbrace singură, o s-o las să vină și ea după-amiază, zise Steve. Ce părere ai?

– E bine, admise Louis.

– Dar tu ce faci, Lou? Lasă prostiile, să nu mă tragi în piept. Spune-mi drept, ce faci?

– Bine, răspunse scurt Louis. Fac față. *I-am pus pe toți să semneze în carte. Pe toți, în afară de Dory și Irwin, fiindcă ei doi nu au vrut să semneze.*

– În ordine, spuse Steve. Ce zici, vrei să ne întâlnim și să luăm prânzul împreună?

Prânzul. Să ne întâlnim și să luăm prânzul împreună. Părea o idee atât de stranie, încât Louis se pomeni amintindu-și de romanele science-fiction pe care le citise în adolescență – romane scrise de Robert A. Heinlein, Murray Leinster, Gordon R. Dickson. *Locuitorii de aici, de pe Planeta Quark, au un obicei ciudat atunci când le moare unul dintre copii, domnule locotenent Abelson: se întâlnesc mai mulți și „iau prânzul împreună". Știu cât de grotescă și barbară este această idee, dar vă rog respectuos să luați în considerare faptul că această planetă nu a fost încă civilizată de pământeni.*

– Sigur că da, acceptă Louis. Ce mai contează o masă bună la un restaurant în pauza dintre vizitele la funeraliile fiului meu, Steve?

– Ușurel, Lou, zise Steve, fără să pară chiar jignit.

În starea aceasta de nebunie calmă, Louis parcă vedea mai bine în adâncul oamenilor. Poate că greșea, însă acum bănuia că Steve se gândește că până și o izbucnire bruscă de sarcasm, scuipată ca o dușcă de fiere, era de preferat stării sale anterioare de detașare.

– Nu-ți face griji, îi spuse acum lui Steve. E bine la restaurantul lui Benjamin?

– Sigur, admise Steve. E bine la restaurantul lui Benjamin.

Telefonase din biroul antreprenorului de pompe funebre. Acum, când traversa încăperea ceremoniei funerare, în drumul său spre ieșire, Louis văzu că sala era aproape goală, în afară de Irwin și Dory Goldman, care ședeau în primul rând, cu capetele plecate. Lui Louis i se păru că aveau de gând să rămână acolo o veșnicie.

Restaurantul lui Benjamin s-a dovedit a fi o alegere bună. În Bangor, prânzul se lua devreme, astfel încât, în jurul orei 13, localul era aproape pustiu. Jud venise însoțit de Steve și Rachel, și mâncară toți patru pui prăjit. La un moment dat, Rachel merse la toaletă, unde rămase destul de multă vreme, cât să-l facă pe Steve să se simtă neliniștit. Tocmai se pregătea să ceară unei chelnerițe să se ducă după ea, când Rachel reveni la masă, cu ochii înroșiți de plâns.

Louis ciugulea doar din friptură și bea o mulțime de pahare cu bere Schlitz. Jud îi ținea pasul la bere, fără să vorbească prea mult.

Porțiile lor se întoarseră la bucătărie, aproape neatinse, și, cu perspicacitatea lui neobișnuită, Louis o și văzu pe chelneriță, o fată durdulie cu o mutră drăgălașă, gata să-i întrebe dacă nu le-a plăcut mâncarea, dar privi încă o dată ochii înroșiți ai lui Rachel și hotărî că întrebarea nu era tocmai potrivită. Pe când își beau cafeaua, Rachel spuse ceva atât de neașteptat și cu atâta cutezanță în voce, încât îi șocă pe toți – mai ales pe Louis, pe care berea aproape că îl adormise.

– Am de gând să dau hainele lui la Armata Salvării.

– Da? spuse Steve, după o scurtă pauză.

– Da, răspunse Rachel. Sunt încă bune. Toate puloverele lui... și pantalonii... și cămășile. Cineva o să fie bucuros să le primească. Pot să mai fie purtate multă vreme. Sigur, nu vorbesc de hainele purtate atunci. Alea sunt... distruse.

Ultimul cuvânt se auzi ca o șoaptă nefericită, rostită cu un nod în gât. Încercă să bea o înghițitură de cafea, însă nu îi folosi la nimic. O clipă mai târziu, suspină cu fața ascunsă în palme.

Acea clipă a fost stranie. Atunci s-au întretăiat câteva linii de tensiune. Și toate păreau să se focalizeze asupra lui Louis. Simți acut această schimbare, cu neobișnuita perspicacitate dovedită întreaga zi, și, dintre toate senzațiile pe care le încercase, asta a fost cea mai clară și cea mai certă. Până și chelnerița a simțit aceste traiecte convergente de cunoaștere. O observă cum se oprește lângă masa pe care o pregătea. O clipă, Louis fu derutat, și apoi înțelese: toți se așteptau să-și mângâie soția.

Voia să facă acest gest, dar nu putea. Înțelegea că era responsabilitatea lui, și, totuși, nu putea. Motanul îi tăia calea. Pe neașteptate, fără vreun motiv anume. Motanul. Blestematul ăla de motan! Church, cu toți șoarecii și păsările lui sfârtecate, pe care le îngropa pe vecie. Când îi descoperea victimele, Louis curăța imediat mizeria, fără să se plângă sau să comenteze, și, desigur, fără să protesteze. Căci, de fapt, el le cumpărase. Dar a cumpărat oare și nenorocirea aceasta?

Își văzu degetele. Louis își văzu degetele. Își văzu degetele lunecând ușor pe spatele jachetei lui Gage. Și jacheta lui Gage a dispărut. Și apoi, a dispărut și Gage.

Privi fix în ceașca cu cafea și își lăsă soția să plângă, nemângâiată, alături de el.

După un timp – probabil destul de scurt, după ceas, dar și atunci, ca și în amintire, foarte lung – Steve o cuprinse după umeri și o îmbrățișă ușor. Ochii lui, ațintiți asupra lui Louis, erau încărcați de reproș și mânie. Louis își întoarse privirea către Jud, însă Jud se uita în jos, de parcă s-ar fi simțit rușinat. Nici de-acolo nu se putea aștepta la vreun ajutor.

37

– Știam că se va întâmpla așa ceva, spuse Irwin Goldman.

Și atunci au început necazurile.

– Am știut din clipa în care s-a măritat cu tine. I-am zis atunci: „O să ai parte numai de durere, și chiar mai mult decât o să poți îndura." Și uită-te la asta. Uită-te numai la... la *mizeria asta.*

Louis se întoarse încet către socrul său, care apăruse brusc lângă el, ca un Hopa-Mitică nefast și cu bonetă neagră. Apoi, instinctiv, se uită în jur, înspre locul unde se aflase Rachel, lângă cartea de pe pupitru – tura de după-amiază îi aparținea ei pentru neprezentarea de dimineață – dar Rachel dispăruse.

Vizitele de după-amiază au fost mai rare și, cam după o jumătate de oră, Louis se îndreptase către primul rând de scaune și se așezase la margine, prea puțin conștient de acest lucru (și doar la periferia simțurilor recunoștea miasma grețoasă, suprasaturată a florilor), dându-și seama însă că era istovit și că îi era foarte somn. În parte, din pricina berii de la prânz – cel puțin, așa credea. În sfârșit, mintea lui era pregătită să tragă obloanele, ceea ce putea să fie un lucru bun. Poate că, după un somn de douăsprezece sau șaisprezece ore, o să fie în stare să o mângâie pe Rachel.

După un timp, și-a plecat capul până când a ajuns să-și privească mâinile strânse ușor între genunchi. Zumzetul vocilor din încăpere îi aducea o dulce alinare. Se simțise ușurat când, la întoarcerea în sala funerară, nu i-a mai găsit acolo pe Irwin și pe Dory, însă ar fi trebuit să știe că absența lor era ceva prea frumos ca să dureze.

– Unde e Rachel? întrebă Louis, acum.

– Cu mama ei. Acolo unde îi este locul.

Goldman vorbea pe tonul plin de un triumf controlat al cuiva care tocmai a făcut afacerea vieții. Respirația îi mirosea a scotch. Mult scotch. Stătea în fața lui Louis ca o caricatură de mărunt avocat districtual în fața unui om care, în mod evident, este vinovat. Se clătina pe picioare.

– Ce i-ai spus? îl iscodi Louis.

Simțea cum panica îi prinde rădăcini în suflet. Știa că Goldman a trăncănit ceva. I se citea pe chip.

– Nimic altceva decât adevărul. I-am spus că așa se întâmplă când te căsătorești împotriva voinței părinților. I-am spus...

– Ai spus așa ceva? întrebă Louis, fără a-i veni să creadă. Nu cred că ai putut să afirmi una ca asta!

– Ba i-am mai spus și altele, zise Irwin Goldman. Am știut că aici o să ajungem – că asta o să se întâmple. De cum te-am văzut, mi-am dat seama cu cine am de-a face.

Se aplecă înspre Louis, emanând arome tari de scotch.

– Am văzut prin tine, doctoraș parșiv și fălos. Mi-ai momit fata într-o căsnicie idioată și fără folos, transformând-o într-o servitoare, și după aia l-ai trimis pe băiețelul ei pe stradă, ca să fie călcat de-o mașină, așa ca... ca un câine.

Multe dintre invectivele acestea se pierdură în gol pe lângă urechile lui Louis. Încă mai bâjbâia în întuneric, încercând să cuprindă ideea că omulețul acesta imbecil chiar a..

– I-ai *spus* așa ceva? repetă. I-ai *spus* asta?

– Sper să putrezești în Iad! urlă Goldman, și toate capetele din încăpere se întoarseră spre ei.

Din ochii injectați ai bătrânului începură să izvorască lacrimi. Chelia îi lucea sub tăcutele lumini fluorescente.

– Mi-ai transformat fetița, fetița mea minunată, într-o servitoare... I-ai distrus viitorul... ai luat-o de lângă noi... și l-ai lăsat pe nepoțelul meu să moară de-o moarte murdară, pe un afurisit drum de țară.

Vocea îi devenise un strigăt amenințător.

Unde dracu' erai? Şedeai liniştit pe cur atunci când se juca pe drum? Te gândeai la articolele alea cretine de medicină? Ce dracu' făceai, căcat ce eşti? Căcat împuţit ce eşti! Ucigaş de copii! Uci...

Ajunseseră şi aici. Se aflau în încăperea funerară. Şi Louis văzu cum îi porneşte braţul. Văzu cum mâneca de la costum se ridică puţin, descoperind manşeta albă a cămăşii. Şi licărul melancolic al unui buton. Rachel îi dăruise perechea de butoni la cea de-a treia aniversare a căsătoriei lor, fără a-şi închipui că, într-o zi, soţul ei o să-i poarte la înmormântarea fiului lor, pe atunci încă nenăscut. Pumnul strâns părea o continuare firească a braţului. Se lipi de gura lui Goldman. Simţi cum buzele bătrânului se zdrobesc şi se întind pe dinţi. Şi avu pe loc o senzaţie dezgustătoare – ca atunci când zdrobeşti un melc cu pumnul. Nu ai nici un fel de satisfacţie. Sub buzele socrului său, simţea proteza dentară fermă şi bine lucrată.

Forţa loviturii îl făcu pe Goldman să se clatine pe picioare. Căută sprijin pe sicriul lui Gage şi îl mişcă din loc. Una dintre vaze, plină vârf cu flori, se răsturnă şi se sparse cu un zgomot puternic. Cineva începu să ţipe.

Era Rachel. Se lupta cu mama ei, care încerca să o ţină departe de scena scandalului. Oamenii prezenţi – vreo zece-cincisprezece cu totul – păreau să fi îngheţat, cuprinşi de teamă şi jenă. Steve îl luase pe Jud înapoi în Ludlow, şi Louis îşi dădu seama, ca prin ceaţă, cât de recunoscător îi era pentru asta. Nu şi-ar fi dorit ca Jud să fie martor la această scenă. Era de-a dreptul indecentă.

– Nu-l lovi! strigă Rachel. Louis, nu-l lovi pe tata!

– Îţi place să baţi bătrâni, ei? zbieră pe un ton strident Irwin Goldman cel-cu-carnetul-de-cecuri-atotputernic. (Rânjea cu gura plină de sânge.) Îţi place să baţi bătrâni? Nici nu mă mir, ticălos împuţit! Nu mă mir deloc.

Louis se întoarse către el, şi Goldman îl lovi în gât. A fost o lovitură neîndemânatică, laterală, scurtă, însă îl luă pe Louis prin surprindere. În gât îi explodă o durere paralizantă, care o să-l împiedice oarecum să înghită în următoarele două ore. I se smuci capul pe spate şi căzu într-un genunchi, în strană.

Mai întâi florile, acum, hop și eu, gândi. *Cum zic ăia de la Ramones? Hei-hoi, hai și noi!* I se păru că îi vine să râdă, însă nu reuși să dibuie hohotele de râs înlăuntrul lui. Din gâtul rănit, se auzi doar un geamăt slab.

Rachel țipă iarăși.

Cu sângele curgându-i din gură, Irwin Goldman se îndreptă către locul în care căzuse în genunchi ginerele său și îl lovi puternic cu piciorul în rinichi. Durerea a fost ca o flacără strălucitoare a agoniei. Se propti cu mâinile în podea, ca să nu se prăbușească pe burtă.

– Ei, dar parcă nu ești prea curajos, nici măcar cu bătrânii, băiețel! strigă Goldman cu un soi de excitare găunoasă.

Îl lovi din nou pe Louis, cu vârful unui pantof negru și demodat, ratând însă rinichiul și nimerind noada. Louis gemu de durere și, de astă dată, se prăbuși. Bărbia îi lovi dușumeaua cu putere. Își mușcă limba.

– Așa! zbieră Goldman. Trebuia să-ți dau șutul ăsta în cur chiar de prima oară când te-am văzut, ticălos ordinar! Na!

Îl lovi iarăși pe Louis, însă nimerind o fesă. Plângea și rânjea satisfăcut. Pentru prima oară, Louis îl vedea pe Goldman nebărbierit – semn de doliu. Antreprenorul de pompe funebre se precipita în direcția lor. Rachel reușise să se smulgă din brațele mamei sale și alergă, țipând, înspre ei.

Louis se rostogoli cu greutate pe o parte și se ridică în șezut. Socrul său întinse din nou piciorul să-l lovească, și Louis îi prinse pantoful în mâini – îl prinse bine, ca pe o minge de fotbal – împingându-l cât de tare putu.

Mugind, Goldman zbură pe spate, dând din mâini disperat, ca să-și recapete echilibrul. Se prăbuși peste sicriul Odihnă Veșnică, al lui Gage, sicriu fabricat în orașul Storyville, Ohio, sicriu care fusese destul de scump.

Oz cel Male și Telibil tocmai ce s-a prăbușit pe sicriul fiului meu, gândi, uluit, Louis. Sicriul căzu cu zgomot înfiorător de pe suportul lui. Întâi căzu capătul din stânga, apoi cel din dreapta. Lacătul plesni. Chiar și în nebunia de țipete și urlete, chiar și deasupra mugetelor lui Goldman, care, sărăcuțul, nu făcea altceva decât să se joace de-a

Feriți-vă de Măgăruș, la o petrecere de copii, chiar și așa, Louis auzi cum plesnește lacătul sicriului.

Sicriul nu s-a deschis, pentru ca din el să se reverse rămășițele triste și îndurerate ale lui Gage, la care să se holbeze toți spectatorii, însă Louis își dădu seama că aceasta s-a datorat numai faptului că sicriul a căzut pe fund, nu pe o latură. S-ar fi putut foarte bine să nu se întâmple așa. Totuși, în fracțiunea aceea de secundă, până când capacul să se trântească la loc, văzu ceva gri – costumul pe care îl cumpăraseră pentru ultima călătorie a lui Gage. Și ceva roz. Poate mânuța lui Gage.

Așezat pe dușumea, Louis își cuprinse fața în mâini și începu să plângă. Nu îl mai interesă nici socrul său, nici proiectilele MX, nici disputa dintre suturile permanente și cele care se absorb, nici moartea prin supraîncălzire a Universului. În clipa aceea, Louis Creed își dorea să moară. Și, deodată, în chip straniu, în minte i se formă o imagine: Gage cu urechi de Mickey Mouse, Gage râzând cu gura până la urechi și dând mâna cu marele Goofy, pe Strada Principală din Disney World. Și imaginea asta era extraordinar de clară.

Unul dintre suporții sicriului se dărâmase; celălalt se sprijinea, ca un bețiv, de platforma pe care, uneori, se urcau preoții și țineau o slujbă scurtă. Goldman se prăbușise în florile împrăștiate. Plângea și el. Pe jos, apa din vazele răsturnate formă bălțoace. Florile, strivite și rupte, emanau încă și mai puternic mirosul lor orgolios.

Rachel țipă și țipă și țipă.

Însă Louis nu putea răspunde țipetelor ei. Imaginea lui Gage cu urechi de Mickey Mouse începuse să pălească, nu înainte însă ca o voce să anunțe că, mai târziu, în seara aceea, urmau și focuri de artificii. Rămase cu fața ascunsă în palme, dorind să nu-l mai vadă nimeni, să nu-i mai vadă obrajii uzi de lacrimi, să nu-i mai vadă pierderea, suferința, vina, durerea, rușinea, să nu-i mai vadă mai ales dorința atât de lașă de a muri și de a scăpa, astfel, de tot acest întuneric.

Antreprenorul și Dory Goldman o conduseră pe Rachel afară din încăpere. Încă mai țipa. Mai târziu, într-o altă cameră (camera despre care Louis bănuia că fusese special rezervată celor copleșiți de durere – numită, poate, Salonul Isteriilor), Rachel deveni foarte tăcută.

Chiar Louis însuși, amuțit și buimăcit, însă întreg la minte și reușind să-și țină emoțiile sub un control strict, îi administră un sedativ, după ce insistase să fie lăsat singur cu soția lui.

Ajunși acasă, o conduse în dormitor, o culcă și îi mai făcu o injecție. Apoi o înveli și îi privi lung chipul palid, ca de ceară.

– Îmi pare rău, Rachel, șopti. Aș da orice ca toate astea să nu se fi întâmplat.

– E în ordine, răspunse ea cu o voce ciudată, o voce albă, și se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

Louis auzi cum pe buze i se formează vechea și perimata întrebare: *Te simți bine?* și o înăbuși. Nu era o întrebare sinceră; nu asta voia el să știe.

– Cât de rău îți este? întrebă el, în cele din urmă.

– Destul de rău, Louis, spuse ea și scoase un sunet care putea fi luat drept hohot de râs. De fapt, mi-e chiar foarte rău.

Mai trebuia ceva, însă Louis nu reuși să umple acest gol. Dintr-o dată, simți că îi este ciudă pe ea, pe Steve Masterton, pe Missy Dandridge și pe soțul ei, cu mărul lui Adam în formă de vârf de săgeată, pe întreaga lume afurisită. De ce trebuia întotdeauna doar el să umple golurile? Ce căcat mai era și ăsta?

Stinse lumina și ieși din dormitor. Își dădu seama că nu are nimic de oferit nici fiicei lui.

Într-o nebunie de-o clipă, când o privi în camera învăluită de umbre, crezu că era Gage – și îi trecu prin minte gândul că toată povestea nu fusese decât un coșmar înspăimântător, întocmai ca visul său cu Pascow, care îl conducea prin pădure, și mintea sa obosită se aruncă încrezătoare asupra acestei iluzii. Îl ajută și întunericul – camera era luminată doar de ecranul televizorului portabil, pe care i-l adusese Jud ca să poată să suporte mai ușor orele de așteptare. Orele acelea lungi, foarte lungi.

Dar sigur că nu era Gage; era Ellie, care nu numai că ținea strâns în mână fotografia în care îl trăgea pe Gage cu sania, dar și stătea în scăunelul lui Gage. Îl luase din camera lui și îl adusese într-a ei. Era un scăunel de regizor de film, cu fundul și spătarul din pânză tare.

Pe spătar, scria cu litere mari: GAGE. Rachel comandase prin poștă patru scaune din acestea. Fiecare membru al familiei avea câte unul, cu numele posesorului înscris pe spătar.

Ellie era prea mare pentru scaunul lui Gage. Se înghesuise în el, și fundul din pânză amenința să plesnească. Ținea fotografia lipită de piept și privea fix filmul de la televizor.

– Ellie, spuse, stingând televizorul, e timpul să te culci.

Fetița se chinui să iasă din scaun, apoi îl plie. Părea că dorește să ia scăunelul în pat cu ea.

Louis șovăi, încercând să spună ceva în legătură cu scaunul, dar, în cele din urmă, se mulțumi să întrebe:

– Vrei să te învelesc?

– Da, te rog, răspunse Ellie.

– Vrei... vrei să dormi cu mami în seara asta?

– Nu, mulțumesc.

– Sigur?

Fetița surâse ușor.

– Da, mă dezvelește noaptea.

Louis surâse și el.

– Haide, atunci.

În loc să încerce să ia scaunul în pat cu ea, Ellie îl întinse și îl așeză la capul patului, și atunci o imagine absurdă se formă în mintea lui Louis – iată cabinetul celui mai mic psihiatru din lume.

Ellie se dezbrăcă, după ce așezase fotografia pe pernă. Își puse pijamaua, luă fotografia, se duse în baie și o puse pe policioară, ca să se poată spăla, ca să poată folosi toaleta și ca să-și poată înghiți vitamina. Apoi o luă iarăși și se urcă în pat cu ea.

Louis se așeză lângă fetiță și îi spuse:

– Vreau să știi, Ellie, că, dacă vom continua să ne iubim, vom putea trece de încercarea asta.

Fiecare cuvânt părea a fi o roabă încărcată cu baloturi ude, și efortul acesta acumulat îl epuiză pe Louis.

– O să-mi doresc din toate puterile și o să mă rog la Dumnezeu să mi-l aducă înapoi pe Gage, spuse Ellie calmă.

– Ellie...

– Dumnezeu poate să schimbe totul, dacă El așa vrea, zise Ellie. Poate face orice vrea El.

– Ellie, Dumnezeu nu face asemenea lucruri spuse tulburat Louis.

Cu ochii minții îl văzu pe Church tolănindu-se pe capacul closetului, holbându-se cu ochii ăia noroioși, în timp ce el, Louis, se relaxa în cadă.

– Ba așa face, se răzvrăti fetița. La Școala de Duminică, profesorul ne-a povestit de tipu' ăla, Lazăr. Murise, și Isus l-a înviat. A zis: „Lazăre, vino afară", și profesorul ne-a mai spus că, dacă ar fi zis doar „vino afară", atunci, probabil că toți cei din mormânt ar fi înviat, însă Isus l-a vrut doar pe Lazăr.

Din gură îi țâșni o absurditate (însă nu fusese, oare, toată ziua aceea încărcată de cântecele și sunete dezarticulare și absurde?):

– Asta s-a petrecut demult, Ellie.

– O să-i țin pregătite toate lucrurile, continuă fetița. Am fotografia lui și o să stau în scaunul lui...

– Ellie, ești prea mare pentru scaunul lui Gage, spuse Louis, apucându-i mânuța fierbinte. O să-l strici.

– Dumnezeu o să mă ajute să nu-l stric, spuse Ellie.

Vocea îi era liniștită, însă Louis observă cearcăne grele sub ochii fetiței. Îl durea atât de tare să o privească suferind, încât își întoarse fața de la ea. Poate că, atunci când o să se strice scaunul lui Gage, o să înțeleagă, în sfârșit, ce s-a întâmplat cu frățiorul ei.

– O să țin tot timpul fotografia cu mine, continuă Ellie, și o să mănânc și mâncarea lui la micul dejun.

Gage și Ellie aveau fiecare felul preferat la micul dejun; odată, Ellie anunțase solemn că mâncarea lui Gage avea gust de gândaci morți. Dacă ursulețiii de cacao erau singurul fel de mâncare din casă într-o dimineață, atunci Louis prefera un ou fiert... sau nu mânca nimic.

– O să mănânc până și bame, chiar dacă nu pot să le sufăr, și o să citesc toate cărțile cu poze ale lui Gage, și o să... o să... știi ce vreau să spun... o să pregătesc totul... în caz că...

Plângea acum. Louis nu încercă să o mângâie, ci doar îi netezi părul de pe frunte. Vorbele ei aveau un oarecare sens nebunesc. Nu trebuie să punem punct. Trebuie să trăim numai în prezent. Și să-l

păstrăm pe Gage în acest prezent, să refuzăm să-l lăsăm să se stingă din amintirea noastră; ții minte când Gage a făcut asta... sau asta... mda, ce bine era... dragul de Gage, ce mai băiețel. Când începe să nu mai doară, începe să nu mai aibă importanță. Și Louis se gândi că poate fetița înțelegea cât de ușor ar fi fost pentru toată lumea să-l lase pe Gage să rămână mort.

– Ellie, nu mai plânge, șopti. Nu e sfârșitul lumii.

Dar fetița *plânse* la nesfârșit... vreo cincisprezece minute. De fapt, chiar adormi înainte ca lacrimile să i se usuce. Dar dormi dusă, în cele din urmă, și, la parter, în casa tăcută, ceasul bătu ora 10.

Ține-l în viață, Ellie, dacă așa vrei, gândi el și își sărută fiica. *Probabil că psihiatrii ar spune că e ceva total nesănătos, însă eu îți dau voie din toată inima. Pentru că știu că va veni ziua – poate chiar în vinerea asta – când vei uita să mai porți cu tine fotografia și o s-o găsesc în patul tău, în camera asta goală, în timp ce tu te plimbi cu bicicleta prin fața casei, sau te plimbi pe câmpul din spatele casei, sau te duci la Kathy McGown ca să te prefaci că faci haine la mașina ei de cusut. Gage n-o să mai fie cu tine, și acela va fi momentul când Gage se va topi din timpul prezent, care exista în inimioara ta de fetiță, și va începe să devină Ceva Ce S-a Întâmplat în 1984. O nenorocire din trecut.*

Louis ieși din cameră și se opri o clipă în capătul scării, gândindu-se – deloc serios însă – dacă să se ducă la culcare.

Știa ce-i trebuie și coborî.

Louis Albert Creed se apucă metodic să se îmbete. În pivniță, avea cinci lăzi cu bere Schlitz. Louis bea bere, Jud bea bere, Steve Masterton bea bere, chiar și Missy Dandridge bea uneori câte o sticlă sau două, când avea grijă de copii (*copil*, se corectă Louis, în timp ce cobora treptele spre pivniță). Până și Charlton, în cele câteva ocazii când i-a vizitat, a preferat să bea o bere – atâta vreme cât era slab alcoolizată –, în loc de un pahar cu vin. Așa că, într-o zi din iarna trecută, Rachel s-a dus în oraș și a cumpărat uriașa cantitate de zece lăzi cu bere. „Asta o să te împiedice să mai dai fuga la barul lui Julio din Orrington, de fiecare dată când ne intră cineva în casă", îi spusese ea atunci. „Și îl citezi întotdeauna pe Robert Parker, iubitule – orice

fel de bere care există în frigider după ce se închid magazinele e cea mai bună bere, nu-i așa? Așa că bea asta și gândește-te la banii economisiți." Iarna trecută. Când toate erau așa cum trebuie. *Când toate erau așa cum trebuie.* Ciudat cât de iute și cu câtă ușurință putea mintea omului să tragă linia de demarcație.

Louis luă o ladă cu bere și puse cutiile în frigider. Apoi luă o cutie, închise ușa frigiderului și deschise cutia. Unduindu-se unsuros și ruginit, Church își făcu apariția din cămară, la auzul ușii de la frigider, și se holbă întrebător la Louis. Motanul nu se apropia prea tare; probabil că Louis îl lovise de prea multe ori.

– Nu-i nimic pentru tine, îi spuse motanului. Ți-ai mâncat porția pe ziua de azi. Dacă mai vrei ceva, du-te și omoară o pasăre.

Însă Church nu se mișcă, continuând să-l privească fix. Louis înghiți jumătate din berea din cutie și simți imediat cum i se urcă la cap.

– Nici măcar nu le mănânci după ce le omori, așa-i? îl întrebă. Ești mulțumit doar să le omori.

Church se duse în camera de zi, convins în aparență că nu era rost de mâncare, și, după o clipă, Louis îl urmă.

Se gândi iarăși aiurea: *Hei-hoi, hai și noi!*

Louis se așeză pe scaun și îl privi iarăși pe Church. Motanul se culcase pe covorașul de lângă televizor, uitându-se atent la Louis, fără doar și poate, pregătit să o ia la goană dacă Louis ar fi devenit pe neașteptate agresiv și s-ar fi hotărât să-și pună în mișcare piciorul-care-lovește-motani.

În loc să facă asta, Louis își ridică berea și spuse:

– Pentru Gage. Pentru fiul meu, care ar fi putut să ajungă artist sau campion olimpic, sau chiar președintele Statelor Unite, futu-i mama ei de viață! Ce zici, măi prostule?

Church îl privi lung, cu ochii lui ciudați, lipsiți de expresie.

Louis goli cutia cu înghițituri mari, care îi rănină gâtlejul încă dureros, se ridică, se duse la frigider și mai luă o cutie.

De-abia când a isprăvit trei beri a simțit că, pentru prima oară în ziua aceea, își regăsise parțial echilibrul. După ce termină primele șase cutii, simți că până și somnul putea deveni realitate în vreo oră. Se întoarse de la frigider cu a opta sau a noua bere (deja pierduse șirul

și se cam clătina la mers) și privirea i se opri asupra lui Church; motanul moțăia – sau se prefăcea că moțăie – pe covor. Gândul îi veni în mod atât de natural în minte, încât trebuie că fusese acolo tot timpul, așteptând doar momentul potrivit să iasă la iveală:

Când o s-o faci? Când o să-l îngropi pe Gage în anexa de la Cimitirul Animalelor?

Și pe urma gândului acesta:

Lazăre, ieși afară!

Vocea somnoroasă, buimăcită a lui Ellie:

Profesorul ne-a spus că dacă ar fi zis „ieși afară", probabil că ar fi înviat toți cei din mormântul acela.

Îl străbătu un fior de forță atât de pură, încât trupul îi fu cuprins de convulsii. Își aminti brusc prima zi de școală a lui Ellie, cum Gage îi adormise în brațe, în timp ce Ellie tot sporovăia despre „Old MacDonald" și despre doamna Berryman; spusese atunci: „Duc copilul la culcare" și, când îl dusese pe Gage în cameră, îl cuprinsese o presimțire îngrozitoare, pe care de-abia acum o înțelegea. În acel septembrie, o parte din el știuse că Gage avea să moară în curând. O parte din el știuse că Oz cel Mare și Teribil era aproape. Asta era o tâmpenie, era o nebunie, era un căcat de superstiție... dar era adevărul pur. *Știuse.* Louis își vărsă berea pe cămașă, și Church îl privi cu un aer obosit, încercând să-și dea seama dacă nu cumva erau pe cale de a începe festivitățile de seară de gonit-motanul-cu-un-șut-în-fund.

Dintr-o dată, Louis își aminti de întrebarea pe care i-o pusese lui Jud; își amînti cum brațul lui Jud tresărise și răsturnase două sticle goale de bere de pe masă. Una dintre ele se spărsese. *Nici măcar să nu vorbești despre așa ceva, Louis!*

Dar *voia* să vorbească despre asta – sau măcar să se gândească la asta. Cimitirul Animalelor. Ceea ce se afla dincolo de Cimitirul Animalelor. Ideea exercita o atracție sinistră. Logica ei era imposibil de negat. Church fusese omorât pe drum; Gage fusese omorât pe drum. Și iată-l pe Church aici – schimbat, desigur, dezgustător din niște puncte de vedere –, dar era aici. Ellie, Gage și Rachel păstraseră o relație funcțională cu el. Sigur, omora păsări și spintecase și câțiva

șoricei, însă așa se purtau pisicile. În nici un caz nu se putea spune că Church s-ar fi preschimbat într-un Frankenstein al motanilor. Din multe alte puncte de vedere, era ca întotdeauna.

Încerci să găsești explicații, șopti o voce. *Nu este ca întotdeauna. E ca o stafie. E dezgustător. Și cioara, Louis... îți amintești cioara?*

– Doamne, Dumnezeule, spuse Louis cu o voce atât de tremurătoare și de rătăcită, pe care abia și-o recunoscu.

Dumnezeu, o, da, bine, sigur. Dacă există într-adevăr un moment când să fie invocat numele lui Dumnezeu, în afara paginilor unui roman cu vampiri și stafii, atunci acum era momentul acela. Deci, la ce – la ce, pentru numele lui *Dumnezeu* – se gândea acum? Se gândea la o blasfemie atât de cutremurătoare, pe care nici măcar acum nu o credea în totalitate. Și mai rău, se mințea singur. Nu căuta explicații, *mințea* de-a dreptul.

Atunci, care e adevărul? Dacă ții cu tot dinadinsul să afli blestematul ăla de adevăr, care este el?

Adevărul era că Church nu mai era deloc pisică – ce-ar fi să începem cu asta. *Arăta* ca o pisică și *se purta* ca o pisică, dar, de fapt, nu era decât o imitație slabă. Oamenii nu reușeau să vadă imitația, însă o puteau *simți.* Își aminti de seara în care îi vizitase Charlton. Organizaseră o mică petrecere înainte de Crăciun. Veniseră amândoi în camera de zi, după masă, și tocmai începuseră să discute, când Church îi sărise acestuia în poală. Charlton izgoni imediat motanul, în timp ce o strâmbătură de dezgust îi deformase buzele.

Nu că ar fi fost mare lucru. Nimeni nu-și dăduse seama. Dar... se întâmplase. Charlton simțise ce anume *nu era* motanul. Louis își goli cutia și se duse după altă bere. Dacă Gage s-ar întoarce preschimbat în felul ăsta, ar fi o ticăloșie.

Deschise cutia și sorbi însetat berea. Acum era beat, beat de-adevăratelea, și mâine o să fie nevoit să facă față unui cap cât toate zilele. *Cum m-am dus mahmur la înmormântarea fiului meu*, de Louis Creed, autor al lucrării *Cum mi-a scăpat printre degete chiar în clipa fatală* și a numeroase alte opere.

Beat. Cu siguranță. Și acum bănuia că motivul pentru care se îmbătase era ca să poată judeca la rece această idee nebunească.

În ciuda tuturor contraargumentelor, ideea încă mai exercita atracția aceea sinistră, forța aceea dezgustătoare, *farmecul* lugubru. Da, mai presus de toate, avea *farmec.*

Jud se întorsese și îi vorbea în gânduri: *O faci pentru că te prinde. O faci pentru că cimitirul este un loc secret și vrei să împărtășești secretul cu cineva... Inventezi motive... și ți se par motive bune... dar, de fapt, faci asta pentru că așa vrei. Sau pentru că așa trebuie.*

Vocea lui Jud, șoptită și tărăgănată, cu accentul lui ciudat, vocea lui Jud, înfiorându-l până în măduva oaselor, făcându-i pielea ca de găină, făcând să i se ridice părul în cap.

Acestea sunt secrete, Louis... solul din inima omului e și mai pietros... așa ca solul din vechiul cimitir al indienilor Micmac. Omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă.

Louis începu să treacă în revistă toate lucrurile pe care i le împărtășise Jud despre cimitirul indienilor Micmac. Începu să confrunte datele, să le selecteze, să le rezume – proceda exact ca atunci când se pregătea pentru un examen foarte important.

Câinele. Spot.

Vedeam locurile în care îl rănise sârma ghimpată – în locurile astea nu crescuse blana, și carnea părea cumva scobită.

Taurul. O altă filă se întoarse în mintea lui Louis.

Lester Morgan și-a îngropat taurul de concurs acolo. Un taur din rasa Black Angus, pe nume Hanratty... Lester l-a târât până acolo pe o sanie... și l-a împușcat două săptămâni mai târziu. Taurul parcă înnebunise de-a binelea. Însă e singurul animal despre care am aflat că ar fi înnebunit.

Înnebunise.

Solul din inima omului e și mai pietros.

Înnebunise de-a binelea.

E singurul animal despre care am aflat că ar fi înnebunit.

De fapt, o faci pentru că, o dată ce-ai fost acolo sus, locul devine al tău.

Carnea părea scobită.

Hanratty, nu-i așa că-i un nume aiurit pentru un taur?

Omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă.

Sunt șobolanii mei. Și păsările mele. Eu i-am cumpărat.

Este locul tău, un loc secret, și îți aparține și tu îi aparții lui.

A înnebunit, însă e singurul animal despre care am aflat că ar fi înnebunit.

Ce mai vrei să cumperi, Louis, când vântul suflă puternic noaptea și luna așterne o cărare albă prin pădure, până în locul acela? Vrei să urci iarăși treptele alea? Cine se uită la un film de groază știe precis că eroul sau eroina sunt complet tâmpiți dacă se încumetă să urce treptele, însă în viața de toate zilele așa se întâmplă, le urcă – fumează, nu poartă centurile de siguranță, își instalează familia lângă o șosea aglomerată, pe care trec încolo și încoace, toată ziua și toată noaptea, bondari uriași, înzestrați cu motoare și claxoane. Deci, ce zici, Louis? Vrei să-ți păstrezi fiul mort, sau vrei să afli ce se ascunde în spatele Ușii Numărul Unu, al Ușii Numărul Doi sau al Ușii Numărul Trei?

Hei-hoi, hai și noi!

A înnebunit... singurul animal... carnea părea... omul... a ta... a lui...

Louis vărsă restul berii în chiuvetă, simțind brusc că îi vine să vomite. Camera se învârtea în jurul lui într-un balans amețitor.

Se auzi o bătaie în ușă.

Vreme îndelungată – sau lui i se păruse a fi trecut multă vreme – crezu că bătăile se auziseră doar în capul lui, că fusese vorba de o halucinație. Însă ele continuau, răbdătoare, neîndurătoare. Se pomeni gândindu-se la povestea Călărețului fără Cap și îl cuprinseră fiori de gheață. Parcă o mână moartă, ținută mult timp la frigider, o mână moartă, care a căpătat brusc viață, i se strecurase în cămașă și îi strângea carnea de deasupra inimii. Da, era o imagine idioată, scârboasă și idioată, dar, vai, nu o *simțea* deloc ca fiind idioată. Deloc.

Louis se duse la ușă pe picioare pe care nu le mai simțea și trase zăvorul cu degete inerte. Și, pe când deschidea larg ușa, gândi: *Pascow trebuie să fie. Așa cum e și povestea lui Jim Morrison, s-a întors din morți și e mai mare decât a fost vreodată. Pascow trebuie să fie. Stă aici în șortul lui de jogging, uriaș ca viața și mucegăit ca pâinea de-o lună, Pascow, cu capul strivit, Pascow, avertizându-mă din nou. Să nu te duci acolo sus! Cum era cântecul ăla? Iubito,*

te rog, nu pleca, iubito, TE ROG, nu pleca, știi cât de mult te iubesc, iubito, te rog, nu pleca...

Ușa se deschise și, pe prima treaptă, în întunericul vântos al acelui miez de noapte dintre ziua în care rudele au depus un ultim omagiu în camera funerară și ziua în care urma să-și înmormânteze fiul, se afla Jud Crandall... Părul lui rar și alb era răvășit de vântul negru și înghețat.

Louis încercă să râdă. Parcă timpul s-ar fi întors în loc. Era din nou Ziua Recunoștinței. Curând aveau să vâre trupul țeapăn, anormal de greu al lui Winston Churchill, motanul lui Ellie, într-un sac din plastic pentru gunoi și să pornească la drum. *O, nu întreba ce se întâmplă; hai să mergem să ne facem treaba.*

– Pot să intru, Louis? întrebă Jud, scoțând un pachet de Chesterfield din buzunarul de la cămașă și punându-și o țigară în gură.

– Hai să-ți zic care-i treaba, spuse Louis. E târziu și am băut o ladă cu bere.

– Îhî, miroși de la o poștă, zise Jud.

Aprinse un chibrit. Vântul îl stinse. Aprinse altul în mâinile făcute căuș, însă mâinile îi tremurară și dădură iarăși chibritul pe seama vântului. Scoase al treilea băț de chibrit, se pregăti să-l aprindă și apoi se uită la Louis, care stătea în pragul ușii.

– Nu pot să-l aprind, spuse Jud. Ai de gând să mă lași să intru sau nu, Louis?

Louis se dădu la o parte și îl lăsă pe Jud să intre.

38

Se așezară în jurul mesei din bucătărie, cu berile în față – *e prima oară când bem la mine acasă*, gândi Louis, ușor mirat. O auziră pe Ellie țipând în somn și amândoi înghețară ca niște statui în jocurile de copii. Țipătul nu se repetă.

– Bun, spuse Louis, ce cauți aici la ora 12.15 în noaptea dinaintea zilei în care va fi înmormântat fiul meu? Mi-ești prieten, Jud, însă acum ai întrecut orice limită.

Jud bău, își șterse gura cu dosul palmei și se uită în ochii lui Louis. În căutătura lui se putea citi ceva limpede și categoric, iar Louis își plecă privirea.

– Știi de ce mă aflu aici, spuse Jud. Gândești lucruri care nu trebuie să fie gândite, Louis. Și, mai rău, mă tem că ai intenția să le și faci.

– Nu mă gândeam la altceva decât să mă duc la culcare, zise Louis. Mâine trebuie să merg la o înmormântare.

– Eu sunt răspunzător pentru durerea nespusă pe care o simți în noaptea asta, șopti Jud. Din câte îmi dau seama, s-ar putea chiar să fiu răspunzător de moartea lu' fiu-tău.

Louis ridică uluit privirea.

– Ce?... Jud, ai înnebunit!

– Te gândești să-l duci acolo, spuse Jud. Nu încerca să negi că nu te-ai gândit la asta.

Louis nu răspunse.

– Cât de mult se întinde influența locului ăluia? întrebă Jud. Poți să-mi spui? Nu. Și nici eu nu pot să-ți dau un răspuns, deși mi-am trăit toată viața în bucățica asta de lume. Cunosc povestea indienilor Micmac și știu că ei au considerat locu' ăla ca fiind un loc sacru... însă nu și un loc bun. Asta mi-a zis-o Stanny B. Și tata mi-a spus asta – dar mai târziu. După ce Spot a murit a doua oară. Acum, indienii Micmac, statul Maine și Guvernul federal se ceartă prin tribunale din cauza locului ăluia. Al cui este? Nimeni nu știe, Louis. Nimeni nu mai știe. Diferite persoane au ridicat pretenții asupra lui, însă nici una dintre pretenții nu era întemeiată. Unul a fost Anson Ludlow, strănepotul ăluia care a întemeiat orașul. Se pare că revendicarea lui a fost cea mai bună pentru un alb, căci Joseph Ludlow cel Bătrân a primit tot terenul în dar de la bunu' rege Georgie, pe vremea când Maine nu era altceva decât o mare provincie a Coloniei Massachusetts. Dar chiar și așa, ar fi avut mult de furcă la tribunal, pen'că mai existau și alte cereri de punere în posesie ale altora pe nume Ludlow, și o cerere a unui tip pe nume Peter Dimmart, care pretindea că poate să dovedească cu acte în regulă că este un Ludlow din flori. Și Joseph Lodlow cel Bătrân a ajuns sărac spre sfârșitul vieții, sărac în bani, dar bogat în terenuri, și, din când

în când, când se întâmpla să fie cu chef, dăruia oricui se nimerea ba câte două sute, ba câte patru sute de acri de pământ.

– Și n-a fost înregistrat nici unul dintre actele astea? întrebă Louis, fascinat, împotriva propriei voințe.

– O, dar ce disciplinați mai erau bunicii noștri! spuse Jud, aprinzându-și o nouă țigară de la mucul celeilalte. Donația originală asupra terenului tău sună cam așa. Jud închise ochii și citi: „De la arțarul cel bătrân care se află pe culmea Quinceberry până la marginea râului Orrington, așa se întinde terenul de la nord la sud." (Rânji fără prea mult umor.) Numai că bătrânu' arțar s-a prăbușit în, să zicem, 1882, și a putrezit, și l-a mâncat mușchiu' până în 1900, iar râul Orrington a secat și s-a transformat în mlaștină în cei zece ani dintre sfârșitul Războiului cel Mare și căderea Bursei de la începutu' crizei. Ce încurcături au mai fost și atunci!! Oricum, lui Anson nu i-a păsat. Că fusese lovit de un fulger și murise în 1921, chiar acolo unde e cimitiru'.

Louis se holbă la Jud. Acesta sorbi din bere.

– Nu contează. Există o sumedenie de locuri în care istoria proprietăților e așa de încurcată, că nu o mai poate descurca nimeni vreodată, și numai avocații se îmbogățesc de pe urma lor. Cred că, în cele din urmă, indienii își vor recăpăta locu', și mai cred că așa și trebuie să fie. Însă nu asta contează, Louis. În noaptea asta am venit la tine să-ți povestesc despre Timmy Baterman și despre taică-su.

– Cine e Timmy Baterman?

– Timmy Baterman a fost unul dintre cei vreo douăzeci de băieți din Ludlow care s-au dus în Europa să se lupte cu Hitler. A plecat în 1942 și s-a întors în 1943, într-o ladă acoperită cu un steag. A murit în Italia. Taică-su, Bill Baterman, și-a trăit întreaga viață în acest oraș. Aproape că a înnebunit când a primit telegrama... da' s-a potolit imediat. Că, vezi tu, știa de cimitiru' indienilor Micmac. Și s-a hotărât s-o facă.

Fiorii de gheață reveniseră. Louis îl privi lung pe Jud, încercând să deslușească minciuna în ochii bătrânului. Însă nu era nici urmă de minciună acolo. Dar îi convenea de minune că afla acum această poveste.

– De ce nu mi-ai spus toate astea în noaptea în care am vorbit? zise Louis, în cele din urmă. După ce... după ce am făcut ce am făcut cu motanul? Când te-am întrebat dacă a fost vreun om îngropat acolo, ai zis că nu, niciodată.

– Pentru că nu trebuia să știi. Acum însă trebuie.

Louis tăcu multă vreme.

– A fost singurul?

– Singuru' despre care știu eu, spuse Jud, cu gravitate. Singuru' care să fi încercat *vreodată?* Mă îndoiesc, Louis. Mă îndoiesc foarte mult. Nu cred că există ceva nou sub soare. O, da, e drept că se schimbă uneori prafu' strălucitor pe care zeii îl așternpe lucruri, dar atâta tot, ce s-a încercat o dată a mai fost încercat o dată înainte... și mai înainte... și mai înainte.

Își privi mâinile acoperite cu pete maronii. În camera de zi, ceasul bătu ora 12.30.

– Sunt convins că un om cu meseria ta e obișnuit să privească simptomele și să vadă boala care zace sub ele... și m-am hotărât că a venit vremea să-ți vorbesc, atunci când Mortonson, de la morgă, mi-a zis că ai comandat groapa cu pământ, în loc de mormânt zidit.

Louis se uită la el mult timp, fără o vorbă. Jud roși puternic, însă nu-și plecă ochii.

În sfârșit, Louis spuse:

– Mi se pare că m-ai cam spionat, Jud. Nu cred că-mi place.

– Nu eu l-am întrebat ce-ai comandat.

– Poate că nu direct.

Jud însă nu răspunse și, deși roșeața care îi acoperea obrajii căpătase intensitatea prunei coapte, ochii lui încă nu-și ferirăprivirea.

Louis oftă, în cele din urmă.

– Of, fir-ar să fie! Nu-mi pasă Poate chiar ai dreptate. Poate că așa ceva am avut în cap. Dar, dacă așa a fost, exista în subconștient. Nu m-am gândit bine la ce anume comandam. Mă gândeam numai la Gage.

– Știu că te gândeai la Gage. Cunoști însă bine diferența. Unchiul tău a fost antreprenor de pompe funebre

Da, cunoștea bine diferența. Mormântul zidit era o construcție, ceva ce trebuia să dureze mult, mult timp. Se turna beton într-o

formă rectangulară, armată cu drugi din oțel, și, după ce se încheia slujba, un capac din beton era așezat deasupra, cu ajutorul unei macarale. Capacul era sigilat cu smoală.

Unchiul Carl, căruia îi plăcea să spună tot felul de povești (cel puțin atunci când se afla în compania celor de un soi cu el, și Louis, care a lucrat câteva veri alături de el, se calificase ca ucenic în meserie), îi istorisise nepotului său despre un ordin de exhumare pe care îl primise mai demult din partea procurorului. Unchiul Carl s-a dus la cimitirul Groveland ca să supravegheze exhumarea. Se puteau întâmpla tot felul de lucruri neprevăzute, a spus el – iar cei care înțelegeau exhumarea numai în termenii proveniți din filmele de groază, cu Boris Karloff în rolul monstrului lui Frankenstein și cu Dwight Frye în rolul lui Igor, aveau o impresie complet greșită. Deschiderea unui mormânt zidit nu era o treabă pentru doi oameni cu sape și lopeți – decât dacă aveau șase săptămâni la dispoziție. Totul a mers bine... la început. Au deschis mormântul și macaraua a agățat capacul. Numai că acel capac nu s-a lăsat deschis, așa cum ar fi trebuit. Ci întregul mormânt, cu laturile din beton, umede acum și decolorate, se ridică din pământ. Unchiul Carl a strigat la macaragiu să oprească totul. Unchiul Carl voia să se întoarcă la morgă și să ia o soluție care să slăbească puțin puterea sigiliului din smoală.

Acum, fie că macaragiul nu l-a auzit, fie că el voia să scoată toată chestia, ca un puști care se joacă cu o macara de jucărie. Și unchiul Carl a mai spus că idiotul aproape că îl și scosese. Cutia din beton era trei sferturi afară din pământ – unchiul Carl și asistentul lui auzeau cum curge apa din ea (fusese o săptămână ploioasă în Chicago), când macaraua se răsturnă și căzu în mormânt. Macaragiul își sparse nasul în parbriz. Festivitățile din ziua aceea au costat autoritatea locală cam 3 000 de dolari – cu 2 100 mai mult decât prețul obișnuit al unor astfel de întâmplări vesele. Ceea ce voia să scoată în evidență unchiul Carl cu povestea asta era că, șase ani mai târziu, macaragiul a fost ales președinte al sindicatului șoferilor din Chicago.

Gropile de pământ erau mult mai simple. În groapă se punea doar o cutie umilă din beton, deschisă la vârf. Se așeza înăuntru în dimineața ceremoniei. Sicriul se punea în ea, după slujbă. Apoi, cioclii

aduceau capacul, format, în mod obișnuit, din două bucăți. Acestea erau coborâte la capetele mormântului. Erau, de asemenea, prevăzute cu inele din fier. Groparii treceau un lanț prin aceste inele și așezau ușor capacul deasupra mormântului. Bucățile din beton cântăreau cam treizeci, poate treizeci și cinci – hai, fie și patruzeci de kilograme. Și nu se folosea nici un fel de soluție pentru sigilarea mormântului.

Era ușor să deschizi un astfel de mormânt, asta insinua Jud.

Sssst... sssst. Nu trebuie să vorbim de așa ceva. Sunt secrete.

– Da, cunosc diferența dintre o groapă de pământ și una zidită, spuse Louis. Însă nu m-am gândit la... la ce te gândești că m-am gândit.

– Louis...

– E târziu, mai zise doctorul. E târziu, sunt beat și mă doare inima. Dacă tu crezi că trebuie să-mi spui povestea asta, atunci spune-mi-o, și hai să terminăm odată! *Poate că ar fi trebuit să beau Martini*, gândi el. *Atunci aș fi fost beat criță când ar fi bătut la ușă.*

– Bine, Louis. Mulțumesc.

– Continuă!

Jud se gândi câteva clipe, apoi își reluă istorisirea.

39

– Pe vremea aceea – adică în timpul războiului – trenurile încă mai opreau în Orrington, și Bill Baterman s-a dus cu un dric la depozitu' de mărfuri ca să aștepte vagonul ce aducea trupul fiului său, Tommy. Sicriu' a fost descărcat de patru angajați de la căile ferate, printre care și eu. În tren era și un ofițer trimis de departamentul ce reprezenta versiunea militară a pompelor funebre, Louis, însă nu s-a dat jos deloc. Înțepenise, beat cui, în vagonul în care se mai aflau încă douăsprezece sicrie. L-am pus pe Tommy în dric – pe atunci principala grijă era să-i pui pe morți în groapă înainte de a putrezi. Bill Baterman stătea lângă noi, împietrit și... arăta... nu știu cum să-ți zic... arăta ca și cum s-ar fi uscat pe dinăuntru, cred că așa s-ar spune. N-a vărsat nici o lacrimă. În ziua aia, mecanicu' de locomotivă era

Huey Garber, şi el ne-a zis după aia că tipu' de la armată făcuse un adevărat turneu cu toti morţii pe care trebuia să-i livreze. Tipu' ăsta, ofiţeru', vine la Huey, scoate o sticlă plată cu whisky de secară din buzunaru' bluzei de uniformă şi-i zice cu o voce tărăgănată, dulce, de sudist: „Ei, don şef, ştiai că azi conduci trenul-fantomă?" Huey da din cap că cică habar n-avea. „Păi, chiar asta faci. Cel puţin, aşa le zicem noi în Alabama trenurilor ăstora mortuare." Huey zice că tipu' a scos din buzunar o listă şi s-a chiorât la ea. „O să începem cu două coşciuge pe care le lăsăm în Houlton, şi după aia mai am unu' la Passadumkeag, două în Bangor, unu' din Derry, unu' în Ludlow şi tot aşa. Parcă aş fi un căcăcios de lăptar. Vrei o duşcă?" Şi Huey refuză politicos băutura, pretextând că pe zona dintre Bangor şi Aroostook se face mult tămbălău dacă vreun mecanic de locomotivă este prins că miroase a băutură, şi tipu' de la pompele funebre ale armatei nu se supără, aşa cum nici Huey nu se supără că tipu' e beat. Ba chiar îşi strâng mâinile, zice Huey. Aşa că au pornit-o la drum, descărcând la fiecare oprire câte un sicriu sau două, acoperite cu drapelu' american. Erau cam optişpe sau douăzeci în total. Huey mai zicea că pe tot drumu' până la Boston, în fiecare haltă sau gară, erau rudele îndoliate, care plângeau de rupeau pământu', în toate gările, dar nu şi în Ludlow... şi când a ajuns în Ludlow, a avut marea bucurie să dea cu ochii de Bill Baterman, care, zicea el, arăta de parcă murise pe dinăuntru şi acum doar se aştepta să i se împută sufletu'. Când s-a terminat călătoria, spune că l-a trezit pe tipu' de la armată şi au băut împreună – cinşpe sau douj de pahare – şi Huey s-a îmbătat aşa de tare, cum nu i s-a mai întâmplat niciodată în viaţă, şi s-a dus la curve, chestie pe care n-o făcuse niciodată în viaţă, şi s-a pomenit cu nişte păduchi atât de mari, că îl apucaseră frisoanele, şi a zis că, dacă asta însemna să conduci un tren-fantomă, nu voia să mai conducă vreodată un tren ca ăsta. Au dus trupul lui Tommy la Morga Greenspan de pe Fern Street – era vizavi de spălătoria New Franklin – şi, după două zile, l-au îngropat în cimitirul Pleasantview, cu toate onorurile militare. Să-ţi mai spun că doamna Baterman murise cu zece ani în urmă, când încercase să aducă pe lume cel de-al doilea copil al lor, şi întâmplarea asta a cam dus la ce o să-ţi povestesc în

continuare. Nu crezi că un alt copil i-ar fi ușurat durerea bătrânului? Poate că un alt copil i-ar fi amintit lu' Baterman că există și alții care simt aceeași durere și care trebuie să fie ajutați să depășească acest moment greu. Cred că tu te poți considera norocos că mai ai un copil, cam asta vreau să zic. Un copil și o nevastă, care sunt amândoi în viață și sănătoși. Din scrisoarea primită de Bill de la locotenentu' care comanda plutonul băiatului, Timmy a fost împușcat pe drumu' către Roma, în ziua de 15 iulie 1943. Cadavru' i-a fost expediat acasă două zile mai târziu și a ajuns la Limestone în data de 19. Chiar a doua zi, a fost încărcat în trenul-fantomă al lui Huey Garber. Cei mai mulți dintre recruții și voluntarii care au murit în Europa au și fost înmormântați în Europa, da' toți băieții care au venit acasă cu trenu' ăla erau mai deosebiți – Timmy a murit încercând să arunce în aer un cuib de mitralieră și i-a fost acordată post-mortem Steaua de Argint. Timmy a fost înmormântat pe 22 iulie, nu mai țin minte exact, dar parcă așa a fost. Și, patru sau cinci zile mai târziu, Marjorie Washburn, poștărița de pe vremea aia, l-a văzut pe Timmy pe stradă, îndreptându-se către magazia lui York. Îți dai seama că Margie aproape că era să iasă cu mașina de pe drum. S-a întors la poștă, și-a aruncat sacul din piele, cu scrisorile încă în el, pe biroul lui George Anderson și i-a strigat că se duce acasă să se culce. „Ești bolnavă, Margie?" a întrebat-o George. „Ești albă ca aripa unui pescăruș." „Tocmai ce m-am speriat de moarte și n-am chef să vorbesc despre asta", a zis Margie Washburn. „Și n-o să-i spun nici lu' Brian ce mi s-a întâmplat, nici lu' maică-mea, nici la nimeni. Când o să ajung în Rai, dacă Isus o să mă întrebe, poate că Lui o să-i povestesc. Deși nu cred." Și, cu vorbele astea, s-a răsucit pe călcâie și a plecat. Toată lumea știa că Timmy murise; cu o săptămână în urmă, îi apăruse necrologul în ziarul *Daily News* din Bangor și în ziarul *American* din Ellsworth cu poza și cu tot tam-tam-ul, și jumătate din oraș luase parte la înmormântare. Și iacătă că îl vede Margie mergând bine mersi pe drum – *împleticindu-se* pe drum, i-a zis ea, în cele din urmă, lu' George Anderson, da' cu vreo douăzeci de ani după aia, și numai atunci când era pe patul de moarte, iar George mi-a spus că i s-a părut că biata femeie chiar simțea nevoia să povestească cuiva cele văzute

atunci. George mi-a mai zis că avea impresia că amintirea îi tortura sufletu', înțelegi? Era palid, i-a spus ea, și era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni veche și cu o cămașă din flanel decolorată, deși în ziua aia trebuie să fi fost vreo patruzeci de grade la umbră. Margie a mai zis că avea părul' lipit de cap. „Și avea ochii ca stafidele înfundate în cocă. George, în ziua aia, eu am văzut o stafie. De-asta m-am speriat așa de rău. N-am crezut niciodată în așa ceva, și uite că tocmai mie mi s-a întâmplat." Și tot așa, zvonurile au început să se răspândească. Curând, l-au mai văzut și alții pe Timmy. Coana Stratton – noi îi ziceam „coana", deși, din câte știam, putea fi orice, fată bătrână, divorțată sau văduvă; avea o căsuță cu două camere spre capătul de jos al drumului, acolo unde Pedersen Road se intersectează cu Hancock Road, și mai avea o grămadă de discuri cu jazz, iar câteodată chiar te primea să le asculți, dacă îi ofereai o bancnotă de zece dolari care nu-ți mai făcea trebuință. Și așa l-a văzut de pe prispa casei, și a povesit că s-a dus până la marginea drumului, unde s-a oprit. A rămas acolo, zicea ea, cu mâinile bălăngănindu-i-se și cu capul înclinat înainte, semănând cu un boxer gata să primească în gură bucata de material care-i protejează dinții. Femeia mai zicea că a înțepenit acolo pe prispă, cu inima bătându-i înnebunită, mult prea speriată ca să îndrăznească să se miște. După aia, spunea că s-a întors și că parcă era un individ beat cui, care încearcă să facă stânga-mprejur. Un picior i s-a deplasat prea mult, iar celălalt i s-a răsucit pe loc, și aproape că a căzut în nas. Zicea că s-a uitat fix la ea și că atunci i s-au înmuiat mâinile, a scăpat coșu' cu rufe pe care tocmai le spălase și s-au murdărit iarăși de funingine. Spunea că ochii lui... ochii lui păreau la fel de fără viață și de prăfuiți ca niște bile. Așa a spus, Louis. Da' a văzut-o... și a rânjit... și a zis că i-a vorbit. A întrebat-o dacă mai avea discurile, pen'că i-ar conveni să facă niște tumbe cu ea. Poate chiar în seara aia. Și coana Stratton a fugit în casă, și n-a mai ieșit de-acolo o săptămână întreagă, și, oricum, pe atunci se terminase totul. Mulți l-au văzut pe Timmy Baterman. Mulți dintre ei sunt morți acum – coana Stratton a murit, de pildă, și alții s-au mutat de-aici, da' mai sunt gloabe ca mine care mai trăiesc și care știu povestea... și care îți pot spune cum a fost... dacă îi întrebi. L-am văzut cum se

plimba încolo și încoace pe Pedersen Road, o milă mai la est de casa lu' tac-su și o milă mai la vest. Încoace și încolo, încoace și încolo, cât era ziulica de lungă, și, din câte știm, chiar toată noaptea. Cu cămașa afară din pantaloni, fața palidă, părul lipit parcă în țepi, prohabul descheiat, câteodată, și privirea lui... *privirea* aia...

Jud se opri să-și aprindă o țigară, stinse chibritul și se uită la Louis prin ceața albastră a fumului. Și, cu toate că istoria asta era, desigur, complet aiurită, în ochii lui Jud nu se putea citi nici o minciună.

– Știi, au scos cărțile astea și au făcut filmele astea – nu știu dacă sunt adevărate – despre zombii ăia din Haiti. Ți-i arată în filme cum se târâie, holbându-se cu ochii ăia morți, aproape fără reacții și semănând cu niște animale. Louis, așa era și Timmy Baterman, ca un zombi dintr-un film, numai că el *nu era* zombi. Era *altceva*. *Se întâmpla* ceva în spatele ochilor ăia, și uneori puteai vedea ce se petrece, alteori nu puteai. *Se petrecea ceva în spatele ochilor lui, Louis.* Nu cred că ar fi corect să spun că gândea. Habar n-am cum să spun ce se întâmpla acolo. Era o violenie urâtă, asta-i sigur. Ca atunci când i-a zis lu' coana Stratton că ar vrea să facă niște tumbe cu ea. *Se petrecea* ceva acolo, Louis, da' nu cred că erau gânduri, și nu cred că avea ceva de-a face cu adevăratul Timmy Baterman – poate că nu avea chiar nici o legătură cu el, cel adevărat. Era mai mult ca un... ca un fel de semnal radio care venea din altă parte. Îl priveai și te gândeai imediat: „Dacă pune mâna pe mine, o să încep să urlu." Asta era. Încolo și încoace, de-a lungul drumului, și, într-o zi când m-am întors acasă de la lucru – trebuie să fi fost, of, cam 30 iulie – îl văd pe George Anderson, șefu' Poștei, știi, că mă așteaptă pe băncuța de la poartă, bând ceai cu gheață cu Hannibal Benson, care era atunci consilier la Primărie, și cu Alan Purinton, șeful brigăzii de pompieri. Era și Norma acolo, da' Norma mea n-a scos nici un cuvânt. George își tot freca ciotul piciorului drept. Și-l pierduse într-un accident pe vremea când lucra la calea ferată, și ciotu' îl durea îngrozitor de tare, mai ales în zilele caniculare și cu zăduf. Și uite-l că venise până la mine, cu toată durerea. „A mers prea departe", îmi zice George. „Am o poștăriță care nu mai vrea să ducă scrisorile pe Pedersen Road – asta pe de-o parte. Și o să iasă un tărăboi teribil la guvern,

asta pe de altă parte." „Adică cum o să iasă tărăboi la guvern?" întreb eu. „Hannibal zice că a primit un telefon de la Departamentul de Război. Că cică de la un locotenent, unu', Kinsman, care tre' să vadă care-i treaba pe bune și care e păcăleala." „Cică la Departamentul de Război s-au primit patru-cinci scrisori anonime", spune Hannibal, „și locotenentu' ăsta, Kinsman, începe să se cam îngrijoreze. Dacă s-ar fi primit doar o scrisoare, ar fi râs toți de-acolo de le-ar fi crăpat mațele, și ar fi uitat toată povestea. Dacă ar fi primit chiar și mai multe scrisori, dar scrise de aceeași mână, Kinsman zice că ar fi anunțat poliția din Derry Barracks și i-ar fi anunțat că există aici un psihopat pornit împotriva familiei Baterman din Ludlow. Da' scrisorile vin de la oameni diferiți. Zice că îți dai seama după scris, chiar dacă nu sunt semnate, și că în toate se spune aceeași chestie smintită – că dacă Timmy Baterman e mort, atunci arată extraordinar de bine în chip de cadavru viu, care se plimbă pe Pedersen Road. Și tipu' ăsta, Kinsman, are de gând să trimită pe cineva la noi sau chiar să vină el însuși, dacă lucrurile nu se potolesc", încheie Hannibal. „Vor să știe dacă Timmy e mort sau dezertor, ori ce dracu' este, pentru că nu le place să creadă că în dosarele lor s-ar fi putut strecura vreo greșeală. Și mai vor să știe cine a fost în sicriu' lui Timmy Baterman, dacă nu a fost el." Acum, îți dai și tu seama, Louis, în ce necaz intraserăm cu toții. Am stat de vorbă mai mult de-un ceas, și am băut ceai cu gheață. Norma ne-a întrebat dacă vrem să ne facă sandvișuri, da' nu ne ardea de mâncare. Am tot vorbit și-am tot vorbit, și am răsucit problema pe toate părțile și, până la urmă, ne-am hotărât să ne ducem până la Baterman acasă. N-o să uit niciodată noaptea aia, nici dacă o să ajung să mai trăiesc încă optzeci de ani de-acum înainte. Era cald, aerul era fierbinte, mai fierbinte decât balamalele Iadului, și soarele apunea roșu în spatele norilor, ca o găleată cu mațe. Nici unu' din noi n-a vrut să meargă, da' n-am avut încotro. Norma și-a dat seama de asta înaintea tuturor. M-a băgat în casă, nu mai țin minte cu ce pretext, și mi-a zis: „Să nu care cumva să-i lași să se înmoaie și să amânați toată treaba, Judson. Trebuie să faceți ceva. Este o oroare."

Jud îl cercetă pe Louis cu privirea

– Așa a numit-o, Louis. Cuvântul ăsta l-a folosit. Oroare. Și după aia îmi șoptește la ureche: „Jud, dacă simți că se va întâmpla ceva, fugi de-acolo. Lasă-i pe ceilalți. Fiecare să aibă grijă de el. Ține minte ce-ți spun, gândește-te la mine și fugi cât te țin picioarele, dacă se întâmplă ceva." Ne-am dus cu mașina lu' Hannibal Benson – ticălosul ăla avea câte cupoane de benzină voia, și habar n-am cum de reușea să facă rost de ele. N-am prea vorbit pe drum încolo, da' toți patru am fumat ca turcii. Înțelegi, Louis, ne era frică, ne era frică de făceam pe noi. Singuru' care a zis ceva a fost Alan Purinton. Îi zice lu' George: „Mă pun chezaș că Bill Baterman a fost la diavolii ăia din pădurea de la nord de Drumu' Național 15." N-a răspuns nimeni, da' țin minte că George a dat din cap. Așa că am ajuns acolo, și Alan a ciocănit la ușă, da' n-a răspuns nimeni, așa că ne-am dus în curtea din spate și i-am găsit acolo pe amândoi Bill Baterman ședea pe verandă cu o cană de bere alături și Timmy era în fundul curții, și se holba la soarele ăla roșu, însângerat, care apunea. Toată fața îi era colorată în portocaliu de la lumina aia, de parcă ar fi fost jupuit de viu. Și Bill... Bill arăta de parcă l-ar fi prins dracu' după cei șapte ani de viață bună. Înota în haine, așa de slab ajunsese, cred că slăbise vreo douăzeci de kilograme. I se adânciseră ochii în orbite și acum erau ca niște animale micuțe, ascunse în văgăunile lor... și gura i se strâmbase și căpătase un tic în colțu' stâng.

Jud tăcu, părând să mediteze o clipă, apoi dădu din cap abia vizibil.

– Louis, parcă era *damnat*. Timmy s-a uitat în jur, ne-a văzut și a rânjit. Îți venea să urli numai când se uita la tine. După aia s-a întors la loc și a urmărit mai departe cum apunea soarele. Și Bill zice: „Băieți, nu v-am auzit când ați bătut la ușă", ceea ce era o minciună ordinară, poți să fii sigur, de vreme ce Alan bătuse atât de tare la ușa aia, cât să scoale... să scoale și un surd. Nimeni nu părea că ar vrea să înceapă, așa că zic eu: „Bill, am auzit că băiatul tău a fost omorât în Italia." „S-a făcut o greșeală", zice, privindu-mă drept în ochi. „Așa a fost?" zic eu. „Păi îl vezi pe fi-miu acolo, nu?" zice el. „Atunci cine crezi că era în sicriu pe care l-ai îngropat la Pleasantview?" îl întreabă și Alan Purinton. „Al dracu' să fiu dacă știu", spune Bill, „și al dracu' să fiu dacă-mi pasă". Se ridică să-și ia o țigară și împrăștie tot pachetul

pe verandă, apoi rupe vreo două-trei când încerca să le ridice. „Probabil că se va cere o exhumare", zice și Hannibal. „Știi asta, nu? Am primit un telefon de la Departamentul ăla afurisit de Război, Bill. Și vor să afle dacă nu care cumva au îngropat copilu' altei mame sub numele lui Timmy." „Ce pizda mă-sii?" țipă Bill. Eu n-am treabă cu asta. Eu mi-am căpătat înapoi copilu'. Timmy a venit acasă ieri. A suferit un șoc din cauza unei explozii, sau cam așa ceva. E cam ciudat acum, da' o să-și revină el." „Hai să nu ne mai prostim, Bill", zic eu, și brusc am simțit că mă înfurii tare pe el. „Dacă și când vor scoate sicriu' ăla al armatei o să-l găsească gol-goluț, dacă nu cumva te-ai obosit să-l umpli cu pietre, după ce ți-ai scos băiatu' din el, da' eu nu cred că ai făcut așa ceva. Știu ce s-a întâmplat, și Hannibal, și George, și Alan știu ce s-a întâmplat și știi și tu ce s-a întâmplat. Ai făcut tâmpenii în pădure, Bill, și ți-ai provocat și ție și orașului ăstuia o grămadă de necazuri." „Cred că știți care e drumul spre ușă", zice el. „Nu trebuie să mă explic sau să mă justific în fața voastră. Nu vă datorez nimic. Când am primit telegrama aia, parcă mi s-a scurs toată viața din mine. Am simțit-o cum mi se scurge așa, ca un pișat pe cracu' pantalonului. Așa că mi-am recuperat băiatu'. N-au avut nici un drept să-mi ia băiatu'. N-avea decât șaptișpe ani Nu-mi mai rămâsese decât el de la iubita mea, mama lui, așa că ce-am făcut a fost legal în pizda mă-sii. Așa că să fut armata, și să fut Departamentul de Război și să fut Statele Unite ale Americii și să vă fut și pe voi. L-am luat înapoi. O să-și revină. Asta-i tot ce vă spun. Acum, căraţi-vă de unde-aţi venit!" Și gura i se tot strâmba în ticu' cel nou, iar fruntea i se acoperise cu broboane mari de transpirație, și atunci mi-am dat seama că înnebunise. Și eu aș fi înnebunit. Dacă ar fi trebuit să trăiesc cu... cu chestia aia.

Louis simți cum i se face rău. Băuse prea multă bere și prea repede. În scurt timp, o să-l ajungă starea de beție cumplită. Voma. Senzația de stomac greu, mult prea plin, îi spunea că o să-l ajungă cât de curând.

– Nu prea mai aveam ce face. Ne-am pregătit să plecăm. Hannibal zice: „Să te ajute Dumnezeu, Bill!" Și Bill îi răspunde: „Dumnezeu nu m-a ajutat niciodată. M-am ajutat singur." Atunci, Timmy a venit

către noi. Nici măcar nu *mergea* cum trebuie, Louis. Mergea ca un om foarte, foarte bătrân. Ridica câte un picior, apoi îl așeza jos și îl târșâia, și apoi îl ridica și pe celălalt. Așa cum merge un rac. Mâinile i se bălăngăneau pe lângă picioare. Și, când a ajuns destul de aproape, i-am văzut semnele roșii de pe față, ca niște gropițe sau arsuri. Cred că acolo îl nimerise mitraliera aia Kraut. Aproape că i-a zburat creierii. Și puțea a mormânt. O putoare neagră, de parcă totul din el se împuțise. L-am văzut pe Alan Purinton cum își acoperea cu mâna nasul și gura. Era îngrozitoare duhoarea aia. Chiar că te așteptai, dintr-o clipă în alta, să vezi cum prin păr îi mișună viermi...

– Oprește-te! șopti răgușit Louis. Am auzit destul.

– Ba nu, îl contrazise Jud, cu o sinceritate neîmblânzită. Tocmai asta-i, *n-ai auzit destul*. Și nici măcar nu mă duce mintea să inventez ceva mai rău decât cele întâmplate. Nimeni care nu a fost de față nu poate înțelege cât de rău a fost. Louis, băiatul era *mort*. Da' era și viu. Și... el... *știa* niște lucruri.

– Știa niște lucruri?

Louis se aplecă peste masă.

– Mda. S-a uitat la Alan, și rânjea așa, într-un fel ciudat – adică îi vedeai dinții – și după aia a zis ceva cu voce joasă. Simțeai nevoia să te apleci în față, ca să-l poți auzi. Suna de parcă ar fi avut coardele vocale pline cu pietriș. Și a zis: „Purinton, nevastă-ta se fute cu tipu' ăla cu care lucrează la magazin. Ce zici de chestia asta? Țipă când are orgasm. De asta ce mai zici?" Alan a icnit, și îți dădeai seama că l-a lovit tare. Acuma, Alan e la un azil în Gardener, sau cel puțin acolo era ultima oară când am auzit de el – tre' să se apropie de nouăzeci de ani. Pe vremea în care s-au întâmplat toate astea, avea cam patruzeci și, într-adevăr, existau niște zvonuri despre cea de-a doua nevastă a lui. Era verișoara lui de gradul doi și venise să locuiască cu Alan și cu prima nevastă a lui Alan, Lucy, chiar înainte de începerea războiului. Și Lucy a murit, iar după un an și jumătate, Alan s-a însurat cu fătuca aia. Laurine, așa o chema. N-avea mai mult de douăzeci și patru de ani când s-a măritat cu el. Și, da, *s-a vorbit* despre ea în oraș. Bărbații ziceau că e o fată emancipată. Da' femeile credeau că e prea libertină. Și poate că și Alan avea ceva în cap în

sensul ăsta, pentru că a zis: „Taci! Taci sau te trăsnesc de nu te vezi, oricine ai fi!" „Ssssst, Timmy", a spus și Bill și, știi, parcă arăta și mai rău decât înainte, ca și cum i-ar fi venit să vomite sau să leșine, sau amândouă. „Taci, Timmy." Da' Timmy nici nu-l băga în seamă. Se uită la George Anderson și zice: „Nepotu-tău ăla, de care faci atâta caz, de-abia te așteaptă să crăpi, moșule. Nu vrea decât banii tăi, banii ăia pe care crede că i-ai depozitat în caseta de la Banca Eastern din Bangor. D-asta se poartă frumos cu tine, da' în spate își bate joc de tine, și el, și soră-sa. Picior hodorogit de lemn, așa îți zic", mai spune Timmy și, Louis, vocea lui – vocea lui *s-a schimbat*. A devenit rea. Parcă vorbea nepotu' lu' George, dacă... dacă, știi... dacă lucrurile pe care le spunea Timmy ar fi fost adevărate. „Picior hodorogit de lemn", zice Timmy, „și ce-o să se mai cace pe ei când o să afle că ești sărac lipit pământului, pen'că ți-ai pierdut toți banii în 1938. Nu că o să se cace pe ei, George? Nu că o să se *cace*?" Atunci, George a făcut câțiva pași în spate, picioru' de lemn s-a îndoit sub el, și s-a prăbușit pe veranda lui Bill, și i-a răsturnat cana cu bere, și era alb la față cum e cămașa ta, Louis. Bill a reușit cumva să-l ridice în picioare și după aia a început să urle la fie-su: „Taci, Timmy! Încetează imediat!" Da' Timmy nu voia să înceteze. A mai zis ceva rău despre Hannibal și după aia a zis ceva rău și despre mine, și deja începuse să... să delireze, zic eu. Mda, asta făcea, delira. Urla. Și noi am început să ne retragem și apoi am luat-o la fugă, târându-l cum ne pricepeam și pe George după noi. Îl târam de brațe, pentru că reușise, atunci când căzuse, să-și răsucească hamurile piciorului de lemn, și ăsta stătea acum lateral, cu pantofu' cu vârfu' înapoi. Ultima oară când l-am văzut pe Timmy Baterman a fost atunci, lângă frânghia de întins rufe, pe pajiștea din spatele casei tatălui său, cu fața roșie de la soarele care apunea, cu semnele alea pe față, cu părul vâlvoi și parcă plin de praf... și hohotea, și țipa cu o voce care-ți perfora timpanele, repetând la nesfârșit: „Picior hodorogit de lemn! Picior hodorogit de lemn! Și Încornoratu'! Și Codoșu! La revedere, domnii mei! La revedere! La revedere!" Și după aia a râs, da' și urla, pe bune... ceva dinlăuntru' lui... urla... și urla... și urla.

Jud se opri. Respirația i se accelerase.

– Jud, spuse Louis. Lucrul ăsta pe care ți l-a zis Timmy Baterman... era adevărat?

– Era adevărat, murmură Jud. Cristoase! Era adevărat. Când și când obișnuiam să mă duc la un bordel din Bangor. Nimic ciudat pentru un bărbat, deși bănuiesc că există și unii care țin calea dreaptă. Doar că, uneori, simțeam impulsu' ăsta – poate chiar nevoia – de a mă cufunda într-o carne străină. Sau chiar de a plăti o femeie ca să facă toate treburile alea pe care bărbatu' nu i le poate pretinde nevestei lui. Și bărbații își îngrijesc grădina, Louis. Ce-am făcut eu nu era o grozăvie și toate se întâmplaseră cu vreo opt sau nouă ani în urmă, și Norma nu m-ar fi părăsit dacă ar fi aflat. Numai că ar fi murit ceva în sufletu' ei. Ceva drag și dulce pentru mine.

Ochii lui Jud erau acum roșii, umflați și împăienjeniți. *Lacrimile bătrânilor sunt uimitor de urâte*, gândi Louis. Dar, când Jud întinse mâna-i tremurătoare peste masă, Louis i-o strânse într-a sa.

– Nu ne-a zis decât lucrurile rele, spuse după o clipă. Numai lucrurile rele. Și numai Dumnezeu știe că sunt destule în viața oricărui om, nu? Două sau trei zile după asta, Laurine Purinton a plecat de tot din Ludlow și cei care au văzut-o înainte să se urce în tren au povestit că avea două vânătăi de toată frumusețea la ochi și vată îndesată în chiloți la spate. Alan n-a vrut să vorbească niciodată despre asta. George a murit în 1950 și, dacă a lăsat ceva nepotului și nepoatei lui, eu nu am auzit. Hannibal a fost dat afară din serviciu din cauza unui lucru asemănător cu cel de care îl acuzase Timmy Baterman. N-am de gând să-ți povestesc exact cum a fost – n-ai nevoie să știi și asta –, da' deturnarea fondurilor orașului în folosul propriu poate descrie destul de bine ce s-a întâmplat, așa cred. Chiar s-a vorbit să fie pus sub acuzația de delapidare, da' au lăsat-o moartă. Oricum, îl pedepsiseră suficient când l-au dat afară; toată viața îi plăcuse să se dea mare. Da' oamenii ăștia aveau și ceva bun în ei, asta vreau să-ți spun. Și asta li se pare celorlalți atât de greu de ținut minte. Hannibal a fost cel care a început strângerea fondurilor pentru construirea spitalului, chiar înainte de război. Alan Purinton a fost unu' dintre cei mai generoși oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Și bătrânu' George Anderson nu avea altă dorință decât să conducă

toată viața oficiu' poștal. Dar *lucru'* ăla din curtea lui Baterman nu a vrut să vorbească decât despre cele rele. Numai răul voia să-l ținem minte *lucru'* ăla, pen'că *el însuși* era rău... și pen'că știa că noi reprezentam un pericol pentru *el*. Timmy Baterman, ăla care a plecat la război, era un băiat obișnuit, un băiat drăguț, Louis, poate puțin cam prostănac, dar cu inima bună. Lucru' ăla pe care l-am văzut noi atunci holbându-se la soarele roșu... ăla era un monstru. Poate că era un zombi, sau un *dibuc*, sau un demon. Poate că nici nu exista vreun nume pentru așa ceva, da' indienii Micmac ar fi știut ce este, fie că avea nume sau nu.

– Ce? articulă, ca paralizat, Louis

– Ceva ce a fost atins de Wendigo, spuse Jud pe un ton egal. (Inspiră adânc, își ținu răsuflarea o clipă, expiră și se uită la ceas.) Vai de mine, Louis, e târziu. Am vorbit mult mai mult decât am avut intenția.

– Mă îndoiesc, răspunse Louis. Ai fost foarte convingător. Spune-mi cum s-a terminat

– După două nopți, a avut loc un incendiu la casa lui Baterman, spuse Jud. Casa a ars până în temelii. Alan Purinton a zis că nu există îndoială că focul fusese pus dinadins. Căsuța aia amărâtă fusese stropită cu benzină dintr-un capăt în altul. Și trei zile după ce a fost stins focu' încă mai puteai să simți duhoarea.

– Deci au ars amândoi.

– O, da, au ars. Da' muriseră înainte de incendiu. Timmy a fost împușcat de două ori în piept cu un pistol pe care Bill îl ținea tot timpu' la îndemână, un Colt vechi. L-au găsit în mâna lui Bill. Se părea că își omorâse băiatul, îl așezase pe pat și după aia a împrăștiat benzina. Apoi s-a așezat într-un fotoliu lângă radio, a aprins un chibrit și a mâncat țeava pistolului ăluia de calibru 45.

– Isuse! șopti Louis.

– Erau carbonizați binișor, da' medicu' legist a zis că Timmy Baterman arăta ca și când ar fi fost mort de vreo două-trei săptămâni.

Tăcerea ceasului care își țese secundele.

Jud se ridică.

– Nu am exagerat deloc când am zis că poate eu ți-am ucis băiețelu', Louis, sau am avut și eu partea mea de vină. Indienii

Micmac cunoșteau locul ăla, dar asta nu înseamnă neapărat că ei l-au transformat în ceea ce este. Indienii ăștia nu au fost tot timpu' aici. Poate că au venit din Canada, din Rusia, poate, poate din Asia, demult de tot, la începuturi. Au stat aici în Maine o mie de ani, sau poate că au stat două mii de ani – greu de spus, pentru că nu și-au pus amprenta pe pământ. Și au plecat iarăși – așa cum vom pleca și noi, într-o zi, deși cred că amprenta noastră, bună sau rea, va fi mai bine întipărită pe locurile astea. Căci locurile vor rămâne, indiferent cine le va locui, Louis. Nu e ca și când ar aparține cuiva care poate lua toate tainele cu el atunci când pleacă. E un loc rău, îngrozitor, și nu ar fi trebuit să te duc acolo sus ca să-ți îngropi motanul. Acum îmi dau seama de asta. Are o putere de care trebuie să te ferești pentru binele familiei tale și al tău însuți. Eu nu am fost destul de puternic să mă împotrivesc. Ai salvat viața Normei și am vrut să fac și eu ceva pentru tine, și locu' ăla mi-a transformat bunele intenții după propriu' lui scop malefic. Are putere... și cred că puterea lui are faze, așa, ca luna. A mai avut aceeași putere deplină și înainte, și mă îngrozesc la gându' că s-ar putea să o capete din nou. Sunt înspăimântat la gându' că s-ar fi putut să mă fi folosit pe mine ca să ajungă la tine, prin fiu-tău. Louis, înțelegi unde vreau să ajung?

Ochii îl implorau muți.

– Cred că vrei să spui că locul ăla a știut că Gage o să moară, zise Louis.

– Nu. Spun că s-ar fi putut ca locul ăla să-l fi *făcut* pe Gage să moară, tocmai pentru că eu ți-am dezvăluit puterea lui. Spun că s-ar fi putut ca eu să-ți fi omorât fiu', mânat de cele mai bune intenții, Louis.

– Nu pot să cred așa ceva, zise Louis, într-un târziu, cu voce nesigură. Nu cred, nu voi crede. *Nu pot să cred.*

Strânse și mai tare mâna lui Jud.

– Mâine îl înmormântăm pe Gage. În Bangor. Și în Bangor va rămâne. N-am de gând să mă mai duc vreodată în Cimitirul Animalelor și nici dincolo de el.

– Făgăduiește-mi! spuse Jud cu asprime.

– Îți făgăduiesc, admise Louis.

Într-un colț al minții sale, ideea rămase, totuși – sclipirea promisiunii de-abia făcute tremura ușor.

40

Nu se petrecu însă nici unul dintre aceste lucruri.

Camionul Orinco cel zumzăitor, degetele care atinseseră o fracțiune de secundă puloverul lui Gage și apoi au alunecat de pe el, Rachel care se pregătea să meargă la morgă în capotul de casă, Ellie care purta fotografia lui Gage peste tot și care așezase scăunelul lui lângă patul ei, lacrimile lui Steve Masterton, scandalul și bătaia cu Irwin Goldman, povestea îngrozitoare a lui Jud Crandall despre Timmy Baterman – toate astea au existat doar în mintea lui Louis Creed, în cele câteva secunde cât a alergat după fiul lui pe drum. După fiul lui care râdea cu gura până la urechi. În spate, Rachel țipa din nou – *Gage, întoarce-te, nu FUGI!* – însă Louis își economisi suflul. Pericolul era mare, foarte mare, și, da, *unul* dintre lucrurile acelea s-a întâmplat cu adevărat: de undeva se auzea zumzetul camionului care se apropia și undeva înlăuntrul său se deschise un circuit al amintirilor, și îl auzi pe Jud Crandall cum îi spune lui Rachel chiar în prima lor zi în Ludlow: *Să aveți grijă de copii în preajma drumului, doamnă Creed. E un drum rău pentru copii și pentru animale.*

Acum, Gage alerga pe panta domoală a pajiștii ce se îmbina cu marginea Drumului Național 15. Picioruşele-i dolofane pompau de zor, și, după toate legile fizicii, ar fi trebuit să se împiedice și să cadă, însă înainta fără să se clatine, și acum zgomotul se auzea foarte aproape, sforăitul acela gros pe care îl auzea uneori Louis din pat pe când plutea peste malurile somnului. Atunci i se părea un cântec de leagăn, însă acum îl îngrozea.

O Doamne Dumnezeule o Isuse Cristoase te rog fă-mă să-l prind nu-l lăsa să ajungă pe drum!

Louis se aruncă înainte cu ultimele forțe și sări ca un jucător de fotbal care vrea să-l placheze pe altul; cu coada ochiului își văzu umbra zburând pe deasupra ierbii și se gândi la zmeu, la Vultur, cum își imprimase acesta umbra pe pajiștea doamnei Vinton, și chiar atunci când inerția mișcării lui Gage îl purta pe acesta pe drum, degetele lui Louis îi șterseră jacheta... și apoi o apucară strâns.

Îl smuci pe Gage și se prăbuși cu el în brațe, izbindu-și fața de pietrișul de pe marginea drumului, însângerându-și nasul. Testiculele îi anunțară însă o durere mult mai pătrunzătoare – *of, dacă aș fi știut că o să joc fotbal, îmi puneam suspensorul* – dar și durerea din nas, și agonia pe care o simțea în cele două pietre prețioase s-au topit în minunata senzație de ușurare de a fi auzit scâncetul de durere și de furie al lui Gage când s-a lovit cu poponețul de marginea drumului și s-a rostogolit pe gazon, lovindu-se la cap. O clipă mai târziu, scâncetele lui au fost acoperite de zumzetul camionului care trecea pe lângă ei și de behăitul aproape regesc al claxonului lui.

În ciuda bilei uriașe de plumb pe care o simțea în vintre, Louis reuși să se ridice și să-și ia fiul în brațe. O secundă mai târziu li se alătură și Rachel, plângând și ea și țipând la Gage: „Să nu mai fugi niciodată pe drum, Gage! Niciodată, niciodată, niciodată! Drumul e rău! *Rău!*"

Și Gage era atât de uimit de cearta asta plină de lacrimi pe care o căpăta, că încetă să mai plângă el însuși și căscă ochii mari la mama lui. „Louis, îți curge sânge din nas", spuse ea și îl îmbrățișă pe neașteptate și atât de strâns, că de-abia mai putu să respire. „Asta încă e bine", zise el. „Cred că sunt steril, Rachel. O, vai de mine, ce durere atroce!" Și ea izbucni în hohote isterice de râs, iar el se temu, câteva secunde, să nu facă o criză, și atunci îi trecu prin minte: *Dacă Gage ar fi murit, cred că ar fi înnebunit de-a binelea.*

Dar Gage nu murise; toată povestea fusese doar un moment diavolește întins al imaginației lui Louis, în timp ce reușea să întreacă în fugă moartea fiului său, de-a lungul unei pajiști verzi, într-o după-amiază însorită de mai.

Gage s-a dus la grădiniță și la vârsta de șapte ani a început să meargă în tabere, unde a manifestat o aptitudine uluitoare și minunată pentru

înot. Le-a mai făcut părinților lui și o surpriză destul de neplăcută, dovedindu-se în stare să reziste unei despărțiri de o lună, fără vreo traumă psihică vizibilă. Când avea zece ani, ajunsese deja să-și petreacă întreaga vară în tabăra Agawam din Raymond, iar la vârsta de unsprezece ani a câștigat două panglici de merit și una roșie în Tabăra Swimathon, care încheia activitățile de peste vară. Crescuse înăltuț, și, totuși, rămăsese același Gage, dulce și uluit în fața tuturor lucrurilor pe care le avea de oferit lumea... și nimeni nu știe cum de se întâmpla, dar pentru Gage, fructele lumii nu erau niciodată amare sau putrezite.

A terminat liceul printre primii și a fost membru al echipei de înot la John Bapst, școala parohială pe care insistase să o frecventeze tocmai datorită faptului că se putea specializa în acest sport. Rachel s-a supărat, dar Louis nu a fost prea surprins când, la șaptesprezece ani, Gage a anunțat că vrea să se convertească la catolicism. Rachel era de părere că totul se întâmpla din cauza fetei cu care se întâlnea Gage, își imagina căsătoria fiului ei în viitorul imediat („dacă târfulița aia cu medalia Sfântului Cristopher la gât nu-l și fute, îți mănânc chiloții, Louis", zicea ea), își mai imagina cum se prăbușesc toate planurile de a-l vedea la facultate și în echipa olimpică de înot, și se îngrozea că, la patruzeci de ani, urma să aibă vreo nouă sau zece mici catolici pe lângă el. Deja, atunci o să fie (după spusele lui Rachel) un camionagiu care fumează trabuc și care nu încape în spatele volanului din cauza burții umflate de bere, recitând *Tatăl Nostru* și *Ave Maria* pe drumul spre uitarea preinfarctului.

Louis bănuia că motivele fiului său erau mai pure și, deși Gage s-a convertit, în cele din urmă (și în ziua când s-a întâmplat asta, Louis i-a trimis o carte poștală destul de obraznică lui Irwin Goldman, în care scrisese: *Poate că vei avea ca nepot un călugăr. Louis, ginerele tău cel ne-evreu*), nu s-a căsătorit cu fata cea drăguță (și cu siguranță deloc târfulița) cu care ieșise în ultimul an de liceu.

A intrat apoi la Johns Hopkins, a făcut parte din echipa olimpică de înot și, într-o după-amiază lungă, strălucitoare și incredibil de frumoasă și mândră, la șaisprezece ani după ce Louis a întrecut în fugă un camion Orinco, reușind să salveze viața fiului său, el și cu

Rachel – care acum albise aproape complet, deși se vopsea – urmăriră cum fiul lor a câștigat medalia de aur pentru Statele Unite. Când camerele televiziunii NBC se apropiară pentru un prim-plan și îl arătară cum își ține drept și mândru capul de pe care picurau stropi de apă, cu ochii larg deschiși și calmi, fixați asupra drapelului, în timp ce se intona imnul național, cu medalia la gât, aurul lipit de pielea netedă a pieptului său, Louis izbucni în plâns. Plânseră și el, și Rachel. „Cred că asta pune capac la toate", spuse, cu voce răgușită, și se întoarse să-și îmbrățișeze soția. Însă Rachel îl privea cu o groază tot mai intensă, chipul său părând a îmbătrâni chiar înaintea ochilor lui, biciuit, parcă, de zile și luni, și ani de nefericire, acordurile imnului național se stinseră și, când Louis se uită la televizor, văzu alt băiat acolo, un băiat negru, cu părul creț, din care picura apă.

Asta pune capac la toate.

Capac.

Șapca lui.

Șapca lui e...

...of, Doamne, Dumnezeule, șapca lui e plină de sânge!

Louis se trezi în lumina ploioasă și rece ca moartea a dimineții, la ora 7, strângând în brațe perna. Capul îi bubuia cumplit, la unison cu bătăile inimii; durerea se umfla și se stingea, se umfla și se stingea. Râgâi miros de bere veche, și stomacul lui se cutremură chinuit. Plânsese; perna era udă de lacrimi, de parcă, în somn, ar fi ascultat un bocet vechi. Chiar și în vis, se gândi acum, o parte din el știa adevărul și plânsese.

Se dădu jos din pat și se împletici înspre baie, cu inima alergând speriată în piept, cu conștiința fragmentată de violența mahmurelii. Ajunse în ultima clipă în dreptul closetului, unde vărsă o cantitate însemnată din berea consumată cu o seară înainte.

Îngenunche pe pardoseală, cu ochii închiși, până când se simți în stare să stea pe propriile-i picioare. Bâjbâi după lanț și trase apa. Se duse la oglindă să vadă cât de injectați îi erau ochii, însă aceasta fusese acoperită cu o pânză. Atunci își aminti. Într-o încercare dezlânată de a rememora obiceiuri pe care le bănuise demult uitate, Rachel

acoperise toate oglinzile din casă și își scotea pantofii din picioare înainte de a trece pragul vreunei uși.

Nici vorbă de vreo echipă olimpică de înot, gândi, cu dificultate, Louis, pe când se întoarcea în pat și se așeza pe el. Gustul acru al berii îi căptușea gura și gâtul, și își jură (nu pentru prima, și, cu siguranță, nici pentru ultima oară) că nu o să se mai atingă vreodată de otrava aia. Nici vorbă de echipa olimpică de înot, nici vorbă de diploma de merit în liceu, nici vorbă de vreo iubită catolică și de convertire, nici vorbă de tabăra Agawam, de nimic. Pantofii îi fuseseră smulși și sfârtecați; puloverul îi fusese întors pe dos; trupușorul lui micuț și dulce și viguros, aproape dezmembrat. Șapca îi fusese plină de sânge.

Acum, așezat pe pat, cu capul prins în chingile unei mahmureli fioroase, în vreme ce ploaia desena poteci lenești pe fereastra de alături, îl copleși durerea. Instantaneu și cu totul. Se năpusti asupra lui și îl descompuse, îl castră, îl despuie și de ultimele mijloace de autoconservare, și își cuprinse fața în palme și începu să plângă în hohote, legănându-se înainte și înapoi pe pat, gândindu-se tot timpul că ar da orice, numai să i se ofere o a doua șansă, absolut orice.

41

Gage a fost înmormântat la ora 14, în după-amiaza aceea. Ploaia se oprise. Nori zdrențăroși se mai fugăreau încă pe cer și participanții la ceremonie, în majoritatea lor, aveau umbrele negre, puse la dispoziție de antreprenorul de pompe funebre.

La cererea lui Rachel, antreprenorul, care oficia și slujba de la mormânt, citi pasajul din Evanghelia după Matei, în care se spunea: „Lăsați copiii să vină la Mine." Louis, aflat lângă o latură a mormântului, se uită la socrul său. O clipă, Goldman îi susținu privirea, dar apoi își coborî ochii. În această zi, nu mai rămăsese în el nici o urmă de agresivitate. Pungile de sub ochii lui semănau cu niște saci de poștă și, de jur-împrejurul tichiei sale negre, fire de păr subțiri și albe, ca niște pânze de păianjen franjurate, se învolburau în voia vântului.

Cu barba lui căruntă, care-i mânca obrajii, semăna mai bine ca oricând cu un cerșetor. Lui Louis i se păru că era aidoma unui om care habar nu avea unde se află. Încercă, însă tot nu reuși, să simtă vreun strop de milă pentru el.

Sicriul mic și alb al lui Gage, cu încuietoarea reparată, probabil, între timp, era așezat pe o pereche de bare cromate, deasupra gropii. Marginile acesteia fuseseră acoperite cu un material sintetic ce imita iarba și care era de un verde atât de intens, încât pe Louis începură să-l doară ochii. Pe această suprafață artificială și ciudat de veselă pentru acel loc, fuseseră așezate câteva coșuri cu flori. Privirea lui Louis rătăci peste umărul antreprenorului. Se aflau pe un delușor, acoperit cu morminte, parcele de familie, un monument catolic, pe care era gravat numele PHIPPS. Și, chiar deasupra acoperișului înclinat al lui PHIPPS, întrezări o fâșie galbenă. Louis o privi fix, gândindu-se ce anume putea fi. Continuă să o privească chiar și după ce antreprenorul rosti: „Să ne plecăm capetele și să ne rugăm o clipă în tăcere." Dură câteva minute, însă, în cele din urmă, Louis își dădu seama ce era. O camionetă închiriată. O camionetă închiriată, parcată în spatele dealului, astfel încât să nu poată fi văzută de cei veniți la înmormântare. Și, când slujba se va fi terminat, Oz o să-și strivească țigara cu tocul cizmei lui „telibile" de lucru, o s-o pună în containerul pe care îl ducea cu sine (într-un cimitir, cioclii prinși că își aruncă țigările pe jos erau concediați pe loc – nu dădea bine: prea mulți dintre clienții locului au murit de cancer pulmonar), o să sară în camionetă, să pornească motorul drăciei și să-l ascundă pentru totdeauna pe fiul său de lumina soarelui... pentru totdeauna, sau cel puțin până în ziua Învierii.

Înviere... da, acesta este cuvântul

(pe care trebuie să ți-l scoți din minte imediat și tu știi asta)

Când antreprenorul spuse „Amin", Louis o luă pe Rachel de braț și o duse de-acolo. Rachel protestă în șoaptă – voia să mai stea puțin, te rog, Louis – dar Louis nu cedă. Se apropiară de mașini. Îl observă pe antreprenor cum își recupera umbrelele, cu numele firmei gravat discret pe mâner, și le înmâna unui asistent. Asistentul le punea într-un suport pentru umbrele, care avea un aspect suprarealist, așezat acolo, în iarba înrourată. O ținea pe Rachel cu mâna dreaptă, iar

în stânga strângea mânuța înmănușată în alb a lui Ellie, care purta aceeași rochiță pe care o purtase și la înmormântarea Normei Crandall...

Jud se apropie când Louis tocmai le așezase în mașină. Și Jud părea că avusese parte de o noapte cumplită.

– Te simți bine, Louis?

Louis aprobă din cap.

Jud se aplecă și se uită în mașină.

– Ce faci, Rachel? întrebă.

– Mă simt bine, Jud, șopti ea.

Jud o atinse blând pe umăr și apoi privi către Ellie.

– Și tu, drăguța mea?

– Mi-e bine, spuse Ellie și îi oferi spre vizionare un zâmbet înfiorător, ca de rechin, tocmai pentru a demonstra cât de bine se simțea.

– Ce poză ții tu acolo?

O clipă, Louis crezu că fetița avea să refuze să i-o arate, dar, cu o sfială sfâșietoare, Ellie trecu fotografia în mâinile lui Jud. Bătrânul o ținu delicat cu degetele lui uriașe, care păreau atât de neîndemânatice, degete potrivite mai degrabă să monteze motoare imense sau să lucreze la bandă în uzina B&M – însă tot aceleași degete scoseseră acul de albină din gâtul lui Gage cu măiestria nonșalantă a unui scamator... sau a unui chirurg.

– Ce drăguț! spuse Jud. Îl tragi pe săniuță. Cred că îi plăcea la nebunie, așa-i, Ellie?

Ellie încuviință din cap și începu să lăcrimeze.

Rachel deschise gura să spună ceva, însă Louis îi strânse brațul – *taci puțin.*

– Mereu îl trăgeam pe sanie, suspină Ellie printre lacrimi, și el tot râdea și râdea. Și după aia intram în casă și mami ne dădea cacao și ne zicea: „Puneți-vă cizmele la uscat", și Gage le lua pe toate în brațe și începea să zbiere: „Cizme! Cizme!", și zbiera atât de tare, că te dureau urechile. Tii minte, mami?

Rachel o aprobă tăcută.

– Da, sunt convins că ați avut parte de niște vremuri minunate, spuse Jud, dându-i înapoi fotografia lui Louis. Și, chiar dacă acum a murit, încă mai păstrezi amintirile.

– Așa și fac, răspunse fetița, ștergându-și ochii. L-am iubit pe Gage, domnule Crandall.

– Știu că l-ai iubit, draga mea.

Se aplecă și o sărută, iar când se retrase, aruncă o privire împietrită către Louis și Rachel. Rachel îi întâlni privirea derutată și rănită, fără a reuși să-i descifreze sensul. Însă Louis înțelese: *Ce faceți pentru ea?* întrebau ochii lui Jud. *Fiul vostru e mort, dar fiica voastră trăiește. Ce faceți pentru ea?*

Louis își feri privirea. Nu putea să facă nimic pentru Ellie. Nu încă. Trebuia să se descurce singură în tot acest ocean de durere. El nu se putea gândi la altcineva decât la fiul lui.

42

Spre seară, alți vălătuci de nori se învolburară și vântul începu să bată cu putere dinspre vest. Louis își puse o jachetă subțire, îi trase fermoarul și luă cheile mașinii din cuiul din perete.

– Unde te duci, Lou? îl întrebă Rachel, cu o voce inexpresivă.

După cină, o podidise iarăși plânsul și, deși hohotele ei erau mai molcome de astă dată, părea incapabilă să se oprească. Louis a obligat-o să ia un Valium. Acum stătea în fotoliu, cu ziarul deschis la rubrica de cuvinte încrucișate, de-abia începută. În cealaltă cameră, Ellie urmărea în liniște o emisiune la televizor, cu fotografia lui Gage în poală.

– Mă gândesc să cumpăr o pizza.

– Nu te-ai săturat la masă?

– Nu prea mi-a fost foame atunci, răspunse, spunând adevărul. Și adăugă o minciună: Acum îmi este.

Ultimul act al funeraliilor lui Gage se desfășurase în acea după-amiază, între 15 și 18, în casa lor din Ludlow. Ritualul praznicului. Steve Masterton și soția lui au adus macaroane cu carne. Charlton a apărut cu o musaca.

– Dacă nu se consumă toată, o puteți păstra la frigider, îi spuse ea lui Rachel. Se și încălzește ușor.

Familia Danniker, din capătul străzii, a adus o friptură de porc. Au venit și soții Goldman – nici unul dintre ei nu a vorbit cu Louis și nici măcar nu s-a apropiat de el, fapt pentru care le-a fost recunoscător – și au adus mezeluri și brânzeturi. Jud a adus brânză – o roată mare de brânză puturoasă, preferata lui. Missy Dandridge a venit cu o plăcintă, iar Surrendra Hardu a adus mere. Se pare că praznicul depășea barierele diferențelor religioase.

Aceasta era masa de după înmormântare, care s-a desfășurat în tăcere, dar fără a fi copleșită de tristețe. Băutura era mai puțină decât la o petrecere obișnuită, însă destulă. După câteva beri (și doar cu o seară înainte se jurase să nu mai pună gura vreodată pe lichidul ăsta, însă în lumina rece a după-amiazei, noaptea trecută părea cumplit de îndepărtată), Louis se gândi să relateze niște bancuri mai lugubre, pe care i le spusese unchiul său, Carl – și anume că, la înmormântările din Sicilia, femeile necăsătorite șterpeleau uneori câte o bucățică din giulgiul decedatului și dormeau cu el sub pernă, crezând că asta o să le aducă noroc în dragoste; că, la înmormântările din Irlanda, aveau loc uneori și parodii de nunți, iar degetele de la picioare ale mortului erau legate, căci o tradiție celtică spunea că numai așa putea fi împiedicată să meargă stafia celui plecat dintre cei vii. Unchiul Carl îi mai povestise că obiceiul celor de la morgă de a lega etichete la degetul mare al morților a apărut mai întâi în New York și, din moment ce toți cei care lucrau, la începuturi, la morgă erau irlandezi, el considera că acest gest era un soi de continuare a acelei vechi superstiții. Privind însă chipurile celor din jur, își dădu seama că astfel de povești nu ar fi apreciate cum se cuvine.

Rachel izbucni în plâns doar o singură dată, dar mama ei a fost lângă ea să o consoleze. Rachel se agăță de Dora și începu să suspine pe umărul acesteia într-un mod atât de deschis, de parcă toate zăgazurile sufletului i se năruiseră, așa cum nu ar fi putut plânge în brațele lui Louis, poate și pentru că avea sentimentul că erau amândoi vinovați de moartea lui Gage, sau, poate, pentru că Louis, atât de pierdut în propria-i lume de fantezii, nu-i încurajase câtuși de puțin manifestările de durere. Indiferent care ar fi fost motivul, se îndreptase către mama ei pentru a-și găsi consolarea, și Dory s-a aflat alături de ea când a fost

nevoie, amestecându-și propriile lacrimi cu cele ale fiicei sale. În spatele lor stătea Irwin Goldman, cu mâna pe umărul lui Rachel, privindu-l pe Louis, aflat în colțul opus al încăperii, cu un soi de triumf palid.

Ellie se plimba printre invitați cu o tavă din argint, încărcată cu sandvișuri minuscule, cu rulouri mici, fiecare cu câte o scobitoare în el. Ținea strâns sub braț fotografia lui Gage.

Louis primea condoleanțele. Dădea din cap și mulțumea. Și, dacă privirea-i părea pierdută, iar comportarea rece, oamenii au crezut că asta se datora faptului că toate gândurile lui se întorseseră în trecut, la momentul accidentului, la viața pe care trebuia s-o trăiască fără Gage; nimeni (probabil că nici Jud) nu ar fi putut bănui că Louis începuse să pună la cale o strategie a jefuirii mormintelor... desigur, doar într-o manieră pur teoretică. Era unica modalitate de a-și ține mintea ocupată.

Nu fiindcă ar fi avut vreo intenție *să facă* ceva.

Louis se opri la magazinul Orrington Corner, cumpără două cutii cu câte șase beri fiecare, și telefonă la pizzeria Napoli, comandând o pizza cu ardei și ciuperci.

– În numele cui este făcută comanda, domnule?

În numele lui Oz cel Male și Telibil, gândi Louis.

– Lou Creed.

– În regulă, Lou, uite care-i treaba, suntem cam aglomerați acum, dar îți poți ridica pizza dacă vii în patruzeci și cinci de minute, bine?

– Sigur, spuse Louis și închise.

Când se urcă iarăși la volan și porni motorul, își dădu seama că, probabil, existau vreo douăzeci de pizzerii în zona Bangor, dar el a ales-o pe cea mai apropiată de cimitirul Pleasantview, acolo unde era înmormântat Gage. *Ce dracu'?* se întrebă el, neliniștit. *Ăștia fac pizza bună. Coca proaspătă, nu congelată. O aruncă în sus și după aia o prind, și tu poți să-i vezi când o prepară, și Gage râdea tot timpul...*

Își făcu gândul să tacă.

Conduse mașina pe lângă pizzeria Napoli către cimitirul Pleasantview. Bănuia că avusese toată vremea o asemenea intenție, însă ce rău era în asta? Nici unul.

Parcă vizavi și traversă strada spre porțile din fier forjat, care sclipeau în ultima rază a zilei. Deasupra, în semicerc, niște litere, tot din fier forjat, alcătuiau cuvântul PLEASANTVIEW (priveliște plăcută). După părerea lui Louis, priveliștea nu era nici plăcută, nici neplăcută. Cimitirul fusese bine plasat, pe câteva coline domoale, cu lungi alei străjuite de copaci (ah, dar în acele ultime minute ale luminii care se stingea pe cer, umbrele lor păreau a se fi unit, întunecate și dezagreabile vederii și sufletului, ca o baltă de petrol) și de câteva sălcii plângătoare izolate. Însă nu era liniște acolo. Intersecția se afla în vecinătate – zumzetul traficului plutea până la el pe vântul rece – și licărirea de pe cerul aproape întunecat venea de la Aeroportul Internațional Bangor.

Întinse mâna către poartă, gândind: *E încuiată*, însă se înșelase. Poate că era, totuși, prea devreme să o încuie și, dacă chiar o încuiau, făceau asta doar pentru a proteja cimitirul de bețivi, vandali și adolescenți care căutau un loc tihnit unde să se mozolească în voie. Zilele Groparilor Dickensieni.

(*iar cuvântul ăsta*)

Se sfârșiseră. Partea dreaptă a porții se deschise cu un scârțâit slab și, după ce aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu îl observa nimeni, Louis intră în cimitir. Închise poarta în urma lui și auzi clinchetul clanței.

Rămase nemișcat în acest mic cartier al celor morți și privi în jur.

Un loc bun și ferit de curioși, gândi el, *însă cred că nimeni nu se ține în brațe aici.* Cine spusese asta? Andrew Marvel? Și, de fapt, de ce înmagazina mintea omului atâtea bălegare nefolositoare?

Și atunci, în minte, auzi cu claritate vocea lui Jud, îngrijorată și – înspăimântată? Da. Înspăimântată.

Louis, ce faci aici? Privești în lungul unui drum pe care nu trebuie să-ți dorești să mergi.

Înlătură vocea. Dacă tortura pe cineva, apoi se tortura pe sine însuși. Nimeni nu trebuia să știe că a fost aici când lumina zilei dispărea în noapte.

Se îndreptă către mormântul lui Gage pe una dintre cărările întortocheate. Ajunse într-un pâlc de copaci; noile frunze îi fosneau misterios deasupra lui. Iar inima-i bătea prea tare în piept. Mormintele,

cavourile, monumentele erau așezate în rânduri dezordonate. Pe undeva pe-acolo trebuia să se afle și cabina paznicului, și în ea, o hartă a celor vreo douăzeci de acri ai cimitirului Pleasantview, împărțit cu grijă în sectoare, fiecare sector indicând mormintele ocupate și locurile nevândute încă. Proprietăți imobiliare de vânzare Garsoniere. Dormitoare.

Nu prea semăna cu Cimitirul Animalelor, gîndi, iar gândul acesta îl făcu să se oprească surprins. Nu, nu semăna. Cimitirul Animalelor îi dăduse impresia unei structuri ordonate, ridicate, aproape pe nesimțite, din haos. Cercurile acelea concentrice, schițate de o mână barbară, din ce în ce mai mici, plăcuțele funerare grosolan cioplite, crucile făcute din scânduri. De parcă acei copii care și-au îngropat acolo animalele și-ar fi creat un model de cimitir izvorât din propriul lor subconștient, de parcă...

O clipă, Louis își imagină Cimitirul Animalelor ca pe un soi de reclamă... o invitație cum sunt cele pe care le primești pentru un carnaval. O să ți-l prezinte pe înghițitorul de flăcări și n-o să plătești biletul, întrucât ei știu că nu cumperi friptură până când nu-i auzi sfârâitul pe grătar și nu-i simți aroma, nu dai bani mai departe, până nu vezi flăcările cu ochii tăi...

Mormintele acelea, mormintele acelea așezate în cercuri aproape druidice.

Mormintele din Cimitirul Animalelor imitau cel mai vechi simbol religios: cercurile tot mai mici indicând o spirală descendentă, nu către un punct anume, ci către infinit; ordine venită din haos sau haos venit din ordine, depinde cum gândeai. Simbol pe care și egiptenii îl gravaseră pe mormintele faraonilor lor, simbol pe care fenicienii îl desenaseră pe mormintele regilor lor morți; simbol descoperit pe pereții cavourilor din antica cetate Micene; preoții de la Stonehenge îl înfățișaseră în forma unui ceas care cronometrează viața Universului; iar în Biblia Creștină era reprezentat de vârtejul de vânt din care Dumnezeu i-a vorbit lui Iov.

Spirala era cel mai vechi semn al puterii, cel mai vechi simbol creat de om și reprezentând podul acela întortocheat care s-ar putea să existe între lume și Abis.

Într-un târziu, Louis ajunse și la mormântul lui Gage. Camioneta dispăruse de-acolo. Iarba artificială dispăruse și ea, strânsă în rulou de vreun lucrător care a fluierat tot timpul cât și-a făcut treaba, cu gândul la berea de după program, bere băută la Fairmount Lounge. Apoi a pus covorul de iarbă artificială undeva, într-o magazie. În locul în care era Gage nu se afla decât un dreptunghi de pământ greblat, cam de un metru și jumătate pe un metru. Piatra funerară nu fusese pusă încă.

Louis îngenunche. Vântul îi răvăși părul. Pe cerul aproape negru, acum se fugăreau norii.

Nimeni nu mi-a pus o lanternă în ochi și nu m-a întrebat ce caut aici. Nu m-a lătrat nici un câine de pază. Poarta nu a fost încuiată. S-au sfârșit zilele Morților care Învie. Dacă vin aici cu o sapă și cu o lopată...

Își reveni cu o tresărire. Nu făcea altceva decât să joace un joc extrem de periculos cu el însuși, dacă încerca, cumva, să-și imagineze că Pleasantview nu era păzit în timpul nopții. Cum ar fi fost să fie descoperit de paznic, cufundat până la brâu în mormântul proaspăt al fiului său? S-ar putea să nu apară în ziare, dar, la fel de bine, s-ar putea ca asta să fie știrea fierbinte a zilei. S-ar putea să fie acuzat de crimă. Ce crimă? Profanare de morminte? Puțin probabil. Mai degrabă, delict intenționat sau vandalism. Și, fie că ar apărea sau nu în ziare, vestea s-ar răspândi. Oamenii ar discuta pe la colțuri. Povestea ar fi mult prea palpitantă ca să fie trecută sub tăcere: „Doctorul din oraș este surprins când încearcă să-l scoată din mormânt pe fiul său în vârstă de doi ani, decedat de curând în urma unui tragic accident rutier." Și-ar pierde slujba. Și chiar dacă nu și-ar pierde-o, Rachel ar face un șoc fatal, auzind asemenea istorii, iar Ellie ar fi urmărită tot timpul de fapta lui la școală, până când viața i-ar deveni un iad plin de copii care cântă cântece porcoase despre tatăl ei. S-ar putea și să fie supus umilinței unui examen psihiatric, în schimbul retragerii acuzației.

Dar aș putea să-l aduc pe Gage înapoi la viață! Gage ar putea să trăiască iarăși!

Chiar credea asta? Credea cu adevărat?

În realitate, da. Își tot spusese întruna, și înainte de moartea lui Gage și după aceea, că Church nu murise de fapt, ci că fusese doar în stare de șoc. Că Church a ieșit singur din mormânt, când și-a revenit, și s-a întors acasă. Poveste de copii, cu tonalități înspăimântătoare – Winnie the Pooh. Stăpânul face o tâmpenie și clădește un tumul din pietre peste un animal viu. Animalul cel credincios își croiește drum din mormânt și vine acasă. Superb. Numai că nu era adevărat. Church *murise*. Cimitirul Micmac l-a adus înapoi la viață.

Se așeză lângă mormântul lui Gage, încercând să pună toate elementele cunoscute într-o ordine cât de logică și de rațională permitea această magie neagră.

Să ne gândim acum la Timmy Baterman. În primul rând, credea el, oare, povestea acestuia? Și, în al doilea rând, avea vreo importanță?

În ciuda faptului că îi servea scopului propus, chiar o credea. Nimeni nu putea nega faptul că, dacă un loc ca cimitirul Micmac exista (și așa era), și dacă oamenii știau de existența lui (așa cum știau câțiva dintre cei mai vechi locuitori ai orașului), atunci, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să încerce să facă și această experiență. Din câte cunoștea Louis despre firea omului, înțelegea că e greu de imaginat ca vraja să se oprească la niște animale de casă și la câteva animale mari domestice.

În regulă – dar a crezut el, oare, că Timmy Baterman s-a transformat într-un demon atotcunoscător?

Aceasta era o întrebare mai grea, care îl făcea să fie prudent în privința răspunsului, căci *nu voia* să creadă și văzuse rezultatele unor asemenea idei fixe.

Nu, nu voia să creadă că Timmy Baterman devenise un demon, însă nu avea să permită – în nici un caz *nu putea să permită* – ca dorința sa să-i întunece judecata.

Louis se mai gândi și la Hanratty, taurul. Jud spusese că Hanratty a înnebunit. De fapt, la fel s-a întâmplat și cu Timmy Baterman. Mai târziu, Hanratty a fost omorât de același om care a reușit, cumva, să-i târască trupul neînsuflețit pe o sanie până sus, în cimitirul Micmac. Timmy Baterman a fost omorât a doua oară de tatăl său.

Dar, pentru că Hanratty a înnebunit, însemna oare că trebuia ca toate animalele să înnebunească, la rândul lor? Nu. Hanratty, taurul, era *excepția* de la regulă. De exemplu, celelalte animale – Spot, câinele lui Jud, papagalul bătrânei, Church însuși – toate s-au înapoiat schimbate, iar schimbarea a fost evidentă în toate cazurile, dar, în cazul lui Spot, cel puțin, schimbarea nu a fost atât de mare, încât Jud să se abțină de la a recomanda unui prieten procedura... procedura...

(*învierii*)

Da, procedura *învierii*, mulți ani după aceea. Sigur că apoi a încercat să-și justifice inițiativa și s-a bâlbâit, împroșcând un fel de căcat încâlcit și nefast, care nici măcar nu putea aspira la denumirea de filozofie.

Cum ar putea el, atunci, să refuze șansa ce i se oferea – șansa aceasta, unică și incredibilă – doar bazându-se pe pățania lui Timmy Baterman? Cu o floare nu se face primăvară.

Denaturezi toate dovezile pe care le ai în favoarea concluziei pe care o dorești, protesta mintea lui. *Măcar ai curajul și mărturisește-ți adevărul despre schimbarea lui Church. Chiar dacă nu-ți pasă de victimele lui – de șoareci și de păsări – ce zici de felul în care arată și se poartă? E cu mințile aiurea... asta-i cea mai bună descriere, cea mai completă. Ziua în care am înălțat zmeul. Ții minte cum a fost Gage în ziua aia? Cât de viu și alert, și cum reacționa la toate câte se petreceau în jurul lui? N-ar fi mai bine să ți-l amintești așa? Vrei să învii un zombi dintr-un film de groază de mâna a doua? Sau chiar ceva mai prozaic, cum ar fi un băiețel retardat? Un băiețel care mănâncă cu degetele și se holbează la televizor, fără să înțeleagă ceva, și care nu va reuși niciodată să învețe să-și scrie măcar propriul nume? Cum a spus Jud despre câinele lui? „Era ca și cum aș fi spălat o bucată de carne." Asta vrei? O bucată de carne însuflețită? Și, hai să presupunem că te-ai mulțumi și cu așa ceva, cum ai fi însă în stare să-i explici soției tale întoarcerea fiului vostru din lumea celor morți? Sau cum îi vei explica asta fiicei tale? Sau lui Steve Masterton? Lumii întregi? Ce se va întâmpla prima oară când va veni Missy Dandridge în vizită și îl va vedea pe Gage plimbându-se cu bicicleta în curte? Nu-i auzi urletele de groază, Louis? N-o vezi cum își brăzdează*

obrajii cu unghiile? Ce le vei spune reporterilor? Ce vei spune când îți va apărea în prag o echipă de la televiziune care va dori să facă un film cu fiul tău cel înviat din morți?

Aveau toate astea vreo importanță, sau era numai vocea lașității? Credea într-adevăr că nu o să facă față? Că Rachel o să-și întâmpine altfel fiul cel mort decât cu lacrimi de fericire?

Da, bănuia că există posibilitatea ca fiul său să se întoarcă... cumva... cumva împuținat. Dar ar schimba asta calitatea iubirii sale pentru el? Părinții își iubeau copiii născuți orbi, născuți gemeni siamezi, copii născuți cu mărunțaiele întoarse pe dos. Părinții cerșesc mila justiției sau clemența autorităților pentru copiii lor care au crescut și care au comis violuri și crime.

Crede el, oare, că o să-i fie imposibil să-l iubească pe Gage, chiar dacă Gage ar trebui să tot poarte scutece până la vârsta de opt ani? Dacă nu reușea să treacă de abecedarul din clasa întâi până la doisprezece ani? Dacă nu reușea să treacă deloc de el? Putea el, oare, să renunțe la fiul lui ca la un fel de... Un fel de avort divin, atâta vreme cât există și altă soluție?

Dar, Doamne Dumnezeule, Louis, nu trăiești singur pe lume! Oamenii vor spune...

Vârî un pumn înfuriat în gura gândului. Din toate lucrurile pe care acum *nu* trebuia să le ia în considerare, ce avea să spună lumea era cel mai puțin important.

Se uită la pământul greblat de pe mormântul lui Gage și se simți înghițit de un val uriaș de venerație și groază. Fără să-și dea seama, mișcându-se cu o voință a lor, degetele-i desenaseră o formă pe țărână – desenaseră o spirală.

Șterse desenul. Părăsi cimitirul grăbit, simțindu-se acum ca un tâlhar care a încălcat o proprietate particulară, având ferma convingere că o să fie observat, oprit, chestionat, la fiecare colț al potecii.

A întârziat la pizzerie și, deși comanda îi fusese păstrată pe cuptor, era doar călduță acum și unsuroasă, și gustoasă precum argila. Louis mâncă o bucățică și apoi aruncă restul pe fereastră, cu cutie cu tot, pe când se întorcea în Ludlow. Nu era din fire o persoană care să facă

mizerie pe stradă, însă nu voia ca Rachel să descopere în cutia de gunoi de-acasă o pizza de-abia atinsă. S-ar putea ca în mintea ei să se declanșeze un semnal de alarmă, o bănuială – că nu a avut poftă de pizza când s-a hotărât să facă drumul până la Bangor.

Acum, Louis începu să se gândească la momentul cel mai potrivit și la împrejurările în care avea să acționeze.

Timpul. S-ar putea ca timpul să fie de o importanță extraordinară, esențială, chiar. Timmy Baterman murise de multă vreme, înainte ca tatăl său să-l poată îngropa în cimitirul indienilor Micmac. *Timmy a fost împușcat pe data de 19... Timmy a fost înmormântat – nu știu cât de bine mai țin minte, dar cred că era 22 iulie. Și, patru sau cinci zile mai târziu, Marjorie Washburn... l-a văzut pe Timmy pe stradă.*

Foarte bine, să zicem că Bill Baterman a făcut ce a făcut la patru zile după prima înmormântare a fiului său... nu. Dacă tot era să facă o eroare, atunci să greșească pe latura tradițională. Să zicem trei zile. Și, de dragul discuției, să presupunem că Timmy Baterman s-a întors din morți la data de 25 iulie. Ceea ce înseamnă că au trecut șase zile între moartea băiatului și revenirea lui, și asta era o estimare moderată. S-ar fi putut, la fel de bine, să treacă și zece zile. În ceea ce îl privea pe Gage, trecuseră doar patru zile. Deja timpul i-o cam luase înainte, însă tot mai putea să-l întreacă cu mult pe Bill Baterman. Doar dacă...

Doar dacă ar putea recrea împrejurări asemănătoare celor care au făcut posibilă învierea lui Church. Căci, nu-i așa, Church murise într-un moment foarte potrivit. Toată familia era plecată din oraș când motanul a fost călcat de mașină. În afară de el și Jud, nu a știut nimeni de asta.

Familia lui fusese la Chicago.

Și acum, în mintea lui Louis, ultima piesă a jocului se așeza la locul ei cu un clinchet scurt.

– Vrei să facem *ce*?

Rachel se holbă la el înmărmurită.

Era 22.15. Ellie se culcase. Rachel mai luase un Valium, după ce strânsese resturile prazniculuí („praznic" era un alt cuvânt oribil, plin

de paradoxuri ascunse, aidoma expresiei „ore de vizită", însă nici un altul nu putea descrie mai bine modul în care își petrecuseră după-amiaza), și părea amețită și tăcută, prea tăcută de când el se întorsese de la Bangor... însă i-a înțeles vorbele.

– Să vă duceți la Chicago, cu mama și cu tatăl tău, repetă, răbdător, Louis. Ei pleacă mâine. Dacă le telefonezi acum și suni la Delta după aceea, s-ar putea chiar să călătoriți în același avion cu ei.

– *Ai înnebunit*, Louis? După scandalul cu tata...

Louis se pomeni că începe să vorbească cu o volubilitate neobișnuită. Și aceasta îi oferea un soi de veselie găunoasă. Se simțea întocmai ca un fotbalist amator care a reușit să pună mâna pe minge și să înscrie, după o cursă nebunească, evitându-și adversarii cu o ușurință și o agilitate uluitoare. Niciodată nu știuse să mintă prea bine și nici nu planificase această discuție în toate amănuntele ei, însă acum țâșnea din el un șuvoi de minciuni plauzibile, jumătăți de adevăruri și argumente logice.

– Tocmai scandalul ăsta e unul dintre motivele pentru care vreau să o iei pe Ellie și să te duci cu ei. A venit vremea să facem pace și să vindecăm rănile. Am știut-o... am simțit-o... în camera mortuară. Când am început să ne certăm, eu tocmai încercam să dreg lucrurile.

– Însă călătoria asta... nu cred că e o idee bună absolut deloc, Louis. Am nevoie de tine. Și tu ai nevoie de noi. (Îl măsură cu îndoială în privire.) Cel puțin, sper că ai nevoie de noi. Și nici unul dintre noi nu e în cea mai bună formă ca să...

– ...ca să rămână aici, o contrazise energic Louis, simțind că face febră. Sunt fericit că aveți nevoie de mine, și eu am, *într-adevăr*, nevoie și de tine, și de Ellie. Însă, iubita mea, ăsta e cel mai rău loc din lume pentru tine acum. Gage se afla pretutindeni în casa asta, la fiecare colț. Pentru tine și pentru mine. Dar cred că e și mai rău pentru Ellie.

Observă cum durerea îi aprindea ochii și își dădu seama că a atins un punct sensibil. O parte din el se simți rușinată de această victorie ieftină. Din toate cărțile despre moarte pe care le citise aflase că cei rămași în viață sunt mânați, la început, de un impuls mai presus de voința lor de a pleca din locul în care se întâmplase tragedia... și că supunerea la un asemenea impuls putea duce la dezastru, căci le oferea

luxul nesigur al refuzului de a se împăca cu realitatea cea nouă. În cărți se spunea că este mult mai bine să rămâi pe loc, să duci lupta cu durerea pe terenul acesteia, până când o învingi și o transformi în amintire. Însă Louis, pur și simplu, nu cuteza să facă experiența asta știind că familia lui se află acasă. Trebuia să scape de ele, cel puțin o perioadă.

– Știu, spuse ea. E ca și cum... te-ai întâlni cu el peste tot. Cât ai fost în Bangor, am mutat canapeaua... m-am și gândit să dau cu aspiratorul... ca să nu mă mai gândesc... și am găsit patru mașinuțe de-ale lui dedesubt... de parcă îl așteptau să se întoarcă și... știi, să se întoarcă și să se joace cu ele...

Vocea, tremurătoare deja, se frânse acum. Lacrimile îi inundară obrajii.

– Și atunci am luat al doilea Valium, pentru că am început iarăși să plâng, așa cum plâng acum... of, Doamne, ce melodramă ieftină joc... Ia-mă în brațe, Louis, vrei, te rog?

O luă în brațe și o strânse tare și sincer, însă se simți ca un impostor. Mintea îi căuta modalități de a folosi lacrimile lui Rachel și mai departe, spre propriul său folos. *Ce tip mișto. Hei-hoi, hai și noi!*

– Cât poate dura toată povestea asta? se plânse ea. Se va isprăvi vreodată? Dacă l-am putea primi înapoi, jur că aș avea mai mare grijă de el, nu s-ar întâmpla niciodată ce s-a întâmplat, și nu mă liniștește gândul că șoferul mergea prea repede. Nu mi-am închipuit vreodată că poate exista o durere ca asta, și totuși există. Și vine peste mine, vine în valuri și doare atât de *tare*, Louis, că nu-mi trece nici măcar când dorm, că, atunci când dorm, o *visez* mereu, mereu, și îl văd cum aleargă pe drum... și strig după el...

– Ssssst! șopti Louis. Liniștește-te, Rachel!

Își ridică fața umflată de plâns.

– Nici măcar nu a fost *neascultător*, Louis. Se juca... atâta tot... camionul a sosit la un moment nepotrivit... și Missy Dandridge a telefonat când eu plângeam... și mi-a zis că a citit în ziarul din Ellsworth că șoferul a încercat să se sinucidă.

– Ce?

– A încercat să se spânzure în garaj. E în stare de șoc și are o depresie puternică, așa zicea în ziar...

– Păcat că n-a încercat mai bine, spuse Louis pe un ton sălbatic, însă vocea îi suna ca de la mare depărtare, chiar în propriile-i urechi, și simți cum îl cuprind fiorii.

Locul are putere, Louis... a avut putere și înainte, și mă înspăimânta gândul că s-ar putea să capete iarăși puteri depline...

– Biatul meu a murit, și ăla a ieșit pe o cauțiune de o mie de dolari, și o să se tot simtă deprimat și plin de intenții sinucigașe, până când judecătorul o să-i ridice carnetul pe o perioadă de nouăzeci de zile și o să-i dea o amendă de tot căcatul.

– Missy mi-a spus că nevastă-sa a luat copiii și l-a părăsit, continuă ea pe un ton inexpresiv. Nu scria asta în ziar, da' Missy a aflat de la cineva care cunoaște pe altcineva din Ellsworth. Nu fusese beat. Nu se droga. Nu depășise niciodată viteza legală. Zicea că, de când a intrat în Ludlow, îi tot venea să apese pedala de accelerație, și nu înțelegea de ce. Și tot așa...

Simțea cum tot îi vine să apese pedala de accelerație.

Locul are putere.

Louis alungă gândurile acestea. O prinse ușor de braț pe Rachel.

– Sună-ți părinții. Acum. Nici tu, nici Ellie nu trebuie să mai stați încă o zi în casa asta. Nici măcar o zi.

– Nu plec fără tine, spuse. Louis, vreau... *am nevoie* să fim toți împreună.

– Vin și eu după vreo trei zile – patru, cel mult.

Dacă totul mergea bine, Rachel și Ellie se puteau înapoia în patruzeci și opt de ore.

– Trebuie să găsesc pe cineva care să-mi țină locul la universitate. E drept că urmează vacanța, dar vine și sezonul epidemiilor, și nu vreau să-l las pe Surrendra cu toate astea pe cap. Jud poate foarte bine să aibă grijă de casă cât suntem noi plecați, însă vreau să opresc curentul electric și să pun toate proviziile în congelatorul familiei Dandridge.

– Și școala lui Ellie...

– S-o ia dracu'! Oricum, intră în vacanță în trei săptămâni. Ăia o să înțeleagă, având în vedere ce s-a întâmplat. O să aranjeze să-i dea o scutire. O să fie...

– Louis?

Se întrerupse.

– Ce e?

– Ce-mi ascunzi?

– Ce-ți ascund?

O privi deschis, drept în ochi.

– Nu pricep ce vrei să zici.

– Chiar nu pricepi?

– Nu. Deloc.

– Nu contează. Le telefonez chiar acum... dacă asta dorești într-adevăr.

– Asta doresc, răspunse, și vorbele îi răsunară în minte cu un ecou metalic.

– Ba chiar s-ar putea să-i facă bine lui Ellie.

Rachel îl cercetă cu ochii înroșiți, încă sticloși de pe urma pastilelor de Valium.

– Pari cam înfierbântat, Louis. Ca și cum ai fi bolnav.

Înainte ca Louis să-i poată răspunde, se duse la telefon și sună la motelul în care stăteau părinții ei.

Soții Goldman au fost nespus de încântați la auzul propunerii lui Rachel. Chiar dacă nu au fost tot la fel de plăcut impresionați la gândul că și Louis o să li se alăture în trei-patru zile, dar, de fapt, nu-i așa, nu era nevoie să-și facă griji în această privință. Louis nu avea nici cea mai mică intenție să se ducă la Chicago. Un singur obstacol îi mai rămăsese de trecut – și anume, să reușească să găsească bilete de avion în ultima clipă. Dar și aici îl ajută norocul. Încă mai erau locuri la cursa Delta de la Bangor la Cincinnati, și existau și două anulări la cursa de la Cincinnati la Chicago. Însemna că Rachel și Ellie o să poată călători cu soții Goldman doar până la Cincinnati, și o să ajungă la Chicago cu aproape o oră mai târziu decât aceștia.

Parcă ar fi o vrajă, gândi Louis, punând receptorul în furcă. Și vocea lui Jud îi răspunse imediat: *A fost puternic și mai înainte și mi-e tare teamă...*

Of, du-te-n pizda mă-tii! repezi el, cu mârlănie, vocea lui Jud. *În ultimele zece luni am învățat să accept o grămadă de lucruri*

neobișnuite, dragul meu prieten. Da' ia spune-mi, sunt chiar atât de pregătit, încât să-mi închipui că un petic de pământ bântuit de fantome și magicieni, și ce-or mai fi, e în stare să influențeze până și biletele de avion? N-aș prea crede.

– Trebuie să fac bagajele, spuse Rachel, cercetând orarul zborurilor pe care Louis le notase pe carnețelul de lângă telefon.

– Ia numai valiza cea mare, zise Louis.

Îl privi cu ochi mari, ușor surprinsă.

– Pentru amândoi? Glumești.

– Bine, ia și niște genți de voiaj. Dar nu lua prea multe haine pentru următoarele trei săptămâni, mai spuse el, gândind: *mai ales că te vei întoarce foarte curând în Ludlow.* Ia ceva să ne ajungă o săptămână, zece zile. Ai carnetul de cecuri și cărțile de credit. Poți să cumperi ce-ți lipsește.

– Dar nu ne putem permite..., începu Rachel, pe un ton șovăitor.

Părea că acum șovăie în toate, că a devenit maleabilă, ușor de derutat.

– Ne putem permite, avem bani, răspunse Louis.

– Păi... atunci, cred că vom folosi fondul strâns pentru facultatea lui Gage, dacă chiar vom avea nevoie, deși va dura o zi sau două până când vor face calculul și cam o săptămână până să încasăm banii...

Figura i se schimonosi din nou, o dată cu lacrimile care-i curgeau pe obraji. Louis o luă în brațe. *Are dreptate. Te lovește încontinuu, nu-ți dă pace o clipă.*

– Rachel, te rog, nu mai plânge.

Dar bineînțeles că ea plânse – trebuia să plângă.

Telefonul sună în vreme ce Rachel făcea bagajele în camera lor de la etaj. Louis se repezi să ridice receptorul, închipuindu-și că era cineva de la compania Delta care o să-l anunțe că se făcuse o greșeală și că nu aveau nici un loc disponibil. *Trebuia să știu că ceva nu e în ordine, că prea au mers toate ca pe roate.*

Însă nu era compania Delta. Era Irwin Goldman.

– O chem pe Rachel, spuse Louis.

– Nu.

Și, câteva secunde, doar tăcerea se auzi de partea cealaltă a firului.

Probabil că acum stă și se gândește cu ce înjurătură să înceapă.

Însă când Goldman vorbi, vocea îi suna încordată. Ca si cum ar fi împins cu greu cuvintele împotriva unei rezistențe interioare uriașe.

– Cu tine vreau să vorbesc. Dory m-a rugat să te sun și să-mi cer scuze pentru... pentru purtarea mea de astăzi. Cred... Louis, cred că și eu însumi am vrut să-mi cer scuze.

Maica mea, Irwin! Ce nobil din partea ta! Dumnezeule, cred că tocmai mi-am dat drumul în pantaloni de emoție!

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Louis, cu o voce uscată și mecanică.

– Nu există scuze pentru ceea ce am făcut, zise Goldman. Acum, nu numai că părea a împinge cuvintele, ci era ca și cum acestea i-ar fi ieșit într-un acces de *tuse*: Faptul că ai hotărât ca Rachel și Ellie să vină cu noi m-a făcut să văd cât de nobil ești... și cât de meschin am fost eu.

Și, totuși, era ceva foarte familiar în toată pălăvrăgeala asta, ceva ciudat de familiar...

Brusc, își dădu seama despre ce anume era vorba și buzele i se strânseră într-o dungă furioasă, de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie verde. Exact așa făcea și Rachel – deși nu-și dădea seama, Louis era sigur de asta – spunea pe un ton plin de căință: *Îmi pare rău, Louis, îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă*, numai după ce comportamentul ei ticălos reușea să o conducă spre țelul urmărit de la bun început. Și iată tonul acela – văduvit însă de vioiciunea și veselia lui Rachel – același ton care îi spunea: *Îmi pare rău, Louis, îmi pare rău că m-am purtat ca un ticălos.*

Bătrânul își recăpăta fiica și nepoata; fugeau din statul Maine, de acasă, direct în brațele tatei. Prin bunăvoința companiei Delta, se întorceau acolo unde le era locul, acolo unde le voia Irwin Goldman. Acum își putea permite să fie generos. Din câte își dădea seama bătrânul Irwin, el câștigase. *Hai, Louis, să uităm, să uităm, pur și simplu, că m-am repezit să-ți trag o mamă de bătaie chiar peste cadavrul fiului tău, și hai să uităm că te-am lovit cu picioarele atunci când te prăbușiseși, și hai să uităm că am răsturnat sicriul de pe postament și s-a sfărâmat încuietoarea, și ai văzut – sau ți s-a părut*

că vezi – o părticică din mânuța copilului tău. Hai să uităm toate astea. Ce-a fost a fost.

Oricât de îngrozitor poate suna, Irwin, sulă bătrână, mi-aș dori să crăpi chiar în clipa asta, dacă moartea asta a ta, mult dorită, nu mi-ar da peste cap planurile.

– Nu-i nimic, domnule Goldman, e în ordine, spuse mecanic. A fost... a fost... o zi încărcată pentru noi toți.

– *Ba nu* e în ordine, insistă bătrânul.

Louis își dădu seama, deși nu-i convenea câtuși de puțin, că Goldman nu se prefăcea, că nu spunea acum că îi pare rău că s-a purtat ca un ticălos doar pentru că obținuse ceea ce voia. Bătrânul aproape că plângea și vorbele îi curgeau tremurătoare:

– A fost o zi *oribilă* pentru noi toți. Și asta, din cauza mea. A unui bătrân tâmpit, a unui cap sec. Mi-am rănit fiica tocmai atunci când avea mai mare nevoie de sprijinul meu... te-am rănit și pe tine, și poate că și tu aveai nevoie de sprijinul meu, Louis. Și asta... faptul că ai făcut asta... după ce eu m-am purtat *cum m-am purtat*... mă face să mă simt ca un gunoi. Și cred că tocmai așa *trebuie* să mă simt.

Of, fă-l să înceteze, fă-l să înceteze înainte de a-mi pierde cumpătul și a începe să urlu la el și să se ducă totul la dracu'!

– Probabil, Louis, că ți-a spus Rachel că am mai avut o fată...

– Zelda, zise Louis. Da, mi-a povestit despre Zelda.

– A fost foarte greu, continuă Goldman cu aceeași voce tremurătoare. Pentru toți a fost greu. Și, poate, cel mai greu a fost pentru Rachel – Rachel a fost acasă când a murit Zelda, dar și pentru noi a fost îngrozitor, pentru Dory și pentru mine. Dory aproape că a făcut o depresie nervoasă...

Și ce crezi că a făcut Rachel? vru să strige Louis. *Crezi, oare, că o puștoaică nu poate face o depresie nervoasă? Și acum, după douăzeci de ani, încă mai sare ca arsă când aude de moarte. Și acum se întâmplă asta. Lucrul ăsta oribil, îngrozitor. E o minune că nu e în vreun afurisit de spital și nu o hrănesc prin perfuzii. Așa că, ticălosule, nu te apuca să-mi povestești cât de greu a fost pentru tine și pentru nevastă-ta!*

– De când a murit Zelda, ne-am... cred că ne-am atașat și mai mult de Rachel... am încercat întotdeauna să o protejăm... și să o facem să

uite, să ne revanșăm, să o facem să uite problemele pe care le-a avut cu sora ei... cu spatele care o durea... încă mulți ani după aceea. Să ne revanșăm că nu am fost acolo când a trebuit.

Da, bătrânul plângea de-a binelea. De ce trebuia să plângă? Așa îi era mai greu lui Louis să se agațe de ura pură pe care o simțea față de el. Îi era mai greu, dar nu imposibil. Dinadins chema din amintiri imaginea lui Goldman scoțând din buzunarul sacoului carnetul de cecuri, carnetul supraponderal de cecuri... însă, pe neașteptate, o zări și pe Zelda Goldman în fundal, o nălucă neliniștită, într-un pat împuțit, cu chipu-i alb încărcat de ură și agonie, cu mâinile transformate în gheare. Stafia familiei Goldman. Oz cel Male și Telibil.

– Vă rog, spuse. Vă rog, domnule Goldman. Irwin. Gata. Hai să nu înrăutățim și mai mult situația, bine?

– Acum cred că ești un om bun și că te-am judecat greșit, Louis. Stai, ascultă, știu ce gândești. Sunt chiar atât de prost? Nu. Prost, dar nu *atât* de prost. Te gândești că-ți spun toate astea pentru că acum pot să-mi permit să le spun, te gândești că, o, da, a obținut ce-a vrut și nu uit cum a vrut odată să mă cumpere, dar... Louis, mă jur...

– Oprește-te, nu pot... nu pot să mai îndur, șopti Louis, cu o voce care începuse și lui să-i tremure. Bine?

– Bine, spuse Goldman, oftând.

Lui Louis i se păru că a fost un oftat de ușurare.

– Dar, te rog, lasă-mă să-ți mai spun încă o dată că îmi cer scuze. Nu trebuie să le accepți. Însă de asta ți-am dat telefon, Louis. Îmi cer scuze.

– În regulă, răspunse Louis. (Închise ochii. Tâmplele îi pulsau nebunește.) Mulțumesc, Irwin. Îți accept scuzele.

– Îți *mulțumesc*, spuse Goldman. Și îți mulțumesc... pentru că le lași să vină cu noi. Poate că exact de asta au nevoie. O să le așteptăm la aeroport.

– Foarte bine, admise Louis.

Brusc, îi veni o idee. Nebună și atrăgătoare prin logica ei. Trecutul aparținea trecutului... și o să-l lase pe Gage să se odihnească în mormântul său din cimitirul Pleasantview. În loc să redeschidă o ușă care a fost închisă, o să-i tragă zăvorul, o să pună un lacăt și o să arunce cheia. Avea să facă exact ceea ce îi spusese soției sale că o să

facă: să aranjeze toate treburile aici și să ia un avion către Shytown. Și probabil că acolo o să-și petreacă toată vara, el, soția lui și fetița lor cea cuminte. O să se ducă la Grădina Zoologică și la Planetariu și o să se plimbe cu barca pe lac. O să o ducă pe Ellie pe terasa de la Sears Tower și o să-i arate cum se întinde ținutul ca o imensă tablă de șah, bogat și cufundat în vise. Și apoi, pe la jumătatea lunii august, aveau să se întoarcă în casa care acum le părea atât de tristă și atât de încărcată de umbrele trecutului, și poate reușeau să o ia de la capăt cu viața lor, începând de la zero. Pagina de acum din cartea familiei Creed era urâtă, stropită cu sânge uscat.

Însă asta nu însemna, oare, să-și ucidă fiul? Să-l ucidă a doua oară?

O voce interioară încerca să-l convingă de faptul că nu era deloc așa, însă nu o luă în seamă. O făcu urgent să amuțească.

– Irwin, trebuie să plec acum. Vreau să văd dacă Rachel a luat tot ce-i trebuie și apoi să o bag în pat.

– Bine. La revedere, Louis. Și încă o dată...

Dacă mai spune o dată că își cere scuze, o să urlu până o să-mi plesnească coaiele.

– La revedere, Irwin, zise și închise.

Când ajunse în dormitor, o găsi pe Rachel îngropată într-un maldăr de haine. Bluze aruncate pe pat, sutiene atârnate de spătarul scaunelor, pantaloni pe umerașe agățate de clanțele ușilor. Pantofii fuseseră aliniați ca soldații sub fereastră. Părea că face bagajele încet, dar cu pricepere. Louis își dădu seama că avea de gând să ia cu ea trei valize (poate chiar patru), însă nu avea nici un sens să o contrazică. Se apucă să o ajute.

– Louis, spuse ea când închiseră și ultima valiză (a fost nevoit să se sprijine cu toată greutatea pe ea, astfel încât Rachel să o poată închide), ești convins că nu ai nimic să-mi spui?

– Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, ce *e* chestia asta?

– Nu știu ce este, răspunse fără șovăială în ton. Tocmai de aceea te și întreb.

– Ce crezi că am de gând să fac? Să mă furișez la vreun bordel de îndată ce pleci? Să fug în lume cu un circ? Ce e în capul tău?

– Nu știu. Însă ceva nu mi se pare în ordine. Parcă ai încerca să scapi de noi.

– Rachel, dar asta e de-a dreptul *ridicol!*

Vorbi cu o vehemență provenită, în mare parte, din exasperarea pe care o simțea în fața suspiciunilor ei. Chiar și într-o asemenea încurcătură ca în cea în care se afla, tot se simțea înciudat că era atât de transparent.

Femeia surâse stins.

– Niciodată n-ai știut să minți, Lou.

Începu să protesteze iarăși, însă ea îl întrerupse:

– Ellie a visat că ai murit, spuse. Azi-noapte. S-a trezit plângând și m-am dus la ea în cameră. Am dormit împreună vreo două–trei ore și apoi m-am întors la tine. Mi-a zis că, în vis, stăteai la masa din bucătărie și aveai ochii deschiși, dar că ea știa că ești mort. A zis și că l-a auzit pe Steve Masterton urlând.

Louis o privi uluit.

– Rachel, reuși să rostească, în cele din urmă, tocmai și-a pierdut fratele. E destul de normal să viseze că și ceilalți membri ai familiei...

– Da, la asta m-am gândit și eu. Însă felul în care mi-a povestit visul... elementele din vis... parcă era ceva profetic.

Râsul ei era lipsit de veselie, un râs trist.

– Sau poate că tu trebuia să fii acolo.

– Da, poate, spuse Louis.

Visul ei... parcă era ceva profetic.

– Hai să ne culcăm, spuse Rachel. Pastila de Valium și-a pierdut efectul și nu vreau să mai iau una. Însă mi-e teamă. Și eu am visat...

– Ce-ai visat?

– Am visat-o pe Zelda, răspunse ea simplu. De când a murit Gage, în fiecare noapte, când mă culc, mă așteaptă Zelda. Zice că vine după mine și că, de data asta, o să mă prindă. Că o să vină cu Gage și amândoi or să mă prindă și or să mă pedepsească pentru că i-am lăsat să moară.

– Rachel, dar asta-i...

– Știu. Doar un vis. Obișnuit, în condițiile astea. Dar, te rog, Louis, vino cu mine la culcare și, dacă poți, ajută-mă să nu mai visez.

Stăteau lungiți în jumătatea de pat a lui Louis.

– Rachel? Ai adormit?

– Nu.

– Vreau să te întreb ceva.

– Spune.

Ezită, nedorind să-i provoace și mai multă durere, însă simțind că trebuia neapărat să știe răspunsul.

– Mai ții minte ce tare ne-am speriat când Gage avea nouă luni? o întrebă, în sfârșit.

– Da. Sigur că țin minte. De ce?

Când Gage avea doar nouă luni, Louis începuse să se îngrijoreze din cauza dimensiunii cutiei craniene a fiului său. Luase ca model diagrama lui Berterier care arată dimensiunile normale ale craniului unui copil mic și dezvoltarea lui lunară. La patru luni, cutia craniană a lui Gage începuse să se dezvolte într-o direcție, și apoi se dezvoltase și mai mult, ieșind din diagramă. Nu avea nici un fel de problemă în a-și ține capul drept – și asta, oricum, nu constituia un indiciu – iar Louis l-a dus la George Tardiff, care, fără doar și poate, era cel mai bun neurolog din Midwest. Rachel a vrut să știe ce se întâmpla și Louis i-a mărturisit adevărul: era îngrijorat ca nu cumva Gage să fie hidrocefalic. Rachel se albise la față, însă nu-și pierduse calmul. „Mie mi se pare normal", a spus ea atunci. Louis a înclinat din cap. „Și mie mi se pare. Însă, draga mea, nu vreau să mă prefac că nu e nimic." „Nu, nu trebuie", a răspuns ea. „*Noi* nu trebuie să ignorăm problema asta, dacă există."

Tardiff a măsurat cutia craniană a lui Gage și s-a încruntat. Apoi a fluturat două degete prin fața lui Gage. Acesta s-a ferit. Tardiff a zâmbit. Inima lui Louis a început să-și recapete ritmul normal. Neurologul i-a dat lui Gage o minge. Gage a ținut-o în mânuțe o vreme, apoi i-a dat drumul pe jos. Tardiff a ridicat mingea și a bătut-o de podea, urmărind privirea lui Gage. Ochii lui Gage au urmărit mingea. „Zic că există cincizeci la sută șanse să fie hidrocefalic", i-a spus Tardiff lui Louis, ceva mai târziu, în cabinet. „Nu, chiar mai mult de-atât. Și, chiar dacă ar fi așa, nu este grav. Pare foarte vioi. Există o operație nouă care rezolvă ușor problema asta... în cazul în

care *există* o asemenea problemă." „Operație, adică operație pe creier", a spus Louis. „Operație *minoră* pe creier."

Imediat după ce începuse să fie preocupat de mărimea capului lui Gage, Louis a început să studieze fenomenul, iar operația, care nu însemna altceva decât extragerea excesului de lichid, *nu* i se părea deloc minoră. Însă nu rostise nici o vorbă, încercând să se convingă că era extrem de norocos că exista o asemenea operație. „Desigur", a continuat Tardiff, „există posibilitatea deloc de ignorat ca fiul tău să aibă, pur și simplu, un cap prea mare pentru vârsta lui. Sunt de părere că ar trebui să-i facem o encefalogramă. Ce zici?" Louis a fost de acord.

Gage și-a petrecut noaptea în spital și i s-a făcut anestezie generală. Capul lui micuț și adormit a fost apoi introdus într-un dispozitiv care semăna cu un uscător de rufe uriaș. Rachel și Louis au așteptat pe hol, în timp ce Ellie a stat la bunici, unde s-a uitat fără contenire la „Sesame Street", la noul aparat video al bunicului. În ceea ce îl privește pe Louis, acelea au fost niște ore lungi și cenușii, în timpul cărora a făcut tot felul de pronosticuri, care mai de care mai pesimiste. Deces în timpul anesteziei generale, deces în timpul operației, ușoară retardare ca rezultat al hidrocefaliei, retardare fatală, tot ca rezultat al hidrocefaliei, epilepsie, orbire... of, Doamne, câte posibilități erau. *Pentru a obține o hartă completă a dezastrelor*, își aminti Louis, *consultă un doctor.*

Pe la ora 17, Tardiff a intrat în sala de așteptare. Ținea în mână trei țigări din foi. Înfipse una în gura lui Louis, alta în gura lui Rachel (care era mult prea stupefiată ca să poată protesta) și ultima în gura lui. „Puștiul e sănătos tun. Nici vorbă de hidrocefalie." „Aprinde-mi porcăria asta", a spus atunci Rachel, plângând și râzând în același timp. „O s-o fumez până o să-mi vină să vomit." Cu un rânjet larg, Tardiff a aprins țigările.

Dumnezeu l-a cruțat și l-a păstrat pentru Drumul Național 15, doctore Tardiff, gândi acum Louis.

– Rachel, dar dacă ar fi avut hidrocefalie și dacă operația nu ar fi reușit... l-ai mai fi putut iubi?

– Ce-i întrebarea asta, Louis?

– *Ai mai fi putut?*

– Da, sigur că da. L-aș fi iubit pe Gage orice s-ar fi întâmplat.

– Chiar dacă ar fi fost înapoiat mintal?

– Da.

– Ai fi vrut să-l internăm într-un loc specializat?

– Nu, nu cred, spuse ea rar. Cred că, având banii pe care îi avem acum, ne-am fi putut permite... l-am fi putut duce într-un loc foarte bun, așa cred... însă aș fi vrut să-l ținem cu noi acasă, dacă s-ar fi putut... dar, Louis, de ce întrebi așa ceva?

– Păi, cred că încă mă mai gândesc la Zelda, sora ta, răspunse el. Încă se mai simțea uluit de ușurința stranie cu care îi veneau minciunile pe buze.

– Mă întrebam dacă ai mai fi fost în stare să mai treci o dată prin toate astea.

– N-ar fi fost același lucru, vorbi ea aproape amuzată. Gage a fost... ei, Gage a fost Gage. Fiul nostru. Cu totul altceva. Cred că mi-ar fi fost greu, dar... *tu* ai fi vrut să-l ducem la un azil? La Pineland sau în alt loc asemănător?

– Nu.

– Hai să ne culcăm.

– Bună idee.

– Cred că acum o să *pot* să dorm, mai spuse ea. Vreau să se sfârșească odată ziua asta.

– Amin, răspunse Louis.

Mult mai târziu, Rachel spuse pe un ton adormit:

– Ai dreptate, Louis... doar vise și aburi...

– Sigur, zise el și îi sărută lobul urechii. Dormi acum.

Mi s-a părut profetic.

Însă el nu reuși să adoarmă multă vreme, iar osul curbat al lunii îl privea prin fereastră.

43

Ziua următoare a fost foarte caldă, dar înnorată, și Louis transpirase din plin după ce predase bagajele lui Rachel și Ellie, și le luase biletele de la ghișeul aeroportului. I se părea că are darul de a

se menține ocupat tot timpul, iar comparația acestui moment cu cealaltă dată când își urcase întreaga familie în avionul spre Chicago, în timpul sărbătorii Recunoștinței, i se păru prea puțin semnificativă și, cumva, dureroasă.

Ellie părea pierdută în propriile-i gânduri și puțin ciudată. De câteva ori, în dimineața aceea, Louis o privise cu atenție și descoperise o expresie de meditație neobișnuită pe chipul fetiței.

Își zise, încercând să se liniștească: *E doar complexul conspiratorului care face ore suplimentare, băiete.*

Fetița nu comentase deloc când i se adusese la cunoștință că urma să plece la Chicago, mai întâi ea și mămica, poate pentru toată vara, și continua să-și mănânce netulburată micul dejun (ursuleți din cacao). După masă, urcă în camera ei și se îmbrăcă cu rochița pe care i-o pregătise Rachel. A luat cu ea la aeroport fotografia în care îl trăgea pe Gage cu săniuța și așteptă liniștită, așezată într-unul dintre scaunele din plastic aflate în sala de la parter, cât timp Louis stătea la coadă ca să ia biletele, iar difuzoarele răcneau anunțuri despre cursele ce aterizau sau decolau.

Domnul și doamna Goldman au apărut cu patruzeci de minute înainte de decolarea avionului. Domnul Goldman era spilcuit (și, aparent, neasudat), îmbrăcat într-un sacou din cașmir, în ciuda zilei toride; se duse la ghișeul companiei Avis pentru a-și preda mașina închiriată, în timp ce Dory Goldman rămase cu Rachel și cu Ellie.

Louis și Goldman se alăturară grupului aproape în același timp. Lui Louis îi era puțin teamă de o repetare a laitmotivului *fiul meu, fiul meu*, însă Goldman îl cruță. Bătrânul se mulțumi doar să-i întindă o mână moale și să mormăie un cuvânt de salut. Privirea furișă, jenată, pe care i-o aruncă ginerelui său îi confirmă lui Louis presupunerea cu care se trezise de dimineață: cu o seară înainte, socrul său trebuie că fusese beat.

Urcară pe scara rulantă și se opriră în sala de așteptare, fără să vorbească prea mult. Dory Goldman bătea ușor cu vârfurile degetelor în coperta romanului pe care îl ținea în poală, dar pe

care nu-l deschisese. Tot privea neliniștită fotografia pe care o ținea Ellie.

Louis își întrebă fiica dacă nu cumva voia să meargă împreună la standul de cărți ca să-și cumpere ceva de citit pentru călătorie.

Ellie se uită iarăși la el în modul acela meditativ. Lui Louis nu-i plăcu privirea fetiței. Îl făcea să se simtă nervos.

– O să fii cuminte la bunicul și la bunica? o întrebă.

– Da, îi răspunse. Tati, o să mă ia nenea polițistu'? Andy Pasioca zice că există un polițist care-i ia pe copiii care chiulesc de la școală.

– Nu trebuie să-ți faci griji din astea, o liniști Louis. O să vorbesc eu cu cei de la școală și o să te duci iarăși la toamnă, fără nici o problemă.

– Sper să fie bine la toamnă, spuse Ellie. N-am fost niciodată la vreo școală adevărată. Doar la grădiniță. Habar n-am ce fac copiii la școală. Probabil că își fac tot felul de teme.

– O să fie bine.

– Tati, încă mai ești ofticat pe bunicu'?

Rămase cu gura căscată.

– Dar cum Dumnezeu ți-ai putut imagina că sunt... că nu-mi place bunicul tău, Ellie?

Fetița ridică din umeri, ca și când subiectul acesta nu o interesa în mod deosebit.

– Când stai de vorbă cu el, pari ofticat tot timpul.

– E vulgar să vorbești așa, Ellie

– Pardon.

Îi aruncă din nou privirea aceea tulburată, stranie, și apoi se îndepărtă ca să-și aleagă ceva din rafturile cu cărți pentru copii – Mercer Meyer, Maurice Sendak, Richard Scarry, Beatrix Potter și cabotinul ăla bătrân și ramolit, Dr. Seuss. *Cum de află chestiile astea? Sau își dau, pur și simplu, seama?* Cât *știe Ellie? Și cum o afectează ceea ce știe? Ellie, iubita mea, ce se ascunde sub chipul tău micuț și palid? Isuse – ofticat pe el!*

– Tati, pot să le iau pe astea?

Ținea în mâini o carte de Dr. Seuss și încă una pe care Louis n-o mai văzuse din copilărie – povestea lui Sambo cel Mititel și Negru, căruia, într-o bună zi, tigrii i-au furat hainele.

Credeam că au aruncat-o deja la gunoi, gândi, amuzat, Louis.

– Da, spuse și se așezară la coada mică formată la casă. Bunicul tău și cu mine ne înțelegem de minune, mai zise el.

Își aminti iarăși povestea spusă de mama sa, conform căreia, atunci când o femeie își dorea cu adevărat un copil, „găsea" unul. Își mai aminti și propriile-i promisiuni prostești că nu o să-și mintă niciodată copiii. Iată însă că ultimele zile îl transformaseră într-un mincinos cu un viitor destul de promițător. Cel puțin asta era părerea lui. Dar nu avea să se gândească la așa ceva acum.

– Aha! șopti micuța și amuți.

Tăcerea îl neliniști și mai mult. Ca să o întrerupă, spuse:

– Așa, deci, crezi că o să te distrezi în Chicago?

– Nu.

– Nu? De ce?

Își ridică iarăși ochii tulburați către el.

– Mi-e frică.

Îi puse mâna pe creștet.

– Frică? De ce, comoara mea? Doar nu ți-e frică să zbori cu avionul?

– Nu, răspunse ea. Nu știu de ce mi-e frică. Tati, am visat că eram la înmormântarea lui Gage și nenea de la cimitir a deschis sicriul și sicriul era gol. După aia am visat că eram acasă și m-am uitat în pătuțul lui Gage, care era și el gol, numai că era pământ în el.

Lazăre, vino afară!

Pentru prima oară, după luni de zile, își aminti, la rându-i, visul avut după moartea lui Pascow – visul, și apoi cum, la trezire, a descoperit că avea picioarele murdare, iar cearșafurile erau pline de noroi și ace de pin.

I se făcu pielea ca de găină.

– Nu-s decât vise, îi zise lui Ellie și, cel puțin în urechile lui, vocea îi sună perfect normală. O să treacă.

– Aș vrea să vii cu noi, spuse fetița, sau să nu plecăm noi. Putem să rămânem, tati? Te rog! Nu vreau să merg la bunici... nu vreau decât să merg la școală. Bine?

– Ne despărțim doar pentru scurtă vreme, Ellie. Trebuie – înghiți cu greu nodul din gât – trebuie să aranjez niște treburi pe-aici și o să vin după voi. Atunci o să hotărâm ce urmează să mai facem.

Se așteptă ca fetița să protesteze, să facă, eventual, o criză de nervi în stilul-Ellie. Chiar i s-ar fi părut bine venită – era ceva cunoscut, spre deosebire de privirea aceea goală, ciudată. Nu se auzea decât tăcerea aceea palidă și tulburătoare, care părea atât de adâncă. Ar fi dorit să-i pună mai multe întrebări, însă își dădu seama că nu îndrăznea; îi spusese deja mai multe decât ar fi vrut, poate, să știe.

La scurt timp după ce s-au întors în sala de așteptare, a fost anunțat și zborul lor. Și-au scos tichetele de îmbarcare și s-au așezat la rând toți patru. Louis își îmbrățișă soția și o sărută cu dragoste. Rachel se lipi de el o clipă, și apoi îi dădu drumul, pentru ca, astfel, s-o poată ridica în brațe pe Ellie pentru un pupic pe obraz.

Ellie îl privi lung cu ochii ei de prezicătoare.

– Nu vreau să plec, zise din nou, însă pe un ton atât de scăzut, încât numai Louis reuși să o înțeleagă în zarva din aeroport. Și nu vreau să plece nici mămica.

– Încetează, Ellie, spuse Louis. O să fie bine.

– Eu o să fiu bine, zise micuța, dar ce o să faci tu? Ce o să faci tu, tăticule?

Pasagerii începuseră să intre pe culoarul care ducea la avion. Rachel o trase pe Ellie de mânuță și, o clipă, fetița se împotrivi, ținându-i pe ceilalți în loc, fixându-l cu privirea pe tatăl său – și Louis își aminti cât de nerăbdătoare fusese ultima dată când plecase la bunici, își aminti strigătele ei de *haide-haide-haide-haide.*

– Tati?

– Du-te, Ellie. Te rog.

Rachel se uită la fetiță și, pentru prima dată, observă privirea aceea întunecată și visătoare.

– Ellie? spuse ea pe un ton uimit și – i se păru lui Louis – puțin alarmat. Nu lași oamenii să treacă, iubito.

Buzele lui Ellie începură să tremure și se albiră. Apoi se lăsă condusă la avion. Privi în urmă către Louis și, pe chipul ei, el citi o groază nedisimulată. Îi făcu semn cu mâna, prefăcându-se vesel.

Ellie nu îi răspunse.

44

După ce părăsi clădirea aeroportului, mintea lui Louis se acoperi cu o mantie înghețată. Începuse să-și dea seama că, de fapt, avea de gând să meargă până la capăt. Iar mintea lui, care fusese suficient de viguroasă cât să-l ajute să termine cu bine facultatea de medicină, trăind doar din bursă și din ceea ce câștiga soția lui, care servea la un bufet șase zile pe săptămână, de la 5 la 11 dimineața, această minunată minte a lui preluase problema și o împărțise în componente, acționând de parcă nu ar fi fost vorba decât despre un alt examen – dar cel mai greu cu care se confruntase vreodată. Și intenționa să-l ia cu nota maximă plus bonus, nici vorbă să se mulțumească cu mai puțin.

Se îndreptă spre Brewer, orășel situat peste râul Penobscot față de Bangor. Reuși să găsească un loc de parcare vizavi de fierăria lui Watson.

– Cu ce să vă servesc? întrebă vânzătorul.

– Aș vrea, spuse Louis, o lanternă mare și ceva s-o pot acoperi.

Vânzătorul era un omuleț slăbuț, cu frunte înaltă și ochi pătrunzători. Zâmbi acum, însă zâmbetul său nu era tocmai plăcut.

– Faci braconaj în schimbul de noapte, măi dragă?

– Poftim?

– Ai să împușți oarece căprioare diseară?

– Nici vorbă. (Louis nu-i întoarse zâmbetul.) Nu am permis de portarmă.

Vânzătorul clipi și apoi se hotărî să râdă.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treabă, ha? Păi, uite care-i problema – nu poți să acoperi o lanternă de-alea mari, da' poți să iei o bucată de fetru și să-i faci o găurică chiar în mijloc. Îți face raza cât un creion.

– E bine așa, spuse Louis. Mulțam.

– Cu plăcere. Mai vrei altceva?

– Sigur, răspunse Louis. Am nevoie de o sapă, o lopată și o cazma. Lopată cu mâner scurt, cazma cu mâner lung. Un colac de frânghie, vreo patru metri. O pereche de mănuși de lucru. O prelată, cam de trei pe trei.

– Avem de toate, spuse vânzătorul.

– Trebuie să dezgrop un rezervor de vidanjare, zise Louis. Știu că par să încalc regulile de bună conviețuire în zonă, iar pe deasupra, am și niște vecini pentru care satisfacția maximă în viață este să facă reclamații, și nu cred că chestia cu acoperirea lanternei o să-mi folosească la ceva, da' m-am gândit să încerc, totuși. S-ar putea să reușesc.

– Aha, spuse vânzătorul, ar trebui să-ți iei și un cârlig de rufe pentru nas.

Louis își făcu datoria și izbucni în râs. Cumpărăturile făcute au costat cincizeci și opt de dolari și șaizeci de cenți. A plătit cu bani-gheață.

Foloseau tot mai puțin camioneta de când se scumpise benzina. De la un timp, și direcția era proastă, dar Louis tot amâna clipa în care să o repare. Pe de-o parte, pentru că nu-i venea prea ușor să se despartă de cele două sute de dolari, cât ar fi costat reparația, dar, mai ales, pentru că era prea mare bătaie de cap. Acum, când ar fi avut într-adevăr nevoie de dinozaurul ăla bătrân, nu mai găsea curajul să încerce. Mașina cu care plecase era tip papuc și nu cuteza să se întoarcă la Ludlow cu lopata, sapa și cazmaua îngrămădite în spate. Jud Crandall avea privirea pătrunzătoare încă și mintea ageră. Și-ar da seama imediat ce se întâmplă.

De-abia atunci îl fulgeră gândul că nu era nevoie să se întoarcă în Ludlow. Louis traversă din nou Podul Chamberlain și luă o cameră la Motelul Howard Johnson, de pe Odlin Road – iarăși în apropierea aeroportului, iarăși în apropierea cimitirului Pleasantview, unde îi era înmormântat fiul. Camera o luă pe numele Dee Dee Ramone și plăti cu bani-gheață.

Încercă să ațipească, gândindu-se că o să se bucure de un somn adevărat a doua zi. Ca să parafrazăm un roman din epoca victoriană,

putem spune că mai avea de făcut ceva în noaptea asta, ceva îngrozitor, atât de îngrozitor, încât o să-i ajungă pentru toată viața.

Însă mintea lui, pur și simplu, nu voia să amorțească.

A rămas întins pe patul acela anonim de motel, sub o fotografie lipsită de personalitate, cum adesea întâlnești prin moteluri, reprezentând niște bărci pitorești ancorate lângă un vechi debarcader pitoresc, într-un port pitoresc din New England. A rămas întins acolo, cu mâinile sub cap, complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor, cu portofelul, mărunțișul și cheile puse pe noptiera de lângă pat. Încă mai avea senzația de frig; se simțea total detașat de familia sa, de prietenii săi, de locurile care ajunseseră să-i fie atât de familiare, detașat chiar de profesia sa. Acesta putea fi oricare dintre motelurile din lanțul Howard Johnson, existente în țara asta – unul din San Diego, sau din Duluth, sau din Bangkok, sau din Charlotte Amalie. Nu se afla nicăieri, și, din când în când, în minte îi revenea un gând de o ciudățenie fără egal: înainte de-a revedea toate chipurile și locurile acestea familiare, avea să-și revadă fiul.

Continuă să examineze în gând planul făcut. Îl cercetă din toate unghiurile, îl disecă, îl cusu la loc, caută să vadă dacă exista vreo fisură, vreun punct slab. Și simți cu adevărat că mergea pe o sârmă întinsă deasupra unui golf de nebunie. Și doar nebunia îl înconjura, fâlfâind blând, aidoma aripilor cucuvelelor cu ochi mari și aurii: se îndreptă chiar spre centrul acestei nebunii.

Ca prin vis, i se păru că aude vocea lui Tom Rush: *O, moarte, îți sunt umede și reci mâinile... le simt așezate pe genunchi... ai venit și mi-ai luat mama... oare nu o să vii și după mine?*

Nebunie. Nebunie în juru-i, aproape de el, vânându-l.

Cântări în mâinile minții bara de echilibru a rațiunii; își analiză planul.

În noaptea asta, în jurul orei 23, avea să-și dezgroape fiul, să-l scoată din sicriul în care se afla, să-l înfășoare într-o bucată din prelată și să-l pună în portbagajul mașinii. Apoi avea să așeze la loc sicriul și să umple iarăși mormântul cu pământ. După aceea, să se ducă la Ludlow, să scoată trupul lui Gage din portbagaj și... și să facă o plimbare. Da, să facă o plimbare.

Și, dacă ar fi ca Gage să se reîntoarcă, atunci, ar exista două posibilități. Una ar fi ca Gage să se întoarcă în chip de Gage, poate amețit sau încet la minte, sau chiar retardat (doar în străfundurile imaginației sale își permitea Louis să nutrească speranța că Gage s-ar întoarce nevătămat – dar, cu siguranță, și acest aspect trebuia luat în considerare ca fiind posibil, nu?), însă tot fiul lui, fiul lui Rachel, fratele lui Ellie.

În cealaltă variantă, un soi de monstru ieșea la iveală din pădurea din spatele casei. Acceptase și această idee, deși respingea cu tărie gândul că ar fi existat monștri în lumea reală, sau demoni, ființe ale răului, imateriale, venite din lumea de dincolo, care ar putea lua în posesie și reanima un trup din care sufletul și-a luat zborul.

În oricare dintre aceste două situații, o să fie singur cu fiul său și o să...

Voi pune un diagnostic.

Da. Exact asta urma să facă.

Voi pune un diagnostic, nu doar corpului său, ci și spiritului său. Voi fi îngăduitor față de traumele suferite în urma accidentului, pe care și-l poate aminti, sau nu. Păstrând în minte cazul lui Church, mă voi aștepta să fie retardat, poate ușor, sau poate mult mai grav. Voi cumpăni asupra priceperii noastre de a-l reintegra pe Gage în familie pe baza observațiilor făcute asupra lui pe o perioadă de la douăzeci și patru până la șaptezeci și două de ore. Și, dacă este irecuperabil – sau dacă se întoarce așa cum se pare că s-a întors Timmy Baterman, ca unealtă a răului – îl voi ucide cu mâna mea.

Ca doctor, se simțea în stare să-l omoare pe Gage cu destulă ușurință, dacă Gage se întorcea în chip de vas conținând un alt soi de ființă. Nu o să-și îngăduie să se lase impresionat de rugămințile sau, dimpotrivă, de tertipurile lui. Avea să-l omoare, așa cum omori un șobolan purtător de ciumă bubonică. Fără să fie vreo tragedie. Doar o pastilă într-o băutură, poate două sau trei pastile. La nevoie, chiar o injecție. Avea morfină în trusă. Și, în noaptea următoare, o să readucă trupul neînsuflețit în cimitir și o să-l înmormânteze din nou, nădăjduind, pur și simplu, că o să-l ajute și a doua oară norocul (*nici măcar nu știi dacă te va ajuta de prima dată*, își reaminti). Se gândise la varianta mai ușoară și cu mult mai sigură de a-l înmormânta, de

data asta, în Cimitirul Animalelor, însă nu voia să-și știe fiul acolo. Dintr-o sumedenie de motive. Un copil care, peste cinci sau zece, sau chiar douăzeci de ani, o să-și îngroape animalul acolo s-ar putea să dea peste rămășițele lui pământești – acesta era unul dintre motive. Însă cel mai puternic era cu mult mai simplu. Se putea ca Cimitirul Animalelor să fie... prea aproape.

După ce avea să-l așeze iar în mormânt și să umple din nou groapa, o să ia un avion spre Chicago și să se alăture familiei sale. Nici Rachel și nici Ellie nu vor afla vreodată de experimentul său eșuat.

Însă cealaltă variantă – în care spera, orbit de dragostea pentru fiul său – arăta așa: după perioada de examinare, o să plece împreună cu Gage, noaptea. Avea de gând să-și ia cu sine și unele dintre acte și să nu se mai întoarcă vreodată în Ludlow. O să închirieze o cameră la un motel, împreună cu Gage, poate chiar la motelul acesta în care se afla acum.

Ziua următoare, după ce scotea de la bancă toți banii pe care îi aveau în cont, îi transforma în cărți de credit American Express (*nu trebuie să pleci de-acasă cu fiul tău înviat din morți fără așa ceva*, se gândi) și în bani-gheață. Apoi o să ia un avion – cel mai probabil, spre Florida. De acolo o s-o sune pe Rachel, să-i spună unde se află, rugând-o să o ia pe Ellie și să vină la el, fără să-și anunțe părinții unde anume se duce. Louis credea că o să aibă putere de convingere. *Nu pune nici o întrebare, Rachel. Vino. Vino acum. Chiar în clipa asta.*

Urma să-i spună unde stă (stau). La vreun motel. Ea și cu Ellie să închirieze o mașină. Când o să-i bată în ușă și o să se ducă să deschidă, o să-l ia și pe Gage cu el. Poate că Gage avea să fie îmbrăcat în costum de baie.

Și atunci...

Oh, însă nu cuteză să-și lase imaginația să se avânte dincolo de această scenă; se întoarse iarăși la planul făcut pentru noaptea aceea, îl luă de la capăt și reîncepu să-l verifice. După părerea lui, dacă totul mergea cum trebuie, aveau să-și facă rost și de alte documente de identitate, astfel încât Irwin Goldman să nu-și mai poată folosi carnetul dolofan de cecuri pentru a le da de urmă. Se puteau face și lucruri din astea.

Își aminti vag că a ajuns la noua casă din Ludlow, tensionat, epuizat și destul de speriat, dorindu-și să meargă mai departe la Orlando și să se angajeze ca medic la Disney World. Poate că ideea asta nu era chiar atât de exagerată.

Se și văzu, îmbrăcat în alb, cum reanimează o femeie însărcinată care fusese atât de cretină, încât să se încumete să facă o cursă pe Muntele Vrăjit, unde a leșinat. *Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte, nu are suficient aer*, se auzi spunând, și femeia deschise ochii și îi surâse recunoscătoare.

Pe când mintea sa desfășura fantezia asta deloc neplăcută, Louis adormi. Și dormea atunci când, într-un avion care zbura pe deasupra Niagarei, fiica lui se trezi țipând dintr-un coșmar despre mâini care încercau să apuce și despre ochi cu priviri tâmpe, dar neîndurătoare; dormea în timp ce stewardesa se grăbi către Ellie să vadă ce s-a întâmplat; dormea în timp ce Rachel, speriată de moarte, încerca s-o potolească; dormea în timp ce Ellie țipa întruna: *E Gage! Mami! E Gage! E Gage! E viu! Gage a scos cuțitul din geanta lu' tati! Nu-l lăsa să mă prindă! Nu-l lăsa să-l prindă pe tati!*

Dormea în timp ce Ellie se potoli, până la urmă, și rămase în brațele mamei sale, rămase acolo tremurând, cu ochi mari și uscați. Și dormea în timp ce Dory Goldman se gândea cât de cumplită fusese toată încercarea aceasta pentru Eileen și cât de mult îi amintea lui Dory de Rachel, după ce a murit Zelda.

A dormit și s-a trezit la 17.15, pe când lumina după-amiezei începuse să se preschimbe în întunericul nopții ce avea să vină.

Îngrozitoare treabă, gândi prostește și se dădu jos din pat.

45

Când cursa 419 a companiei United Airlines aterizează pe aeroportul O'Hare și își descărcă pasagerii, la 3.10, ora locală, Ellie Creed se afla într-o stare semiisterică, iar Rachel era foarte speriată.

Dacă o atingeai pe umăr, din întâmplare, pe Ellie, tresărea puternic și se holba la tine cu ochi albi și mari, și tremura încontinuu. De parcă ar fi fost încărcată cu electricitate. Coșmarul avut în avion fusese și el destul de rău, însă... Rachel, pur și simplu, nu știa cum să facă față acestei situații.

La ieșirea din aeroport, Ellie se împletici și căzu. Nu se ridică, ci rămase întinsă pe jos, pe mocheta murdară a aerogării, cu toți oamenii care treceau pe lângă ea (sau chiar uitându-se la ea cu privirea aceea ușor compătimitoare a celor care sunt în tranzit și nu pot fi abătuți din drumul lor), până când mama sa o ridică în brațe.

– Ellie, ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Rachel.

Însă Ellie nu voia să răspundă. Traversară holul către caruselul pentru bagaje și Rachel își văzu părinții, care le așteptau acolo. Le făcu semn cu mâna cea liberă și ei se apropiară.

– Nu ne-au lăsat să vă așteptăm la avion, spuse Dory, așa că ne-am gândit... Rachel? Ce-i cu Eileen?

– E rău.

– Există o toaletă, mami? Îmi vine să vomit.

– Of, Dumnezeule! exclamă Rachel cu disperare în glas și o luă de mână.

Exista o toaletă chiar în partea opusă a holului și o duse iute pe Ellie acolo.

– Să vin și eu, Rachel? strigă Dory după ele.

– Nu, luați voi bagajele, știți cum arată. Ne descurcăm singure.

Slavă Domnului că toaleta era pustie. Rachel o conduse pe Ellie într-un compartiment al acesteia, bâjbâind prin poșetă în căutarea unei monede, și observă – din nou, slavă Domnului – că una dintre încuietori era spartă. Deasupra ei cineva scrisese cu creionul dermatograf: SIR JOHN CRAPPER A FOST UN PORC DE MISOGIN!

Rachel deschise repede ușa; Ellie gemea și se ținea de stomac. Icni de două ori, însă nu reuși să vomite; nu fusese decât o senzație de vomă seacă, rezultat al epuizării nervoase.

Când Ellie îi spuse că se simțea mai bine, Rachel o duse la chiuvetă și o spălă pe față. Ellie era cumplit de albă și avea cearcăne uriașe.

– Ellie, ce s-a *întâmplat*? Nu poți să-mi spui?

– Nu știu ce s-a întâmplat, răspunse fetița. Am știut însă că e *ceva* în neregulă de când tati mi-a zis că o să plecăm. Pentru că se purta de parcă ceva nu era în ordine.

Louis, ce-mi ascunzi? Mi-ai ascuns ceva. Am observat; până și Ellie și-a dat seama.

Se gândi că și ea, la rândul ei, fusese nervoasă toată ziua, ca și cum ar fi așteptat o lovitură. Se simțea ca în cele două–trei zile dinainte de venirea ciclului, tensionată și cu toate simțurile treze, gata să izbucnească în hohote de râs sau de plâns, sau pregătită să întâmpine migrena ce avea să țâșnească înspre ea din neant, cu viteza unui glonț sau a unui expres, acum aici, și apoi dispărută peste trei ore.

– *Ce?* întrebă acum imaginea fiicei sale reflectată în oglindă. Iubito, ce nu-i în ordine cu tăticul tău?

– Nu știu, răspunse Ellie. Visul. Ceva despre Gage. Sau poate că era vorba de Church. Nu-mi aduc aminte. *Nu știu.*

– Ellie, despre ce a fost vorba în visul tău?

– Am visat că eram în Cimitirul Animalelor, spuse fetița. Paxcow m-a dus la Cimitirul Animalelor și mi-a zis că și tati o să se ducă acolo și că o să se întâmple ceva groaznic.

– Paxcow?

O izbi o săgeată de teroare, ascuțită, însă nedefinită. Ce era cu numele ăsta de i se părea cunoscut? I se părea că îl mai auzise – sau poate unul asemănător – dar, cu prețul vieții, nu-și putea aminti unde anume.

– Ai visat că cineva pe nume Paxcow te-a dus la Cimitirul Animalelor?

– Da, așa a zis că-l chema. Și...

Ochii i se măriră dintr-o dată.

– Îți mai aduci aminte de ceva?

– A zis că a fost trimis să *avertizeze*, da' că nu putea să se *amestece*. A zis că era... nu știu... că era alături de tati, pentru că au fost împreună când sufletul lui a fost... a fost... *nu-mi aduc aminte!* se tângui.

– Iubito, spuse Rachel, cred că ai visat despre Cimitirul Animalelor deoarece încă te mai gândești la Gage. Și sunt convinsă că tati e bine. Te simți mai bine acum?

– Nu, șopti Ellie. Mi-e frică, mami. Ție nu ți-e frică?

– Ti-ti!

Rachel surâse cu o clătinare vioaie a capului – însă îi era, îi era frică, și numele acela, Paxcow, i se tot răsucea în minte, părându-i-se foarte cunoscut. Avea senzația că îl mai auzise cu luni sau poate ani în urmă, într-un context îngrozitor, iar senzația asta tulburătoare nu voia deloc să o părăsească.

Simți ceva – ceva *plin*, ceva umflat, pregătit parcă să explodeze. Ceva îngrozitor ce trebuia să fie evitat. Dar ce? *Ce?*

– Sunt convinsă că nu e nimic rău, îi spuse lui Ellie. Vrei să ne întoarcem la bunica și bunicul?

– Cred că da, spuse Ellie, neliniștită.

O femeie din Porto-Rico își adusese băiețelul la toaletă, certându-l pe un ton înalt. O pată mare și udă se întindea pe partea din față a bermudelor băiețelului, și asta îi reaminti atât de acut lui Rachel de Gage, încât aproape că paraliză. Tristețea aceasta nouă se asemăna novocainei, înăbușindu-i nervozitatea.

– Haide, spuse. O să-i telefonăm lui tati de la bunicul de-acasă.

– Purta șort, zise, pe neașteptate, Ellie, privind peste umăr la băiețel.

– Cine, iubito?

– Paxcow, răspunse Ellie. În visul meu, purta un șort roșu.

Și aceste cuvinte aduseră pentru o clipă numele la un pas de a fi identificat, iar Rachel simți iarăși spaima care îi făcea apă la genunchi... apoi se îndepărtă din nou.

Nu s-au mai putut apropia de caruselul pentru bagaje; Rachel desluși doar pălăria tatălui său, cea cu pană. Dory Goldman le păstrase două scaune lângă perete și le făcea cu mâna. Rachel o duse pe Ellie acolo.

– Te simți mai bine, drăguță? o întrebă Dory.

– Puțin, răspunse Ellie. Mami...

Se întoarse către Rachel și se întrerupse. Rachel încremenise, cu mâna la gură, cu chipul din care dispăruse tot sângele. Își amintise. Îi revenise totul în minte, cutremurând-o. Sigur că ar fi trebuit să-și dea seama imediat, însă încercase din răsputeri să-și scoată incidentul din cap. Sigur că da.

– *Mami?*

Se răsuci încet spre fiica ei, și Ellie auzi cum îi trosneau tendoanele gâtului. Își luă mâna de la gură.

– Ți-a spus omul din vis și primul lui nume, Eileen?

– Mami, te simți...

– *Ți-a spus omul din vis și primul lui nume?*

Dory își privi fiica și nepoata, de parcă ar fi înnebunit amândouă.

– Da, dar nu-mi aduc aminte... mami, mă *doooare...*

Rachel privi în jos și observă că strângea brațul lui Ellie ca într-o menghină.

– Îl chema cumva Victor?

Ellie inspiră adânc.

– Da, Victor! A zis că îl cheamă Victor! L-ai visat si tu, mami?

– Nu Paxcow, șopti Rachel. *Pascow.*

– Așa am *zis* și eu. Paxcow.

– Ce s-a întâmplat, Rachel? întrebă Dory. (O apucă pe Rachel de mână și se cutremură la atingerea ei înghețată.) Și ce s-a întâmplat cu Eileen?

– Eileen nu are nimic, spuse Rachel. Cred că s-a întâmplat ceva cu Louis. Ceva rău. Sau se va întâmpla ceva rău cu Louis. Mamă, te rog să stai puțin cu Ellie. Vreau să telefonez acasă.

Se ridică și se îndreptă spre cabinele telefonice, căutând fise în poșetă. În cele din urmă, telefonă cu taxă inversă, însă la celălalt capăt al firului nu se afla nimeni care să accepte convorbirea. Telefonul sună mult timp în gol.

– Vreți să reveniți mai târziu? o întrebă centralista.

– Da, răspunse Rachel și închise.

Rămase în cabină, privind lung telefonul.

A zis că a fost trimis să avertizeze, da că nu putea să se amestece. A zis că era... că era alături de tati, pentru că au fost împreună când sufletul lui a fost... a fost... nu mai țin minte!

– Când sufletul lui s-a desprins de trup, șopti Rachel.

Degetele ei sfâșiară materialul din care îi era confecționată poșeta. *O, Doamne, Dumnezeule, chiar asta să fi vrut să spună?*

Încercă să-și adune gândurile, să le pună în ordine. Se întâmpla ceva, altceva decât durerea normală resimțită la moartea lui Gage,

altceva decât această călătorie stranie, care aducea atât de mult cu o fugă? Și cât de multe știa Ellie despre tânărul care murise în prima zi de lucru a lui Louis, la dispensarul universității?

Nimic, răspunse neîndurătoare mintea sa. *I-ai ascuns toată povestea, așa cum ai căutat întotdeauna să-i ascunzi orice ar fi avut o cât de mică legătură cu moartea – chiar și eventuala moarte a motanului, îți amintești cearta aia idioată pe care ați avut-o în bucătărie. I-ai ascuns totul. Pentru că ți-a fost teamă atunci, așa cum îți este teamă și acum. Îl chema Pascow, Victor Pascow, și cât de disperată este acum întreaga situație, Rachel? Cât de disperată? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?*

Îi tremurau atât de tare mâinile, că a trebuit să încerce de câteva ori până când a reușit să pună fisa înapoi în aparat. De astă dată, a sunat la dispensarul universității și a vorbit cu Charlton, care, puțin surprinsă, a acceptat convorbirea cu taxă inversă. Nu, nu l-a văzut pe Louis și ar fi fost chiar mirată dacă ar fi venit astăzi la serviciu. Apoi i-a prezentat din nou condoleanțe. Rachel le-a acceptat și a rugat-o pe Charlton să-l pună pe Louis să o sune acasă la părinții ei, dacă se întâmpla să treacă pe la dispensar. Da, avea numărul de-acolo, răspunse ea întrebării lui Charlton, fără a intenționa să-i spună asistentei (care, probabil, oricum știa; avea sentimentul că existau prea puține lucruri care să-i scape acestei femei) că părinții ei locuiau la distanță de jumătate de continent de Ludlow.

Puse receptorul în furcă. Tremura și parcă avea febră.

A auzit numele lui Pascow din altă parte, asta-i tot. Isuse, nu crești un copil într-un borcan, ca pe un... ca pe un hamster. Ascultase un reportaj la radio cu subiectul acesta. Sau i-a povestit vreun copil la școală, și mintea ei a înmagazinat informația. Chiar și povestea aceea cu sufletul care a părăsit trupul, ce-i cu asta? Nu dovedește altceva decât că subconștientul este exact ceea ce spun că este suplimentele ziarelor de duminică: un soi de hârtie lipicioasă de prins muște.

Își aminti acum de un psihiatru care era consilier la colegiul unde a învățat ea și care a spus că, date fiind condițiile propice, memoria ta poate reproduce numele oricărei persoane care ți-a fost vreodată

prezentată, toate felurile de mâncare pe care le-ai mâncat vreodată, condițiile meteorologice din fiecare zi a existenței tale. Oferise chiar un exemplu convingător în sprijinul acestei afirmații incredibile, explicându-le că mintea omenească este un computer înzestrat cu o memorie uluitoare – mai performant decât oricare dintre noile modele. Cât de mult putea înmagazina fiecare din *mia de miliarde* de chipuri „organice" ale acestui computer omenesc? Nu știa nimeni. Însă erau atât de multe, mai spusese psihiatrul, încât nu era necesar să fie șterse fișierele pentru a putea fi refolosite. De fapt, mintea conștientă trebuia chiar să stingă unele dintre acestea, tocmai pentru a se proteja împotriva unui soi de nebunie informațională. „S-ar putea să nu vă amintiți unde v-ați pus șosetele", mai spusese psihiatrul, „dacă întreaga Enciclopedie Britanică a fost înmagazinată în cele două sau trei celule învecinate".

La aceste vorbe, clasa a izbucnit în hohote respectuoase de râs.

Doar că aici nu-i vorba de o oră de psihologie petrecută sub lumina reconfortantă a neoanelor, cu întregul limbaj de specialitate notat pe tablă și cu vreun deștept de lector care bate câmpii cu grație numai pentru a face să treacă cât mai repede ultimele cincisprezece minute ale orei. Se întâmplă ceva îngrozitor, și tu știi asta – simți asta. Habar nu am ce legătură are cu Pascow, sau cu Gage, sau cu Church, dar, cu siguranță, are legătură cu Louis. Ce anume? Oare...

Fără veste, o lovi un gând rece și grețos, ca un cocoloș de gelatină. Ridică iarăși receptorul și bâjbâi în tăviță după fisa care îi fusese returnată. Oare Louis se gândea să se sinucidă? Oare din cauza asta a scăpat de ele, le-a scos, efectiv, cu forța pe ușă? Oare Ellie a avut un fel de... de... fu-tu-i mama mă-sii de psihologie! A avut vreo intuiție psihică?

De data asta, a cerut o convorbire cu taxă inversă cu Jud Crandall. Telefonul sună de cinci ori... de șase ori... de șapte. Era pe punctul de a închide, când răspunse vocea întretăiată a bătrânului:

– 'lo?

– Jud! Jud, sunt...

– O clipă, doamnă, spuse centralista. Acceptați o convorbire cu taxă inversă cu doamna Louis Creed?

– Mda, răspunse Jud.

– Vă rog, domnule, da sau nu?

– Cred că da, spuse Jud.

Urmă o scurtă pauză nesigură, timp în care centralista încerca să-și traducă în engleză dialectul lui Jud.

– Mulțumesc. Continuați, doamnă, spuse apoi.

– L-ai văzut azi pe Louis, Jud?

– Azi? Nu, nu l-am văzut, Rachel. Da' azi-dimineață m-am dus la Brewer să-mi fac cumpărăturile. Și toată după-masa am lucrat în grădina din spate. De ce?

– Of, poate că nu-i nimic grav, însă Ellie a avut un coșmar în avion și m-am gândit că ar fi bine să mă liniștesc cumva.

– În avion? vocea lui Jud deveni mai tăioasă. Rachel, unde sunteți?

– În Chicago, răspunse. Am venit aici cu Ellie ca să stăm o vreme cu părinții mei.

– Și Louis n-a venit cu voi?

– O să vină pe la sfârșitul săptămânii, spuse Rachel, luptându-se să nu-și lase vocea să-i tremure.

În tonul lui Jud era ceva ce nu-i plăcea deloc.

– A fost ideea lui să plecați?

– Păi... da. Ce se întâmplă, Jud? *Se întâmplă* ceva, așa-i? Și tu știi ce anume.

– Poate că ar trebui să-mi povestești visu' fetiței, spuse Jud, după o lungă pauză. Chiar te rog să mi-l povestești.

46

După ce a vorbit cu Rachel, Jud își puse o haină subțire – se înnorase și începuse să bată vântul – și traversă spre casa lui Louis, oprindu-se pe partea lui, pentru a se asigura că nu trecea vreun camion. Camioanele au fost cauza tuturor nenorocirilor astea. Afurisitele de camioane.

Dar nu era așa.

Simțea cum îl chema Cimitirul Animalelor – și ceea ce se afla dincolo de el. Pe când, odinioară, vocea aceea fusese un cântec seducător de leagăn, vocea unei posibile alinări și un soi de putere legendară, acum era răgușită și mai mult decât sinistră – era amenințătoare și nemiloasă. *Să nu îndrăznești să te amesteci, auzi?*

Însă nici prin cap nu-i trecea s-o asculte. Era prea mare răspunderea lui pentru toate cele ce se întâmplau.

Observă că mașina lui Louis nu se afla în garaj. Acolo nu rămăsese decât camioneta, prăfuită și, aparent, nefolosită de multă vreme. Încercă ușa din spate. Era descuiată

– Louis? strigă, știind că Louis nu-i va răspunde.

Avea însă nevoie să spargă într-un fel tăcerea deplină care se înstăpânise în casă. Of, bătrânețea i se părea acum o calamitate – își simțea din ce în ce mai des picioarele greoaie și nesigure, spatele îl durea după doar două ore de lucru în grădină și simțea că parcă are un sfredel implantat în șoldul stâng.

Începu să caute metodic prin casă – anumite semne; *cel mai bătrân spărgător din lume*, gândi, fără prea mult amuzament, și își continuă căutarea. Însă nu descoperi nici unul dintre semnele care l-ar fi pus serios pe gânduri: cutii cu jucării nepredate societăților de binefacere, hăinuțe de băiețel ascunse în vreun dulap sau vreun pat... și chiar, poate cel mai rău, pătuțul pus iarăși în camera lui Gage. Nu exista nici unul dintre aceste semne, totuși, casa avea aerul acela neplăcut și lugubru, de parcă ar fi așteptat să fie umplută cu... cu ceva.

Poate că ar trebui să dau o fugă până la cimitirul Pleasantview. Să văz cu ochii mei ce se întâmplă acolo. Poate chiar să dau nas în nas cu Louis Creed. Aș putea să-l invit la cină sau să bem ceva...

Însă pericolul nu se afla în cimitirul Pleasantview din Bangor; pericolul era aici, în casa asta, și acolo, în spatele ei.

Jud ieși din casă și traversă iarăși drumul. Scoase din frigider o lădiță cu șase cutii de bere și o duse cu el în salonaș. Se așeză în fața ferestrei care dădea înspre casa familiei Creed, desfăcu o cutie și își aprinse o țigară. După-amiaza se pogora în jurul lui și, așa

cum i se întâmpla din ce în ce mai des în ultimii ani, mintea-i începu să se învârtească în cercuri tot mai mari înapoi, înspre trecut. Dacă ar fi știut la ce anume se gândise puțin mai devreme Rachel Creed, i-ar fi putut spune că profesorul ei de psihologie avusese, fără îndoială, dreptate, dar, atunci când îmbătrânești, funcția aceea misterioasă de protejare a memoriei se deteriorează încetul cu încetul, așa cum se deteriorează cam toate în trupul tău, și te pomenești că îți amintești chipuri și întâmplări cu o claritate de-a dreptul înspăimântătoare. Amintirile sepia se colorau iarăși în tonuri vii, contururile redeveneau sigure, vocile își pierdeau ecoul înfundat și își recâștigau rezonanța originală. Jud i-ar fi putut spune psihiatrului că nu era vorba de nebunie informațională. Numele era mult mai simplu: senilitate.

Îl revăzu iarăși, în minte, pe taurul Hanratty, al lui Lester Morgan, cu ochii lui încercuiți cu roșu, repezindu-se la orice din jur, la orice mișcă. Repezindu-se chiar și la copaci, când vântul le tremură frunzele. Înainte ca Lester să se lase păgubaș și să-l omoare, toți copacii din țarcul împrejmuit al lui Hanratty erau străpunși de furia lui nebună, iar coarnele îi erau despicate și capul îi sângera. Când l-a ucis, Lester era mort de frică – așa cum era și Jud acum.

Bea bere și fuma. Lumina zilei se stingea pe cer Nu aprinse lampa. Treptat, vârful incandescent al țigării deveni un punct roșu în întuneric. Stătea și bea bere, și păzea aleea din fața casei lui Louis Creed. Intenționa ca, atunci când Louis urma să se întoarcă acasă de unde va fi fost dus, el să treacă iar drumul și să stea de vorbă amândoi. Doar cât să se convingă că Louis nu avea de gând să facă ceva necuvenit.

Și încă mai simțea pulsul slab venit de-acolo, venit dinspre acea malefică forță ce locuia în ținutul diavolului, de după Cimitirul Animalelor, simțea cum se coboară înspre el pe povârnișul putrezit, unde fuseseră ridicați toți tumulii aceia.

Să nu îndrăznești să te amesteci, auzi? Nu te amesteca, sau o să regreți, o să regreți amarnic.

Ignorând avertismentul, Jud rămase nemișcat în balansoar, bând bere și fumând. Și așteptând.

47

În timp ce Jud ședea în balansoar și privea pe fereastră, așteptându-l, Louis își luă cina la bufetul motelului, fără să simtă gustul mâncării din farfurie.

Însă mâncarea aceasta era sățioasă – exact ceea ce-i trebuia organismului său. Afară se întunecase. Farurile mașinilor care treceau pe șosea îți intrau în ochi ca niște degete ticăloase. Înfulecă tot ce avea în farfurie. O friptură. Un cartof copt O garnitură de fasole de un verde pe care natura nu îl crease niciodată. O felie de prăjitură cu mere, cu o porție de înghețată deasupra, care începuse să se topească. Mânca la o masă așezată într-un colț, urmărindu-i pe cei care intrau și ieșeau din bufet, temându-se ca nu cumva să vadă pe cineva cunoscut. Un gând încețoșat spera să se întâmple exact asta. Și atunci ar începe întrebările – *unde-i Rachel, ce faci aici, cum te simți?* – și poate că întrebările ar da naștere la complicații, și poate că tocmai de aceste complicații avea el acum nevoie. Avea nevoie de o scuză ca să nu meargă până la capăt.

Și întâmplarea făcu în așa fel încât o pereche de cunoscuți intră chiar atunci când își termina prăjitura cu mere și cea de-a doua ceașcă cu cafea. Rob Grinnell, medic în Bangor, și Barbara, drăgălașa lui soție. Aștepta să fie observat la masa lui solitară, din colț, însă chelnerița îi conduse la un separeu din capătul opus al sălii, și astfel ieșiră din raza vizuală a lui Louis. Din când în când, reușea să vadă doar părul încărunțit de timpuriu al lui Grinnell.

Chelnerița îi aduse nota de plată. O semnă, trecând și numărul camerei sub semnătura falsă, și ieși pe o ușă laterală.

Vântul începuse să bată cu furie. Prezență constantă, ce făcea ca toate cablurile electrice să zumzăie în chip straniu. Nu se vedeau stele pe cer, dar Louis avu sentimentul că, pe deasupra capului, galopează

nori cu o viteză ameţitoare. Rămase o clipă pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunare, cu faţa întoarsă în bătaia vântului. Reveni apoi în camera sa şi deschise televizorul. Era prea devreme să se apuce de treabă, iar vântul acela sălbatic al nopţii era prea plin de tot felul de posibilităţi. Îl făcea să se simtă nervos.

Urmări programul de la televizor timp de patru ore. Şi îşi dădu seama câtă vreme trecuse de când nu se mai uitase încontinuu atât de mult la televizor. I se părea că toate interpretele rolurilor principale din filmele de duzină pe care le-a urmărit nu erau decât ceea ce, în liceu, el şi prietenii lui obişnuiau să numească „mângâie şi fugi".

În Chicago, Dory Goldman se văicărea:

– Să te duci *înapoi*? Iubito, de ce vrei să te duci *înapoi*? De-abia *ai ajuns* aici!

În Ludlow, Jud Crandall stătea lângă fereastră, fumând şi bând bere, nemişcat, răsfoind jurnalul amintirilor şi aşteptându-l pe Louis să se întoarcă acasă. Mai devreme sau mai târziu, Louis tot o să se întoarcă, exact ca Lassie, în filmul acela vechi. Mai existau şi alte căi de acces spre Cimitirul Animalelor şi spre locul de dincolo de el, însă Louis nu le cunoştea. Dacă avea de gând să facă lucrul de care se temea Jud, trebuia să pornească expediţia chiar din propria-i curte.

Fără să ştie de toate aceste evenimente, asemănătoare proiectilelor îndreptate nu către locul în care se afla, ci, mai degrabă – conform celei mai valabile tradiţii balistice – către locul în care ar fi trebuit să se afle, Louis şedea şi se uita la televizorul color, proprietatea motelului. Nu mai vizionase asemenea programe, dar auzise vag despre ele: o familie de negri, o familie de albi, un puşti mult mai isteţ decât adulţii putred de bogaţi cu care locuia, o femeie singură, o femeie căsătorită, o femeie divorţată. Se uita la toate filmele, aşezat în scaunul proprietatea motelului şi privind când şi când pe fereastră, în noaptea răscolită de rafale de vânt.

La ştirile de la ora 23, închise televizorul şi porni să facă ceea ce probabil că se hotărâse să facă încă din momentul în care văzuse pe şosea şapca de baseball a lui Gage, plină de sânge. Frigul îl cuprinsese iarăşi în braţele lui puternice, mai puternice ca niciodată, însă mai exista şi altceva în afara acestuia – un tăciune

aprins de nerăbdare, sau de pasiune, sau, poate, chiar de dorință. Nu conta. Îi ținea cald și îl îmbărbăta în fața vântului. În timp ce pornea motorul mașinii, se gândi că, probabil, Jud avusese dreptate când îi vorbise despre puterea uriașă a acelui loc, căci, cu siguranță, acum o simțea înconjurându-l, conducându-l (sau împingându-l), și se întrebă: *Aș putea, oare, să mă opresc? Aș putea să mă opresc, dacă aș vrea?*

48

– Vrei să faci, ce? întrebă din nou Dory. Rachel... ești supărată... dacă o să dormi bine la noapte...

Însă Rachel clătină din cap. Nu-i putea explica mamei sale de ce trebuia să se întoarcă. Sentimentul că acesta era un lucru imperativ crescuse în ea așa cum crește vântul în intensitate – mai întâi, firele de iarbă tremură ușor, de-abia observate; apoi, aerul începe să se miște mai tare și mai repede, și întreaga atmosferă își pierde calmul; apoi, rafalele devin atât de puternice, încât compun o simfonie lugubră de zbierete prin streșini; apoi îți zguduie casa din temelii și îți dai seama că afară e un uragan și că, dacă vântul se întețește și mai mult, nu o să mai rămână nimic în picioare pe lumea asta.

În Chicago era ora 6. În Bangor, Louis își lua cina. Rachel și Ellie de-abia dacă s-au atins de mâncare. Rachel își tot ridica privirea din farfurie și se trezea uitându-se în ochii întunecați ai fiicei sale, fixați asupra ei, întrebând-o, parcă, ce avea de gând să facă în legătură cu necazul în care se afla tăticul ei, întrebând-o dacă urma să facă ceva.

Tot aștepta să sune telefonul, aștepta să o sune Jud și să-i spună că Louis a venit acasă, și o dată chiar a sunat – a sărit de pe scaun, iar Ellie aproape că și-a vărsat paharul cu lapte pe ea – dar era o doamnă de la clubul de bridge al lui Dory, care se interesa dacă au ajuns acasă cu bine.

Își beau cafeaua când, brusc, Rachel își aruncă șervetul pe masă și spuse:

– Tată... mamă... îmi pare rău, dar trebuie să mă duc acasă. Dacă există vreo cursă, plec chiar în seara asta.

Părinții o priviră cu gura căscată, însă Ellie închise ochii cu o expresie de ușurare mult mai potrivită pentru chipul unui adult – ar fi fost chiar nostimă, dacă pielea obrajilor ei micuți nu era ca de ceară.

Nu reușeau să înțeleagă, și nici Rachel nu putea să le explice mai mult decât ar fi putut să le explice cum șoaptele firave ale vântului, atât de firave încât de-abia dacă fac să tremure vârful firelor de iarbă, se pot transforma treptat în rafale atât de puternice, încât să turtească, pur și simplu, o clădire din oțel. Nu mai credea că Ellie auzise la radio de moartea lui Victor Pascow și că ar fi înmagazinat în subconștient această informație.

– Rachel, draga mea.

Tatăl ei vorbea încet, rar, cu blândețe, așa cum îi vorbești cuiva care este pe punctul de a face o criză de isterie, trecătoare, însă periculoasă.

– Asta nu-i decât o reacție întârziată, provocată de moartea copilului tău. Și tu, și Ellie ați reacționat puternic la nenorocirea asta, și cine ar putea, de altfel, să vă aducă vreo vină pentru asta? Însă o să clachezi, dacă încerci să...

Rachel nu-i răspunse. Se duse la telefonul din hol, găsi în Pagini Aurii coloana cu companiile aeriene și formă numărul companiei Delta, în timp ce Dory stătea în picioare lângă ea, spunându-i că trebuie să se gândească la ceea ce face, dacă nu credea, oare, că ar trebui să discute ce se întâmplă, poate chiar să facă o listă cu probleme și priorități... și, în spatele ei, stătea Ellie, cu chipul încă întunecat – cu un licăr de speranță în ochi, suficient cât să-i dea curaj lui Rachel.

– Delta Airlines, răspunse vioaie vocea de la celălalt capăt al firului. Mă numesc Kim, cu ce vă pot fi de folos?

– Sper că mă puteți ajuta, zise Rachel. Este de-o importanță vitală să ajung în noaptea asta de la Chicago la Bangor. Mă tem că este vorba de... o urgență. Puteți să vedeți dacă am legături astăzi?

Vocea, nesigură:

– Da, doamnă, însă timpul este foarte scurt.

– Vă rog să *verificați*, spuse Rachel, iar vocea începu să-i tremure puțin. Rămân pe lista de așteptare, fac orice.

– Bine, doamnă. Rămâneți la telefon, vă rog.

Linia rămase mută.

Rachel închise ochii și, după o clipă, simți o mână rece pe braț. Deschise ochii și o văzu pe Ellie, care se apropiase de ea. Irwin și Dory stăteau unul lângă altul, vorbind în șoaptă și aruncându-le priviri îngrijorate. *Așa cum te uiți la cei pe care îi bănuiești a fi nebuni*, gândi Rachel, obosită. Reuși să-i surâdă ușor lui Ellie.

– Să nu-i lași să te oprească, mami, șopti Ellie. Te rog.

– Nici o șansă, soră mai mare, spuse Rachel și se strâmbă de durere.

Așa începuseră să-i spună fetiței de când se născuse Gage. Dar nu-i așa că acum nu mai era surioara nimănui?

– Mulțumesc, zise Ellie.

– E foarte important, nu crezi?

Ellie încuviință din cap.

– Iubita mea, și eu cred la fel. Însă m-ai putea ajuta dacă mi-ai spune mai multe. E vorba doar de visul pe care l-ai avut?

– Nu, răspunse Ellie. E... acum e vorba despre totul. Totul aleargă acum prin mine. Tu nu simți nimic, mami? Ceva ca un...

– Ceva ca un vânt.

Oftatul adânc cutremură trupul micuț al fetiței.

– Dar nu știi ce reprezintă? Nu-ți amintești altceva din vis?

Ellie se concentră și, apoi, clătină din cap cu părere de rău.

– Tati. Church. Și Gage. Asta-i tot ce-mi aduc aminte. Da' nu-mi aduc aminte cum se leagă, mami!

Rachel o îmbrățișă cu putere.

– O să fie bine, spuse, însă greutatea uriașă nu i se ridică de pe inimă.

– Alo, doamnă? zise funcționara companiei.

– Alo?

Rachel strânse mai tare receptorul și mâna fiicei ei.

– Cred că vă pot ajuta să ajungeți la Bangor, doamnă – dar o să ajungeți acolo foarte târziu.

– Nu contează, răspunse Rachel.

– Aveți ceva de scris? E complicat.

– Da, spuneți.

Rachel scoase un creion din sertar. Găsi un plic pe spatele căruia să noteze informațiile transmise.

Ascultă totul cu atenție, iar când funcționara de la compania Delta isprăvi de explicat, Rachel zâmbi și-i făcu semn lui Ellie că o să reușească. Că, *probabil*, o să reușească, se corectă ea. Unele dintre legături se făceau în ultimul minut... mai ales cea din Boston.

– Vă rog, rezervați-mi biletele, spuse Rachel. Și vă mulțumesc.

Kim ceru numele lui Rachel și numărul cărții de credit. În cele din urmă, Rachel închise telefonul, istovită, dar mai liniștită. Își privi tatăl.

– Tată, vrei să mă duci la aeroport?

– Poate că ar trebui să te refuz, zise Goldman. Cred că sunt dator să pun capăt acestei nebunii.

– *Să nu îndrăznești!* țipă Ellie. Nu e nebunie! *Nu* e!

Goldman clipi des, ca în fața unei lumini prea puternice, și se retrase dinaintea acestei izbucniri de furie.

– Du-o, Irwin, spuse încet Dory, în tăcerea care urma. Și eu am început să mă simt agitată. M-aș simți mai bine dacă aș ști că totul e în ordine cu Louis.

Goldman se holbă la soția sa și se întoarse apoi către Rachel.

– O să te duc, dacă asta vrei, spuse. Eu... Rachel, merg cu tine, dacă vrei.

Rachel scutură din cap.

– Mulțumesc, tată, însă am luat ultimele locuri. Ca și cum Dumnezeu le-ar fi păstrat special pentru mine.

Irwin Goldman oftă adânc. În clipa aceea, părea foarte bătrân și, brusc, lui Rachel i se păru că tatăl ei semăna cu Jud Crandall.

– Dacă vrei, mai ai timp să împachetezi ceva într-o geantă de voiaj, spuse el. Putem ajunge la aeroport în patruzeci de minute, dacă voi conduce așa cum obișnuiam pe vremea când m-am căsătorit cu mama ta. Dory, dă-i geanta ta!

– Mami, spuse Ellie.

Rachel se întoarse spre ea. Acum, chipul fetiței sclipea, acoperit cu o peliculă de transpirație.

– Ce-i, iubito?

– Ai grijă, mami, zise Ellie.

49

Copacii nu mai erau decât niște umbre mișcătoare pe fundalul unui cer înnorat, luminați din spate de reflectoarele puternice ale aeroportului din apropiere. Louis își parcă mașina pe Mason Street. Aceasta era situată la marginea cimitirului Pleasantview, în partea lui de sud, și aici vântul bătea atât de puternic, încât era cât pe-aci să-i smulgă portiera din mână. A fost nevoit să o trântească zdravăn ca să o poată închide. Vântul încerca să-i tragă haina de pe el când deschise portbagajul și scoase bucata de postav în care împachetase uneltele.

Stătea la colțul străzii, într-un con de umbră, între două felinare, strângând în brațe bocceaua și atent la trafic, înainte de a traversa înspre poarta din fier forjat, de unde începea cimitirul. Nu voia deloc să fie observat, nici măcar de vreun trecător care ar fi uitat că l-a văzut chiar în secunda următoare. Alături, ramurile unui ulm bătrân gemeau, agitându-se greoi în respirația vântului, ducându-l cu gândul la petrecerile pensionarilor. Dumnezeule, cât de înspăimântat era! Asta nu era o simplă grozăvie. Era nebunie curată.

Nu trecea nici o mașină. Pe Mason Street, felinarele se îndepărtau de el în șiruri albe de lumină, aruncând pete concentrice pe trotuarele pe care, atunci când își terminau orele la Școala primară Fairmount, băieteii urma să se plimbe pe biciclete, iar fetițele să sară coarda și să joace șotronul, fără a observa vreodată cimitirul din apropiere, decât, poate, doar de Halloween, când acesta căpăta un oarecare farmec sinistru. Poate că atunci o să îndrăznească să treacă strada și să atârne un schelet confecționat din hârtie de barele din fier forjat ale gardului înalt, chicotind la poantele învechite: *E cel mai popular loc din oraș;*

oamenii își dau viața să ajungă aici. De ce nu e bine să râzi în cimitir? Pentru că toată lumea de aici e încruntată ca un mormânt.

– Gage, murmură el.

Gage era acolo, în spatele gardului din fier forjat, prizonier pe nedrept sub o pătură de țărână neagră, iar asta nu mai era o glumă. *O să te eliberez, Gage*, gândi el. *O să încerc să te eliberez, băiatul meu cel curajos, sau, dacă nu o să reușesc, o să mor.*

Louis traversă, ducând bocceaua grea în brațe, urcă pe celălalt trotuar, privi iarăși de la un capăt la altul al străzii și își aruncă uneltele peste gard. Pachetul înfășurat în postav lovi pământul cu un clinchet stins. Louis se îndepărtă, ștergându-și mâinile. Își însemnase locul în minte. Și, chiar dacă l-ar fi uitat, nu avea decât să meargă de-a lungul gardului până când ajungea vizavi de mașina lui, unde o să-și găsească bocceaua.

Dar erau, oare, deschise porțile cimitirului la ora aceea târzie?

Coborî pe Mason Street, până la semafor, cu vântul împingându-l de la spate. Pe asfalt, umbre mișcătoare dansau și se îngemănau.

Dădu colțul pe Pleasant Street, mergând încă de-a lungul gardului. Pe neașteptate, farurile unei mașini inundară noaptea, și Louis se ascunse în spatele unui ulm. Nu era mașina poliției, ci doar o camionetă pe drumul spre Hammond Street și, probabil, mai departe, spre autostradă. Își părăsi ascunzătoarea de-abia când mașina se îndepărtase suficient.

Sigur că o să fie deschisă. Trebuie.

Ajunse la poarta în formă de catedrală din fier forjat, suplă și grațioasă în umbrele însuflețite de vânt ale felinarelor. Întinse mâna și o încercă.

Încuiată.

Sigur că-i încuiată, idiotule – chiar ai crezut că există vreun cimitir din centrul vreunui oraș, al oricărui oraș american, rămas descuiat după ora 11 noaptea? Nu există încredere, dragule, nu mai există. Deci, ce ai de gând să faci acum?

În acel moment, trebuia să se cațăre pe gard, sperând că nu o să se uite nimeni de pe Carson Street, să-l vadă cum se căznea să sară un gard din fier forjat, asemenea celui mai bătrân și mai leneș copil din lume.

Alo, poliția? Tocmai am zărit cel mai bătrân și mai leneș copil din lume cum sare gardul în cimitirul Pleasantview Da, mi s-a părut o treabă serioasă. Dacă îmi bat joc de dumneavoastră? O, nu, spun exact ce am văzut. Poate că ar fi bine să dați o raită pe-aici.

Louis își continuă drumul pe Pleasant Street și, la prima intersecție, o luă la dreapta. Gardul înalt din fier mergea alături de el, la fel de neliniștit. Vântul îl răcorea și-i usca stropii de transpirație de pe frunte și de la tâmple. Umbra lui se aprindea și se stingea în lumina felinarelor. Din când în când, arunca priviri furișe gardului, până când se opri și se căzni să-l *examineze* cu toată seriozitatea.

Și chiar ai de gând să te sui pe puișorul ăsta? Mă faci să râd.

Louis Creed era un bărbat destul de înalt, trecut puțin de un metru optzeci, însă gardul depășea trei metri, iar fiecare bară din fier forjat se termina cu un vârf decorativ, în formă de săgeată. Decorativ, într-adevăr, până în clipa în care se întâmpla să-ți treci piciorul pe partea cealaltă, și forța neașteptată a celor optzeci de kilograme ale tale avea să călăuzească una dintre aceste săgeți direct în vintre, făcând să-ți explodeze testiculele. Și urma să rămâi înțepenit acolo, înfipt ca un porc la proțap, urlând de durere, până când cineva chema poliția, care, poate, se milostivea și te scotea de-acolo, ducându-te la spital.

Sudoarea începuse să-i curgă șiroaie, lipindu-i cămașa de spate. Nu se auzea altceva decât susurul traficului de pe Harmond Street.

Trebuia să existe o modalitate de a pătrunde.

Trebuia.

Haide, Louis, privește adevărul în față. Poate că ai înnebunit, dar nu ești chiar atât de nebun. Poate că o să reușești să te cațări până în vârful gardului ăluia, însă ar trebui să faci parte din echipa națională de gimnastică pentru a fi în stare să treci peste săgețile alea fără să te tragi singur în țeapă. Și chiar dacă, prin absurd, o să reușești să intri, cum ai de gând să ieși cu trupul lui Gage?

Continuă să meargă, dând ture cimitirului, fără să facă însă nimic constructiv.

Bine, măi, uite care-i soluția. O să mă duc acasă, în Ludlow, în noaptea asta și o să mă întorc mâine spre sfârșitul după-amiezei. O să intru pe poarta deschisă, pe la ora 16, și o să-mi găsesc un loc

în care să mă ascund până la miezul nopții sau până după aia. Deci, cu alte cuvinte, voi amâna până mâine toată povestea asta, fiindcă ar fi trebuit să am destulă minte și să mă fi gândit încă de astăzi cum să procedez.

Bună idee, Mare Șef Louis... și, că veni vorba, ce am eu oare de gând să fac cu bocceaua aia pe care tocmai am aruncat-o peste gard? Cazma, lopată, lanternă... ca și cum ar purta fiecare câte o etichetă pe care să scrie: PROFANATOR DE MORMINTE.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine s-o găsească? Doar a căzut în tufe.

Într-o oarecare măsură, gândul avea sens. Însă misiunea pe care o avea nu era una dictată de rațiune, iar inima îi șoptea pe un ton categoric că nu se putea întoarce a doua zi. Dacă nu acționa în noaptea asta, nu mai acționa deloc. Niciodată nu ar mai reuși să revină la starea asta de nebunie absolută. Acum era singurul moment în care putea face ceea ce își propusese.

Pe drumul pe care se afla se zăreau puține case – din loc în loc, sclipea, uneori, câte un dreptunghi de lumină galbenă al vreunei ferestre și, o dată, a observat și licărul albastru-cenușiu al unui televizor alb-negru. Uitându-se printre ornamentele gardului, văzu că aici mormintele erau mai vechi, mai rotunde, unele dintre ele înclinate chiar de înghețurile și topirea zăpezilor atâtor și atâtor anotimpuri. În față se găsea un alt semafor, și colțul de la dreapta avea să-l ducă pe o stradă paralelă cu Mason Street, locul de unde pornise. Și, când o să ajungă în locul acela, ce o să facă? O să înconjoare iarăși cimitirul? O să se recunoască învins?

Strada se lumină de farurile unei mașini. Louis se ascunse în spatele trunchiului unui alt copac, așteptând ca aceasta să se îndepărteze. Dar ea mergea foarte încet, și, după câteva clipe, o rază albă țâșni din locul pasagerului și alergă de-a lungul gardului din fier forjat. O mână de gheață se încleștă în jurul inimii sale. Era o mașină de poliție, care controla cimitirul.

Se lipi de copacul a cărui coajă îi zgâria acum obrazul, sperând nebunește că trunchiul era suficient de gros ca să-l poată ascunde. Raza lanternei alerga spre el. Louis își aplecă puțin capul, încercând

să ascundă pata albă care era chipul lui. Lumina lanternei ajunse la copac, dispăru o clipă, apoi reapăru în dreapta lui Louis. Se mișcă ușor în spatele copacului. Observă, în fugă, girofarurile stinse de pe acoperișul mașinii de patrulare. Dintr-un moment în altul, se aștepta să vadă cum se aprind luminile roșii din spate, cum se deschid brusc și cu forță portierele, cum raza lanternei o să-l cheme ca un deget uriaș și alb. *Ei, tu de-acolo! Tu, ăla din spatele copacului! Vino încoace ca să te putem vedea, și vrem să te vedem cu ambele mâini goale! Ieși de-acolo ACUM!*

Dar mașina de poliție nu se opri. Ajunse la colț, semnalizează cu o corectitudine tacticoasă și coti la stânga. Louis se sprijini de copac, respirând sacadat, simțindu-și gura sălcie și uscată. Bănuia că aveau să treacă și pe lângă mașina lui, însă asta nu conta. Era legal să parchezi pe Mason Street de la 6 seara la 7 dimineața. Existau o mulțime de mașini parcate de-a lungul ei. Probabil că proprietarii acestora locuiau în blocurile de pe partea opusă a străzii.

Louis privi, ca din întâmplare, în sus, la copacul în spatele căruia se ascunsese.

Chiar deasupra capului său, copacul se ramifica. Ar fi putut să...

Fără a-și permite să-și continue gândul, întinse mâna, se ridică și bâjbâi cu picioarele sale încălțate în tenișii după locuri de sprijin, declanșând o mică avalanșă de coji de copac. Ridică un genunchi și, după o clipă, reuși să-și sprijine ferm un picior în furca formată de ramurile ulmului. Dacă se întâmpla, cumva, ca mașina de poliție să se întoarcă, ar fi descoperit o pasăre tare ciudată în acest copac. Trebuia să se miște repede.

Se săltă pe o altă ramură, care se înălța deasupra gardului. În chip stupid și absurd, se simțea iarăși ca la doisprezece ani. Copacul se mișcă, se legănă încetișor, aproape mângâietor, în bătaia vântului. Frunzele sale foșneau și murmurau. Louis evaluă situația, și apoi, înainte ca frica să-l cuprindă, se aruncă în gol, ținându-se cu mâinile de creanga probabil doar cu puțin mai groasă decât brațul unui adult vânjos. Cu tenișii atârnându-i la vreo opt–nouă metri deasupra trotuarului, începu să înainteze înspre gard, ajutându-se numai cu mâinile. Creanga se înclină, dar nu dădu vreun semn că ar fi avut intenția să

se frângă. Percepu vag că umbra lui îl urmează credincioasă pe asfaltul de dedesubt, o formă amorfă și neagră, de urangutan. Vântul îi răcori subsuorile înfierbântate și se trezi cu frisoane, în ciuda transpirației care îi curgea de-a lungul obrajilor și gâtului. Ramura se înclina tot mai mult, legănându-se în ritmul mișcărilor sale. Cu cât înainta spre capătul ei, cu atât se apleca și ea mai tare. Îi obosiseră deja mâinile și încheieturile, și se temea ca nu cumva să-i alunece palmele asudate.

Ajunse la gard. Picioarele i se legănau la vreo jumătate de metru mai jos de vârfurile săgeților. Din unghiul acesta, vârfurile săgeților nu păreau deloc tocite Dimpotrivă, chiar foarte ascuțite. Deodată, își dădu seama că, ascuțite sau nu, nu-i amenințau numai prețioasele ouă. Dacă ar fi căzut și s-ar fi lovit de una dintre săgeți, gravitația și greutatea lui ar fi fost suficiente ca aceasta să-i pătrundă până în plămâni. Și, când aveau să se întoarcă din patrulare, polițiștii ar fi descoperit o decorațiune de Halloween timpurie și înspăimântătoare pe gardul cimitirului Pleasantview.

Respirând iute, fără să gâfâie încă, bâjbâi cu picioarele după vârfurile gardului, dorind să-și tragă sufletul o clipă. Câteva secunde rămase atârnat, cu picioarele care i se legănau în aer, căutând, dar negăsind încă.

Luminile îl atinseră și deveniră mai puternice.

Isuse, o mașină, vine o mașină!...

Încercă să-și târască mâinile înainte, dar îi alunecară palmele. I se desfăceau degetele.

Căută să se sprijine de ceva, întoarse capul la stânga, încercând să se uite pe sub brațul încordat și întins la maxim. Era, într-adevăr, o mașină, dar care a trecut cu viteză mare prin intersecție, fără să încetinească. Baftă. Dacă ar fi...

Îi alunecară și mai mult mâinile. Simți coaja de copac în păr.

Un picior găsi un punct de sprijin, dar, acum, cracul celălalt al pantalonilor se agățase într-una dintre săgeți. Și, Cristoase, nu o să fie în stare să se mai țină în mâini multă vreme. Disperat, Louis își smuci piciorul. Creanga se înclină. Palmele îi alunecară iarăși. Se auzi protestul materialului sfâșiat și se pomeni că stă pe două vârfuri de săgeată. Îi perforau tălpile tenișilor și, destul de repede, presiunea lor deveni

dureroasă, însă Louis rămase acolo. Căci alinarea pe care o simțea în brațe și în mâini era cu mult mai mare decât durerea din picioare.

Ce figură trebuie că am, îl fulgeră un gând plin de amuzament posac. Ținându-se de creangă cu stânga, își șterse palma dreaptă de haină. După aceea, se prinse cu mâna stângă și și-o șterse pe dreapta.

Mai rămase o clipă pe săgeți, apoi se ridică în mâini și înainte. Creanga era acum destul de subțire ca s-o poată cuprinde cu palmele. Se balansă înainte ca Tarzan. Creanga se înclină și mai mult. Alarmant de mult. Și auzi un sunet amenințător de lemn care se frânge. Se lăsă să cadă, nutrind speranța că nu o să se întâmple nimic rău.

Aterizâ prost. Lovi cu genunchiul o piatră funerară, și durerea îl săgetă iute până în coapsă. Se rostogoli pe iarbă, ținându-și strâns genunchiul rănit, cu buzele întinse peste dinți într-o caricatură de rânjet, sperând că nu și-a zdrobit rotula. Într-un sfârșit, durerea se diminuă, și își dădu seama că își putea flexa încheietura. Era în ordine dacă el continua să-și miște piciorul și nu-l lăsa să-i înțepenească. Poate.

Se ridică și porni de-a lungul gardului înapoi, către Mason Street, înapoi către uneltele lui. La început, genunchiul îl duru îngrozitor și șchiopătă, dar, pe măsură ce mergea, durerea se reduse. Avea aspirine în trusa de prim-ajutor din mașină. Ar fi trebuit să țină minte să o ia cu el. Acum era prea târziu. Se uită după mașinile ce treceau pe stradă și se cufundă în întunericul cimitirului atunci când se întâmpla să treacă vreuna. Când ajunse la Mason Street, se ținu la distanță de gard, deoarece pe această stradă traficul era mai intens. Ajunse vizavi de mașină. Tocmai se pregătea să se repeadă la gard și să-și recupereze bocceaua din tufe, când auzi pași pe asfalt și râsul șoptit al unei femei. Se așeză în spatele unei pietre funerare mai mari – l-ar fi durut prea mult dacă s-ar fi ghemuit – și urmări cu privirea perechea care se îndepărta pe Mason Street. Bărbatul și femeia mergeau îmbrățișați, și ceva din mișcările lor pe sub elețeele de lumină ale felinarelor îl duse pe Louis cu gândul la un vechi spectacol de televiziune. Își aminti imediat care anume: „Ora lui Jimmy Durante". Ce ar face ei, acum, dacă s-ar scula în picioare, ca o umbră tremurândă în tăcutul oraș al morților, și ar striga pe un ton cavernos: „Noapte bună, doamnă Calabash, oriunde te-ai afla!"

Se opriră chiar în cercul de lumină de lângă mașina lui și se sărutară. Pe când îi privea, Louis simți un soi de uimire scârbită și dezgust față de sine. Se afla acolo, așezat în spatele unei pietre funerare, aidoma unui personaj subuman dintr-o povestioară nostimă și ieftină, urmărind doi îndrăgostiți. *Însemna, atunci, că linia de demarcație este chiar atât de subțire?* se întrebă, și gândul îi sună cunoscut. *Atât de subțire, încât să o poți trece așa de ușor, fără bătaie de cap, fără probleme, fără încurcături? Te urci într-un copac, te târăști pe o creangă, te arunci într-un cimitir, urmărești doi îndrăgostiți cu privirea... sapi gropi? Așa de simplu? Să fie nebunie? Mi-am cheltuit opt ani din viață încercând să devin doctor, și am devenit profanator de morminte cât ai bate din palme – cred, mai degrabă, că oamenii m-ar numi vârcolac.*

Își îndesă pumnii în gură, ca să nu scoată sunete de dezorientare, și căută iarăși, în sufletul său, fiorii aceia de gheață, detașarea aceea rece. Da, se afla acolo, și Louis și-o înfășură în jurul său, recunoscător, ca pe o mantie.

Când, în cele din urmă, perechea se îndepărtă, Louis o urmări cu nerăbdare. Cei doi urcară într-unul dintre blocurile de peste drum. Bărbatul căută cheia în buzunar și intrară. Strada rămase din nou pustie și tăcută; doar vântul mai șoptea printre frunze și îi răvășea pe frunte părul ud de transpirație.

Louis se repezi la gard, se aplecă și își căută bocceaua prin tufe. Iat-o, a găsit-o, aspră, dar reconfortantă sub degetele lui obosite. O ridică și auzi clinchetul înăbușit dinăuntru. Se îndreptă spre aleea pietruită prin care se intră în cimitir și se opri câteva clipe acolo, încercând să se orienteze. Drept înainte de-aici, la stânga, la prima intersecție. Nici o problemă.

Se deplasă pe marginea aleii, dorindu-și să fie suficient de rapid ca să se poată ascunde iarăși în umbra ulmilor, dacă s-ar fi întâmplat să dea peste vreun paznic care să lucreze cu normă întreagă și care să-și facă rondul tocmai acum.

La intersecție, o luă la stânga, apropiindu-se de mormântul lui Gage și, pe neașteptate, îngrozit, își dădu seama că uitase cum mai arăta fiul lui. Se opri și privi fix rândurile de morminte, fațadele

încruntate ale monumentelor funerare, încercând să și-l readucă în memorie. Da, mai reținea trăsături disparate – părul blond, încă fin și de o nuanță deschisă, ochii ușor oblici, dinții mici și albi, cicatricea de-abia vizibilă de pe bărbie, căpătată când a căzut pe treptele casei lor din Chicago. Vedea cu claritate toate astea, însă nu le putea grupa într-un tot coerent. Îl vedea pe Gage cum aleargă la întâlnirea fatală cu camionul Orinco, dar Gage era întors cu spatele la el. Încerca să și-l amintească pe Gage așa cum îl văzuse culcat în pătuț, în seara zilei în care au înălțat zmeul, însă nu reușea să vadă decât întuneric cu ochii minții.

Unde ești, Gage?

Dar, Louis, te-ai gândit vreodată că poate nu-i faci nici un serviciu fiului tău în felul acesta? Poate că e fericit acolo unde se află... poate că toată povestea asta nu-i decât un rahat, așa cum ai crezut mereu. Poate că stă sus, alături de îngeri, sau poate că doarme. Și, dacă doarme, știi oare ce anume ai de gând să trezești la viață?

Of, unde ești, Gage? Vreau să fii acasă, alături de noi.

Dar, oare, mai era stăpân pe propriile-i acțiuni? De ce nu-și mai putea aminti chipul lui Gage și de ce nu luă în seamă nici unul dintre avertismentele primite – cel al lui Jud, visul cu Pascow, trepidațiile propriei sale inimi înnebunite?

Gândul îi zbură la plăcuțele funerare din Cimitirul Animalelor, la cercurile acelea stângaci trasate, care se alcătuiau într-o spirală ce se cufunda până în adâncul Misterului, și, atunci, fiorii de gheață îl cuprinseră din nou. De fapt, de ce stătea aici, încercând să și-l amintească pe Gage?

Avea să-l vadă destul de curând.

Ajunse lângă piatra de la capătul mormântului. Era inscripționată simplu: GAGE WILLIAM CREED, și urmau cele două date. Observă că fusese cineva în ziua aceea la mormânt; florile erau proaspete. Cine să fi fost? Missy Dandridge?

În piept, inima îi bătea tare, dar la intervale lungi. Deci asta era; dacă avea de gând să meargă până la capăt, trebuia să se apuce de treabă. Mai era puțin și se lumina de ziuă.

Louis își cercetă pentru ultima dată inima și înțelese că, da, avea, într-adevăr, de gând să meargă până la capăt. Mișcă aproape imperceptibil din cap, în semn de aprobare, și își căută briceagul. Legase bocceaua cu bandă adezivă și voia să o taie. Desfășură bucata de pânză la picioarele mormântului și aranjă pe ea uneltele, ca și cum și-ar fi pus în ordine instrumentele chirurgicale necesare pentru coaserea unei răni sau pentru o operație minoră.

Lanterna, cu geamul acoperit cu o bucată de fetru, așa cum îi sugerase vânzătorul de la fierărie. Și bucata de fetru era prinsă cu o bandă adezivă. Tăiase un cerc micuț în mijlocul ei cu un bisturiu, folosind ca șablon un bănuț. Sapa, cu mâner scurt, de care nu ar fi trebuit să aibă nevoie, însă o adusese pentru orice eventualitate. Mormântul nu era zidit și nu ar fi trebuit să dea peste nici o piatră în groapa proaspăt săpată. Lopata, cazmaua, frânghia, mănușile de lucru. Își puse mănușile, apucă mânerul cazmalei și începu să sape.

Pământul era moale, iar forma mormântului bine conturată. Pământul pe care îl scotea dinăuntru era chiar mai moale decât cel de pe margini. În mod automat, fără să-și dea seama, mintea lui făcu o comparație între ușurința cu care săpa acum și terenul pietros, neiertător, din locul în care, dacă totul mergea bine, avea să-și îngroape din nou fiul, tot în această noapte, mai târziu. Acolo sus o să aibă nevoie de sapă. Încercă să oprească de tot cursul gândului. Gândul nu făcea altceva decât să-l împiedice să lucreze mai repede.

Aruncă țărâna în stânga mormântului, muncind într-un ritm susținut și constant, care însă deveni mai greu de menținut pe măsură ce groapa se adâncea. Intră în mormânt, adulmecând izul umed, igrasios al pământului proaspăt, miros care venea către el și din amintirea verilor petrecute cu unchiul Carl.

Gropar, gândi și se opri să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Unchiul Carl îi spusese că toți cioclii din America purtau și numele de Gropari.

Începu iarăși să sape.

Se mai opri o singură dată, atât doar cât să se uite la ceas. Era 12.20. Simțea cum timpul îi alunecă printre degete, ca și cum ar fi fost uns cu untdelemn.

Patruzeci de minute mai târziu, cazmaua se împiedică în ceva tare, și dinții lui Louis i se încleștară pe buza de sus, până ce îi țâșni sângele. Apucă lanterna și o îndreptă spre adâncul mormântului. Aici nu era doar pământ, căci observă prin țărână o sclipire gri-argintie. Partea superioară a căpușelii mormântului. Louis reuși să îndepărteze aproape tot pământul de pe ea, însă îi era teamă să nu facă prea mult zgomot, și nimic nu sună mai asurzitor decât o cazma care râcâie un capac din beton în miez de noapte.

Ieși din mormânt și luă frânghia. O trecu prin inelele din fier ale bucății de beton. Ieși iarăși din mormânt, întinse bucata de postav, se așeză pe ea și apucă capetele frânghiei.

Cred că asta e, Louis. Ultima ta șansă.

Așa e. Ultima mea șansă, și al dracului să fiu dacă am de gând să o las să-mi scape!

Își petrecu capetele frânghiei în jurul încheieturilor și trase. Bucata de beton se desprinse ușor, scrâșnind pe capătul care pivota. Acum stătea drept în picioare deasupra unui pătrat de întuneric, piatra funerară verticală transformată într-un capac orizontal de mormânt.

Louis scoase frânghia din inele și o aruncă alături de el. Nu mai avea nevoie de ea pentru cealaltă jumătate a capacului; o să stea pe laturile mormântului și o s-o ridice cu mâinile goale.

Intră iarăși în mormânt, atent să nu răstoarne la loc lespedea de ciment ridicată deja și să-și strivească, astfel, degetele de la picioare sau să o spargă, fiindcă era destul de subțire. În groapă se rostogoliră câteva pietricele și le auzi cum ricoșează, găunos, de sicriul lui Gage.

Se aplecă, apucă cealaltă jumătate a capacului din beton și trase. Simți, în clipa aceea, cum ceva rece i se strivește între degete. Când reuși să ridice și cea de-a doua jumătate, își privi mâna și văzu un vierme gras care își dădea încet duhul, zbătându-se încă cu ultimele puteri. Cu un strigat sugrumat de scârbă, Louis își șterse palma de peretele din pământ al mormântului fiului său.

Apoi îndreptă raza lanternei înăuntru.

Acolo jos se afla sicriul pe care îl văzuse ultima oară sprijinit pe suporții din crom lângă groapa săpată, în timpul slujbei religioase,

înconjurat de iarba aceea artificială, de un verde strident, înfiorător. Acesta era seiful în care ar fi trebuit să-și înmormânteze toate speranțele nutrite pentru fiul său. Și în el se ridică furia, pură și incandescentă, o antiteză a fiorilor de gheață de mai devreme. Ce tâmpenie! Răspunsul lui hotărât era: NU!

Louis bâjbâi după cazma și o găsi. O săltă deasupra umărului și o coborî cu putere, lovind zăvorul sicriului, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Buzele îi erau întinse peste dinți într-o grimasă furioasă.

O să-l sparg și o să te scot, Gage. Ai încredere!

Zăvorul se sparse de prima dată, și probabil că nu mai era nevoie de alte lovituri, dar el continuă, dorind nu numai să deschidă sicriul, ci, mai ales, să-l facă să sufere, să-l rănească. În cele din urmă, își veni în fire cât de cât și se opri cu cazmaua ridicată și pregătită pentru o altă lovitură.

Lama cazmalei era îndoită și zgâriată. O aruncă și se cățără afară din mormânt pe picioarele pe care acum și le simțea slăbite, ca făcute din cauciuc. Îi era greață de la stomac, iar mânia îi dispăruse la fel de repede cum venise. În locul ei, îl inundară iarăși fiorii de gheață. Niciodată până atunci nu-și simțise mintea atât de singură și total detașată; se simțea ca un astronaut care s-a îndepărtat, plutind prin univers, de racheta lui, în timpul unui experiment, și acum rătăcește printr-un întuneric infinit, respirând o viață de împrumut. *Să se fi simțit tot așa și Bill Baterman?* se întrebă.

Se întinse pe jos, de astă dată pe spate, așteptând să-și dea seama dacă se poate controla și poate continua ce începuse. Când senzația de picioare din cauciuc îl părăsi, se ridică în șezut și alunecă înapoi în mormânt. Lumină zăvorul sicriului cu lanterna și observă că nu era doar spart, ci era distrus complet. Lovise cu cazmaua, cuprins de o furie oarbă, însă fiecare lovitură nimerise, ca prin minune, direct la țintă. Crăpase și lemnul din jur.

Louis puse lanterna sub braț. Se așeză pe vine. Mâinile sale orbecăiră, aidoma mâinilor unui zburător la trapez, în așteptarea momentului în care efectua saltul mortal.

Descoperi marginea capacului și o apucă bine cu degetele. Se opri o clipă – care nu ar putea fi pe drept numită șovăială – și apoi deschise sicriul fiului său.

50

Rachel Creed aproape că reuși să ajungă de la Boston la Portland. Aproape. Avionul de la Chicago decolă la vreme (un miracol în sine), ajunse când trebuia în LaGuardia (alt miracol) și părăsi New Yorkul cu numai cinci minute întârziere. Ajunse cu cincisprezece minute mai târziu decât era trecut în orar – la 11.12 noaptea. Asta însemna că îi mai rămâneau doar treisprezece minute.

Cu toate acestea, încă ar mai fi putut să prindă legătura, dar a întârziat cursa autobuzului care culege pasagerii de la toate porțile de debarcare ale aeroportului Logan. Rachel aștepta, cuprinsă acum de panică, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi avut urgentă nevoie să se ducă la baie, și mutând geanta de voiaj, pe care i-o împrumutase mama ei, de pe un umăr pe celălalt.

Când, la ora 23.25, autobuzul nu sosise încă, o luă la goană. Nu purta tocuri prea înalte, dar avu ghinion. Își răsuci o gleznă, durerea săgetând-o până în măduva oaselor, și se opri să-și scoată pantofii. Apoi își continuă cursa, în ciorapi, pe lângă birourile companiilor Allegheny și Eastern Airlines, respirând din ce în ce mai greu și începând să simtă un junghi în coaste.

Răsuflarea îi ardea cu asprime gâtul, iar junghiul din coaste devenea tot mai profund și mai dureros. Acum alerga pe lângă terminalul curselor internaționale și, chiar în față, observă semnul triunghiular al companiei Delta. Se repezi pe ușă, aproape scăpând un pantof din mână, dar îl răsuci, ca un jongler, și-l prinse din zbor. Era ora 23.37.

Unul dintre funcționarii de serviciu îi aruncă o privire mirată.

– Cursa 104, gâfâi ea. Zborul spre Portland. A plecat?

Funcționarul se uită la monitorul din spate.

– Încă nu, după cum zice aici, dar au cerut îmbarcarea de-acum cinci minute. Le transmit să vă aștepte. Aveți bagaje?

– Nu, răspunse precipitat Rachel, îndepărtându-și părul transpirat de pe frunte.

Inima îi galopa în piept înnebunită și speriată.

– Nu că le-ar păsa prea mult de ceea ce le transmit eu. O să-i anunț – dar vă sfătuiesc să alergați foarte repede.

Rachel nu mai era în stare să alerge foarte repede. Se străduí, totuși, să facă tot ce-i stătea în putință ca să prindă avionul. Scara rulantă era oprită pe timp de noapte, și ea tropăi pe scări în sus, având în gură un gust de cupru. Ajunse la punctul de îmbarcare și control, și aproape aruncă geanta de voiaj în brațele femeii de gardă, care o privea uluită, apoi o așteptă să apară în partea cealaltă a filtrului, strângându-și și desfăcându-și spasmodic pumnii. Nici nu ieșise bine din filtru, că o apucă de curea, și o luă iarăși la fugă cu geanta care-i zbura în urmă, lovind-o de șold.

În timp ce alerga, își ridică privirea spre monitoare.

CURSA 104 PORTLAND PLEC. 11,25P POARTA 31 ÎMBARCARE

Poarta 31 se afla la capătul opus al culoarului aglomerat – și, chiar atunci când își aruncă din nou ochii spre monitor, cuvântul ÎMBARCARE se transformă, clipind iute, în DECOLARE.

Din gât îi țâșni un strigăt de frustrare. Se repezi la poartă, la timp cât să vadă cum funcționarul de-acolo dă la o parte tăblițele pe care scria: CURSA 104 BOSTON – PORTLAND 11,25.

– A plecat? întrebă, fără să-i vină a crede. *A plecat cu adevărat?*

Funcționarul o privi cu milă.

– A început să ruleze pe pistă la 23.40. Îmi pare rău, doamnă. Dacă vă consolează cu ceva, vă pot spune că aproape ați reușit s-o prindeți

Îi arătă prin ferestrele uriașe Boeingul 727, cu însemnele companiei Delta, care strălucea împodobit parcă cu luminițe de pom de Crăciun și care ajunsese în capătul pistei.

– Isuse, dar nu v-a spus nimeni că vin? strigă Rachel.

– Când m-au anunțat, cursa 104 începuse deja să ruleze. Dacă i-aș fi chemat înapoi, avionul ar fi fost prins în nebunia de pe pista 30, și pilotul mi-ar fi cerut, la desert, curul pe o tavă din argint. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce ar fi cerut și cei o sută de pasageri de la bord. Îmi pare extrem de rău. Dacă ajungeați cu patru minute mai devreme...

Se îndepărtă de el, fără să mai audă și restul cuvintelor. Ajunsese la jumătatea drumului înapoi către filtru, când o cuprinseră valuri de ameteală. Se poticni până în sala de îmbarcare a unei alte curse și se așeză, așteptând să se risipească întunericul dinaintea leșinului. Își puse apoi pantofii, oprindu-se mai întâi să scoată de pe talpa zdrențuită a unuia din ciorapi un muc de țigară. *Sunt murdară pe picioare, și nu-mi pasă câtuși de puțin*, gândi deznădăjduită.

Se întoarse la ghișeul de îmbarcări.

Funcționarul o privi cu compasiune.

– L-ați pierdut?

– L-am pierdut, răspunse Rachel.

– Încotro mergeați?

– Portland. Și, de-acolo, la Bangor.

– Atunci, de ce nu închiriați o mașină? Adică, dacă chiar trebuie să ajungeți de urgență. În mod obișnuit, v-aș sfătui să vă luați o cameră la hotelul de lângă aeroport, dar, dacă am văzut vreodată o doamnă care trebuie să ajungă imediat la destinație, apoi dumneavoastră sunteți aceea.

– Aveți dreptate, zise Rachel. Se gândi o clipă și continuă: Da, cred că așa aș putea să procedez! Adică, dacă există o mașină la vreuna dintre agențiile astea.

Funcționarul izbucni în râs.

– O, dar au mașini! Doar atunci când e ceață pe aeroport nu au mașini, ceea ce se întâmplă destul de des.

Dar Rachel de-abia dacă îl mai auzi. Încercă deja să-și calculeze timpul în minte.

Nu ar fi reușit pentru nimic în lume să ajungă la Portland, ca să prindă legătura spre Bangor, chiar dacă ar fi mers cu viteză de sinucigaș. Așa că se gândi să facă tot drumul cu mașina. Cât ar dura

asta? Depinde cât de lung e drumul. Două sute cincizeci de mile, îi veni în gând. Poate că îl auzise pe Jud spunând asta odată. O să plece cam pe la 12.15, sau, mai degrabă, în jur de 12.30 noaptea. Avea de mers doar pe autostradă. Se gândi că existau destule șanse de a conduce tot drumul cu șaizeci și cinci de mile pe oră, fără să fie amendată pentru depășirea vitezei legale. Răsucea la iuțeală cifrele în minte, împărțind acum două sute cincizeci la șaizeci și cinci. Aproape patru ore. Hai să zicem fix patru ore. O să fie nevoită să se oprească o dată, să se ducă la o toaletă. Și, deși acum somnul i se părea o posibilitate mult prea îndepărtată, își cunoștea prea bine forțele ca să știe că o să fie nevoită să se oprească și să bea o cafea mare și tare. Totuși, ar fi reușit să ajungă în Ludlow înainte de ivirea zorilor.

Cugetând la toate astea, porni în direcția scărilor – birourile de închirieri se aflau la un nivel mai jos.

– Noroc, drăguțo, strigă funcționarul. Ai grijă de dumneata.

– Mulțumesc, spuse Rachel, simțind chiar că nu-i strica un dram de noroc.

51

Mai întâi îl izbi mirosul, și Louis se retrase, icnind. Se agăță de marginea mormântului și inspiră adânc. Chiar în clipa în care credea că și-a potolit stomacul, îi țâșni pe gură toată cina enormă și lipsită de gust. Vomită pe marginea mormântului și, după aceea, gâfâind, își lipi fruntea de pământ. Starea de greață îi trecu în cele din urmă. Cu dinții încleștați, scoase lanterna de sub braț și lumină sicriul deschis.

Îl inundă un val uriaș de groază, aproape reverențioasă – sentimentul rezervat îndeobște celor mai rele coșmaruri, acelea pe care de-abia dacă ți le mai amintești când te trezești.

Capul lui Gage dispăruse.

Mâinile lui Louis tremurau atât de tare, încât a fost nevoit să apuce lanterna cu ambele mâini, întocmai cum își apucă un polițist

pistolul pe poligonul de trageri. Cu toate acestea, raza ei se smuci încolo și încoace câteva clipe lungi, înainte de a fi în stare să o îndrepte iarăși spre fundul mormântului.

Imposibil, își spuse, *ține minte că e imposibil să se fi întâmplat ceea ce ți s-a părut că ai văzut.*

Plimbă ușor raza subțire în sus pe trupul micuț, de numai un metru, al lui Gage, descoperind, mai întâi, pantofiorii cei noi, apoi pantalonii de la costum, hăinuța de la costum (ah, Isuse Cristoase, nici un copil de doi ani nu trebuie să poarte, în mod obișnuit, costum), apoi gulerul descheiat, apoi. .

Răsuflarea i se opri aspră și fierbinte în gât, cu un sunet mult prea revoltat ca să semene cu un gâfâit, și asupra lui se revărsă iarăși toată furia resimțită la moartea lui Gage, înecând temerile în fața supranaturalului, a paranormalului, înecând siguranța lui crescândă că a trecut granița ținutului celor nebuni.

Louis bâjbâi în buzunarul de la spate și scoase de-acolo batista. Cu lanterna într-o mână, se aplecă iarăși în mormânt, aproape pierzându-și echilibrul. Dacă acum s-ar fi desprins vreunul dintre segmentele din beton care căptușeau groapa, i-ar fi frânt, în mod sigur, gâtul. Cu mișcări blânde, folosi batista ca să șteargă mușchiul umed ce creștea pe pielea lui Gage – mușchi atât de închis la culoare, încât crezuse, câteva clipe, că ar fi dispărut tot capul lui Gage.

Mușchiul umed nu era decât o mâzgă. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva; plouase și căptușeala mormântului nu era impermeabilă. Lumină în stânga și în dreapta și observă că sub sicriu se formaseră băltoace mici. Și dedesubtul pojghiței de materie vâscoasă, Louis își descoperi fiul. Deși antreprenorul de pompe funebre știa că sicriul nu urma să fie deschis după un accident atât de îngrozitor, își făcuse totuși treaba cu multă conștiinciozitate – așa procedau aproape întotdeauna antreprenorii de pompe funebre. Fiul său semăna cu o păpușă stricată. Capul lui Gage avea tot felul de umflături ciudate. Ochii i se înecaseră în spatele pleoapelor. Îi ieșea ceva alb din gură, ca limba unui albinos, și, la început, Louis crezu că au folosit prea mult lichid de îmbălsămare. Lichidul ăsta nu prezenta nici o garanție și era aproape imposibil să spui cât ar fi trebuit să fie folosit în cazul unui copil...

Apoi își dădu seama că nu era decât vată. Întinse mâna și o scoase din gura băiețelului. Relaxate în mod nefiresc, și părând cumva prea întunecate și prea mari, buzele lui Gage se închiseră cu un pesnet ușor, dar perceptibil, *pleosc!* Aruncă bucata de vată în mormânt, iar aceasta începu să plutească în mica băltoacă, licărind alb, dezgustător. Acum, unul dintre obrajii lui Gage era supt ca obrazul unui om foarte în vârstă.

– Gage, șopti el, tati o să te scoată acum de-aici, bine?

Se rugă în gând să nu treacă nimeni pe-acolo, vreun îngrijitor sau vreun paznic care să-și facă rondul de la ora 12.30. Nu mai conta acum dacă l-ar fi străpuns raza lanternei altcuiva, așa cum stătea aplecat în mormânt, văzându-și mai departe de munca lui sinistră. Acum ar fi apucat cazmaua îndoită și zgâriată, și ar fi vârât-o chiar în țeasta nepoftitului.

Își trecu brațele pe sub trupul lui Gage. Acesta se legăna, moale, dintr-o parte în cealaltă, de parcă nu avea oase, și o certitudine neașteptată și oribilă își făcu loc în mintea lui Louis: când o să-l ridice pe Gage, trupul lui micuț o să se fărâme în bucăți, iar el o să rămână în mormânt, sprijinit cu picioarele de plăcile din beton, privind bucățile și urlând Și așa aveau să-l găsească.

Haide, fricos nenorocit, haide, fă-o!

Îl apucă pe Gage de subsuori, conștient de izul umed și fetid, și îl ridică astfel, așa cum îl ridicase de nenumărate ori din băiță, seara. Capul lui Gage se bălăngăni fără viață pe spate, iar Louis observă dunga rânjindă de cusături care prindeau capul lui Gage de umeri.

Gâfâind, cu stomacul revoltându-i-se din cauza mirosului rău și din cauza senzației provocate de trupul micuț, strivit și parcă fără oase, al fiului său, Louis se luptă și reuși să scoată corpul lui Gage din sicriu. În cele din urmă, se așeză pe marginea mormântului, cu cadavrul în brațe, cu picioarele atârnându-i în groapă, cu chipul împietrit și livid, cu ochii transformați în două găuri adânci și negre, cu gura strâmbată într-o grimasă tremurătoare, de groază, și milă, și durere.

– Gage, spuse și începu să legene copilul în brațe.

Părul lui Gage se lipi de încheietura mâinii lui Louis, lipsit de viață ca firele de sârmă.

– O să fie bine, Gage, îți jur, Gage, o să fie bine, o să se termine toată povestea asta, doar noaptea asta, Gage, te rog, te rog, Gage, te iubesc. Tăticul te iubește.

Louis își legănă în brațe fiul mort.

Pe la 2.15, Louis era gata să părăsească cimitirul. Cele mai îngrozitoare momente au fost acelea în care a trebuit să se ocupe de trupul neînsuflețit al fiului său – atunci, astronautul interior, mintea lui, părea că plutește cel mai departe în neant. Cu toate acestea, acum, pe când se oprise să se odihnească puțin, simțindu-și spatele carne vie, cu mușchii epuizați, care pulsează dureros și care zvâcnesc și se zvârcolesc în agonie, simți că ar fi în stare să o ia de la capăt. Să ia totul de la capăt.

Puse trupul lui Gage pe bucata de prelată și îl împachetă în ea. Îl strânse cu bucăți lungi de bandă adezivă, apoi tăie frânghia în două și legă capetele pachetului. Semăna cu un covoraș rulat, atâta tot. Închise sicriul și, după ce se gândi puțin, îl redeschise și puse înăuntru cazmaua îndoită. Cimitirul putea păstra relicva aceasta; însă nu și pe fiul său. Închise sicriul și coborî jumătate din capacul de ciment al mormântului. Se gândi să arunce cealaltă jumătate, dar se temea ca nu cumva să se spargă. După ce se mai gândi o clipă, își scoase cureaua și o trecu prin inelele de fier ca să poată coborî cu mai multă ușurință bucata de beton. Apoi folosi lopata ca să umple mormântul cu pământ. Nu era suficient pământ nici măcar pentru a-l aduce la același nivel cu solul. Puteau să observe aspectul neregulat al mormântului. Dar, la fel de bine, puteau să nu-l observe. Puteau să-l observe și să nu le pese. Nu-și îngăduia acum să se gândească sau să-și facă griji în această privință, nu în noaptea asta – mai avea încă foarte multe de făcut. Mai avea încă lucruri nebunești de făcut. Și era foarte, foarte obosit.

Hei- hoi, hai și noi!

– Chiar așa, mormăi Louis.

Vântul se înteți, scoțând un strigăt scurt printre crengile copacilor și făcându-l să se uite neliniștit în jur. Așeză lângă boccea lopata și sapa, pe care urma să le mai folosească, mănușile și lanterna. Gândul de a folosi raza lanternei era atrăgător, însă rezistă tentației. Lăsă

acolo cadavrul și uneltele, apoi se întoarse pe același drum pe care venise și, după vreo cinci minute, ajunse lângă gardul de fier forjat. Acolo, peste drum, se afla mașina lui, parcată regulamentar lângă bordură. Atât de aproape și, totuși, atât de departe.

O privi o clipă, apoi porni în altă direcție.

De astă dată, se îndepărtă de porți, mergând de-a lungul gardului până când acesta se distanța de Mason Street în unghi drept. Aici exista un canal de scurgere, pe care Louis îl cercetă cu atenție. Ceea ce văzu în el îl făcu să se cutremure. Se aflau acolo straturi peste straturi de flori putrezite, spălate de apa ploilor și a zăpezilor din anotimpuri fără număr.

Cristoase!

Nu, nu Cristoase. Aceste jertfe erau închinate unui Zeu mult mai bătrân decât cel creștin. Oamenii L-au numit în diferite feluri, însă eu personal cred că sora lui Rachel I-a găsit numele cel mai potrivit: Oz cel Male și Telibil, Zeu al celor moarte și lăsate în pământ, Zeu al florilor putrezite din canalele de scurgere, Zeu al Misterului.

Ca hipnotizat, Louis privi fix în străfundul canalului. Oftând, își smulse, în cele din urmă, privirea de-acolo – oftatul lui era al unuia readus la viață, sau al unuia trezit la numărul zece, din transa unui iluzionist.

Își continuă drumul. Nu a fost nevoie să se deplaseze prea departe ca să găsească ce anume căuta și bănuia că mintea lui înmagazinase cu infinită grijă această informație chiar în ziua înmormântării lui Gage.

Aici, amenințătoare nălucă în întuneric, se înălța cripta cimitirului.

Iarna, aici erau aduse sicriele, atunci când era mult prea frig chiar și pentru cioclii plătiți cu ziua să sape gropi în pământul înghețat. Mai era folosită și atunci când afacerile din cimitir mergeau prea bine și era aglomerație la înmormântări.

Și chiar existau asemenea aglomerări de oameni care doreau să-și ocupe locul de veci, existau, din când în când, așa știa Louis; în orice loc de pe glob erau perioade când, din motive pe care nimeni nu le putea înțelege, mureau mulți oameni în același timp.

„Se obține același rezultat", i-a spus unchiul Carl. „Uite, Lou, dacă în mai sunt două săptămâni când nu moare nimeni, știu sigur

că vor fi două săptămâni în noiembrie când o să am de făcut zece înmormântări. Doar că asta se întâmplă prea rar în noiembrie și aproape niciodată în jurul Crăciunului, deși lumii i se pare că tocmai atunci mor mai mulți oameni. Nu-i decât un mare căcat toată vorbăria aia despre criza de Crăciun. N-ai decât să întrebi oricare antreprenor de pompe funebre. Cei mai mulți oameni sunt chiar fericiți în timpul Crăciunului și chiar vor să trăiască. Drept pentru care chiar *trăiesc*. De obicei, în februarie, avem parte de o dezvoltare uriașă a activităților noastre. Bătrânii mor de gripă și, bineînțeles, mai e și pneumonia – dar asta nu-i tot. Există oameni care s-au luptat ca nebunii cu cancerul timp de un an, sau șaisprezece luni. Și apoi vine februarie cel rău, și parcă obosesc dintr-o dată, iar cancerul îi înfășoară așa cum rulezi un covoraș. La 31 ianuarie, par să fi fost absolviți și se simt sănătoși. Și la 24 februarie sunt deja îngropați. Oamenii fac infarcturi în februarie, fac comoții cerebrale în februarie, li se blochează rinichii în februarie. E o lună foarte proastă. Oamenii obosesc de viață în februarie. În meseria noastră, suntem obișnuiți cu așa ceva. Dar, fără nici un fel de motiv, același lucru se poate întâmpla în iunie sau în octombrie. Dar niciodată în august. August e o lună slabă. N-o să reușești niciodată să umpli capela vreunui cimitir în august, decât dacă explodează vreo conductă de gaze, sau vreun autobuz se prăbușește de pe pod. Însă au existat luni de februarie când am avut atâtea sicrie stivuite în criptă, că ne rugam să dea Dumnezeu un dezgheț ca să reușim să îngropăm vreo câteva, și să nu fim nevoiți să închiriem vreo cameră frigorifică."

Unchiul Carl râsese atunci. Și Louis, simțindu-se inclus într-un mister pe care nu îl cunoșteau nici măcar profesorii lui de la facultatea de medicină, râsese, la rândul său.

Cripta, cu ușile ei duble, se afla pe un dâmb acoperit cu iarbă bogată, asemănător sânului frumos al unei femei. Dâmbul acesta (pe care Louis îl bănuia a fi fost creat în mod artificial, nu de Mama Natură) se ridica la aproape o jumătate de metru sub vârfurile ca de săgeată ale gardului de fier forjat.

Louis aruncă o privire cercetătoare în jur, apoi se cățără pe dâmb. Pe partea cealaltă se afla un petec gol de pământ, cam de vreo doi acri

cu totul. Însă nu... nu era chiar gol. Exista acolo o clădire, ca un hambar părăsit. Probabil că aparține cimitirului, gândi Louis. Probabil că acolo se țin uneltele.

Lumina felinarelor pătrunse printre frunzele foșnitoare ale barierei de copaci – ulmi și arțari bătrâni –, care adăpostea zona aceasta de Mason Street. Louis nu detectă nici o altă mișcare.

Se lăsă să alunece la vale pe șezut, având grijă ca nu cumva să cadă și să-și lovească iarăși genunchiul, și se înapoie la mormântul fiului său. Aproape că se împiedică de sulul împachetat în prelată. Își dădu seama că o să fie nevoit să facă două drumuri: unul cu trupul lui Gage și altul ca să ducă bocceaua cu unelte. Se aplecă și se strâmbă când spatele său protestă vehement la mișcarea bruscă, apoi luă în brațe sulul țeapăn, împachetat în pânza groasă. Simți cum corpul lui Gage se mișcă înlăuntrul pachetului și ignoră cu fermitate acea parte a minții sale care îi șoptea neîncetat că a înnebunit.

Duse cadavrul până la dâmbul unde cimitirul Pleasantview își adăpostea cripta cu cele două uși glisante, din oțel (și tocmai acele uși îi dădeau un aspect de garaj, straniu și nepotrivit locului). Înțelese atunci ce anume trebuia să facă, dacă avea de gând să-și ducă povara de peste zece kilograme pe dâmbul acela. Se retrase câțiva pași și se repezi în sus, aplecat înainte, lăsând forța gravitației să-l poarte la o distanță cât mai mare. Aproape că ajunsese în vârf, când îi alunecară picioarele pe iarba lucioasă, tăiată scurt, și, pe când se rostogolea la vale, reuși să arunce pachetul cu trupul fiului său cât mai departe. Acesta aterizâ lângă vârful dâmbului. Se cățără în patru labe până acolo, privi iarăși în jur, nu observă pe nimeni și sprijini de gard pachetul învelit în prelată. Apoi se întoarse după celelalte lucruri.

Ajunse din nou în vârful dâmbului, își puse mănușile și așeză sapa, lopata și lanterna lângă pachetul cu Gage. După aceea se opri să se odihnească, cu spatele sprijinit de barele gardului, cu mâinile pe genunchi. Ceasul electronic, pe care Rachel i-l făcuse cadou de Crăciun, îl anunță că era ora 2.01.

Își îngădui să se relaxeze cinci minute, ca să-și adune iarăși forțele, și apoi aruncă lopata peste gard. O auzi aterizând în iarbă, cu un sunet înăbușit. Încercă să-și îndese lanterna în pantaloni, dar, pur și simplu,

nu reuși. O strecură atunci printre două bare ale gardului și ascultă cum se rostogolește la vale, sperând din tot sufletul să nu se spargă, izbindu-se de vreo piatră. Acum se gândi că ar fi fost mai bine să-și fi luat un rucsac.

Scoase din buzunarul hainei rola de bandă adezivă și prinse cu ea capătul activ al sapei de ruloul împachetat în prelată, strâns peste partea metalică a sapei, strâns pe sub rulou. Ridică pachetul peste gard (spatele său gemea în semn de protest; avea credința că o să plătească toată săptămâna care urma pentru peripețiile acestei nopți) și apoi îl lăsă să cadă, strâmbându-se când auzi bufnitura înfundată.

Acum își trecu un picior peste gard, apucă strâns două săgeți decorative ale acestuia și își trecu pe deasupra și celălalt picior Alunecă în jos, atinse pământul de la baza gardului cu vârfurile pantofilor și se prăbuși.

Se îndepărtă de dâmb, căutând cu mâinile prin iarbă. Găsi imediat lopata – oricât de palidă ar fi fost licărirea felinarelor prin frunzele copacilor, metalul ei strălucea stins. Câteva clipe îngrozitoare a crezut că nu o să fie în stare să găsească lanterna – cât de departe putea să se fi rostogolit prin iarbă? Se așeză în patru labe și începu s-o caute cu îndârjire prin plușul vegetal bogat. În urechi îi răsunau puternic bătăile de tobă ale inimii și respirația gâfâită.

O descoperi, în cele din urmă, o umbră subțire și întunecată, cam la un metru și jumătate de locul în care crezuse că se afla – forma ei regulată o dăduse de gol, așa cum forma dâmbului nu reușea să mascheze cripta cimitirului. O apucă, puse mâna căuș peste geamul ei acoperit cu bucata de fetru și o aprinse. Palma i se lumină o fracțiune de secundă, apoi stinse lanterna. Funcționa încă.

Desprinse sapa de pachetul ce conținea trupul fiului său, cu briceagul, strânse toate uneltele și le cără înspre pâlcul de copaci. Se ascunse în spatele celui mai mare dintre ei și se uită pe Mason Street, de la un capăt la altul. Acum era pustie. Observă o singură lumină – un pătrat galben-auriu într-o cameră de la etajul unuia dintre blocuri. Unul care suferă de insomnie, poate, sau un invalid.

Mai repede acum, dar fără să alerge, Louis păși pe trotuar. După întunericul din cimitir, se simțea îngrozitor de expus sub lumina

felinarelor. Și iată-l stând aici, doar la câțiva metri distanță de al doilea cimitir din Bangor, cu o sapă, o lopată și o lanternă în brațe. Dacă l-ar fi văzut cineva, concluzia asupra faptei sale nu ar fi fost prea greu de dedus.

Traversă iute strada. Tocurile îi pocneau asurzitor pe asfalt. Mașina lui se afla chiar acolo, la depărtare de numai cincizeci de metri. Pentru Louis însă, cei cincizeci de metri erau lungi ca cinci mile. Transpirând abundent, se îndreptă spre ea, atent să surprindă sunetul motorului vreunei mașini care să se apropie de locul faptei, atent să surprindă alți pași în afară de-ai lui, sau chiar vreo rafală mai puternică de vânt.

Ajunse la mașină, sprijini de ea lopata și sapa, și bâjbâi în buzunar după chei. Nu le găsi, nu erau în nici unul dintre buzunare. Alți stropi mari de sudoare îi scăldară obrajii. Și iarăși inima i-o luă la goană, iar dinții i se încleștară cu putere, împiedicând senzația cumplită de panică ce dorea să iasă la suprafață.

Le-a pierdut, probabil atunci când a sărit de pe creanga copacului în cimitir, când s-a lovit cu genunchiul de monumentul funerar și s-a rostogolit într-o parte. Probabil că cheile lui zăceau pe undeva în iarbă și, dacă a avut atâtea probleme încercând să-și recupereze lanterna, cum să mai spere că-și va găsi cheile. Gata, se terminase totul. Puțin nenoroc și s-a terminat.

Nu, stai puțin, la naiba, stai puțin. Mai caută-te prin buzunare. Ai monede în buzunare – și dacă monedele nu au căzut, atunci nu ți-au căzut nici cheile.

De astă dată, căută mai atent, mai meticulos, scoțând mărunțișul, întorcându-și chiar și buzunarele pe dos.

Nici urmă de chei.

Louis se sprijini de mașină, întrebându-se ce anume avea să facă în continuare. Bănuia că trebuia să se cațăre înapoi pe gard și să intre din nou în cimitir. Să-și lase fiul acolo unde se afla, să ia lanterna, să intre iarăși în cimitir și să-și petreacă restul nopții căutând disperat și zadarnic...

Mintea lui epuizată se lumină dintr-o dată.

Se aplecă și se uită pe geamul mașinii. Cheile atârnau în contact.

Un geamăt îi ieși de pe buze și alergă la portieră, o deschise și scoase cheile. Auzi în minte vocea autoritară a instructorului de la școala de șoferi, un tip cu nasul ca un cartof și cu pălărie veche, cu borul zdrențuit: *Încuie mașina. Ia-ți cheile. Astfel îl împiedici pe un băiețel cuminte să se transforme în tâlhar.*

Se întoarse la portbagaj și îl deschise. Puse înăuntru sapa, lopata și lanterna, apoi trânti capacul. Se îndepărtase deja vreo zece metri de mașină, când își aduse aminte de chei. Acum le lăsase în încuietoarea portbagajului.

Idiotule! se înjură singur. *Dacă ai de gând să continui să fii tot atât de imbecil, mai bine lasă dracului baltă toată povestea!*

Se întoarse și își luă cheile

Îl cărase pe Gage aproape până la jumătatea drumului înspre Mason Street, când, de undeva, începu să latre un câine. Nu – nu numai că începuse să latre. Începuse să urle, iar vocea lui răgușită umplea noaptea: *Haaaaaaaaaaau-haaaauuuu! Haaaaaau-haaauuuuuu!*

Se ascunse în spatele unui copac, întrebându-se ce alte evenimente neprevăzute îl mai așteptau, întrebându-se ce ar trebui *să facă* acum. Rămase nemișcat, așteptând ca luminile să se aprindă pe toată strada.

Însă nu se aprinse decât o singură lumină la fereastra unei case chiar peste drum de locul în care se afla Louis, ascuns în umbre. O clipă mai târziu, se auzi și o voce răgușită care striga:

– Tacă-ți gura, Fred!

– *Haaaaau-haauuuu*! răspunse Fred.

– Scanlon, fă-l să tacă sau chem poliția! strigă cineva de pe trotuarul pe care se afla Louis.

Strigătul îl făcu să tresară și să-și dea seama de falsitatea senzației că strada era goală și părăsită. Îl înconjurau zeci de oameni, sute de ochi, iar câinele acela declanșase un atac violent împotriva somnului străzii, singurul său aliat. *Fir-ai al dracului, Fred!* se gândi el. *Of, fir-ai al dracului!*

Fred începuse deja strofa a doua a cântecului său; ajunsese să emită o serie de *Haaaaau*, însă de-abia începuse un viguros

haauuuuuuu, când se auzi o plesnitură puternică, urmată de o serie de schelălăituri și de înjurături.

Liniștea care se așternu fu urmată de zgomotul unei uși trântite. Lumina din casa lui Fred mai rămase aprinsă câteva secunde, apoi se stinse.

Louis simțea că ar fi de preferat să rămână o vreme ascuns în umbre și să aștepte; sigur că ar fi mai bine să aștepte până când larma se va fi potolit definitiv. Însă nu avea timp. Noaptea trecea mult prea repede.

Traversă strada, cu pachetul în brațe și se întoarse la mașină, fără a se întâlni cu cineva. Fred nu mai tulbura tăcerea. Ținu strâns povara într-o mână, scoase cheile și deschise portbagajul.

Gage nu intra în portbagajul micuț.

Încercă să potrivească pachetul înăuntru, mai întâi în poziție verticală, apoi orizontală, apoi în diagonală. Portbagajul era prea mic, și cu asta, basta. Ar fi putut să plieze pachetul și să-l înghesuie acolo – Gage nu s-ar fi supărat – dar, pur și simplu, Louis nu se simțea în stare de asta.

Haide, haide, haide să plecăm de-aici, să nu ne forțăm norocul!

Însă rămase pe loc, încurcat, cu mintea golită, cu fiul său în brațe. Atunci auzi zgomotul unei mașini ce se apropia. Și, fără să mai stea pe gânduri, puse pachetul cu corpul lui Gage pe locul din dreapta al mașinii sale.

Închise portiera, se repezi în spate și trânti portbagajul. Mașina străină trecu chiar prin intersecție, și Louis reuși să discearnă chicote de petrecăreți afumați. Se așeză la volan, își porni motorul și tocmai întinsese mâna să aprindă farurile, când îl izbi un gând înfiorător. Dacă îl pusese invers pe Gage și acesta stătea acum cu fața în jos, cu genunchii și șoldurile așezate în mod nefiresc, cu ochii lui înfundați în orbite privind pe geamul din spate, în loc de parbrizul din față?

N-are importanță, îi răspunse mintea lui, cu o furie stridentă, născută din epuizare. *Nu îți intră odată în cap? Pur și simplu, nu are nici o importanță!*

O, ba da. Are importanță. În pachetul ăsta e Gage, nu un teanc de prosoape!

Se întinse și începu să pipăie ușor pachetul cu mișcări blânde, căutând să deslușească contururile trupului dinăuntru. Ca un orb care încearcă să afle ce obiect ține în mâini. Ajunse, în cele din urmă, la o mică protuberanță, care nu putea fi altceva decât năsucul lui Gage – așezat așa cum trebuia.

Și de-abia atunci se hotărî să pornească mașina și să-și înceapă drumul de douăzeci și cinci de minute înapoi la Ludlow.

52

La ora 1 în dimineața acelei zile, telefonul lui Jud Crandall începu să sune. Emitea triluri stridente în casa tăcută și îl trezi pe Jud. Moțăise numai, dar visase, și, în visul acela, avea din nou douăzeci și trei de ani și stătea pe o bancă în magazinul B&A cu George Chapin și René Michaud, bând toți trei dintr-o sticlă de whisky – băutură de contrabandă – pe când afară se pornise un vânt năprasnic din nord-est, acoperind cu urletele lui întreaga lume, amuțind toate celelalte zgomote. Așa că rămăseseră liniștiți înăuntru, la adăpost, și își treceau sticla de la unul la altul, urmărind strălucirea schimbătoare a tăciunilor din sobă, care aruncau luciri diamantine pe dușumea, și istorisindu-și întâmplări pe care oamenii le păstrează înlăuntrul lor, aidoma puștilor care își ascund tot felul de fleacuri sub pat, întâmplări păstrate pentru a fi povestite tocmai în nopți ca aceasta. Și, asemenea incandescenței sfidătoare a tăciunilor, așa erau și poveștile, întunecate și cu miezul de un roșu-aprins, învăluite în rafale sălbatice de vânt. Avea douăzeci și trei de ani și Norma era în viață (deși acum se culcase deja, fără îndoială; n-o să-l aștepte să vină acasă într-o noapte ca asta, când parcă toate stihiile naturii se dezlănțuiseră), iar René Michaud istorisea o întâmplare a unui negustor ambulant evreu din Bucksport, care...

Tocmai atunci începu să sune telefonul. Jud tresări puternic în scaun, strâmbându-se la durerea ascuțită din ceafă și simțind o povară amară prăbușindu-se înlăuntrul său, ca un bolovan – toți anii aceia, gândi el, toți anii aceia, șaizeci la număr, între douăzeci și trei și

optzeci și trei, se prăvăli peste el dintr-o dată. Și imediat alt gând: *Ai cam soilit, puiule. Nu așa se face călătoria asta... nu în noaptea asta.*

Se ridică, îndreptându-și spatele înțepenit, și traversă camera către telefon.

La celălalt capăt al liniei era Rachel.

– Jud? S-a întors acasă?

– Nu, răspunse Jud. Rachel, unde ești? Pari mai aproape.

– Chiar sunt mai aproape, zise Rachel.

Și, deși ea *suna* mai de-aproape, pe fir se auzea un zumzet stins. Sunetul vântului, întețit pe undeva între Ludlow și locul în care se afla Rachel. Bătea tare vântul în noaptea asta. Iar vocea lui îl ducea întotdeauna pe Jud cu gândul la vocile celor morți care oftează în cor, sau poate chiar cântă ceva, însă sunt mult prea departe ca să înțelegi ce anume.

– Mă aflu într-un refugiu la Biddeford, pe autostrada Maine.

– Biddeford!

– N-am putut să rămân în Chicago. M-a apucat și pe mine... ce a apucat-o pe Ellie, má apucase și pe mine. Și tu simți că ceva nu-i în ordine. Tonul te dă de gol.

– Mda.

Scoase un Chesterfield din pachet, apoi și-l puse în colțul gurii. Aprinse un chibrit și îi urmări flacăra neliniștită din cauza mâinii sale care tremura. Nu-i mai tremuraseră niciodată mâinile – niciodată înainte de începutul acestui coșmar. Auzi rafalele puternice ale vântului întunecat de afară. Luase casa în mâinile sale puternice și o scutura.

Puterea crește. O simt.

Groaza i se risipi prin oasele lui bătrâne. Ca sticla, fină și fragilă.

– Te rog, Jud, spune-mi ce se întâmplă!

Era de părere că femeia avea tot dreptul să știe – că are nevoie să știe. Și mai credea că o să-i spună totul. În cele din urmă, o să-i relateze întreaga poveste, descoperindu-i lanțul construit verigă cu verigă. Infarctul Normei, moartea motanului, întrebarea lui Louis – a fost vreodată *o persoană* înmormântată acolo? – moartea lui Gage... și doar Dumnezeu știe ce verigă are chiar acum de gând Louis să adauge lanțului. Da, în cele din urmă, o să-i spună totul. Dar nu la telefon.

– Cum de ești pe autostradă, și nu într-un avion?

Îi explică amănunțit cum a pierdut legătura la Boston.

– Am închiriat o mașină, dar nu merg atât de repede cât mi-am închipuit. M-am și rătăcit puțin, când am ieșit din Logan, și am vrut să ajung pe autostradă, dar tocmai intrasem în Maine. Nu cred că sunt în stare să ajung acasă înainte de a se lumina de ziuă. Dar, Jud... te rog. Te rog, spune-mi ce se întâmplă. Sunt atât de speriată și nici măcar nu știu *de ce.*

– Ascultă-mă bine, Rachel, spuse Jud. Du-te la Portland și odihnește-te, mă auzi? Ia o cameră la un motel acolo și încearcă să...

– Jud, dar nu pot să fac as...

– ...să dormi puțin. Nu te mai frământa, Rachel. S-ar putea ca în noaptea asta să se întâmple ceva aici, dar, tot așa, s-ar putea să nu se întâmple nimic. Dacă se întâmplă – dacă se întâmplă ce cred eu – atunci n-ar fi deloc bine să fii și tu aici. Cred că o să mă descurc singur. Ar trebui să pot să mă descurc, fiindcă tot ce se întâmplă e din vina mea. Iar dacă nu se întâmplă nimic, atunci tu o să ajungi după-masă, și totul o să fie în ordine. Cred că Louis o să se bucure tare mult să te vadă.

– Jud, dar n-aș putea să dorm.

– Da, șopti el, gândindu-se că și el crezuse același lucru (probabil că și Petru a crezut la fel în noaptea când au venit romanii și l-au luat pe Isus, și el a adormit pe când stătea de strajă). Ba da, Rachel, o să poți. Dacă o să atipești la volan, și afurisita aia de mașină închiriată o să iasă de pe drum, iar tu o să mori, atunci ce-o să se aleagă de Louis? Și de Ellie?

– Spune-mi, ce se *întâmplă*? Dacă îmi spui, Jud, poate că o să-ți ascult sfatul. Dar trebuie să *știu!*

– Când ai să ajungi la Ludlow, vreau să vii mai întâi la mine, zise Jud. Nu te duce la tine acasă. Vino mai întâi aici. Și o să-ți povestesc tot ce știu, Rachel. Și acum stau să-l pândesc pe Louis să se întoarcă.

– *Spune-mi*, insistă ea.

– Nu, doamnă. Nu la telefon. Nu vreau, Rachel. *Nu pot.* Du-te acum. Du-te la Portland și odihnește-te!

Urmă o pauză lungă. Rachel cântărea cele auzite.

– Bine, încuviință ea, în cele din urmă. Poate că ai dreptate, Jud Dar spune-mi un singur lucru, te rog. Cât de gravă este situația?

– Fac față. (Vocea lui Jud era calmă.) Mai rău de-atâta nu se poate.

Afară, se iviră farurile unei mașini care se deplasa cu viteză mică. Jud se ridică pe jumătate din scaun și apoi se așeză iarăși, când mașina acceleră pe lângă casa familiei Creed și dispăru.

– Cred că ai dreptate, zise Rachel. Restul drumului m-ar fi omorât.

– Atunci odihnește-te, draga mea, o sfătui Jud. Te rog. Păstrează-ți puterile pentru mâine. Totul o să fie bine aici.

– Îmi făgăduiești că o să-mi spui totul?

– Da. O să bem câte o bere și o să-ți istorisesc întreaga poveste.

– Bine, atunci, la revedere. Pe curând.

– Pe curând, o aprobă Jud. Ne vedem mâine, Rachel.

Înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva, Jud puse receptorul în furcă.

Își aminti că avea pastile de cofeină în dulăpiorul cu medicamente, însă nu reuși să le găsească. Puse – nu fără regrete – restul sticlelor de bere în frigider și își pregăti o cană mare cu cafea concentrată. Se întoarse la locul lui de lângă fereastră și se așeză iarăși să vegheze, sorbind încet din cafea.

Cafeaua și convorbirea cu Rachel l-au ținut treaz și vioi încă trei sferturi de oră. Apoi începu să moțăie din nou.

Nu se doarme când ești de gardă, bătrâne. Ai îngăduit să te ia în stăpânire; ai cumpărat ceva și acum trebuie să plătești prețul. Așa că nu trebuie să dormi când ești de gardă.

Își aprinse altă țigară, trase fumul în piept și îl înecă un acces de tuse uscată, de om bătrân. Puse țigara în scrumieră și se frecă la ochi. Afară, trecu, tunând, un autocamion uriaș, cu girofarurile strălucind mânioase, luminând noaptea sinistră în care vântul era unic stăpân.

Încearcă să mă adoarmă. . mă hipnotizează... îmi face ceva. Nu vrea să rămân treaz. Pen'că o să se întoarcă în curând. Mda, simt că așa va fi. Și nu trebuie să le stau în cale. „Nu", se înverșună el. „Nici vorbă. M-auzi? Am de gând să opresc toată chestia asta. S-a ajuns prea departe."

Vântul scheuna printre streșini, iar copacii de pe cealaltă parte a drumului își scuturau frunzele, alcătuind desene magice pe asfalt. Mintea i se întoarse la noaptea aceea de demult, în jurul sobei din

magazinul aflat în Brewer, unde se înalța acum un magazin de prezentare de mobilă. Au stat de vorbă și au povestit toată noaptea, George, René Michaud și cu el, iar acum numai el rămăsese în viață – René murise strivit între două vagoane de marfă, într-o noapte furtunoasă din luna martie a anului 1939, iar George Chapin murise de inimă chiar anul trecut. Doar el singur rămăsese, dintr-atâția. Și, cu cât ești mai bătrân, cu atât te prostești mai tare. Uneori, prostia se preface a fi bunătate, alteori se preface a fi mândrie – nevoia de a destăinui secrete vechi, de a transmite anumite lucruri și celorlalte generații, de a turna dintr-un pahar vechi într-unul nou, de a...

Și vine jidanu' ăsta și zice: „Am io ceva de n-ați văzut în viața voastră. Uită-te la pozele astea de zici că sunt fimei în costume de baie, da' dacă le freci cu o cârpă udă...

Jud începu să moțăie. Bărbia i se sprijinea ușor de piept.

...le vezi că sunt goale-goluțe, cum le-a făcut mă-sa! Da' atunci când se usucă, atunci le apar iarăși hainele! Și mai am și altceva...

René își țesea mai departe povestea lângă sobă, ușor aplecat, surâzător, iar Jud ținea sticla în mână – *simte* cum ține sticla în mână, și mâna i se încleștează cuprinzând doar aerul.

Mucul țigării se mărește în scrumieră. Apoi, țigara cade cu totul înăuntru și arde până la capăt, iar forma ei se regăsește în scrum.

Jud adormise.

Patruzeci de minute mai târziu, când farurile au strălucit afară, iar Louis a tras mașina în fața casei și a băgat-o, apoi, în garaj, Jud nu l-a auzit, nu s-a mișcat și nu s-a trezit, așa cum nici Petru nu s-a trezit când soldații romani au venit să aresteze un vagabond pe nume Isus.

53

Într-unul dintre sertarele bufetului din bucătărie, Louis descoperi o altă rolă de bandă adezivă, iar în garaj, lângă roțile de iarnă, se afla un colac de frânghie. Cu banda adezivă prinse lopata și sapa, și cu frânghia formă un soi de rucsac rudimentar.

Uneltele în rucsac. Gage în brațe.

Își aruncă rucsacul pe umăr, apoi deschise portiera din dreapta a mașinii și trase pachetul cu trupul fiului său. Gage era mult mai greu decât fusese Church. Cu o asemenea greutate, s-ar putea să ajungă pe brânci cu fiul său la cimitirul indienilor Micmac – și de-abia atunci avea să înceapă munca cea istovitoare: o să fie nevoit să sape groapa, luptându-se cu terenul acela pietros, implacabil.

Dar o să reușească el, cumva, să ducă treaba la bun sfârșit.

Louis Creed ieși din garaj, se opri doar cât să stingă lumina, apăsând comutatorul cu cotul, și rămase o clipă acolo unde asfaltul se îngemăna cu iarba. Vedea întinzându-se în fața lui cărarea ce ducea la Cimitirul Animalelor, și o vedea destul de bine, în ciuda întunericului; iar cărarea aceasta, cu iarba ei scurtă, părea a străluci fosforescent.

Vântul își răsfira degetele invizibile prin părul lui, și, câteva secunde, vechea, copilărească teamă de întuneric năvăli asupra lui, făcându-l să se simtă slab, mic, neînsemnat și îngrozit. Chiar avea de gând să se ducă prin pădure cu cadavrul acesta în brațe, să treacă pe sub copaci, pe-acolo pe unde doar vântul avea curaj să umble, să treacă de la un întuneric la un întuneric și mai adânc? Și singur, de data asta?

Nu mai sta pe gânduri. Du-te!

Louis porni.

Douăzeci de minute mai târziu, când a ajuns în Cimitirul Animalelor, brațele și picioarele îi tremurau istovite, și se prăbuși gâfâind, ținând strâns pe genunchi pachetul învelit în prelată. Se odihni acolo alte douăzeci de minute, aproape că atipi, fără să-i mai fie însă teamă – se părea că epuizarea fizică îi alungase toate spaimele.

În cele din urmă, se ridică iarăși în picioare, îndoindu-se că ar fi în stare să se cațăre pe stiva de trunchiuri și bușteni; cu mintea pe jumătate amorțită, își dădu seama, totuși, că era obligat să încerce. Pachetul pe care îl căra în brațe părea să cântărească o sută de kilograme, nu doar zece.

Însă se întâmpla din nou ceea ce se întâmplase și data trecută; de parcă și-ar fi amintit, pe neașteptate, un vis, cu toate amănuntele lui.

Nu, nu era vorba că și-l amintea – *îl retrăia*. Când puse piciorul pe primul trunchi căzut, îl copleși iarăși senzația aceea stranie, senzația aceea care semăna atât de bine cu starea de exaltare. Oboseala nu îl părăsi, dar deveni suportabilă – chiar nesemnificativă.

Urmează-mă, atâta tot. Urmează-mă, Louis, și nu te uita în jos. Nu sovăi și nu te uita în jos. Cunosc drumul, dar pasul trebuie să ne fie rapid și sigur.

Da, rapid și sigur – așa ca mișcarea lui Jud când a scos acul viespei din gâtul lui Gage.

Cunosc drumul.

Dar nu era decât un singur drum, gândi Louis. Și ori îți permitea să-l străbați, ori nu. Mai încercase o dată singur să se cațăre pe stiva de trunchiuri și nu reușise. De astă dată, se urcă pe ea cu pas vioi și sigur, așa cum făcuse în noaptea în care îi arătase Jud drumul.

Sus, și mai sus, fără să privească în jos, strângând la piept trupul fiului său, învelit în giulgiul din prelată. Mai sus, până când vântul își învolbură iarăși cărări și camere secrete prin părul lui, răsfirându-l.

Se opri o clipă în vârf și apoi coborî repede, ca și cum stiva de trunchiuri moarte nu era altceva decât o scară. Lopata și sapa i se izbeau ușurel de mușchii spatelui. În mai puțin de un minut, se afla din nou pe cărarea acoperită cu ace de pin. În spate se ridica forma butucănoasă a stivei de bușteni, mult mai înaltă decât fusese gardul cimitirului.

Porni mai depare, împreună cu fiul său, ascultând gemetele vântului prin copaci. Însă acum sunetele acestea nu îl mai îngrozeau. Aproape că terminase ce își propusese să facă în noaptea asta.

54

Rachel Creed trecu pe lângă semnul cu inscripția DRUMUL 8 LA DREAPTA ÎN DIRECȚIA PORTLAND WESTBROOK, semnaliză și conduse mașina într-acolo. Pe cerul nopții, strălucea firma unui motel din lanțul Holiday Inn. Un pat, un somn bun. Să pună astfel capăt tesiunii acesteia permanente, sfâșietoare, iscate din

senin. Și să pună capăt – măcar pentru scurtă vreme – senzației de suflet pustiit, durerii după copilul ei care dispăruse. Descoperise că această durere era foarte asemănătoare – dar mult amplificată – cu cea pe care o simți când ți se scoate o măsea. Un soi de amorțeală, la început, dar, chiar și prin acea amorțeală, simți durerea încolăcită ca o pisică ce-și agită nervoasă coada, simți durerea care de-abia așteaptă să intre în scenă. Și, da, dom'ne, când îți trece anestezia, nu ești dezamăgit câtuși de puțin.

I-a spus că a fost trimis să avertizeze... dar că nu se poate amesteca. I-a spus că era alături de tăticul ei, pentru că au fost împreună când sufletul lui i-a părăsit trupul.

Jud știe, dar nu vrea să spună. Se întâmplă ceva. Ceva Dar ce?

Sinucidere? Să fie vorba de sinucidere? În nici un caz, Louis; nu pot să cred așa ceva. Dar m-a mințit. I-am citit minciuna în ochi... pe dracu', se vedea pe chipul lui că mă minte, ca și cum... ca și cum parcă ar fi vrut să văd că mă minte... să văd și să-l fac să înceteze... pentru că, pe de-o parte, era speriat... atât de speriat...

Speriat? Dar Louis nu-i niciodată *speriat!*

Brusc, trase mult de volan spre stânga, și mașina răspunse nervoasă, cu roțile scrâșnind și văicărindu-se. O clipă, crezu că o să se răstoarne. Însă nu se întâmplă așa ceva, și se îndreptă iarăși spre nord, în timp ce semnul strălucitor și liniștitor al motelului Holiday Inn rămânea în urmă. În față îi apăru un alt semn, a cărui vopsea reflectorizantă lucea lugubru: DRUMUL NAȚIONAL 12 CUMBERLAND CUMBERLAND CENTER JERUSALEM'S LOT FALMOUTH. *Jerusalem's Lot*, gândi într-o doară, *ce nume ciudat. Nu știu de ce, dar mi se pare că nu-i deloc un nume bun... Veniți să dormiți în Jerusalem.*

Însă ea nu urma să aibă parte de somn în această noapte; fără să mai țină cont acum de sfatul lui Jud, intenționa să se ducă direct la Ludlow. Jud știa ce anume se petrecea acolo și îi făgăduise să îndrepte situația, însă bătrânul trecuse de optzeci de ani și își pierduse soția doar cu trei luni în urmă. Cum era să aibă încredere totală în Jud? N-ar fi trebuit în vecii vecilor să-i îngăduie lui Louis să o scoată cu forța din casă, așa cum făcuse, însă moartea lui Gage îi slăbise voința și discernământul. Și Ellie, cu fotografia lui Gage și cu obrăjorii ei

palizi și slăbiți – chipul unui copil care supraviețuise unei tornade sau unui bombardament puternic, iscat din senin și pe timp de pace. În lungile momente de veghe din nopțile acelea nesfârșite, au existat clipe în care și-ar fi dorit să-l urască pe Louis pentru durerea pe care i-o provocase și pentru faptul că nu-i aducea alinarea mult dorită (sau nu-i permitea să-i ofere alinarea pe care ea simțea nevoia să i-o dea), însă nu a fost în stare. Încă îl iubea cu intensitate și chipul lui era atât de palid... atât de alert...

Depășise ușor viteza de șaizeci de mile pe oră. Câte o milă pe minut. S-ar putea să ajungă în Ludlow în două ore și un sfert. S-ar putea să ajungă înainte de răsăritul soarelui.

Bâjbâi după butonul aparatului de radio din bord, îl deschise și găsi un post din Portland, care transmitea muzică rock-and-roll. Îl dădu tare și începu, și ea, să cânte, încercând să nu lase somnul să o copleșească. Dar, după o jumătate de oră, postul emitea din ce în ce mai slab, și atunci găsi un altul, din Augusta. Coborî geamul mașinii, pentru ca aerul răcoros al nopții să o țină trează.

Se întrebă dacă noaptea asta avea să se sfârșească vreodată.

55

Louis își redescoperise visul și se lăsase prins în mrejele lui; la fiecare câteva secunde, privea în jos ca să se asigure că ducea în brațe trupul fiului său, învelit în pânza tare de prelată, și nu corpul neînsuflețit al unui motan, într-un sac verde pentru colectarea gunoiului. Își aminti cum, atunci când s-a trezit dimineața, după ce, cu o zi înainte, Jud îl adusese aici sus cu Church, de-abia dacă fusese în stare să mai știe ce anume au făcut – însă acum îi reveni în minte cât de puternice fuseseră toate acele senzații, cât de viu se simțise și cât de alerte îi fuseseră toate simțurile, cum acestea părcau să atingă pădurea, care, la rândul ei, vie, îi răspundea printr-un straniu contact telepatic.

Merse mai departe pe cărare, redescoperind locurile în care aceasta părea la fel de lată ca Drumul Național 15, locurile în care se

îngusta într-atât, încât trebuia să păşească lateral, pentru ca nu cumva să-şi prindă în tufe capul sau rucsacul din spate, sau pachetul din braţe, locurile în care cărarea se încolăcea în jurul unor pâlcuri de copaci, aidoma unor stejari solemni. Simţea aroma puternică a răşinii de pin şi auzea trăsnetul ciudat al acelor strivite sub tălpi – mai mult simţea trosnetul, decât îl auzea.

Acum, cărarea începuse să coboare tot mai abrupt. La scurtă vreme, un picior i se cufundă în apă şi se împotmoli în noroiul vâscos de dedesubt... nisipurile mişcătoare, dacă era să ia de bune vorbele lui Jud. Louis privi în jos şi văzu apa stătătoare dintre stufăriş şi tufele scunde şi urâte, cu frunze atât de late, încât aminteau de vegetaţia tropicală. Îl fulgeră gândul că şi în noaptea aceea lumina păruse mai puternică. Electrică, parcă.

Următoarea porţiune e ca stiva de trunchiuri – pasul trebuie să-ţi fie uşor şi hotărât. Urmează-mă şi nu te uita în jos.

Da, bine... şi, apropo, ai văzut oare vreodată plante din astea în Maine? În Maine sau în oricare altă parte? Pentru numele lui Dumnezeu, ce sunt astea?

Nu contează, Louis. Hai... hai să mergem mai departe.

Porni iarăşi, cercetând tufele umede, mlăştinoase, doar atât cât să descopere primul smoc de iarbă ţepoasă, şi apoi îşi îndreptă privirea înainte, deplasându-se cu siguranţă de pe o moviliţă pe cealaltă – *credinţa înseamnă să accepţi că legea gravitaţiei nu trebuie demonstrată*, gândi; nimeni nu-l învăţase aşa ceva la cursurile de filozofie sau teologie din colegiu, însă un profesor de fizică din liceu aruncase vorbele astea la sfârşitul unei ore... şi Louis nu le uitase niciodată.

Acceptă puterea cimitirului indienilor Micmac de a-i învia pe cei morţi şi intră în Micuţa Mlaştină a Zeilor, purtându-şi fiul mort în braţe, fără să privească în jos sau în urmă. Mlaştina era mai zgomotoasă acum decât în acea noapte de la sfârşitul toamnei. În stufăriş, chiţăiau neîntrerupt felurite vietăţi, un cor strident, care i se păru lui Louis ostil şi venit de pe altă lume. Din când în când, câte o broască întindea în gâtlej o bucăţică de elastic. Nu făcuse decât vreo douăzeci de paşi în Micuţa Mlaştină a Zeilor, când asupra-i se abătu o formă întunecată... un liliac, probabil.

Ceața de la nivelul solului, tot mai agresivă, începu să se învolbureze, acoperindu-i mai întâi pantofii, apoi picioarele, în cele din urmă, învelindu-l într-o capsulă albă și lucitoare. I se părea că lumina devenise mai intensă, o strălucire care pulsa, aidoma bătăilor unei inimi uriașe, de pe alt tărâm. Niciodată până atunci nu mai simțise cu atâta forță prezența naturii, ca o ființă contopită cu sine însuși, ființă reală... fără doar și poate înzestrată cu simțuri. Mlaștina se trezise la viață, însă nu zgomotele îi întăreau această convingere. N-ar fi fost în stare să definească cu exactitate nici sensul și nici natura sentimentului de viață care îl înconjura. Știa numai că avea un potențial uriaș și că era încărcat de forță. Și Louis se simțea foarte mic și foarte muritor.

Atunci, Louis *auzi* ceva ce își aminti din cealaltă noapte: un hohot ascuțit și foarte lacom, transformat apoi în suspin. O clipă, se așternu tăcerea, apoi hohotul de râs se auzi din nou, înălțându-se, de astă dată, până la intensitatea unui țipăt furios și nebun, care făcu să-i înghețe sângele în vine. Ceața se învolbură mai departe, ca în vis, în jurul lui. Hohotul de râs se stinse, lăsând loc doar vijâitului vântului. Îl auzea, dar nu îl mai simțea. Sigur că nu; trebuie că acest loc era un soi de cupă geologică în scoarța pământului. Dacă vântul ar fi ajuns până aici, ar fi zdrențuit pătura de ceață... și Louis nu era foarte convins că ar fi dorit să vadă ce se afla dincolo de ea.

S-ar putea să auzi tot felul de sunete, ca niște voci, dar sunt doar cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul duce sunetele la distanțe mari. Ciudat.

– Cufundari, spuse Louis.

De-abia dacă recunoscu sunetul spart și întrucâtva înspăimântător al propriei sale voci. Dar părea și amuzat. Dumnezeu să-l ajute, chiar părea amuzat.

Șovăi o fracțiune de secundă și apoi porni mai departe. Ca și când ar fi vrut să-l pedepsească pentru scurta lui oprire, piciorul îi alunecă de pe următoarea movilița acoperită cu iarbă, și aproape că-și pierdu pantoful când încercă să și-l smulgă din clisa de sub mica băltoacă.

Vocea – dacă asta era – se auzi din nou, din stânga, acum. Peste câteva momente se auzi din spate... *chiar* din spatele lui, așa se părea.

Și, dacă s-ar fi întors, ar fi văzut o formă scăldată în sânge, la mai puțin de o jumătate de metru de el, o formă toată numai dinți rânjiți și ochi răi, lucitori... însă, de data asta, Louis nu își încetini pasul. Privi drept înainte și continuă să meargă.

Pe neașteptate, ceața își pierdu luminozitatea, și Louis își dădu seama că, în fața lui, atârna un chip cu privirea piezișă. Ochii lui, oblici, ca într-un tablou clasic, adânciți în orbite, cu sclipiri otrăvite, aveau o culoare galben-cenușie. Gura îi era strâmbată într-un rictus; buza inferioară dezvelea niște dinți cu pete negre, tociți până aproape de rădăcină. Însă cel mai mult pe Louis îl uimiră urechile creaturii, care nu erau deloc urechi, ci coarne curbate... nu coarne de diavol, ci coarne de berbec.

Acel cap plutitor, înspăimântător, parcă vorbea – parcă hohotea de râs. Gura i se mișca, deși buza aceea inferioară întoarsă nu reușea deloc să revină la forma și poziția pe care ar fi trebuit să le aibă. Vene negre pulsau în ea. Nările i se umflau, de parcă ar fi respirat, și suflau vapori albi.

Când Louis se apropie, din capul plutitor ieși o limbă lungă și ascuțită, colorată într-un galben murdar. Era acoperită cu o crustă care se cojea, și Louis urmări stupefiat cum se desprinde o coajă, ca o treaptă, și de dedesubt se prelinge trupul unui vierme alb. Cu o mișcare leneșă, vârful limbii se balansa în aer, ajungând în locul pe unde ar fi trebuit să se afle mărul lui Adam... capul râdea.

Îl strânse mai tare pe Gage în brațe, căutând să-l apere, în timp ce picioarele i se poticniră și începură să-i alunece de pe smocurile de iarbă, pe care de-abia reușea să-și țină echilibrul.

S-ar putea să vezi focul Sfântului Elmo, pe care marinarii îl numesc „lumina nebunilor". S-ar putea să capete forme ciudate, dar, de fapt, nu-i nimic. Dacă se întâmplă să vezi vreo formă din astea și nu te lasă în pace, pur și simplu, uită-te în altă parte...

Vocea lui Jud se făcu auzită în mintea lui, insuflându-i hotărârea care îl părăsise o clipă. Își continuă cu pas egal drumul, împleticindu-se, la început, apoi recăpătându-și echilibrul. Nu privi în altă parte, însă observă că acel chip – dacă asta fusese, și nu doar o formă desenată de ceață și de propria-i minte – părea să rămână în permanență la aceeași distanță de el. Și, după câteva secunde, sau câteva minute, se dizolvă de-a dreptul în ceața care plutea în jur.

Ăsta nu a fost focul Sfântului Elmo.

Nu, cu siguranță că nu a fost. O mulțime de spirite mișunau prin locul acesta – locul acesta tenebros era suprapopulat de spirite. Se putea întâmpla să privești în jur si să vezi ceva care să te scoată din minți pentru toată viața. Dar nu voia să se gândească la asemenea lucruri. Nu trebuia să se gândească. Nu era nevoie să se...

Ceva se apropia de el.

Louis se opri, ascultând sunetul... sunetul inexorabil al celui care se apropia. Gura i se deschise mânată de propria-i voință, căci toate tendoanele maxilarului se transformaseră, parcă, în cârlți.

Era un sunet cum nu mai auzise vreodată – un sunet viu, un sunet *mare*. De undeva, din apropiere, și tot mai aproape, trosneau crengile copacilor. Tufele erau strivite sub greutatea unor pași pe care mintea omenească nu îi putea concepe. Solul gelatinos de sub picioarele lui Louis porni, la rândul lui, să vibreze. Își dădu seama că începuse să scoată gemete disperate

(o Doamne o Doamne Dumnezeule ce vine către mine prin ceață?)

strângându-l și mai tare pe Gage la piept; își dădu seama că tăcuseră și broaștele, și greierii, și toate vietățile auzite până atunci, își dădu seama că aerul umed căpătase un iz grețos, ca de dincolo de mormânt, un iz ca de carne stricată de porc.

Indiferent ce era, era imens.

Chipul uluit, îngrozit, al lui Louis se ridică mai sus, și mai sus, aidoma chipului unuia care urmărește traiectoria unei rachete de-abia lansate. Lucrul acela, creatura aceea, tropăia înfundat către el, și atunci auzi zgomotul produs de un copac sfărâmat – un copac, de astă dată, nu o simplă creangă – copac care se prăbușise pe undeva prin apropiere.

Louis văzu ceva.

O clipă, ceața deveni cenușie, dar forma aceasta difuză, nedefinită, filigranată, era mai liniștitoare decât forma de douăzeci de metri înălțime, la care se așteptase. Nici vorbă de umbră, nici vorbă de vreo nălucă lipsită de substanță; simți cum aerul se cutremură la trecerea ei, auzi bufniturile pașilor gigantici, auzi plescăitul mâlului.

O secundă, crezu că a reușit să vadă și două scântei gemene, galben-portocalii, sus, mult deasupra lui. Scântei ca niște ochi.

Zgomotul începu să se stingă. Și, în timp ce se îndepărta, un greiere emise un tril șovăitor – unul singur. Altul îi răspunse. Al treilea intră și el în discuție; al patrulea se invită și el la dezbatere; al cincilea și al șaselea transformară masa rotundă într-un miting al greierilor. După zgomotele care se îndepărtau acum (încete, dar mai puțin tunătoare ca înainte – și poate că asta era cel mai rău, senzația de înaintare furișată), înțelese că lucrul acela se îndrepta spre nord. Se auziră mai slab... și mai slab... până când dispărură cu totul.

În cele din urmă, Louis se hotărî să pornească iarăși. Durerea înghețată pe care o simțea în umeri și în spate era imaginea vie a agoniei de dincolo de orice imaginație. De la gât și până la glezne, se îmbrăcase cu o rufărie de corp țesută din sudoare. Primii țânțari ai anotimpului, cu arme noi și înfometați, îl descoperiră și începură să se înfrupte din el, la o cină târzie.

Wendigo, Isuse Cristoase, ăla a fost Wendigo – creatura întâlnită prin ținuturile din nord, creatura care, dacă te atinge, te transformă în canibal. Asta a fost. Wendigo tocmai ce a trecut la câteva zeci de metri de mine.

Încercă să se convingă că e ridicol, își spuse că trebuie să se comporte ca Jud, și să evite gândurile la ceea ce ar putea vedea sau auzi dincolo de Cimitirul Animalelor – cufundari, focul Sfântului Elmo, membri ai echipei New York Yankees. Orice, dar nu creaturi care să sară și să se târască, și să se rostogolească, și să se împleticească prin tărâmul acesta dintre lumi. Să fie Dumnezeu Însuși, dimineața zilei de duminică, să fie păstori în odăjdii albe... dar să nu fie ororile astea întunecate și târâtoare din zona învăluită în beznă a Universului.

Louis își continuă drumul cu fiul său, iar terenul deveni tot mai stabil sub picioarele-i obosite. Câtăva vreme mai târziu, ajunse lângă un copac prăbușit, a cărui coroană se distingea în ceața ce începuse să se împrăștie, ca un pământuf verde de șters praful, scăpat din mâinile neîndemânatice ale unei gospodine gigantice.

Copacul era frânt – despicat –, iar crăpătura era atât de proaspătă, încât seva încă mai curgea din miezul alb-gălbui, călduță sub atingerea mâinii lui Louis, când trecu peste trunchiul doborât... și, pe cealaltă parte, descoperi o amprentă monstruoasă, din care trebui să se cațăre afară, și, cu toate că observa cum tufele de ienupăr și de

dafin fuseseră îndesate în sol, tot nu voia să admită că acolo era urma unui picior. Ar fi putut să se uite înapoi, după ce coborâse și reușise să iasă din șanțul proaspăt săpat, să vadă dacă nu cumva mai întâlnise o asemenea deformare a terenului, însă refuză. Continuă să meargă înainte, cu pielea rece ca a unei broaște, cu gura fierbinte și uscată ca de febră, cu inima zbătându-i-se nebunește în piept.

Curând, sub tălpi, încetă plescăitul noroiului și se auzi din nou doar sunetul zgrumțuros al acelor de pin strivite. Apoi simți piatra. Ajunsese aproape de capătul drumului.

Terenul devenea din ce în ce mai abrupt. Își zgârie piciorul într-o piatră proeminentă și scoase un oftat adânc, înăbușindu-și strigătul de durere. Însă nu era o *simplă* piatră. Louis întinse mâna și orbecăi în jur (neatent la icnetul scurt al cotului său care-i amorțise), apoi reuși să o atingă.

Trepte. Tăiate în stâncă. Urmează-mă. În vârf e locul în care trebuie să ajungem.

Începu să urce și senzația de voie bună îi reveni, îndepărtând încă o dată epuizarea... dar nu prea mult. Numără treptele în gând, pe când se înălța în aerul rece, pe când se înapoia în râul acela de vânt fără început și fără sfârșit, mai puternic acum, învolburându-i hainele, scoțând sunete bâlbâite, ca de pânză înălțată pe catargul unui vapor, din bucata de prelată în care era înfășurat trupul lui Gage.

Ridică o dată privirea și văzu cum stelele erau împrăștiate pe cer ca de mâna unui nebun furios. Nu reuși să recunoască nici o constelație și își coborî, tulburat, ochii. Alături de el, zidul din piatră, deloc neted, ci zgâriat și plin de scobituri și sfărâmicios, luă forma fie a unei bărci, fie a unui viezure, fie a capului unui om cu privirea încruntată, ascunzând secrete de nepătruns. Și netede erau doar treptele tăiate în stâncă.

Louis ajunsese în vârf și rămase acolo, cu capul plecat, clătinându-se, gâfâind. Își simțea plămânii ca pe niște burdușici găurite cu cruzime, și parcă simțea o așchie uriașă înfiptă între două coaste.

Ca un dansator, vântul făcea piruete prin părul lui, ca un balaur, îi răcnea în urechi.

În această noapte, lumina era mai strălucitoare; să fi fost cerul acoperit de nori data trecută, sau nu fusese el atent? Nu avea nici o

importanță. Însă acum deslușea cu claritate totul în jur, ceea ce era suficient să-i trimită un alt vierme de gheață prin măduva spinării.

Locul acesta semăna leit cu Cimitirul Animalelor.

Dar sigur că știai asta, îi șopti mintea lui, în timp ce scruta cu privirea grămezile de pietre care fuseseră înălțate, odinioară, în chip de tumuli. *Știai asta, sau ar fi trebuit să știi – și nu sunt cercuri concentrice, ci e o spirală...*

Da. Aici, pe acest podiș stâncos, cu chipul ridicat către lumina rece a stelelor și către distanțele întunecate dintre globurile acelea de gheață, se afla o spirală uriașă, construită de generații întregi. Însă nu existau tumuli adevărați, observă Louis. Fiecare dintre ei fusese spulberat, de parcă ceea ce a fost îngropat dedesubt s-a reîntors la viață... și a trebuit să sape ca să ajungă la suprafață. Și, totuși, pietrele se așezaseră într-un asemenea mod, încât forma de spirală era evidentă.

A observat cineva chestia asta din aer? gândi aiurea Louis și își aduse aminte de desenele triburilor de indieni făcute în deșertul din America de Sud *A observat-o cineva din aer, și, dacă s-a întâmplat așa, mă întreb, ce s-a crezut despre toată povestea asta?*

Îngenunche și puse jos trupul lui Gage, cu un geamăt de ușurare.

În cele din urmă, începu să-și revină. Folosi briceagul ca să taie banda adezivă care ținea legate sapa și lopata, în rucsacul improvizat pe care îl purta în spate. Acestea căzură pe pământ, cu un pocnet metalic. Louis se întinse pe spate și rămase așa câteva secunde, privind fix stelele.

Ce-a fost chestia aia din pădure? Louis, Louis, chiar crezi că o să aibă un final fericit o piesă în care, în punctul culminant al acțiunii, e distribuită și o chestie ca aia alături de celelalte personaje?

Dar acum era mult prea târziu ca să mai dea înapoi, și știa asta.

În plus, bolborosi în sinea lui, *încă s-ar mai putea să iasă bine; cine nu riscă nu câștigă și, probabil, cine nu iubește nu riscă. Încă mai am geanta, nu cea din birou, ci cea de pe raftul de sus, din baie, cea după care l-am trimis pe Jud în noaptea în care Norma a avut criza de inimă. În ea am seringile și, dacă se întâmplă ceva... ceva rău..., nu este nevoie să mai afle altcineva în afară de mine.*

Gândurile i se topiră în mormăitul nearticulat, monoton, al unei rugăciuni, în timp ce mâinile-i orbecăiră în căutarea sapei... și, așezat

încă în genunchi, Louis începu să sape în pământul tare. De fiecare dată când cobora unealta, se prăvălea pe mânerul ei, aidoma unui soldat roman care se aruncă în vârful propriei săbii. Și, totuși, încetul cu încetul, groapa prinse formă și se adânci. Cu unghiile, scoase afară pietrele și aruncă multe dintre ele într-o grămadă din ce în ce mai mare. Păstră însă câteva.

Pentru tumul.

56

Rachel se pălmui până când începură s-o înțepe obrajii și, cu toate acestea, continuă să moțăie cu intermitențe. O dată se trezi brusc (acum se afla în Pittsfield, singură pe autostradă) și i se păru că, o fracțiune de secundă, o priviră zeci de ochi argintii, nemiloși, sclipind ca un foc rece și înfometat.

Apoi se contopiră, formând micuțele reflectoare de pe marginea șoselei. Mașina se îndepărtase mult de axa drumului și ajunsese în zona de avarie, aproape de șanț.

Smuci volanul spre stânga, cu roțile scheunând jalnic, și i se păru că aude un pocnet slab, care s-ar fi putut să fi fost urmarea sărutului pe care partea dreaptă a barei de protecție din față l-a dat parapetului de pe marginea șoselei. Inima îi făcu un salt mortal în piept și începu să-i bată atât de puternic, în spatele coastelor, încât văzu în fața ochilor puncte mici, care se măreau și se micșorau în ritmul bătăilor ei înnebunite. Și totuși, o clipă mai târziu, în ciuda faptului că scăpase ca prin urechile acului, în ciuda spaimei ei și în ciuda lui Robert Gordon, care răcnea la radio „Red Hot", moțăia din nou

În minte i se născu un gând paranoic, nebunesc.

– Chiar că paranoic, mormăi ea în ritmul de rock-and-roll.

Încercă să râdă – dar nu reuși pe deplin. Deoarece gândul persistă și, în miez de noapte, căpătase chiar un soi de credibilitate sinistră. Se simțea ca un personaj de desen animat care a ajuns în banda de cauciuc a unei praștii gigantice. Și bietului personaj, miș-

carea înainte i se părea tot mai grea și mai grea, până când, în cele din urmă, energia potențială a benzii din cauciuc egaliza energia reală a celui care alerga... și inerția devenea... ce devenea ?... asta era o problemă de fizică elementară... ceva încerca s-o rețină... *nu te băga...* și un corp în stare de relaxare avea tendința să rămână în stare de relaxare... *de exemplu, corpul lui Gage...* în momentul în care îl puneai în mișcare.

De astă dată, urletul roților a fost și mai puternic, primejdia și mai mare; o clipă nu s-a mai auzit altceva decât scrâșnetul făcut de mașina care ștergea cu o aripă parapetul de pe marginea șoselei, cojindu-i vopseaua și descoperind metalul strălucitor de sub ea, și, în clipa aceea îngrozitoare, volanul nu a mai răspuns la comenzi, iar după aceea, Rachel a îngropat pedala de frână în podea. Acum nu mai moțăise, ci adormise de-a dreptul, *adormise și visase chiar* la o viteză de șaizeci de mile pe oră și, dacă n-ar fi fost parapetul... dacă ar fi fost acolo un stâlp...

Trase pe dreapta și parcă mașina. Uluită și înspăimântată, începu să plângă.

Ceva încearcă să mă împiedice să ajung la el.

Când se simți cât de cât stăpână pe sine, porni iarăși la drum – volanul nu părea să fi avut de suferit, însă era convinsă că firma Avis o să aibă oarece întrebări de pus mâine, când o să înapoieze mașina.

Nu contează. Ia lucrurile pe rând. Trebuie să beau niște cafea – asta-i prima problemă.

Când i se ivi în față drumul spre Pittsfield, Rachel se îndreptă într-acolo. Cam după o milă, ajunse la luminile strălucitoare și lângă mormăitul-mârâitul monton al motoarelor Diesel. Trase în fața unei pompe, umplu rezervorul mașinii („Cineva v-a cam rașchetat-o", spuse, pe un ton aproape admirativ, băiatul de la benzinărie) și apoi intră în bufetul care mirosea scârbos a grăsime și a ulei de motor, a ouă vulcanizate... și, din fericire, a cafea bună și tare.

Rachel bău trei cești, una după alta, ca pe o doctorie – neagră, cu foarte mult zahăr. Câțiva șoferi de camion stăteau la bar și la măsuțe, glumind cu ospătărițele, care, în lumina tuburilor de neon și la orele acestea mici ale dimineții, reușeau să arate, fără excepție, ca niște asistente medicale epuizate și având de raportat vești proaste.

Își plăti consumația, apoi se duse la locul în care își parcase mașina. Dar aceasta nu voia să pornească. Când întorcea cheia în contact, auzea doar un pocnet scurt și uscat, atâta tot.

Rachel începu să lovească volanul cu pumnii. Loviturile ei erau însă încete și lipsite de vlagă. Ceva încerca să o oprească. Nu exista nici un motiv ca această mașină nou-nouță, cu mai puțin de cinci mii de mile la bord, să moară așa, ca din senin. Totuși, așa se întâmplase, și iat-o acum, împotmolită aici, în Pittsfield, la aproape cincizeci de mile de casă.

Ascultă bâzâitul monoton al camioanelor și, fără veste, o cuprinse certitudinea otrăvitoare că autocamionul care i-a ucis fiul se afla printre celelalte de-acolo... dar nu bâzâia, ci chicotea.

Rachel își culcă capul pe brațe și începu să plângă.

57

Louis se împiedică de ceva și căzu cât era de lung. Câteva secunde nesfârșite, nu se mai crezu în stare să se ridice de-acolo – trecuse de faza în care să se mai poată ridica. Avea să rămână, pur și simplu, întins în locul acela, ascultând țârâitul greierilor din Micuța Mlaștină a Zeilor, undeva în spatele lui, și simțind țârâitul durerilor și al agoniei dinlăuntrul propriului său trup. Până când o să adoarmă. Sau o să moară. Pesemne, cea de-a doua variantă.

Își aminti cum a pus pachetul învelit în prelată în groapa pe care o săpase și cum astupase groapa împingând pământul cu mâinile goale. Și parcă își mai amintea cum clădise pietrele, mai întâi o bază mai lată și apoi o formă subțiată spre vârf...

De-atunci, aproape că nu-și mai aducea aminte altceva. Era limpede că reușise să coboare scările, căci altfel nu s-ar fi aflat aici, adică... unde? Privind în jur, i se păru că recunoaște unul dintre pâlcurile de pini bătrâni și mari, nu departe de grămada de trunchiuri de copaci doborâte. Oare să fi reușit să se întoarcă tot drumul prin Micuța Mlaștină a Zeilor și să nu-și mai amintească nimic? Exista și această posibilitate. Da, exista.

Am ajuns suficient de departe. O să dorm aici.

Dar tocmai acest gând, fals liniștitor, îl făcu să se scoale și să pornească iarăși. Pentru că, dacă rămânea aici, lucrul acela putea să-l găsească. Era posibil ca lucrul acela să cutreiere iar prin pădure, în căutarea lui, chiar în acea clipă.

Se frecă pe față, mai întâi cu palma, și privi prosteşte sângele de pe mână... la un moment, dat îi cursese sânge din nas.

– Și cui pizda mă-sii îi pasă? mormăi el răgușit și orbecăi apatic în jur până când găsi din nou sapa și lopata.

Peste zece minute, în față i se ridică amenințătoare stiva de copaci doborâți. Louis se cățără pe ea, împiedicându-se de nenumărate ori, dar reușind să nu cadă până când ajunse aproape jos. Atunci își privi picioarele, o creangă se frânse imediat (*nu privi în jos*, îl avertizase Jud), o altă creangă se rostogoli, smucindu-i un picior, și se prăbuși cu un bufnet surd, fără suflu.

Al dracului să fiu dacă ăsta nu-i al doilea cimitir în care am căzut, în noaptea asta... și al dracului să fiu dacă nu e mai mult decât suficient.

Căută iarăși în jur sapa și lopata și, în cele din urmă, le găsi. Cercetă cu privirea împrejurimile, luminate de stele. În apropiere se afla mormântul lui SMUCKY. *A fost ascultător*, gândi, obosit, Louis. Și TRIXIE OMORÂT PE ȘOSEA. Vântul bătea la fel de puternic, și auzi un clinchet metalic slab – probabil, o fostă cutie de conserve, tăiată cu multă trudă de stăpânul îndurerat al vreunui animal, tăiată cu cleștele tatălui său și apoi îndreptată cu un ciocan, și bătută în cuie pe un băț – și sunetul acesta îi readuse spaima în sânge. Însă acum era mult prea epuizat ca să o resimtă altfel decât ca pe un puls întrucâtva grețos. Își încheiase misiunea. Clinchetul neîntrerupt izvorât din întuneric îl făcu să înțeleagă pe deplin fapta săvârșită.

Traversă Cimitirul Animalelor, pe lângă mormântul MARTEI IEPURELE NOSTRU care A MURIT LA 1 MARTIE 1965 și în apropiere de movilița GENERALULUI PATTON; păși peste bucata de lemn ferfeniţită care marca locul de veci al papagalului POLYNESIA. Clinchetul metalic se auzea acum mai tare, și Louis se opri, privind în jos. Aici, pe o bucată de lemn ușor înclinată, înfiptă în pământ, era un pătrat în tablă și, la lumina stelelor, reuși să descifreze inscripția:

ROBINGO HAMSTERUL NOSTRU 1964-1965. Bucata aceasta de tablă se lovea, bătută de vânt, de arcada din lemn care constituia intrarea în Cimitirul Animalelor. Louis se aplecă, intenționând să îndoaie bucata de tablă în forma inițială.. și atunci îngheță, iar părul i se făcu măciucă.

În spatele lui se mișcase ceva Se mișcase ceva de cealaltă parte a stivei de trunchiuri doborâte.

Auzise un zgomot furișat – trosnetul tainic al acelor de pin, plesnetul uscat al unei rămurele, foșnetul tufelor. Toate aceste zgomote aproape insesizabile pe fundalul vuietului vântului prin pini.

– Gage? strigă Louis, răgușit.

Simpla înțelegere a ceea ce făcea îi făcu părul măciucă – stătea aici, în beznă și își chema fiul mort – îl cutremura. Neajutorat, se lăsă în voia convulsiilor care îl cuprinseră, de parcă s-ar fi aflat la mila unei febre ucigașe.

– Gage?

Zgomotele se stinseseră în noapte.

Încă nu; e prea devreme. Să nu mă întrebați de unde știu, dar așa e. Nu-i Gage acolo. Acolo... e altceva.

Și, brusc, își aminti cuvintele lui Elli: *A strigat: „Lazăre, vino afară!"... pentru că, dacă nu l-ar fi strigat pe nume, pe Lazăr, ar fi înviat toți morții din cimitir.*

De cealaltă parte a grămezii de trunchiuri, începuseră iarăși zgomotele. De cealaltă parte a barierei. Erau aproape camuflate de vuietul vântului. De parcă îl pândea ceva fără văz, înzestrat însă cu instincte vechi de când lumea. Creierul său suprasolicitat la maximum proiecta imagini dezgustătoare: o cârtiță uriașă, un liliac gigantic, care țopăia prin tufe, căci era prea mare ca să poată zbura.

Louis ieși din Cimitirul Animalelor, fără să întoarcă privirea către stiva de copaci doborâți – acel licăr fantomatic, o cicatrice lividă pe obrazul nopții – până când ajunse departe pe cărare. Atunci începu să se grăbească, și, cam la un sfert de milă înainte ca poteca să iasă din pădure și să intre în câmpul din spatele casei, descoperi că mai are suficientă energie cât să alerge restul drumului.

Indiferent la ceea ce făcea, Louis aruncă uneltele în garaj și se opri o clipă în capătul aleii din fața casei, privind mai întâi drumul pe care

venise și apoi cerul. Era ora 4.15 dimineața, și nu credea că revărsatul zorilor avea să întârzie. Lumina soarelui trecuse deja pe trei sferturi din Atlantic, dar, în acel moment, în Ludlow, noaptea încă nu se lăsa învinsă. Și vântul încă mai bătea.

Intră în casă, orbecăind prin garaj și reușind să descuie ușa din spate. Traversă bucătăria, fără să aprindă vreo lumină, și intră în baia micuță dintre bucătărie și sufragerie. Aici aprinse lumina și primul lucru asupra căruia i se opriră ochii a fost Church, încovrigat pe capacul de la rezervorul closetului. Și Church se holbă la el cu ochii lui noroioși, galben-verzui.

– Church, am crezut că te-a dat cineva afară.

De pe capacul rezervorului, Church continua să se holbeze la el. Da, cineva îl dăduse afară pe Church – chiar el. Își amintea cu claritate. Așa cum își amintea că înlocuise geamul spart din pivniță mai demult și cum își spusese apoi că a rezolvat problema. Dar pe cine încerca el să păcălească? Când Church voia să intre în casă, apoi intra în casă. Pentru că, acum, Church era altfel.

Nu mai conta. Nimic nu mai părea să conteze acum, după ce făcuse totul, acum când epuizarea îi amorțise simțurile. Parcă devenise mai puțin uman, ca un zombi din filmele alea idioate ale lui George Romero, sau ca un personaj care ieșise din poezia lui T.S. Eliot despre oamenii aceia goi pe dinăuntru. *Ar fi trebuit să fiu o pereche de gheare crăpate, care au tulit-o prin Micuța Mlaștină a Zeilor și s-au cățărat până la cimitirul indienilor Micmac.*

– Cap plin de tărâțe, Church, spuse cu o voce spartă. Își descheie cămașa. Eu sunt ăla. Și ai face bine să mă crezi.

Pe partea stângă începuse să i se întindă o vânătaie drăgălașă, cam la jumătatea cutiei toracice, și, când își ridică un crac al pantalonilor, observă că genunchiul cu care se izbise de monumentul funerar se umfla ca un balon. Căpătase deja culoarea vișinei putrede și știa că, atunci când nu o să-l mai îndoaie, încheietura o să se încăpățâneze să-l doară până în ochi și să înțepenească – ca și când ar fi fost înmuiată în ciment. Arăta ca una din acele răni dornice de a-i face conversație în fiecare zi ploioasă, până la sfârșitul vieții lui.

Întinse mâna să-l mângâie pe Church, simțind nevoia unui soi de alinare, însă motanul sări de pe rezervorul closetului, clătinându-se în maniera aceea deloc caracteristică felinelor, ciudat, ca un beţiv, şi părăsi baia, în căutarea unui alt loc de unde să vegheze. Când plecă, îi aruncă lui Louis o privire galbenă, fără expresie.

În dulăpiorul cu medicamente, era un tub cu unguent Ben-Gay. Louis puse capacul pe closet, se așeză și întinse alifia pe genunchiul lovit. Apoi se frecă și pe șale – operație pe care o realiză destul de stângaci.

Ieși din baie și se îndreptă spre camera de zi. Aprinse lumina din hol și rămase o clipă acolo, la piciorul scării, privind prostește în jur. Cât de ciudat i se părea locul acesta, care era casa lui! Aici a stat în Ajunul Crăciunului, când i-a oferit lui Rachel safirul. Îl ținuse ascuns în buzunarul halatului. Și aici era și scaunul pe care îl folosise ca exemplu atunci când încercase, cât îi stătuse în putință, să-i explice lui Ellie realitatea morții, după criza fatală a Normei Crandall – realitate pe care, în cele din urmă, nici el însuși nu reușise să o accepte. Bradul de Crăciun a fost așezat acolo, în colț, curcanul din hârtie confecționat de Ellie – care lui Louis i se părea mai mult un soi necunoscut de cioară futuristă – fusese prins cu bandă adezivă de fereastra aceea, și, cu multă vreme în urmă, toată camera a fost goală, exceptând lăzile pline cu averea familiei și transportate cu camionul din Midwest, de-a lungul unei jumătăți de continent. Se gândise atunci că lucrurile lor își pierduseră din semnificație, așa cum stăteau stivuite, unul peste celălalt – ca un dig mult prea mic ridicat între familia lui și lumea de-afară, care nu le cunoștea nici numele, nici obiceiurile.

Cât de ciudate i se păreau toate... și cum își mai dorea acum să nu fi auzit în viața lui de Universitatea din Maine, sau de Ludlow, sau de Jud și Norma Crandall, sau de oricare dintre chestiile de-aici.

Urcă scara și, ajuns în baia de la etaj, se sui pe un taburet să ia de pe dulăpiorul cu medicamente geanta mică și neagră. O duse apoi în dormitorul cel mare, se așeză și începu să cotrobăiască prin ea. Da, aici erau seringile, în caz că ar fi avut nevoie de vreuna, iar printre fețe, foarfece chirurgicale și pachete cu catgut, se aflau și câteva fiole cu o substanță letală.

În caz de nevoie.

Închise geanta și o puse lângă pat. Stinse lumina din plafon și apoi se întinse cu mâinile sub cap. Era, într-adevăr, minunat să stea lungit pe pat. Gândurile i se îndreptară iarăși către Disney World. Se imaginâ într-o uniformă albă, la volanul unei camionete decorate cu urechi de șoricel – nimic care să indice că aceasta era o ambulanță, nici un semn care să-i înspăimânte pe vizitatori după ce își plătiseră biletul.

Gage stătea alături de el, foarte bronzat. Albul ochilor îi bătea în acel albăstrui care este semnul sănătății. Imediat la stânga se afla Goofy, care dădea mâna cu un băiețel; copilul era în transă. Și uite-l și pe Ursulețul Winnie (Winnie the Pooh) pe care o bunică zâmbăreață îl fotografia alături de alte două bunici, îmbrăcate în pantaloni și care se stricau de râs; iată și o fetiță îmbrăcată în cea mai drăguță rochiță a ei, strigând: „Te iubesc, Tigger! Te iubesc, Tigger!"

Patrulă, împreună cu fiul său. Alături de el, stătea de strajă acestui ținut al minunilor și circulau de colo-colo în camioneta lor albă, cu girofarul roșu acoperit. Nu voiau să dea de bucluc, nu căutau așa ceva, însă erau pregătiți să întâmpine orice fel de problemă, în caz că s-ar fi ivit. Și nimeni nu putea să nege faptul că necazurile bântuiau chiar și aici, într-un loc menit plăcerilor atât de nevinovate. Un bărbat cu zâmbetul lățit pe față, care tocmai a cumpărat un film fotografic pe Strada Principală, se poate prăbuși, cu mâinile încleștate pe piept, în timpul unui atac de cord; o femeie însărcinată, pe care o puteau apuca durerile facerii în timp ce cobora treptele de la Sky Chariot, o adolescentă frumușică, tocmai bună pentru coperta unei reviste, putea, fără de veste, să se tăvălească, cuprinsă de o neașteptată criză de epilepsie – pantofii ei de sport bătând o darabană monstruoasă pe asfalt, pe măsură ce semnele din creierul ei ar deveni tot mai haotice. Existau cazuri de insolații, cazuri de sufocări din cauza căldurii, cazuri de apoplexie și, la finele vreunei veri arzătoare, cum numai în statul Orlando întâlneai, era posibil să lovească și fulgerul. Și exista acolo și Oz cel Male și Telibil, chiar el însuși – putea fi zărit cum se plimbă pe lângă linia de sosire a trenului pe o singură șină, în locul pe unde se intră în Regatul Vrăjilor, sau trăgând cu ochiul dintr-un elefănțel zburător, plimbându-și pe deasupra tuturor privirea-i tâmpă și inexpresivă. De când se aflau aici,

Louis și Gage ajunseseră să-l considere doar o altă figură pitorească a parcului de distracții, aidoma lui Goofy, sau Mickey, sau Tigger, sau mult stimatului domn Donald Rățoiul. Totuși, nimeni nu voia să se fotografieze alături de el, nimeni nu voia ca fiul sau fiica lui să ajungă să dea mâna cu el. Louis și Gage îl cunoșteau bine de-acum; prima oară îl întâlniseră și se confruntaseră cu el în New England, în urmă cu ceva vreme. El era acela care de-abia aștepta să te înece cu o bilă din sticlă, să te sufoce cu o pungă din plastic, să te frigă în tigaie și să te expedieze în eternitate cu un balans de curent electric rapid, dar criminal – Poate Fi Procurat Imediat la Cel Mai Apropiat Tablou Electric sau Priză Disponibilă. Moartea se găsea și într-o pungă cu două sute de grame de alune, într-o înghițitură de friptură care a apucat-o pe o cale greșită, în următorul pachet cu țigări. Tot timpul se afla în preajmă, supraveghea toate punctele de trecere între cele supuse morții și cele eterne. Ace infectate, insecte otrăvitoare, cabluri de înaltă tensiune căzute pe pământ, incendii. Patine cu rotile zvăpăiate și neascultătoare, care catapultau băieței durdulii în intersecții supraaglomerate. Chiar și atunci când intrai în casă, pentru a face un duș, Oz se strecura și el pe lângă tine – să Faceți Duș cu un Prieten. Când te urcai în vreun avion, Oz era cel care îți controla tichetul de îmbarcare. Se afla în apa pe care o bei, se afla în mâncarea pe care o mănânci. *Cine-i acolo?* răcnești în beznă, când ești îngrozit și singur, și răspunsul *lui* e cel pe care îl primești: „Nu te înspăimânta, eu sunt, nimeni altcineva. Salut, ce mai faci? Ai cancer la prostată, ce nasol, pardon! Septicemie! Leucemie! Ateroscleroză! Tromboză arterială! Encefalită! Osteomielită! Hei-hoi, hai și noi! Un vagabond în pragul ușii, cu un cuțit în mână. Un telefon în miez de noapte. Sânge prăjit în acid sulfuric pe vreun drum lăturalnic undeva în Carolina de Nord. Un pumn cu pastile, hai, mestecă-le, înghite-le! Albastrul specific al unghiilor în urma asfixierii – în ultima sforțare înspăimântată de a rămâne în viață, creierul absoarbe tot oxigenul rămas, până și cel din micuțele celule vii de sub unghii. Sal'tare, oameni buni, mă cheamă Oz cel Male și Telibil, da' puteți să-mi ziceți Oz, pur și simplu, dacă vreți – ce dracu', doar suntem prieteni vechi. M-am oprit din drum numai ca să vă trântesc un atac de cord, sau vreun hematon cranian, sau ceva în genul ăsta; din păcate, nu

pot rămâne prea mult cu voi, pen'că tre' să vizitez o femeie cu iminență de avort și după aia tre' să mă ocup de o sinucidere cu gaze, pe undeva prin Omaha."

Și vocea subțirică plânge: „Te iubesc, Tigger! Te iubesc! Cred în tine, Tigger! O să te iubesc mereu și o să cred în tine mereu, și o să fiu mereu tânără, și singurul Oz care o să trăiască în inima mea o să fie prefăcutul ăla drăgălaș și blând din Nebraska! Te iubesc..."

Călătoria... fiul meu și cu mine... căci esența vieții nu este nici războiul, nici sexul, nici dragostea, ci numai lupta aceasta dezgustătoare, nobilă, fără sorți de izbândă, împotriva lui Oz cel Male și Telibil. El și cu mine călătorim împreună, în camioneta noastră albă, sub un cer strălucitor, cum numai în Florida întâlnești. Și girofarul cel roșu acoperit e la locul lui, în caz că am avea nevoie... și nu trebuie să mai știe nimeni în afară de noi, deoarece solul din inima omului este încă și mai pietros; omul cultivă ceea ce poate... și se îngrijește de ceea ce cultivă.

Cu astfel de gânduri în minte, cu astfel de gânduri tulburi, pe jumătate vise, Louis Creed alunecă în somn, deconectându-și, rând pe rând, legăturile cu lumea reală, până când încetară toate gândurile, iar epuizarea îl conduse adânc în neantul întunecat.

Cu puțin înainte ca primele semne ale noii zile să fi atins cerul la răsărit, s-au auzit pași care urcau scările. Pași înceți și împleticiți, dar hotărâți. În umbrele din hol se mișca o siluetă și mai întunecată. Și aduse cu ea un miros – o duhoare. Chiar și în somnul adânc în care se cufundase, Louis mormăi ceva și își întoarse capul din fața acelui miros. Respirația lui regulată era unicul sunet care umplea încăperea.

Câtăva vreme, nu multă, silueta rămase nemișcată în fața ușii dormitorului. Apoi intră. Louis își îngropase fața în pernă. Două mâini albe se întinseră, și trusa medicală de lângă pat se deschise cu un pocnet scurt.

Apoi, foșnet, când obiectele dinăuntru erau deplasate dintr-o parte în alta.

Mâinile cercetară, căutară, dând la o parte pastile și fiole, și seringi, cu o lipsă totală de interes. Acum descoperiră ceva. În licărul slab al primilor zori, obiectul străluci argintiu.

Silueta întunecată părăsi camera.

Partea a treia

Oz cel Male și Telibil

Și Isus S-a înfiorat în Sine și a venit la mormânt.
Și era o peșteră și o piatră era așezată la gura ei.
„Dați piatra la o parte!" a zis Isus.
Marta, sora celui mort, I-a zis: „Doamne,
miroase greu, căci este acolo de patru zile."...
Și după ce S-a rugat o vreme, Isus Și-a ridicat capul
și a strigat: „Lazăre, vino afară!" Și cel care a fost mort
a ieșit, fiind legat la mâini și la picioare cu fâșii de pânză,
și fața îi era înfășurată cu un ștergar.
Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă."
EVANGHELIA DUPĂ IOAN (parafrază)

„Tocmai ce m-am gândit la asta", spuse ea pe un ton isteric.
De ce nu m-am gândit mai devreme? De ce nu te-ai gândit tu*?*
„La ce să mă gândesc?" o întrebă el.
„La celelalte două dorințe", răspunse ea iute.
Nu ne-am exprimat decât una.
„Și n-a fost suficient?" întrebă el cu asprime.
„Nu! strigă ea triumfătoare. O să ne mai punem o dorință.
Coboară repede și dorește-ți ca fiul nostru să revină la viață."
W.W. JACOBS („Laba maimuței")

58

Jud Crandall se trezi brusc, aproape prăbușindu-se de pe scaun. Habar nu avea câtă vreme dormise; cincisprezece minute sau trei ore, nu-și dădea seama. Se uită la ceas și văzu că era ora 5.05. Și mai avea strania senzație că locul tuturor obiectelor din cameră fusese schimbat ușor și cu abilitate, și, din cauză că adormise în scaun, îl săgetă o durere de-a lungul spatelui.

Bătrân imbecil, uite ce-ai făcut!

Însă știa adevărul; inima lui știa adevărul. Nu era vorba doar de el. Nu adormise, pur și simplu, în timp ce stătea de veghe; *fusese adormit*.

Și asta îl îngrozi, dar un alt lucru îl îngrozea și mai tare: ce anume îl trezise? Avea impresia că un zgomot, ceva...

Își ținu respirația, încercând să audă și altceva decât foșnetul pergamentos al inimii sale zbuciumate.

Și auzi ceva – nu zgomotul care îl trezise, dar auzi ceva. Scârțâitul slab al balamalelor.

Jud cunoștea foarte bine toate sunetele căminului său – care scânduri din dușumele strănutau, care trepte grohăiau, unde anume, prin streșini, putea să cânte și să urle vântul, dezlănțuit ca un bețiv în criză de delirum tremens, așa cum fusese cu o noapte în urmă. Și la fel de bine cunoștea și zgomotul pe care tocmai îl auzise. Se deschisese ușa cea grea de la intrare, care dădea din verandă în hol. Și, pornind de la această informație, mintea lui a reușit să-și amintească sunetul care îl trezise. Ușa cu plasă dintre verandă și aleea din fața casei se deschisese ușor.

– Louis? strigă, dar fără să nădăjduiască la vreun răspuns.

Nu era Louis. Ceea ce se afla acolo fusese trimis ca să-l pedepsească pe acest bătrân pentru mândria de care dăduse dovadă.

Cu pași înceți, înaintă prin hol, către camera de zi.

– Louis? încercă din nou să strige.

Dar nu reuși să scoată decât un oftat răgușit, căci putea deja să simtă mirosul emanat de ceea ce îi intrase în casă acum, la sfârșitul

nopții. Un miros murdar, decăzut – izul nisipurilor udate de maree otrăvite.

În penumbre, Jud reușea să distingă formele butucănoase ale mobilelor – dulapul Normei, bufetul galez, scrinul – dar numai contururi, nu și detalii. Încercă să se ridice în picioare, simțind că, brusc, a făcut apă la genunchi, iar mintea-i urla că are nevoie de mai mult timp, că era prea bătrân ca să fie în stare să înfrunte iarăși aceeași situație, fără să aibă suficient timp la dispoziție; povestea cu Timmy Baterman fusese cumplită, dar cel puțin atunci Jud fusese tânăr.

Ușa se deschise, iar umbrele intrară. Una dintre ele avea mai multă consistență decât celelalte.

O, Doamne, Dumnezeule, duhoarea!

Pași târșâiți prin beznă.

– Gage?

Jud reuși să se ridice, în cele din urmă. Cu coada ochiului surprinse cenușa țigării care arsese singură în scrumieră.

– Gage, tu eș...

Acum se înălță un miorlăit oribil și, o clipă, țurțuri de gheață plutiră prin venele lui Jud. Nu fiul lui Louis se întorsese din mormânt, ci un monstru pe care imaginația omului nu îl putea concepe.

Nu. Nici una, nici alta.

Era Church, ghemuit în pragul ușii dinspre hol, și Church scosese sunetul acela. Ochii motanului luceau furioși, cu lumini de felinare jegoase. Apoi, privirea lui Jud se opri asupra lucrului ce intrase odată cu pisica.

Bătrânul începu să dea înapoi, încercând, totodată, să-și țină în frâu gândurile, să-și păstreze intactă rațiunea în fața acelui miros îngrozitor. Oh, și ce frig se făcuse în casă – lucrul acela adusese cu el înghețul din lumea de dincolo.

Jud se clătină, pe picioare nesigure – motanul i se împleticea printre ele, făcându-l să-și piardă echilibrul. Torcea. Jud îi dădu un șut, azvârlindu-l departe de el. Motanul își arătă colții și îl scuipă.

Gândește-te! Of, gândește-te, idiot bătrân, s-ar putea să nu fie prea târziu, chiar și acum s-ar putea să nu fie prea târziu... s-a întors,

dar poate fi ucis din nou... dacă tu ai fi în stare s-o faci... dacă ai fi în stare să gândești puțin...

Se retrase către bucătărie și își aminti brusc de sertarul cu unelte de lângă chiuvetă. În acel sertar se afla și un satâr.

Se lovi cu fluierul piciorului de ușa bucătăriei și o deschise. Încă nu distingea lucrul care intrase în casă, însă îi auzea răsuflarea. Și vedea și o mână albă ce se legăna înainte și înapoi – și în mâna aceea era ceva, însă Jud nu reușea să-și dea seama ce anume. Când intră în bucătărie, ușa se închise, și el se repezi la sertarul cu unelte. Îl smuci și bâjbâi după mânerul uzat, din lemn, al satârului. Îl smulse și se întoarse iarăși către ușă; chiar făcu un pas sau doi înspre ea. Își recăpătase o parte din vechiul curaj.

Ține minte, nu mai e un simplu copil. S-ar putea să țipe sau să încerce să te înșele cumva, când o să vadă că te-ai prins; s-ar putea să plângă. Da' n-ai să te lași prostit. Ai fost prostit deja de prea multe ori, bătrâne. Asta-i ultima ta șansă.

Ușa batantă se deschise iarăși, dar numai motanul intră, la început. Ochii lui Jud îl urmăriră o clipă, apoi se ridicară din nou.

Bucătăria dădea înspre răsărit și, prin ferestre, intră prima lumină a dimineții, fragilă și de un alb-lăptos. Nu prea multă lumină, însă destulă.

Gage Creed intră, îmbrăcat în costumul cu care fusese înmormântat. Pe umerii și reverele hainei crescuse mușchi. Mușchiul îi murdărea și cămașa albă. Părul lui moale și blond era năclăit de noroi. Un ochi îl avea fixat asupra peretelui; acest ochi se holba în gol cu o concentrare cumplită. Celălalt era fixat asupra lui Jud.

Gage rânjea.

– Sal'tare, Jud! (Vocea pițigăiată, de copil mic era perfect inteligibilă.) Am venit să-ți expediez drept în Iad sufletul ăla bătrân și împuțit. Mi-ai tras-o o dată. Ce credeai, că n-o să mă întorc, mai devreme sau mai târziu, să ți-o trag și eu?

Jud ridică satârul.

– Treci să-ți primești porția, orice-ai fi. O să vedem cine cui i-o trage.

– Norma a murit și n-o să plângă nimeni după tine, zise Gage. Da' ce curvă ieftină a fost și asta. S-a futut cu toți prietenii tăi, Jud.

Se futea chiar și în cur. Asta-i plăcea cel mai mult. Acum arde în focurile Iadului, cu artrita ei cu tot. *Am văzut-o* acolo, Jud. *Am văzut-o* acolo.

Se târî încă doi pași înspre bătrân, iar pantofii lui lăsară dâre de noroi pe linoleum. Ținea o mână întinsă, de parcă ar fi vrut să o strângă pe-a lui Jud, iar cealaltă mână și-o ținea ascunsă la spate.

– Ascultă, Jud, șopti – și apoi gura i se deschise larg, lăsând să se vadă dinții mici de lapte și, deși buzele nu i se mișcară, dinăuntru se auzi glasul Normei.

Am râs de tine! Toți am râs de tine pe la spate! Mamă, ce-am mai râââââââs!

– Încetează! strigă bătrânul, și satârul îi tremură în mână.

Am făcut-o chiar în patul nostru. M-am futut cu Herk, m-am futut cu George, m-am futut cu toți, știam că te duci la curve, da' tu n-ai știut niciodată că te-ai însurat cu o curvă, *și ce-am mai râs, Jud! Ne împerecheam și râdeaaaaaaam de...*

– ÎNCETEAZĂ! urlă Jud.

Se repezi la silueta micuță și nesigură pe propriile-i picioare, silueta îmbrăcată în costumul cu care un băiețel drăgălaș și bun fusese înmormântat, și atunci motanul țâșni din întunericul de sub masa sub care stătuse încovrigat până atunci. Șuieră. Își ținea urechile date pe spate, lipite aproape de țeastă, și îi puse piedică lui Jud. Satârul îi zbură din mână. Se rostogoli pe linoleumul vălurit și decolorat. Se lovi de bufet cu zgomot și alunecă sub frigider.

Jud își dădu seama că a fost iarăși păcălit, iar singura consolare pe care i-o aduse acest gând era că s-a întâmplat pentru ultima oară. Motanul i se cățărase pe picioare. Avea botul căscat, ochii-i aruncau văpăi, și șuieră ca un ceainic care dă în clocot. Apoi se aruncă și Gage asupra lui, iar rânjetul plin de satisfacție al acestuia era negru ca moartea, ochii săi în formă de lună erau tiviți cu roșu și, acum, nu își mai ținea mâna dreaptă ascunsă la spate. Și Jud văzu că obiectul din mâna lui Gage era un bisturiu din trusa medicală a lui Louis.

– Of, Isuse Cristoase!

Jud reuși să ridice mâna pentru a opri lovitura. Și se poate să fi fost victimă a unei iluzii optice; desigur că mintea i-o luase razna,

căci se părea că bisturiul se afla acum de ambele părți ale palmei sale. Apoi, când ceva cald începu să i se prelingă pe față, înțelese.

– O să ți-o trag, moșule! hohotea monstrul cu înfățișarea lui Gage, trimițând valuri de răsuflare otrăvită în nările lui Jud. O să *ți*-o trag! O să v-o trag la toți... așa cum... *vreau!*

Cu mâna cealaltă, Jud reuși să-l apuce pe Gage de încheietură. Sub degetele sale, pielea se fărâmiță ca pergamentul vechi.

Monstrul smulse bisturiul din palma bătrânului, lăsând o rană ca o gură hidoasă.

– *AȘA... CUM... VREAU!*

Bisturiul coborî iarăși.

Și iarăși.

Și iarăși.

59

– Încercați acu', coniță, o îndemnă șoferul camionului, privind atent motorul mașinii închiriate de Rachel.

Răsuci cheia în contact. Motorul se trezi la viață. Șoferul trânti capota și se îndreptă spre geamul mașinii, ștergându-și mâinile pe o batistă mare și albastră. Avea un chip plăcut, roșcovan. Purta o șapcă cu cozorocul întors la spate.

– Mulțumesc din tot sufletul, spuse Rachel, în pragul lacrimilor. Habar nu aveam ce să fac.

– Nici o problemă, și un copil ar fi putut să-l repare, zise șoferul. Da' a fost o chestie nostimă. N-am văzut niciodată o mașină nouă care să aibă o problemă ca asta.

– De ce? Ce-a avut?

– Vi s-a desprins un cablu de la baterie. Nu s-a jucat nimeni cu ea? Să vă facă o glumă proastă, vreau să zic?

– Nu, răspunse Rachel și se gândi din nou la senzația avută, acea senzație că aleargă drept în banda de cauciuc a celei mai mari prăștii din lume.

– Probabil că s-a desprins în timpul drumului, așa îmi închipui. Da' n-o să mai aveți probleme cu cablurile acum. Le-am strâns bine.

– Pot să vă ofer o mică recompensă? întrebă cu timiditate Rachel.

Șoferul izbucni în hohote asurzitoare de râs.

– Nu, coniță, mulțam frumos. Noi suntem cavalerii șoselelor, știți?

Ea surâse.

– Atunci... mulțumesc.

– Cu cea mai mare plăcere.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet larg, nefiresc de însorit, la această oră a dimineții.

Rachel îi întoarse surâsul și, conducând cu atenție, ieși din parcare, apoi se îndreptă spre autostradă. Se asigură și intră pe șosea, pornind înspre nord. Cafeaua avusese un efect mai puternic decât și-ar fi imaginat. Acum se simțea complet trează, deloc adormită, cu ochii larg deschiși și mari ca niște farfurioare. Aripa neliniștii o atinse iarăși, sentimentul total absurd că ar fi fost manipulată. Să se desprindă cablul bateriei chiar așa și atunci...

Ca să poată fi reținută atât timp cât...

Râsul ei era nervos și tremurat. Atât timp, cât ce?

Cât se va întâmpla ceva irevocabil.

Asta era o prostie. Ridicol. Cu toate acestea, Rachel acceleră.

La ora 5, în timp ce Jud încerca să se ferească de lovitura bisturiului furat din geanta neagră a bunului său prieten, doctorul Louis Creed, și, în timp ce fiica ei se trezea brusc din somn, urlând din ghearele coșmarului pe care, slavă Domnului, nu și-l mai putea aminti, Rachel ieși de pe autostradă, trecu pe Hammond Street Cutoff, în apropiere de cimitirul unde doar o cazma era acum închisă în sicriul fiului său, și traversă Podul Bangor – Brewer. La 5.15, se afla pe Drumul Național 15, îndreptându-se spre Ludlow.

Se hotărâse să meargă direct acasă la Jud; măcar promisiunea asta să și-o țină. Mașina lor nu se vedea pe aleea din fața casei și, deși bănuia că se află în garaj, nu se putu împiedica să nu observe aspectul pustiu, adormit al casei care era căminul ei.

Rachel parcă în spatele camionetei lui Jud și coborî din mașină, aruncând priviri prudente în jur. Iarba era plină de roua ce strălucea diamantin în lumina nouă și limpede. De undeva se auzi cântul unei păsări. Apoi tăcu. După ce își luase rămas-bun de la copilărie, de cele câteva ori când a mai fost complet trează și singură la ivirea zorilor, fără vreun motiv întemeiat pentru aceasta, avusese o senzație de izolare, dar, cumva, exuberantă – un sentiment paradoxal de noutate și continuitate. Însă, în această dimineață, ceea ce simțea nu era deloc atât de curat și de bun. Doar o neliniște sâcâitoare, pe care nu o putea pune cu totul pe seama celor douăzeci și patru de ore cumplite prin care tocmai trecuse, și nici pe seama pierderii suferite de curând.

Urcă treptele verandei și deschise ușa cu plasă, intenționând să sune la soneria cea veche și demodată, un clopoțel care o fermecase prima oară când venise aici, împreună cu Louis; îl întorceai în sensul acelor de ceasornic și scotea un strigăt puternic, dar muzical, care era anacronic și minunat.

Întinse mâna, apoi privi în jos, la podeaua verandei, și se încruntă. Pe preș se distingeau urme de noroi. Și, urmărindu-le cu privirea, văzu că duceau de la ușa cu plasă la aceasta. Urme foarte mici. Urme de pași de copil, așa păreau, dar ea condusese toată noaptea și nu plouase deloc. Bătuse vântul, e drept, dar nu plouase.

Privi multă vreme acele urme – chiar prea multă vreme – și își dădu seama că trebuie să-și oblige corpul să se întoarcă și mâna să se întindă iarăși către sonerie. O atinse... și apoi îi căzu moale pe lângă trup.

Nu fac decât simple speculații. Și anticipez sunetul soneriei în liniștea asta. Probabil că s-a culcat, totuși, și o să-l trezesc...

Însă nu de asta se temea Rachel. Fusese nervoasă și trăise o spaimă profundă, dar difuză, din momentul în care descoperise că îi era atât de greu să stea trează. Frica pe care o simțea acum era însă ceva nou, o frică stridentă, pătrunzătoare, legată numai și numai de urmele acelea mititele. *Urme care aveau dimensiunea...*

Mintea sa încerca să oprească gândul, însă era prea obosită, prea înceată.

...picioruşelor lui Gage.

Of, încetează, nu poţi să încetezi?

Întinse mâna şi declanşă soneria.

Sunetul s-a auzit mai puternic decât îşi amintea, însă nu mai avea muzicalitatea care o încântase în trecut – în liniştea din jur, a fost ca un strigăt răguşit, sufocat. Rachel tresări şi scoase un hohot de râs nervos, fără vreo urmă de bună dispoziţie. Aşteptă să audă paşii lui Jud – în zadar însă. Linişte, o linişte deplină. Începuse deja să negocieze cu sine însăşi dacă nu cumva ar fi fost indicat să mai sune o dată, când, din spatele uşii, se auzi un zgomot, un sunet care întrecea cea mai fantastică închipuire.

– *Miau!... Miaaau!... Miau!*

– Church? întrebă ea, uluită.

Se aplecă, dar, desigur, era imposibil să deslueşească ceva; geamul uşii fusese acoperit cu o perdea albă şi curată. Norma o cususe.

– Church, tu eşti?

– *Miau!*

Rachel încercă uşa. Era descuiată. În hol se afla, într-adevăr, Church, cu coada încolăcită în jurul lăbuţelor. Blana motanului era mânjită cu ceva închis la culoare. *Noroi*, se gândi Rachel, şi apoi observă că stropii din mustăţile lui Church erau roşii.

Animalul începu să-şi lingă o labă, dar îşi ţinea ochii aţintiţi asupra femeii.

– Jud? strigă ea, îngrijorată acum de-a binelea, şi intră în casă.

Dar casa nu îi răspunse chemării; nu se auzea decât tăcerea.

Rachel încercă să-şi adune gândurile, când, pe neasteptate, în minte începură să i se strecoare imagini ale surorii ei, Zelda, întunecându-i raţiunea. Cum i se deformaseră mâinile. Cum obişnuia, când era furioasă, să se dea cu capul de pereţi – şi în locul acela tapetul atârna zdrenţuit, iar varul de dedesubt era zgâriat şi ciobit. Însă nu era momentul potrivit să se gândească la Zelda, nu acum, când Jud s-ar fi putut să zacă rănit pe undeva. Dacă a căzut şi şi-a pierdut cunoştinţa? Doar era aşa de bătrân.

La asta să te gândeşti, şi nu la coşmarurile din copilărie, la visele în care deschideai uşa de la dulap şi de-acolo ţâşnea Zelda, şi se

repezea la tine, cu fața-i înnegrită și rânjită, la visele în care Zelda se holba la tine prin scurgerea căzii de baie, la visele în care Zelda te urmărea din spatele cazanului din pivniță, la visele...

Church deschise gura, dezvelindu-și colții ascuțiți, și mieună iar.

Louis avea dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să-l castrăm, parcă nu și-a revenit deloc după operație. Dar tot Louis a mai zis că așa îl vom scăpa de toate instinctele lui de fost animal de pradă. În cazul ăsta însă n-a avut dreptate; Church tot mai vânează. El...

– *Miaaau!* făcu din nou Church, se întoarse și se repezi în direcția scării.

– Jud! îl chemă ea încă o dată. Ești la etaj?

– *Miaaau!* făcu Church din capul scării, ca și cum ar fi vrut să-i confirme bănuielile, și apoi dispăru pe coridor

Dar cum a intrat în casă? L-a lăsat Jud înăuntru? De ce?

Rachel își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, întrebându-se ce anume ar fi trebuit să facă acum. Partea cea mai îngrozitoare din toată întâmplarea asta absurdă era că totul părea... părea, oarecum, *regizat*, ca și cum ceva ar fi vrut să o aducă aici și acum, și...

Și atunci, de sus, se auzi un geamăt, un geamăt înăbușit și îndurerat – vocea lui Jud, cu siguranță, vocea lui Jud era. *A căzut în baie sau poate s-a împiedicat și și-a rupt un picior, sau și-a luxat șoldul, căci oasele bătrânilor sunt atât de fragile, și, pentru numele lui Dumnezeu, fată dragă, ce-ți trece prin cap, de stai aici și te miști de pe un picior pe altul, de parcă de-abia te ții să nu te scapi pe tine, că doar ai văzut sânge pe mustățile lui Church, sânge era pe mustăți, Jud e rănit și tu ai înțepenit pe loc! Ce-i cu tine?*

– Jud!

Geamătul se auzi din nou și Rachel o luă la fugă pe trepte.

Nu mai urcase niciodată la etaj și, deoarece unica fereastră a coridorului dădea înspre apus, spre râu, încă mai era cufundat în întuneric. Coridorul era lat și drept, și se îndrepta de la scară către spatele casei. Balustrada din lemn de cireș strălucea cu eleganță molcomă. Pe perete se afla o pictură de pe Acropole și

(Zelda este toți anii ăștia te-a urmărit și acum i-a venit vremea deschide ușa din dreapta și o s-o vezi acolo cu spinarea aia a ei cocoșată și deformată mirosind a urină și a moarte Zelda este acum i-a venit vremea și te-a prins)

auzi iarăși geamătul, înăbușit, din spatele celei de-a doua uși de pe partea dreaptă.

Rachel se îndreptă către ușa aceea, iar tocurile îi păcăneau pe scândurile dușumelei. Era ca și cum ar fi trecut printr-un soi de warp – nu un warp temporal sau unul spațial, ci un warp dimensional. Se micșora. Tabloul ce înfățișa ruinele de pe Acropole plutea sus, tot mai sus, deasupra ei, iar clanța ușii urma să ajungă în curând la nivelul ochilor săi. Mâna i se întinse... și, chiar înainte de-a o atinge, ușa se deschise brusc.

Zelda stătea în prag.

Cocoșată și cu spinarea deformată, cu trupul său atât de contorsionat, încât se transformase într-un pitic, nu mai înalt de șaptezeci de centimetri, și, dintr-un anumit motiv, Zelda purta costumul cu care fusese înmormântat Gage. Dar Zelda era, chiar ea. Ochii îi străluceau de o veselie sălbatică și nebună, iar chipul său era vopsit într-un purpuriu vulgar. Zelda era, chiar ea, și urla: *Te-am prins în sfârșit, Rachel, și o să-ți răsucesc spinarea până când o să ajungă ca a mea și n-o să te mai dai niciodată jos din pat n-o să te mai dai niciodată jos din pat N-O SĂ TE MAI DAI NICIODATĂ JOS DIN PAT...*

Church stătea ghemuit pe umărul ei, iar chipul Zeldei începu să se transforme și, cu o groază înfiorătoare, tot mai mare și mai cumplită, Rachel își dădu seama că, de fapt, în fața ei nu se afla Zelda – și cum de-a fost în stare să facă o greșeală atât de idioată? Căci era Gage. Iar chipul lui nu era negru, ci murdar, mânjit de sânge. Și era umflat, de parcă ar fi fost desfigurat, și apoi niște mâini grosolane și nepăsătoare ar fi încercat să-i asambleze iarăși trăsăturile.

Rachel îl strigă pe nume și își întinse mâinile spre el. Gage alergă într-acolo și i se cățără în brațe, în timp ce o mână și-o ținea ascunsă

la spate, ca și cum ar'fi vrut să o surprindă cu un buchet de floricele culese din grădinița vreunui vecin.

– *Ți-am adus ceva, mami!* urlă el. *Ți-am adus ceva, mami! Ți-am adus ceva! Ți-am adus ceva!*

60

Louis Creed se trezi când soarele arzător îl privea drept în ochi. Încercă să se scoale din pat și se strâmbă la junghiul de durere din spate Era cumplit. Se prăbuși la loc pe pernă și se privi. Nu se dezbrăcase, Isuse!

Mai rămase întins câteva clipe, căutând să-și adune puterile ca să înfrunte agonia din fiecare mușchi, și apoi se ridică în șezut.

– Of, ce rahat! șopti.

Vreo câteva secunde, camera făcu un slalom blând, dar perceptibil, în jurul lui. Spatele îi pulsa ca un dinte cangrenat și, când încercă să-și miște capul, i se păru că tendoanele din ceafă îi fuseseră înlocuite cu niște lame de ferăstrău ruginite. Dar cel mai rău îl durea genunchiul. Unguentul Ben-Gay nu-l ajutase câtuși de puțin. Ar fi trebuit să-și facă o injecție cu cortizon. Cracul pantalonului se întinsese deasupra umflăturii, ca și când ar fi avut un balon, în loc de rotulă.

– Mi-am cam tras-o, mormăi el. O, mamă, mamă, ce mi-am mai tras-o!

Cu multă băgare de seamă, reuși să-și îndoaie genunchiul, ca să se poată așeza pe marginea patului. Își strânsese atât de tare buzele, încât acestea i se albiseră complet. Apoi începu să și-l flexeze ușor, ascultându-i strigătele de durere și încercând să priceapă cât de gravă era situația, dacă ar fi fost cazul să...

Gage! S-a întors Gage?

Și gândul acesta îl făcu să țâșnească în picioare, în ciuda durerii. Se repezi, clătinându-se, la ușă. Traversă holul și intră în camera lui Gage. Dar camera era goală. Șchiopătă către camera lui Ellie, care era,

și ea, goală, apoi spre camera de oaspeți. Și această cameră, ce dădea înspre șosea, era goală. Însă...

Peste drum se afla o mașină străină. Parcată în spatele camionetei lui Jud.

Și ce dacă?

Păi, o mașină străină parcată acolo însemna ceva rău – și ce dacă?

Louis trase perdeaua și observă mai atent mașina. Era mică și albastră, marca Chevette. Și, pe capotă, făcut covrig și dormind, după toate aparențele, era Church.

Privi multă vreme mașina, înainte de a lăsa perdeaua la loc peste fereastră. Jud avea musafiri, asta era – și ce dacă? Și, fără doar și poate, era prea devreme să-și facă probleme în legătură cu ceea ce urma să se întâmple sau să nu se întâmple cu Gage; Church nu se întorsese până aproape de ora 1 după-amiază, iar acum era doar 9 dimineața. Ora 9, într-o minunată dimineață de mai. O să coboare în bucătărie și o să-și facă o cafea, o să ia perna electrică și o să și-o pună pe genunchi, și...

...și ce naiba căuta Church pe capota mașinii aleia?

– Hai, du-te, bă, cu curca de-aici! rosti cu glas tare.

Începu să șchiopăteze către capătul coridorului. Pisicile dormeau oriunde, se cuibăreau peste tot; așa era firea lor păcătoasă.

Atâta doar că Church nu mai trece drumul. Ai uitat?

– Las-o baltă, mormăi el.

Se opri la jumătatea scării, pe care o cobora treaptă cu treaptă, strâmbându-se de durere. Vorbea singur, și nu era bine. Era...

Ce-a fost chestia aia de azi-noapte din pădure?

Gândul îi veni nechemat, făcându-l să-și strângă buzele ca atunci când a încercat să se dea jos din pat, cu toată durerea atroce din genunchi. În noaptea cu pricina, visase lucrul acela din pădure. Visul său despre Disney World păru să se fi contopit cumplit de ușor cu visele despre lucrul acela din pădure. A visat că l-a atins și, astfel, și-a distrus pentru vecie toate visele bune, toate intențiile bune și curate. Lucrul acela era Wendigo, care l-a transformat nu doar într-un simplu canibal, ci în Zămislitorul de canibali. În vis, fusese iarăși în Cimitirul Animalelor, dar nu singur, ci împreună cu Bill și Timmy Baterman. Cu el

fusese și Jud, palid ca moartea, ducându-și câinele, Spot, într-o lesă de frânghie. Îl însoțise și Lester Morgan, trăgându-și taurul, pe Hanratty, cu un lanț de remorcat mașinile. Hanratty se trântise lângă stăpânul lui și privea în jur cu un soi de furie tâmpă, drogată. Și, habar n-avea din ce motiv, cu el fusese și Rachel, care tocmai pățise ceva în timpul cinei – își vărsase pe haine o sticlă cu sos de roșii, sau poate scăpase pe ea o farfurie cu jeleu de afine, căci avea rochia plină de pete roșii.

Și apoi, ridicându-se din spatele grămezii de copaci doborâți, ridicându-se până ajunsese la înălțimea unui titan din legende, cu pielea-i galbenă și crăpată, și groasă, ca de reptilă, cu ochii aidoma unor faruri uriașe, cu urechile, care nu erau deloc urechi, ci coarne răsucite și uriașe, apăruse Wendigo, o vietate care semăna cu o șopârlă gigantică, născută din pântecele unei femei. Îi arătă pe toți, pe rând, cu degetul lui cu unghie uriașă, în timp ce ei își dădeau capetele pe spate tot mai mult, și mai mult, ca să-l poată privi...

– Încetează, șopti, și se cutremură la sunetul propriei sale voci.

Se hotărî să se ducă în bucătărie și să ia micul dejun, ca într-o zi obișnuită. Un mic dejun de burlac, suprasaturat cu colesterol. Două sandvișuri cu ouă prăjite, cu maioneză și câte o felie de ceapă roșie. Puțea a transpirație și a mâl, și a mizerie, da' o să facă un duș puțin mai târziu; în acest moment, i se părea că i-ar trebui un efort mult prea mare să se dezbrace și, în plus, se temea că o să fie nevoit să-și scoată bisturiul din geanta neagră ca să taie cracul pantalonului, și astfel să-și poată elibera genunchiul umflat. A dracului de bună întrebuințare pentru un instrument atât de fin, dar nici unul dintre cuțitele din casă, și nici foarfecele de croitorie ale lui Rachel nu ar fi putut să taie materialul gros al jeanșilor.

Dar, mai întâi, micul dejun.

Drept urmare, traversă camera de zi și se opri în fața ușii de la intrare, uitându-se la mașina albastră parcată în fața casei lui Jud. Era acoperită cu rouă, ceea ce însemna că se afla acolo de câtva timp. Church încă mai stătea pe capotă, dar nu mai dormea. Părea să se holbeze la Louis cu ochii lui urâți, galben-verzui.

Louis făcu un pas grăbit înapoi, de parcă l-ar fi surprins cineva spionând prin gaura cheii.

Se duse la bucătărie, cotrobăi după o tigaie, o puse pe aragaz, apoi scoase ouăle din frigider. Bucătăria era luminoasă, curată și răcoroasă. Încercă să fluiere o melodie – dacă ar fi fluierat, atunci și această dimineață ar fi intrat în rând cu toate celelalte – dar nu reuși. Lucrurile păreau a fi în ordine, însă nu erau. Casa părea îngrozitor de goală, iar treaba făcută cu o noapte în urmă îi atârna de gât ca o piatră de moară. Totul era altfel, nimic nu era în ordine; simți că o umbră plutește atotstăpânitoare și i se făcu teamă.

Șchiopătă către baie și luă două aspirine cu un pahar cu suc din portocale. Tocmai se chinuia să ajungă înapoi lângă aragaz, când sună telefonul.

Nu răspunse imediat, ci se întoarse și privi spre aparat, simțindu-se ca un idiot, lent în mișcări, un fraier într-un joc pe care de-abia acum își dădea seama că nu îl înțelesese câtuși de puțin.

Nu răspunde, nu trebuie să răspunzi, pentru că la capăt nu o să auzi decât vești proaste, ăsta-i capătul lesei ce trece de colț și te duce în beznă, și, Louis, cred că nu vrei să vezi ce se află la capătul celălalt al lesei, chiar cred că nu vrei să vezi, așa că să nu răspunzi, fugi, fugi acum, mașina ta e în garaj, urcă-te în ea și zbughește-o, dar nu răspunde la telefon...

Traversă încăperea și ridică receptorul, sprijinindu-se de rastelul de lângă chiuvetă, așa cum făcuse de atâtea ori înainte, și la capătul opus al firului era Irwin Goldman. Chiar în clipa în care Irwin i-a spus bună dimineața, Louis observă urmele ce traversau podeaua imaculată a bucătăriei – urme de noroi, urme de picioare mici – și parcă inima îi îngheță în piept. Simți că ochii i se umflă și i se umflă, până când îi sar din orbite – și știu că, dacă s-ar fi privit într-o oglindă în clipa aceea îngrozitor de lungă, ar fi descoperit că semăna aproape leit cu un nebun dintr-un balamuc înfățișat într-unul dintre tablourile din secolul al XVII-lea. Erau urmele lui Gage; Gage fusese acolo, *fusese acolo în timpul nopții*, deci unde era acum?

– Irwin sunt, Louis... Louis! Ești acolo? Alo!

– Bună, Irwin, răspunse.

Știa deja ce anume avea să-i spună acesta. Acum înțelese ce căuta acolo mașina albastră. Acum înțelese totul. Lesa... lesa care ducea în beznă... acum se deplasa cu iuțeală de-a lungul ei. Ah, numai dacă ar

fi în stare să-i dea drumul, înainte de a descoperi ce se afla la celălalt capăt! Dar era lesa lui. El o cumpărase.

– Am crezut că s-a întrerupt, spunea Goldman.

– Nu, mi-a alunecat receptorul din mână, zise Louis, cu voce calmă.

– A reușit Rachel să ajungă acasă, azi-noapte?

– O, da, răspunse Louis.

Se gândea la mașina albastră, la Church încovrigat pe capotă, la mașinuța albastră atât de singură și nemișcată, în fața casei de peste drum. Urmărea cu privirea urmele de noroi de pe pardoseală.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, insistă Goldman. Chiar acum. E vorba de Eileen.

– Ellie? Ce-i cu Ellie?

– Cred că Rachel...

– Rachel nu-i acum aici, spuse Louis cu asprime. S-a dus să cumpere pâine și lapte. Ce-i cu Ellie? Haide, Irwin, vorbește!

– A trebuit s-o ducem la spital, spuse, fără voie, Goldman. A avut un coșmar, sau, mai degrabă, o serie de coșmaruri A făcut o criză de nervi și nu am putut s-o potolim cu nici un chip. A...

– I-au dat sedative?

– Ce?

– Sedative! se răsti, nerăbdător, Louis. I-au dat sedative?

– Da, o, da. I-au dat o pastilă și a adormit imediat.

– A spus ceva? Ce a speriat-o atât de rău?

Acum, strângea atât de tare receptorul, că i se albiseră degetele.

Tăcere la capătul opus al firului – tăcere prelungă. De astă dată, Louis nu o mai întrerupse, oricât de mult și-ar fi dorit.

– Asta a speriat-o rău pe Dory, spuse Irwin, în cele din urmă. A bolborosit tot felul de chestii, înainte... înainte de a începe să plângă atât de tare, încât nu am mai putut să pricepem nimic. Chiar și Dory a fost aproape... înțelegi...

– Ce-a spus?

– A spus că Oz cel Mare și Teribil a omorât-o pe mama ei. Numai că a spus altfel. A spus... a spus „Oz cel Male și Telibil", așa cum obișnuia să zică mereu cealaltă fată a noastră. Fiica noastră, Zelda. Louis, încearcă să mă înțelegi când spun că aș fi preferat să o întreb

pe Rachel asta, dar, te rog, zi-mi, cât de mult i-ați povestit lui Eileen despre Zelda și despre felul în care a murit?

Louis închisese ochii; lumea întreagă părea să i se legene ușor sub tălpi, iar vocea lui Goldman căpătase moliciunea de vată a unui sunet auzit prin ceața deasă.

S-ar putea să ți se pară că auzi voci, dar nu sunt decât cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul poartă sunetele.

– Louis, mai ești acolo?

– O să se facă bine? întrebă Louis, iar propria-i voce părea venită de departe. O să se facă bine Ellie? Ce ți-au spus doctorii?

– Șoc întârziat, provocat de moartea fratelui său, răspunse Goldman. L-am chemat pe doctorul meu personal. Lathrop. E un om bun și priceput. Mi-a zis că a avut și febră și că, atunci când o să se trezească, s-ar putea să nu mai țină minte ce anume i-a provocat criza. Dar părerea mea este că Rachel ar trebui să se întoarcă. Mi-e frică, Louis. Și cred că și tu ar trebui să vii aici.

Louis nu îi răspunse. Ochiul lui Dumnezeu veghea asupra rândunicii; așa a zis bunul Rege James. Însă Louis era o ființă prea puțin însemnată, iar ochiul lui era fixat asupra urmelor acelea de noroi.

– Louis, Gage a murit, continuă Goldman. Știu că e greu de acceptat așa ceva – și pentru tine, și pentru Rachel – dar fiica voastră trăiește și are nevoie de voi.

Da, accept asta. Fără doar și poate că nu ești altceva decât o bășină bătrână, Irwin, dar probabil că ai învățat să fii cât de cât sensibil în urma coșmarului petrecut între cele două fiice ale tale, în ziua aceea de aprilie din 1965. Are nevoie de mine, dar eu nu pot veni pentru că îmi este teamă – îmi este îngrozitor de teamă – că mâinile îmi sunt mânjite de sângele mamei ei.

Și Louis își privi mâinile. Își examină mizeria de sub unghii, atât de asemănătoare cu noroiul din urmele acelea micuțe de pași de pe pardoseala bucătăriei.

– Bine, spuse. Înțeleg. Venim cât de repede posibil, Irwin. Dacă reușim, o să ajungem până la noapte. Mulțumesc.

– Am făcut tot ce ne-a stat în putință, spuse Goldman. Poate suntem prea bătrâni, Louis, poate că am fost întotdeauna prea bătrâni.

– A mai zis și altceva? îl întrebă doctorul.

Răspunsul lui Goldman a sunat ca dangătul funest al unui clopot izbit de pereții inimii.

– O mulțime de lucruri, însă nu am mai înțeles decât asta: „Paxcow zice că-i prea târziu."

Puse receptorul în furcă și se îndreptă amețit spre aragaz, de parcă ar fi vrut să-și pregătească mai departe micul dejun, sau să pună vasele la loc, nu știa exact ce anume avea de gând să facă, dar, la jumătatea bucătăriei, simți că îi vine să leșine, vederea i se tulbură, lumea deveni cenușie și „alunecă" pe pardoseală – „alunecă" este cel mai potrivit cuvânt, căci mișcarea i se păru că durează o veșnicie. Se prăbuși în adâncuri înnegurate; i se păru că se rostogolește iar și iar, că face tumbe, că face un salt simplu, apoi un triplu salt. Apoi își lovi genunchiul rănit, și săgeata metalică de durere îi despică creierul, readucându-l la lumea reală cu un urlet de agonie. Rămase câteva clipe ghemuit și din ochi îi țâșniră lacrimi.

În cele din urmă, reuși să se ridice și rămase pe loc, clătinându-se. Însă mintea i se limpezise. Și asta era ceva. Păi, nu?

Dorința fierbinte de a o lua la goană, fără să privească în urmă, îl copleși pentru ultima oară – mai puternică și mai imperativă decât oricând –, simțind până și alinarea adusă de mănunchiul de chei ale mașinii, pe care le avea în buzunare. O să se urce în mașină și o să se ducă la Chicago. O s-o ia pe Ellie și o să plece împreună. Desigur că Goldman o să-și dea seama că ceva nu era în regulă, că se întâmplase ceva îngrozitor, însă tot o să-și ia fiica... o s-o răpească, dacă o să fie nevoit.

Apoi, mâna i se desprinse de pe mănunchiul de chei. Dorința aceea fierbinte de a fugi de-acolo a fost ucisă nu de sentimentul zădărniciei, nu de sentimentul de culpabilitate, nici de sentimentul de disperare care îl cuprinsese, și nici de epuizarea dinlăuntrul lui. Ci de urmele micuțe de pe podeaua bucătăriei. Cu ochii minții, le putea vedea cum traversează întreaga țară – cum se duc, mai întâi, în Illinois, apoi în Florida –, cum traversează tot globul pământesc, dacă trebuie. Ceea ce cumpărai îți aparținea de drept, și ceea ce îți aparținea te găsea, în cele din urmă.

Și o să vină o zi când o să deschidă o ușă, și în pragul ei o să se afle Gage, parodie dementă a vechiului băiețel, cu un rânjet scobit, cu ochii, odinioară limpezi și senini, acum galbeni și tâmpi. Sau, într-o dimineață, Ellie o să deschidă ușa de la baie ca să facă un duș și, în cadă, o să-l descopere pe Gage, cu trupul plin de cicatricele și umflăturile accidentului său fatal, curat, dar puțind a cimitir și a moarte.

O, da, o să vină ziua aceea – nu se îndoia câtuși de puțin.

– Cum de-am putut să fiu atât de dobitoc? se adresă camerei goale, vorbind singur, fără să-i mai pese. Cum?

E vorba de durere, nu de tâmpenie, Louis. Asta-i diferența... mică, dar esențială. E vorba de bateria din care se alimentează cimitirul ăla. Puterea crește, a spus Jud, și, bineînțeles că a avut dreptate – și tu acum faci parte din puterea asta. S-a hrănit din durerea ta... nu, mai mult decât atât. S-a dublat, s-a triplat, s-a ridicat la puterea a n-a. Și nu se hrănește numai din durere. Judecata. Ți-a mâncat mințile. Singura greșeală este doar incapacitatea de a accepta, și nu e ceva neobișnuit. Prețul plătit l-au reprezentat soția ta și, mai mult ca sigur, prietenul tău cel mai bun, dimpreună cu fiul tău. Asta e. Asta se întâmplă atunci când nu te grăbești să alungi lucrul acela care-ți bate în ușă, în miez de noapte, și este extrem de simplu: întunericul absolut.

Acum am să mă sinucid, gândi mai departe, *și cred că așa era scris, nu? Am tot ce-mi trebuie în trusa medicală. A regizat perfect totul, de la bun început. Cimitirul, Wendigo, a fost sublim, orice ar fi cel care le-a pus cap la cap pe toate. L-a obligat pe motanul nostru să iasă pe drum, și poate că l-a obligat și pe Gage să o ia la goană pe șosea, a adus-o pe Rachel înapoi acasă, dar exact în momentele în care îi convenea. Bineînțeles că trebuie să o fac... și chiar vreau să o fac.*

Dar lucrurile trebuie să fie îndreptate, așezate iarăși în matca lor normală, așa-i?

Da. Așa trebuia.

Trebuia să se gândească la Gage. Gage încă mai era pe-acolo. Undeva.

Însoți cu privirea urmele de pași prin sufragerie și prin camera de zi, și apoi sus pe scară. Erau mai șterse pe trepte, căci el însuși

la ștersese, fără să le vadă, atunci când se chinuise să ajungă la parter. Duceau către dormitor. Louis se întrebă dacă nu cumva este acolo, dacă nu cumva *este acolo chiar acum*, și atunci văzu geanta lui neagră deschisă.

Înăuntru era un talmeș-balmeș – lucrurile pe care le aranja întotdeauna cu mare grijă fiind aruncate în dezordine. Louis nu avu însă nevoie de prea timp ca să-și dea seama că îi dispăruse bisturiul. Își îngropă fața în palme și rămase așa o vreme, scoțând din gât un sunet slab, dar puternic, în disperarea lui fără margini

În cele din urmă, deschise iarăși trusa și începu să caute ceva înăuntru.

Coborî din nou.

Zgomotul ușii de la cameră. Zgomotul ușii de la dulap. Deschisă, apoi trântită la loc. Scheunatul deschizătorului de conserve. În sfârșit, zgomotul ușii de la garaj. Deschisă și închisă. Și apoi casa rămase goală, în razele soarelui de mai, tot așa de goală cum fusese și în ziua aceea din august, cu un an în urmă, așteptându-și noii locatari... așa cum o să aștepte, și acum, alții. Poate că nou-veniții o să fie o pereche de tineri proaspăt căsătoriți, fără copii (dar plini de speranțe și planuri în acest sens) Tineri însurăței fericiți, cărora să le placă vinul Mondavi și berea Löwenbräu – și poate că bărbatul o să fie șeful compartimentului de acordare a creditelor de la Banca Northeast, iar ea să aibă calificare de tehnician dentar sau, poate, să fi lucrat trei ani ca asistentă a unui oculist. El o să taie lemne pentru focul vesel din cămin, iar ea, îmbrăcată în pantaloni cu talia înaltă, o să se ducă pe pajiștea doamnei Vinton ca să adune frunze ruginii de noiembrie, pentru un aranjament pe care intenționa să-l facă în camera de zi. O să aibă părul strâns într-o coadă de cal și o să fie cea mai strălucitoare pată de culoare sub cerul mohorât de sfârșit de toamnă, fără să-și dea deloc seama că un zmeu invizibil zboară pe aripi de vânt deasupra capului ei. Tinerii o să se felicite reciproc pentru faptul că nu cred în superstiții, pentru încăpățânarea de a pune mâna pe această casă superbă, în ciuda legendelor legate de ea – povestindu-le prietenilor că a fost un chilipir nesperat și făcând bancuri pe seama

fantomelor din pod, bând un alt pahar de vin Mondavi, sau un alt pahar de bere Löwenbräu, și jucând table sau șeptic.

Și probabil că o să aibă un câine.

61

Louis se opri pe marginea șanțului, așteptă să treacă vâjâind pe lângă el un camion Orinco, încărcat cu îngrășăminte chimice, și apoi traversă șoseaua către casa lui Jud, târându-și umbra șovăitoare după el. Într-o mână ținea o conservă deschisă cu mâncare pentru pisici.

Church îl urmări cu ochi atenți cum traversează și se ridică pe capota mașinii.

– Sal'tare, Church! spuse Louis cuprinzând cu privirea casa tăcută. Vrei să înfulecî ceva?

Puse conserva pe portbagajul mașinii, urmărindu-l pe Church cum sare ușurel de la locul lui și începe să mănânce. Louis își strecură mâna în buzunarul hainei. Motanul privi în jur, încordat, de parcă i-ar fi citit gândurile. Louis zâmbi și se îndepărtă de mașină. Church se apucă iar să mănânce, și Louis scoase o seringă din buzunar. Desfăcu ambalajul steril și o umplu cu șaptezeci și cinci de miligrame de morfină. Puse fiola înapoi în buzunar și se îndreptă spre Church, care privea iarăși neîncrezător în jur Louis îi surâse motanului și spuse:

– Haide, mănâncă tot, Church. Hei-hoi, hai și noi, așa-i?

Mângâie animalul și simți cum i se arcuiește spinarea sub palma lui, iar când Church începu din nou să înfulece, Louis îl apucă de burta scârboasă și îi înfipse acul în pulpă.

În mâinile doctorului, Church păru să fie scuturat de un curent electric, se luptă, îl scuipă și îl zgârie, dar acesta nu-i dădu drumul și goli seringa în el. De-abia atunci îl lăsă din mână. Motanul sări de pe mașină, șuierând ca un ceainic care dă în foc, aruncând priviri înnebunite și fioroase din ochii lui galben-verzui. Acul și seringa îi rămâseseră înfipte în pulpă, apoi seringa căzu și se sparse. Lui Louis nu-i păsa. Mai avea și altele. Se echipase bine.

Motanul porni către șosea, apoi se întoarse spre casă, de parcă și-ar fi amintit ceva. Pe la jumătatea drumului, începu să se clatine ca un bețiv. Reuși să ajungă până la trepte, sări pe prima, apoi se prăbuși. Rămase întins pe bucata de pământ de la piciorul scării care ducea pe verandă. De-abia mai respira.

Louis aruncă o privire în interiorul mașinii. Dacă ar mai fi avut nevoie de încă o confirmare pe lângă bolovanul pe care îl simțea acum în locul inimii, a căpătat-o: geanta lui Rachel pe scaun, eșarfa ei și un mănunchi de bilete de avion, care ieșea dintr-o mapă micuță, cu însemnele companiei Delta.

Când se întoarse ca să se îndrepte spre verandă, respirația gâfâită a lui Church încetase. Church murise. Din nou.

Louis păși peste el și urcă treptele verandei.

– Gage?

În holul de la intrare era frig. Frig și întuneric. Cuvântul rostit se prăvăli în liniștea desăvârșită ca o piatră aruncată într-o fântână secată. Louis mai aruncă încă una.

– Gage?

Nimic. Încetase până și ticăitul ceasului din salonaș. Căci în dimineața asta nu îl mai întorsese nimeni.

Dar urmele erau acolo, pe dușumea.

Louis intră în camera de zi. Un miros stătut de mucuri de țigări. Văzu scaunul lui Jud lângă fereastră. Era dat la o parte, într-o poziție nefirească, de parcă s-ar fi ridicat cineva brusc din el. Pe pervazul ferestrei se afla o scrumieră, în care ultima țigară arsese singură.

Jud a stat aici și a vegheat. Ce a vegheat? Desigur, pe mine m-a așteptat, m-a așteptat să mă întorc acasă. Doar că nu m-a prins. Cumva nu m-a prins.

Se uită la cele patru cutii de bere aliniate ordonat. Cantitatea nu fusese suficientă să-l adoarmă, dar poate că s-a sculat să se ducă la baie. Oricum ar fi stat lucrurile, era un pic prea frumos ca să fi fost vorba de o simplă coincidență, nu?

Căci urmele de noroi se apropiau de scaunul așezat lângă fereastră. Și, amestecate cu urmele de pași micuți de om, existau și câteva urme

mai șterse, dar cu atât mai sinistre, de labe de pisică. Ca și cum Church s-ar fi împleticit prin țărâna din cimitir adusă de pantofiorii lui Gage. De acolo, urmele duceau spre ușile batante ale bucătăriei.

Cu inima zbătându-se gata să-i iasă din piept, Louis porni în direcția indicată de urme.

Deschise ușa și, mai întâi, văzu picioarele lui Jud în pantaloni vechi și verzi de lucru, apoi cămașa lui din flanel în carouri. Bătrânul zăcea într-o baltă de sânge.

Louis își acoperi chipul cu mâinile, de parcă ar fi vrut să-și împiedice ochii să vadă. Însă nu avea cum să facă asta; văzu cum ochii, ochii lui Jud, se deschid, îl acuză, cum, poate, se acuză pe sine însuși, că a pus în mișcare această mașinărie infernală.

Dar el a făcut-o? se întrebă Louis. *Chiar el a făcut-o?*

Lui Jud îi povestise Stanny B., lui Stanny B. îi povestise tatăl său, iar tatăl lui Stanny B. auzise de la tatăl său, ultimul alb care a făcut negoț cu indienii, un francez din ținutul de nord, pe vremea președintelui Franklin Pierce.

– Of, Jud, îmi pare atât de rău! șopti.

Fără expresie, ochii lui Jud îl priveau fix.

– Atât de rău, repetă Louis.

Picioarele începură să i se miște, mânate parcă de o voință proprie, și, pe neașteptate, gândul îi zbură la Sărbătoarea Recunoștinței, dar nu la noaptea în care, împreună cu Jud, dusese motanul în Cimitirul Animalelor și în ținutul de dincolo de acesta, ci la curcanul gătit de Norma pentru acea zi festivă. Își aminti cum au mâncat și au râs, și au pălăvrăgit, cei doi bărbați bând bere, iar Norma cu un pahar de vin alb, și cum bătrâna a scos o față de masă albă, brodată, din sertarul de jos, aceeași față de masă pe care el o scoase acum, numai că, în acea seară, Norma a așternut-o pe masă și a pus pe ea suporturi din cositor pentru lumânări, pe când el...

Louis urmări cum fața de masă se unduiește peste trupul lui Jud, aidoma unei parașute ajunse pe pământ, acoperind, milostivă, chipul cel drag și împietrit. Aproape imediat, pe pânza albă apărură petale minuscule de trandafir, de roșul cel mai închis.

– Îmi pare rău, spuse, a treia oară. Atât de...

În acea clipă, ceva se mișcă deasupra, ceva făcu un zgomot scurt, ca o zgârietură, iar cuvântul îi muri pe buze. Sunetul a fost de-abia perceptibil, furișat, dar făcut *dinadins*. O, da, era convins de asta. Trebuia să-l audă.

Mâinile lui voiau să tremure, însă nu le îngădui. Se duse lângă masa de bucătărie, acoperită cu mușamaua în carouri, și bagă mâna în buzunar. Scoase alte trei seringi de unică folosință, le desfăcu ambalajul steril și le puse una lângă alta. Scoase alte trei flacoane și umplu fiecare seringă cu suficientă morfină pentru a ucide un cal – sau chiar pe Hanratty, taurul, că tot veni vorba. Apoi le vârî iarăși în buzunar.

Ieși din bucătărie, traversă camera de zi și se opri la piciorul scării.

– Gage?

De undeva, din umbrele de deasupra, se auzi un chicotit – un hohot scurt de râs, rece și mohorât, ce-l făcu să se cutremure.

Porni să urce scara.

Drumul până sus i se păru nesfârșit. La fel de bine se putea închipui în locul celui condamnat la moarte, parcurgând drumul, tot atât de lung (și tot atât de îngrozitor de scurt), până la eșafod, cu mâinile legate la spate, știind că o să se scape pe el, în clipa în care nu o să mai fie în stare să fluiere.

În cele din urmă, ajunse și pe ultima treaptă. Ținea o mână în buzunar și privea fix peretele. Oare câtă vreme a stat așa? Nu avea habar. Acum simțea că îl părăsesc și ultimele resturi din fosta lui judecată limpede. Și asta era o senzație reală, nu doar o simplă părere. Interesant. Credea că tot așa s-ar fi simțit și un copac încărcat cu țurțuri de gheață, prins în vâltoarea unei furtuni – asta în cazul în care copacii ar fi în stare să simtă ceva – doar cu puțin timp înainte de-a se prăbuși, smuls din rădăcini. Interesant... și chiar amuzant într-un fel.

– Gage, vrei să mergi cu mine în Florida?

Din nou, chicotitul care îți făcea pielea ca de găină opărită.

Louis se întoarse și fu întâmpinat de soția lui, căreia îi adusese odinioară un trandafir în dinți, soția lui care acum zăcea la jumătatea coridorului. Moartă, cu picioarele întinse cam tot în aceeași poziție ca și ale lui Jud. Zăcea acolo, cu capul și spatele sprijinite de perete. Ca o femeie care a adormit în timp ce citea așezată confortabil în pat.

Se îndreptă către ea.

Bună, iubito, îi șopti în gând, *te-ai întors acasă.*

O mână de nebun pictase cu sânge modele stupide pe tapet. Fusese înjunghiată de zece ori, de două ori, cine mai știa? Bisturiul își făcuse pe deplin datoria.

Dintr-o dată o văzu, *o văzu cu adevărat*, și Louis Creed începu să urle.

Urletele sale reverberară și se rostogoliră în ecouri stridente prin casa aceea în care, acum, doar cei morți trăiau și lucrau. Cu ochii ieșiți din orbite, cu chipul galben ca ceara, cu părul măciucă, Louis Creed urla; din gâtul său congestionat, sunetele răsunau precum clopotele trase în Iad, niște zbierete infernale, care reprezentau nu sfârșitul iubirii, ci sfârșitul stării de sănătate mintală. Și, pe neașteptate, mintea lui eliberă toate imaginile oribile pe care le ținuse ascunse până în acea clipă: Victor Pascow, care a murit pe mocheta dispensarului, Church, care s-a întors din mormânt cu bucățele de plastic verde în mustăți, șapca de baseball a lui Gage azvârlită în mijlocul drumului, plină de sânge, dar, mai ales, lucrul acela pe care îl văzuse lângă Micuța Mlaștină a Zeilor, lucrul acela care a doborât copacul, lucrul acela cu ochii galbeni, Wendigo, creatura ținuturilor nordice, lucrul acela mort, a cărui simplă atingere trezea pofte de nedescris.

Rachel nu fusese omorâtă, pur și simplu.

Ceva se... ceva se hrănise din ea.

(!POC!)

Pocnetul se auzi din capul său. Era sunetul care însoțește arderea unui releu din rețeaua de-acolo, sunetul trăsnetului, sunetul unei uși care se deschide brusc.

Își ridică privirea, pe când urletul încă îi mai tremura în gâtlej, și îl văzu pe Gage. În sfârșit, reușise să-l găsească pe Gage, care avea desenat pe chip un rânjet diavolesc, mânjit cu sânge. Sângele îi picura și de pe bărbie. Într-o mână, ținea bisturiul lui Louis.

Când încercă să-l surprindă, Louis se feri, fără să se gândească ce face. Bisturiul îi șuieră pe lângă obraz, ratând cu foarte puțin impactul, și Gage se dezechilibră. Louis gândi: *E la fel de nesigur pe picioare ca și Church.* Îl lovi peste picioare și Gage se prăbuși. Louis

se repezi la el înainte de a apuca să se ridice și se așeză deasupra lui, țintuindu-i la podea, cu un genunchi, mâna în care ținea bisturiul.

– *Nu*, gâfâi lucrul de sub el. Fața i se contorsionă. Ochii săi posomorâți, de insectă, azvârleau săgeți de ură cretină. *Nu, nu, nu...*

Louis bâjbâi după una dintre seringile din buzunar. O scoase. Acum trebuia să se grăbească. Lucrul acela de sub el era alunecos ca un pește și nu voia, cu nici un chip, să dea drumul bisturiului, în ciuda forței cu care Louis îi apăsa încheietura mâini. Și, în plus, părea să se transforme chiar sub ochii lui. Acum era chipul lui Jud, mort și încremenit; acum era chipul sfârtecat al lui Victor Pascow, ai cărui ochi dați peste cap descopereau un hău alb și imbecil; oglindea întocmai chipul lui Louis, atât de îngrozitor de pălid și cu trăsăturile strâmbate într-o mască a nebuniei. Apoi se transformă iarăși și deveni chipul creaturii din pădure – frunte îngustă, ochi morți și galbeni, limba lungă, ascuțită și despicată la vârf, rânjet și șuierat.

– *Nu, nu, nu-nu-nu...*

Se zvârcoli puternic sub el. Seringa zbură din mâna lui Louis și se rostogoli pe coridor. Bâjbâi prin buzunare după alta, o scoase și o înfipse cu toată forța de care era capabil în șalele lui Gage.

Acesta urlă; trupul i se încordă și se zbătu ca un pește uriaș prins în undiță, reușind aproape să-l dea la o parte. Cu un geamăt, Louis scoase a treia seringă și o înfipse chiar în brațul lui Gage, golind-o complet. Abia atunci se ridică și începu să se retragă cu pași prudenți spre capătul coridorului. Cu greu, Gage se ridică, și el, și se îndreptă, împleticindu-se, către el. După cinci pași, îi căzu din mână bisturiul. După zece pași, lumina aceea stranie și galbenă din ochi începu să-și piardă din strălucirea sălbatică. După doisprezece pași, căzu în genunchi.

Acum, Gage își înălță privirea spre el și, o clipă, Louis își văzu fiul – adevăratul său fiu – iar chipul lui era nefericit și cuprins de o durere fără margini.

– *Tati!* strigă și se prăbuși.

Louis rămase pe loc câteva momente, apoi se duse lângă Gage, mereu atent și cu garda ridicată, așteptându-se la orice fel de șmecherie din partea lui. Însă nu avu parte de nici o șmecherie, nu trebui

să se ferească de nici un atac brusc. Atinse ușor gâtul lui Gage și găsi pulsul. Atunci a fost ultima ocazie din viața lui când și-a mai exercitat profesia de doctor, căci a urmărit pulsul fiului său, l-a urmărit până a dispărut definitiv, până nu a mai rămas nimic – nimic înăuntru, nimic în afară.

Când totul s-a sfârșit, Louis se ridică și se târî în colțul cel mai îndepărtat al coridorului. Se ghemui acolo, strâns într-o minte omenească, înghesuindu-se în colțul acela, din ce în ce mai tare. Descoperi că se putea micșora și mai mult dacă ținea un deget în gură, și o făcu și pe-asta.

Rămase așa mai bine de două ore... și, atunci, încetul cu încetul, îi veni o idee întunecată, dar-oh-cât-de-plauzibilă. Își scoase degetul din gură. Cu un pocnet scurt. Louis

(hei-hoi, hai și noi!)

porni iarăși la treabă.

Intră în camera în care se ascunsese Gage, luă cearșaful de pe pat și ieși din nou în hol. Înfășură în el corpul soției sale, cu mișcări blânde, pline de dragoste. Fredona ceva, însă nu era conștient de asta.

Găsi benzina în garajul lui Jud. Aproape douăzeci de litri, într-o canistră aflată lângă mașina de tuns iarbă. Mai mult decât suficient. Începu cu bucătăria în care Jud zăcea sub fața de masă folosită la cina din Ziua Recunoștinței. O îmbibă cu benzină, apoi se duse în camera de zi și împrăștie lichidul pe covor, pe canapea, pe raftul cu reviste, pe scaune, după aceea în holul de la parter și pe drumul spre dormitorul din spatele casei. Mirosul de benzină era puternic și pătrunzător.

Cutia de chibrituri a lui Jud se afla pe pachetul cu țigări, lângă scaunul în care bătrânul stătuse inutil de veghe. Louis o luă. Ajuns la ușa de la intrare, aruncă un chibrit aprins peste umăr și ieși din casă. Suflul fierbinte al exploziei a fost instantaneu și sălbatic, făcându-l să simtă că parcă l-ar strânge pielea la ceafă. Închise bine ușa și rămase o clipă pe verandă, urmărind sclipirile portocalii din spatele perdelelor Normei. Apoi traversă veranda și se mai opri o secundă, amintindu-și

de berile pe care le băuse acolo, împreună cu Jud, cu un milion de ani în urmă, și ascultând mugetul tot mai puternic al incendiului dinăuntru.

Apoi plecă.

62

Steve Masterton dădu colțul către casa lui Louis și observă imediat fumul – un fum care nu ieșea din casa lui Louis, ci din aceea a bătrânului pierde-vară de peste drum.

Venise aici în dimineața aceasta, pentru că starea lui Louis îl îngrijora – îl îngrijora foarte tare. Charlton îi povestise că Rachel telefonase cu o zi înainte, și acest fapt l-a pus pe gânduri, făcându-l să se întrebe unde putea fi Louis... și ce avea de gând să facă.

Îngrijorarea lui era mai mult o senzație tulbure, însă nu îi dădea pace – și știa că nu o să se simtă bine până când nu o să vină aici și să vadă că totul este în ordine... sau cât de în ordine putea fi în condițiile date.

Primăvara golise dispensarul ca sub bagheta unei zâne bune, și Surrendra i-a îngăduit să plece, că putea să facă față și singur, dacă s-ar fi ivit vreo problemă. Așa că Steve s-a urcat pe bicicleta pe care o izbăvise de bezna garajului, cu numai o săptămână în urmă, și se îndreptă spre Ludlow. Poate că exagerase puțin depășind limita de viteză impusă, căci îngrijorarea nu voia să-l părăsească; o simțea ca pe o durere surdă. Și, o dată cu îngrijorarea, veni și sentimentul absurd că era deja prea târziu. Bineînțeles că era o tâmpenie, dar simțea în capul pieptului aceleași gheare de fier, nemiloase, pe care le cunoscuse toamna trecută, când s-a întâmplat nenorocirea aia cu Pascow – o senzație de uluire nefericită și deziluzie grea ca plumbul. Nici vorbă să fi fost credincios (în colegiu, Steve fusese, timp de două semestre, membru al Societății Ateilor, pe care o părăsise numai când îl sfătuise consilierul – în particular și în foarte mare secret – că această calitate de membru s-ar fi putut să dăuneze șanselor pe care le-ar fi avut să obțină mai târziu bursa la facultatea de medicină), însă era de părere că, aidoma oricărui

alt om, se supune aceloraşi condiţii biologice sau de bioritm, cunoscute sub numele mai popular de premoniţii, şi, se părea, că, într-un fel, moartea lui Pascow dăduse tonul anului care urmase. Şi nu a fost deloc un an bun. Două rude ale lui Surrendra fuseseră azvârlite în închisoare, la ei în ţară, pe considerente politice, şi Surrendra i-a spus că el credea că una dintre aceste rude – un unchi la care ţinea foarte mult – s-ar fi putut chiar să fi murit. Surrendra a plâns, şi pe Steve l-au înspăimântat lacrimile acestui indian atât de blând şi calm. Şi mama lui Charlton a suferit o mastectomie completă. Şi asistenta cea dură nu prea părea optimistă când se referea la şansele mamei ei de a mai trăi măcar încă cinci ani. De la moartea lui Victor Pascow, Steve însuşi luase parte la patru înmormântări – sora soţiei sale, moartă într-un accident de maşină; un văr, mort într-o poveste de-a dreptul ridicolă, ca efect al unui pariu pus într-o cârciumă (a fost electrocutat, în timp ce încerca să le arate amicilor lui că e în stare să se caţăre până în vârful unui stâlp de înaltă tensiune); un bunic, şi, desigur, băieţelul lui Louis.

Ţinea foarte mult la Louis şi voia să fie sigur că Louis se simte bine, că totul e în ordine cu el. Căci, în ultima vreme, viaţa lui Louis fusese un adevărat iad.

Când observă valurile uriaşe de fum, primul lui gând a fost că s-a mai întâmplat ceva în onoarea lui Victor Pascow, care, prin moartea lui, părea că a înlăturat stratul de protecţie existent până atunci între oamenii aceştia obişnuiţi şi un potop extraordinar de ghinioane. Dar asta era o tâmpenie, iar dovada cea mai bună o reprezenta casa lui Louis. Se înălţa în soarele dimineţii târzii, albă şi calmă, mostră de arhitectură zveltă caracteristică Noii Anglii.

Oamenii alergau spre casa bătrânului pierde-vară şi, în timp ce Steve trecu şanţul de pe marginea drumului şi ajunse pe aleea din faţa casei lui Louis, văzu cum un om se repede pe veranda bătrânului, se apropie de uşa de la intrare şi apoi se retrage. Şi bine făcuse; o clipă mai târziu, explodă geamul uşii, şi flăcările izbucniră, ca nişte limbi lacome, prin spărtură. Dacă imbecilul ăla chiar ar fi apucat să deschidă uşa, explozia l-ar fi prăjit ca pe un cârnat.

Steve coborî de pe bicicletă, uitând de Louis. Era atras de tot acest mister al focului, vechi de când lumea. Se adunaseră acolo vreo şase

oameni; în afară de cel care se jucase de-a eroul, și care acum stătea nehotărât pe peluza familiei Crandall, toți ceilalți păstrau o distanță respectuoasă între ei și incendiu. Explodară și ferestrele dintre verandă și casă. Aerul se umplu de dansul sălbatic al cioburilor. Cel care se jucase de-a eroul se făcu una cu pământul și apoi o luă la goană, căutând adăpost în fața urgiei. Vâlvătăile se urcau pe peretele interior al verandei, aidoma unor mâini care bâjbâie, umplând cu bășici vopseaua albă. În timp ce Steve urmărea fascinat spectacolul, unul dintre fotoliile din trestie începu să ardă mocnit și apoi izbucni în flăcări lacome.

Pe deasupra trosnetelor, reuși să-l audă pe cel care se jucase de-a eroul cum zbiară cu un soi de optimism absurd și strident:

– O s-o piardă! Pe bune c-o s-o piardă! Dacă Jud îi înăuntru, a belit-o! Că i-am zis de creozotu' din vatră de-o sută de ori!

Steve deschise gura ca să strige și să-i întrebe dacă chemaseră pompierii, dar chiar atunci auzi tânguitul slab al sirenelor ce se apropiau. O mulțime. Chemaseră pompierii, dar cel care se jucase de-a eroul avea dreptate: casa ardea până la temelie. Acum, flăcările își croiseră cale liberă prin toate ferestrele, iar cornișa din față devenise aproape transparentă și căpătase culoarea strălucitoare a focului care îi mânca acum și plăcile verzi de șindrilă.

Atunci se întoarse, amintindu-și motivul pentru care venise acolo: Louis – dar dacă Louis ar fi fost acasă, n-ar fi fost și el peste drum, alături de ceilalți?

Cu coada ochiului, Steve surprinse o imagine care îl făcu să împietrească.

În spatele casei lui Louis, era un câmp care se întindea pe panta dulce a dealului. Iarba, încă verde, crescuse înaltă în primăvara aceasta, dar, totuși, Steve reuși să deslușească acolo o cărare de pe care iarba fusese tunsă la fel de îngrijit precum gazonul unui teren de golf. Cărarea se unduia și își croia meandrele pe deal în sus, grăbindu-se la întâlnirea cu pădurea care începea, deasă și verde, chiar sub linia orizontului. Și chiar în locul în care verdele palid al cărării se împreuna cu cel mai închis, mai dens al pădurii, a văzut Steve ceva mișcându-se – o sclipire de alb. Dispăru chiar în fracțiunea de secundă în care o observă, însă i se păru că era vorba de un om care poartă o povară albă.

Louis era, îi spuse mintea, cu o senzație de siguranță neașteptată și lipsită de orice fărâmă de logică. *Louis era și trebuie să-l prinzi repede din urmă, pentru că s-a întâmplat ceva îngrozitor de rău aici și, în curând, foarte curând, se va întâmpla ceva și mai rău, dacă nu îl oprești acum.*

Rămase nehotărât în capătul aleii, schimbându-și nervos greutatea de pe un picior pe celălalt.

Steve, drăguță, te-ai căcat pe tine de speriat ce ești, ai?

Și. da, era speriat. Se căcase pe el de speriat ce era și nu exista nici un motiv să se simtă astfel. Dar mai era și o anumită... o anumită

(atracție)

da, o anumită atracție în locul acesta, ceva ce avea de-a face cu cărarea, cu acea cărare care urca pe deal și care, probabil, se continua în pădure – cu siguranță că acea cărare ducea undeva, păi nu? Da, sigur că ducea undeva. Toate cărările duceau undeva.

Louis. Nu uita de Louis, idiotule! Pe Louis ai venit să-l vezi, ți-aduci aminte? N-ai venit în Ludlow ca să faci pe exploratorul în niște afurisite de păduri.

– Ce-ai acolo, Randy? strigă cel care se jucase de-a eroul, iar vocea, la fel de stridentă și optimistă, reușea să i se facă auzită deasupra nebuniei din jur.

Răspunsul lui Randy a fost aproape acoperit de tânguitul puternic al sirenelor de pe mașinile de pompieri ce se apropiau.

– O mâță moartă.

– Arsă?

– Nu pare arsă, zise Randy. Pare doar moartă.

Și, neîndurătoare, mintea lui Steve reveni, de parcă schimbul de cuvinte de peste drum avea vreo legătură cu ceea ce văzuse – sau a crezut că văzuse: Acela *era* Louis.

Atunci porni, tropăind grăbit pe cărare, către pădure, lăsând incendiul în urmă. Transpirase din belșug când ajunse la marginea pădurii și umbra răcoroasă îl făcu să se simtă mai bine. În aer plutea parfumul dulce de pin și molid, de coajă de copac și de sevă.

Ajuns în pădure, o luă la fugă, fără să știe prea bine din ce motiv aleargă, fără să înțeleagă de ce inima lui își dublase bătăile. Scotea un fel de șuierat. Își mări viteza când cărarea, incredibil de bine îngrijită,

coborî o pantă domoală, dar apoi, mersul său deveni un soi de marș forțat sub arcada care marca intrarea în Cimitirul Animalelor. Simțea un junghi fierbinte în partea dreaptă, chiar la subsuoară.

De-abia dacă observă cercurile de morminte – cu plăcuțele funerare din tablă netezită, din bucăți de scânduri și ardezie. Își ținea ochii ațintiți asupra priveliștii bizare din capătul celălalt al poieniței. Își ținea ochii ațintiți asupra lui Louis, care se cățăra pe stiva de copaci doborâți, părând să sfideze cu hotărâre legea gravitației. Urcă, pas cu pas, pe grămada abruptă de bușteni, cu privirea îndreptată numai înainte, ca hipnotizat sau ca un somnambul. Căra în brațe pachetul acela alb, pe care Steve îl zărise cu coada ochiului. Aflat mult mai aproape acum, nu se mai putea preface că nu recunoaște forma – era un trup omenesc. Din pachet ieșea un picior încălțat cu un pantof negru, cu toc mic. Și, dintr-o dată, simțind un gust de fiere în gură, Steve fu convins că Louis poartă în brațe cadavrul lui Rachel.

Părul lui Louis albise complet.

– *Louis!* urlă Steve.

Louis nu șovăi, nu se opri. Ajunse în vârful stivei de trunchiuri de copaci și începu să coboare pe partea cealaltă.

O să cadă – gândurile lui Steve își pierduseră coerența. *A avut parte de un noroc incredibil, afurist noroc, până acum, dar curând o să cadă și, dacă n-o să-și rupă decât un picior...*

Însă Louis nu căzu. Ajunse pe partea cealaltă a grămezii de bușteni și dispăru o clipă din raza vizuală a lui Steve, reapărând apoi și îndreptându-se iarăși spre pădure.

– Louis! strigă din nou Steve.

De astă dată, Louis se opri și se întoarse.

Steve împietri când îl văzu. În afară de părul alb, chipul lui Louis era chipul unui om bătrân, foarte bătrân.

În primul moment, Louis păru să nu-l recunoască. Apoi, trăsăturile i se destinseră, de parcă cineva îi regla un termostat în creier. Gura îi zvâcnea. După câteva clipe, își dădu seama că Louis încerca să-i zâmbească.

– Steve, i se adresă Louis, cu voce spartă, nesigură. Bună, Steve. Mă duc s-o înmormântez. Și mi se pare că trebuie să fac asta cu mâinile

goale. S-ar putea să dureze până la lăsarea nopții. Terenul de-acolo de sus e foarte pietros. Nu cred că ai fi dispus să mă ajuți, ce zici?

Steve deschise gura, însă nu reuși să articuleze nici un cuvânt. În ciuda uimirii, în ciuda groazei, chiar *voia* să-l ajute pe Louis. Locul acela de sus, din pădure, părea foarte potrivit, foarte... foarte normal pentru așa ceva.

– Louis, reuși să bolborosească, în cele din urmă, ce s-a întâmplat? Isuse, ce s-a întâmplat? A murit... a murit în incendiu?

– Am așteptat mult prea mult cu Gage, zise Louis. Și a pus ceva stăpânire pe el tocmai pentru că am așteptat prea mult. Dar cu Rachel lucrurile o să stea cu totul altfel, Steve. Știu că așa va fi.

Se clătină ușor și Steve înțelese că Louis înnebunise – îi era limpede acum. Louis înnebunise și era epuizat dincolo de limita rezistenței omenești. Dar, fără să înțeleagă de ce, numai al doilea argument conta în clipele acelea pentru mintea lui uluită.

– Aș avea nevoie de ajutor, mai spuse o dată Louis.

– Louis, chiar dacă aș vrea să te ajut, n-aș putea să mă cațăr pe grămada aia de copaci.

– O, ba da, răspunse Louis. Poți. Dacă nu te grăbești și nu te uiți în jos. Ăsta-i secretul, Steve.

Și atunci se întoarse și, deși Steve îl strigă iarăși, Louis dispăru în pădure. Câteva secunde, Steve văzu cum albul poverii pe care o purta prietenul său strălucește printre copaci. Apoi se pierdu.

Se repezi la stiva de copaci doborâți și începu să se cațăre, fără să se gândească la nimic; la început, căută cu mâinile locurile de care să se poată sprijini, apoi se ridică în picioare. Atunci îl cuprinse o stare nebună de exaltare neînfricată – de parcă i s-ar fi dat să respire oxigen pur. *Credea*, într-adevăr, că o să reușească să o facă – și reuși. Iute și sigur, ajunse în vârf. Rămase acolo, clătinându-se, o clipă, urmărindu-l pe Louis cum se îndepărtează pe cărare – pe cărarea care se continua pe partea cealaltă a stivei de trunchiuri.

Louis se întoarse și se uită la Steve. Își ducea soția în brațe, înfășurată într-o pânză plină de sânge.

– S-ar putea să auzi sunete, zise Louis. Sunete ca niște voci. Dar nu sunt decât cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul poartă sunetele. E ciudat.

– Louis...

Dar Louis se întorsese și își continuă drumul.

O fracțiune de secundă, Steve a fost pe punctul de a-l urma – a fost chiar foarte, foarte aproape.

L-aș putea ajuta, dacă asta își dorește... și, da, vreau să-l ajut. Ăsta-i adevărul, pentru că aici se întâmplă alte lucruri decât pot pricepe eu, judecând doar după ceea ce văd, și vreau să știu despre ce anume este vorba. Pare foarte... ei, bine... pare foarte important. Ca un secret. Ca un mister.

Atunci, un picior îl trădă și o creangă se frânse sub el. Trosnetul ei uscat, prăfuit, se asemăna cu cel făcut de pistolul celui care dă startul într-o cursă atletică. Și îl făcu să-și dea seama exact unde se afla și ce anume era gata să facă. O groază neînchipuită puse stăpânire pe întreaga-i ființă și se întoarse cu mișcări neîndemânatice, cu brațele întinse, bâjbâind în căutarea echilibrului, cu limba și gâtlejul lubrifiate de spaimă, cu trăsăturile crispate în masca celui care a mers în somn și, când s-a trezit, a văzut că se afla chiar pe marginea terasei unui zgârie-nori.

E moartă, și cred că s-ar putea ca Louis să fi omorât-o, Louis a înnebunit, a înnebunit de-a binelea, dar...

Dar în toată povestea asta era ceva cu mult mai rău decât simpla nebunie – ceva cu mult, cu mult mai rău. Ca și cum pe undeva, prin pădurea aceea, s-ar fi aflat un magnet uriaș, pe care îl simțea cum încearcă să-i atragă o parte a minții. Să-l atragă cu totul către locul unde Louis o ducea pe Rachel.

Haide, urmează cărarea... mergi pe cărare și vezi unde duce. Avem tot felul de lucruri pe care vrem să ți le arătăm, Steverino, lucruri despre care nu ți-a vorbit nimeni niciodată în Societatea Ateilor din Lake Forest.

Apoi, poate, pur și simplu, pentru că avusese suficientă hrană pentru o zi și își pierduse interesul, locul nu-l mai ademeni înspre el. Steve făcu două salturi împleticite înapoi, pe stiva de trunchiuri. Atunci se rostogoliră și alte crengi, cu un pocnet de castaniete, și își prinse piciorul stâng în copacii morți; când și-l trase de-acolo, așchii mari, ascuțite și ranchiunoase îi smulseră pantoful și îi pătrunseră în carne. Se prăbuși pe burtă, în Cimitirul Animalelor,

trecând la foarte mică distanță de o bucată de metal ce i-ar fi putut străpunge stomacul cu ușurință.

Se ridică în picioare și privi lung în jur, uluit și întrebându-se ce s-a întâmplat cu el... sau, mai degrabă, dacă s-a întâmplat *ceva* cu el. Totul căpătase deja consistența străvezie a visului.

Și, chiar în clipa aceea, din adâncurile pădurii, pădure atât de deasă, încât lumina soarelui părea verde și lipsită de strălucire până și în zilele cele mai senine, se înălță un hohot înăbușit de râs. Uriaș. Steve nici măcar nu voia să încerce să-și închipuie ce fel de creatură putea emite un asemenea sunet.

O luă la fugă, încălțat doar cu un pantof, încercând să strige după ajutor, dar incapabil să scoată măcar o șoaptă. Încă mai alerga, când a ajuns la casa lui Louis, și încă mai încerca să strige, când s-a urcat pe motocicletă și a pornit pe Drumul Național 15. Aproape că a fost aruncat în șanț de o mașină de pompieri care venea dinspre Brewer. Sub casca de motociclist, părul i se ridicase măciucă.

Când a ajuns în apartamentul lui din Orono, nici măcar nu-și mai putea aminti cu precizie dacă fusese sau nu în Ludlow. A telefonat la dispensar și a anunțat că nu se simțea bine, a luat o pastilă și s-a culcat.

De fapt, Steve Masterton nu și-a mai amintit niciodată ziua aceea... decât doar în visele adânci, cele care își fac apariția în primele ore ale dimineții. Și, în visele acestea, avea să simtă că ceva imens a trecut la un fir de păr de el – ceva care a întins membrele să-l atingă... și care, în ultima clipă, și-a retras mâna neomenească.

Ceva cu ochi uriași și galbeni, care luceau ca farurile de ceață.

Uneori, Steve se trezea urlând din astfel de vise, cu ochii holbați, amenințând să-i iasă din cap și gândea: *ți se pare că țipi, dar este doar glasul cufundarilor, de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul duce sunetele. Ciudat.*

Însă nu știa, nu-și putea aminti ce semnificație avea gândul acesta. Anul următor, își luă un alt serviciu, la jumătate de țară distanță – în St. Louis.

Steve nu a mai fost niciodată în Ludlow, în perioada scursă între ziua în care l-a văzut ultima oară pe Louis Creed și plecarea lui spre Vestul Mijlociu.

EPILOG

Mai târziu, în după-amiaza aceea, veni și poliția. Polițiștii au pus întrebări, însă nu și-au exprimat nici o bănuială. Cenușa era încă fierbinte; nu fusese ridicată. Louis le răspunse la întrebări, și ei părură mulțumiți. Au stat de vorbă în fața casei. Louis purta o pălărie. Bine a făcut. Căci, dacă i-ar fi văzut părul alb, l-ar fi putut chestiona mai mult. Si asta n-ar mai fi fost bine. Purta și mănușile folosite când lucra în grădină. Și asta era bine. Căci avea mâinile strivite și pline de sânge.

Mult după miezul nopții, rămase așezat la masă. Își dădea pasiențe.

Tocmai aranja iar cărțile, când auzi că se deschide ușa din spate.

Ce cumperi îți aparține pe drept și, mai devreme sau mai târziu, ce îți aparține pe drept se va întoarce la tine, gândi Louis Creed.

Nu se răsuci, ci rămase încremenit, privind cărțile, pe când pașii aceia târșâiți și înceți se apropiau. Privi în ochi dama de pică. O acoperi cu mâna.

Pașii se opriră chiar în spatele lui.

Tăcere.

O mână rece se așeză pe umărul lui Louis. Vocea lui Rachel era scrâșnită, plină cu țărână.

– *Iubitule*, spuse.

februarie 1979 – decembrie 1982

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
Cimitirul Animalelor 9

PARTEA A DOUA
Cimitirul indienilor Micmac 239

PARTEA A TREIA
Oz cel Male și Telibil 395

EPILOG 430